DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

...ÜDİ ...AKI ...OĞLU

Şimdi hayallerim dünyanın
en güzel gözlerinin içinde saklı,
gülüşlerim başka sevişlere sadaka.

ARAFTAYIM

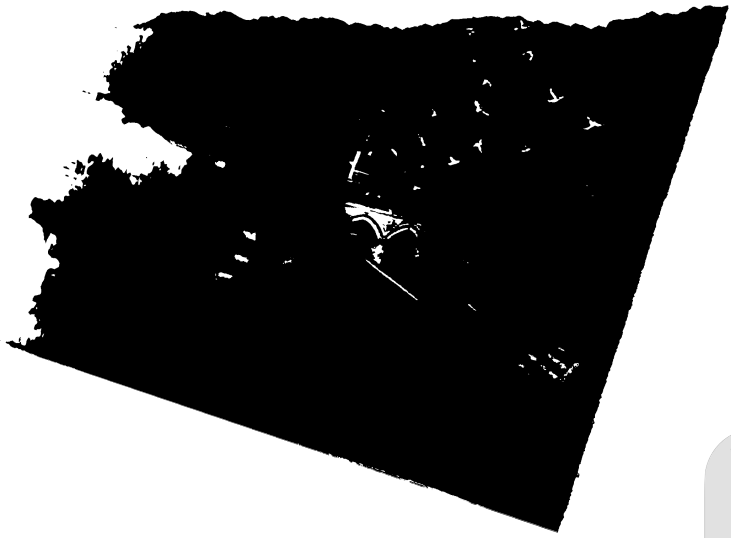
PDF NOKTASI

ANA YURT

Roman

Çok güçlü bir kadın tanıdım ben,
saçları buram buram cennet kokardı.
Hüznümün umuda dönmesine sebepti gülüşler
O konuşunca, tüm dünya susardı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ŞANS SERİSİ - II

ARAFTAYIM

MÜJDE AKLANOĞLU

ANA YURT

1. BÖLÜM

Bir romandın okuyup da bitiremediğim,
bir hayaldin yalvarıp da hükmedemediğim,
*bir sendin merhaba deyip, elveda diyemediğim.**

"Sen kilo mu aldın?" diye sorduğunda, kadının gözlerindeki ani şaşkınlığını okuyabiliyordu adam.

Kadın o kadar apansız yakalanmıştı ki bu soruya, öpülesi pamuk elini, kıvrımlı vücudunda naifçe gezdirdi. "Almış mıyım? Hiç fark etmemiştim, oysa bedenim hâlâ aynı!" diye kendini açıkladı masumca, ama adam hâlâ aynı onaylamaz bakışlarını üzerine dikmeye devam ediyordu. Garip hissetti kendini; çirkin mi olmuştu? Mahcup bakışlarını etrafından kaçırdı.

Ancak bunu umursamayan adam gaddarca konuşmasına devam ederken acımasızdı. "Evet. Bence sen onu alma! Zaten şekilsiz beline yakışmadı, giymesen daha iyi." dedi burun kıvırarak. Birden arkasını döndü.

---

* Anonim

Elindeki kıyafetle şok üstüne şok yaşayan genç kadın, olduğu yerde donakalan bedeniyle, ayazda savrulan kuru bir yaprak gibi titremeye başladı. Genzi yanarak dolmaya başlarken, yanındaki görevliden utanarak nemli bakışlarını saklamaya çalıştı.

"Te... teşekkürler, gerisini ben hallederim." diyerek başını salladı ve yüzünü kırgınca kaldırıp içinin lebi derya olduğu okyanus gözlerini, onun kalbini hunharca kırdıktan sonra hiç düşünmeden vicdansızca ardını dönüp giden adama çevirdi.

Sait elini mağazadaki reyonların üzerinde dolaştırarak umursamazlıkla gezerken, arkasındaki genç kadın suratını asmış, yanaklarına çiğ tanesi gibi süzülen yaşlar ile olduğu yere çakılıp kalmıştı. Üstelik üzgün gözleriyle aynanın karşısında kendini inceliyordu.

Kilo mu almıştı sahiden? Şekilsiz mi olmuştu artık bedeni? Nasıl olur? İşte eski bedenine rahatça sığabiliyordu. İnsan âşık olunca karga kuğu gibi görünürmüş ya gözüne, onun aşk perdesi kalkmış mıydı yoksa gözlerinden?

Elini yüzünde dolaştırdı ve yanaklarını kuruladı hüzünle. Kocası onu artık beğenmiyor muydu? Neden hep bahaneler bulup kalbini kırmaya için zaman kolluyordu? Ne oluyordu bu adama böyle? Hâlbuki evlenecekleri güne kadar nasıl da iyiydiler. Her zamanki gibi üzerine titriyordu. Acaba annesinde fazla kaldığı için miydi bu hırçınlığı? Yoksa babasının yüreklendirdiklerine mi takılıyordu hâlâ? Oysa babasının her zamanki bayağı huysuzluğu. Hep patavatsız konuşur, onu istemediğini sözle dile getirmekten çekinmezdi.

Ama onlar da buna alışmışlardı zamanla, sitemleri sadece geçmişte kalacaksa.

Damla ve Sait birbirlerine daha lisedeyken âşık olmuş, tam mezuniyete yaklaştığı sıralarda aralarındaki yakın arkadaşlığı fark eden Damla'nın babası durumdan rahatsız olarak, kızını alıp evde oturtmak ve okula göndermemek istemişti. Ona göre bir kız ve bir erkek asla arkadaş olamazdı. Hele ki sevgili meselesi tamamen onların aile yapısına terstı. Onların kanunlarına göre bir kız ancak kocasının elini tutabilir, sadece onunla konuşup şakalaşır, sevmesine fırsat verilmeden

ailesinin münasip gördüğü biriyle evlenir ve evinde oturup kocasının elıne bakardı.

Anlaşmak, sevmek ve bu gibi duygular sadece kocaya dair hisler olarak bilinmekteydi. Oysa kadının da en az erkek kadar özgür bir ruhu ve onun da her anlamda severek evlenmeye hakkı vardı. Ama bunu onlara anlatmak deveye hendek atlatmaktan bile daha zordu.

Fakat Sait vazgeçmemişti sevdiğinden. Gideceği üniversiteyi bile sevdiği kıza göre seçmiş, ilk tercihinde ise bölüm tutturarak ona yakın kalmayı başarmıştı. Damla'nın ailesinden gizlice buluşup eğitimlerini tamamlarlarken, gizli aşklarını da masumca yaşamaktan geri kalmıyorlardı üniversite yıllarında. Ta ki o güne kadar!

Sait ve Damla henüz üniversite ikinci sınıftaydılar. Babasının kimseye sormadan kendi aralarında kardeşi ile anlaşması, kızını yeğenine eş olarak layık görmesi ile dünya bir anda adeta tersine dönmeye başlamıştı.

Sait'in, Damla'nın amcasının oğlu ile sözlendiğini duyması, delirmesi, ansızın karar almaları ve arkalarına bakmadan hızlı bir plan yapıp kaçarak uzaklaşmaları çok kısa bir sürede gerçekleşmişti.

İşte bu kolay affedilir değildi! Onların kanunlarına göre, kızı babasının şapkasını önüne eğmiş ve evden kaçışı ile adamı ele güne rezil, kardeşi ve yeğenine ise küçük düşürmüştü. Babası tek kelimesiyle silmişti bir tanecik kızını çünkü onun için namus demek sözünden çıkılmaması demekti. El âlem ne der safsataları, evladından daha önemliydi. Dahası en yakınına, kardeşine madara olmasıydı ki, işte bu ortalığı iyice karıştırmıştı.

Damla, "Bugün olsa yine aynısını yaparım!" diye tutmuştu hep ellerini kocasının. Asla pişman olmamıştı. Çok seviyordu Sait'ini. Ölecek kadar çok hem de... Sait'in ailesi de ona kol-kanat germiş, okulunu ve evliliğini bir arada sürdürebilmesini sağlayarak, büyük bir yardımda bulunmuşlardı.

Şimdi ikisinin de işleri ve sağlıkları yerindeydi çok şükür. Her şey yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı. Hayli zor olmuş olsa da zamanla Damla'nın babası da yumuşamış, kızına olan hasreti öfkesine galip gelmiş ve onları affetmişti. Eskisi gibi olmasa bile en azından bir araya

gelecek kadar yakınlaşmışlardı. Yeni bir otomobil de almışlardı. Artık tek yoksunlukları okul yüzünden erteledikleri bebekleriydi.

Belki de sorun buydu!

Bir bebek!

Belki ondan bu kadar değişmiş, dile getiremediğinden böyle hırçınlaşmıştı kocası! Bebek özlemi mi çekiyordu Sait?

"Hadi ama... Yakışmadığını gördüğün halde neden orada dikilip duruyorsun anlamıyorum. Almayacağın şey için boşa vakit harcamakta üstüne yok. Üzerini değiştir de çıkalım artık, sıkıldım." Adam ruhsuz ve sitemkâr tok sesiyle kadını tokatlarcasına söylenirken, Damla gözkapaklarını kırgınca kaldırıp kocasının yakışıklı yüzüne baktı.

Fakat adam ona bakmıyor, sıkıldığını belli eden bir bezginlikle ve bir yandan da oflayıp puflayarak gözlerini boş boş içeride gezdiriyordu. Sait'in bakmaya kıyamadığı yüzü şimdilerde çok hırçındı, duymaya doyamadığı sesiyse hoyratça çıkıyordu ağzından. Sert davranıyordu ona artık ve bunun sebebini kestiremiyordu Damla. Dudaklarını içlenerek bükerken, gözbebekleri titreşerek dolmaya başlamadan evvel arkasını döndü. Kabine ayaklarını sürükleyerek giderken, yenilgiye uğrayan omuzları sanki çökmüştü. Savaşa çıkmışçasına hoyrattı sevdiği, durmaksızın yüreğini yaralayıp duruyordu.

"Hadisene kızım, ağaç oldum burada!" diye katı söylenmesini sürdürdü.

Kırılgan sesini toparlamaya çalışarak, daha dik bir tonla "Tamam, bekle hemen değiştireyim çıkarız." dedi ve kabine girip kayboldu. Ama üzerini değiştiremedi, hıçkırıkları ağzından kaçmasın diye dudaklarına bastırdığı elini ısırarak ağlamaya başladı.

Daha önce ona hiç böyle kaba davranmazdı. El üstünde tutar, gözünden sakınırdı. Ne değişmişti şimdi? Sıkılıyor muydu? İş yerinde geçimsiz, evde huysuz, çevresine karşı boş vermiş bir hale bürünmüştü.

Mağazadan hiçbir şey almadan ayrıldıklarında, adam ruhsuzluğunu sürdürerek, hiddetinin sardığı benliğiyle önden yürüyordu. Biraz arkasından onu takip eden Damla da, yanına yetişti ve nihayet

arabalarına bindiler. Adamın anahtarı kontağa takıp aniden gaz vermesi ile vücudu iyice koltuğa yapıştı kadının.

Kavga etmeden birkaç dakika geçirirken, sonunda arabayı sakince kullanmaya başlamıştı. Yollarının üzerinde bulunan evlerinin yakınındaki üç katlı kafeye her hafta sonu alışveriş sonrasında uğrarlar, baş başa olmanın keyfini çıkararak bir yorgunluk kahvesi içerlerdi.

Bugün canı hiç oraya gitmek istemese de; Sait arabayı, ona sorma gereği dahi duymadan oraya çevirmiş, otoparka yerleştirmişti. Araçtan inip arabanın kapısını sertçe kapatmış ve kadının inmesini bile beklemeden hızla yürümeye koyulmuştu. Terasa çıkıp kafeye geçmek üzere ilerlerken Damla'ya sadece onu takip etmek düşmüştü.

Oysa önceden araçtan indiği an onu bekler, hemen eline yapışarak sanki bırakırsa -bir uçurtma gibi havalanacağını söyleyerek- dalga geçerdi. Sıkıca tutardı elini, hiç bırakmadan çıkarlardı o basamakları...

Peki ya şimdi!

Genç kadın durgun gözlerini üşümüş ellerine çevirip, boş kalmış ellerini kendi elleriyle avuttu. Tutsaydı ısınacaktı biliyordu. Hem ruhu, hem teni sadece onu istiyordu. Dokunması yetiyordu kanının kaynamasını sağlamaya, bakması yetiyordu en ücra köşelerinde buz tutmuş yerlerini dahi yakmaya... Ona bir kere göz süzmesi kalp atışının hızını değiştiriyordu. Ama bakmıyordu artık eskisi gibi gözlerine sevdayla, tutmuyordu artık ellerini şefkatin kol gezdiği sevgiyle... Konuşmuyordu ki artık hiç bitmeyen ilgisiyle...

Rüzgârın savurmalarına aldırmadan siyah saçlarını kulağının arakasına kıstırıp yerine geçerken, İstanbul'da başlayan ekim ayının serinliğiyle elleri donuyor gibi oldu. Ekim ayı aslında bu kadar dondurmazdı, buz kesen kendi soğuk kanıydı. Ufacık narin ellerini önüne getirip hohlayarak ısıtmaya çalışırken, sisli bakışlarını İstanbul'un alacalı manzarasına çevirdi.

Sırf sevdiği adam burada yaşıyor diye sevdiği, aslında hiç istemediği, bağlanamadığı halde tıkılıp kaldığı şehre bakıyordu dalgınca... Burayı sadece Sait seviyor diye seviyordu. Alışamamıştı kalabalığına, alışamamıştı sevgiden yoksun soğuk yapısına, alışamamıştı nankör sevenlerine. Oysa ufak yerlerin sevgisi sıcak, ilgisi samimi olurdu.

Bakışlarını boza çalmış karabulutların doldurduğu griliklere çe-
rerek kederlice iç gerdi. Kasvetliydi hava, tıpkı onun içi gibi dond
rucuydu. Sait başını çevirip kısa bir an narin ellerine bakmıştı. Kıza-
maya başlamıştı elleri, zaten hiç ısınmazdı. Adamın koyu gözleri ger
kadının durgun bakışları ile birleşince, Damla içinde yeşerttiği umut
gözlerine baktı. Ancak buz dağına çarpmış gibi parçalanan tüm umut
ları, hayal kırıklığıyla galeyana gelip yerle bir oldu. Boş bakıyordu işte
yine, her zamanki gibi... bomboş... Ne zamandır baktığı gibi boşlukta
asılı kalmasını sağlıyordu hasret yüklü bakışlarının.

"Git bir doktora görün, kansızlığın çaresi var artık. Ellerin-ayakla-
rın buz gibi her daim..." Kızın içi heyecanla çırpınmaya başlarken bu
düşünceli sözleriyle, koyu kahveler tuhaf bir süzülmeyle devrildi. "Gece
yatakta rahatsız oluyorum! Buz gibi dokunuyorsun bana, söylemeyeyim
diyorum ama bu beni rahatsız ediyor. İlaç alır yenersin bu sorunu..."

Damla yutkundu. Neler diyordu bu adam böyle! Bakışlarına sisler
çöreklenirken, gözlerinin artık net görmediğini anlayınca başını aşağı
eğdi. Ama görmüştü adam. Gözünde oynaşan yaşları saklamaya çalı-
şıyordu fakat ne fayda. Titrek sesi serin rüzgârla karışırken, genç ada-
mın üzerine kasırga olup yağıyordu.

"Duydun mu beni?"

"Duydum. Giderim bir ara." dediğinde sitemle, "Hemen git!" di-
yerek sert bir biçimde karşılık bulması zor olmadı.

Oysa ondan duymak istediği şey asla bu değildi. Neden 'uzat ellerini
ben ısıtayım' demiyordu mesela? Bir zamanlar ellerini kendi nefesiyle
ısıtır, kollarını omzuna dolayarak kendine çekerdi. Üşüyünce ısıtırdı.
Bedenlerinin ayrılmasını hiç sevmez, hemen huysuzca homurdanarak
yakınında tutardı sevdiğini. Geceleri üşüdüğünü hissettiği zaman yor-
gan gibi üzerini örter, ellerini ayaklarını kendi teniyle ısıtır, bundan
hiç şikâyet etmezdi. Hatta bazen "Onların soğuk olması hoşuma gidi-
yor, böylece hep bir bütün gibi oluyoruz" derdi. Şimdi *'rahatsız'* etti-
ğini belli bir duygusuzlukla nasıl dile getirebiliyordu?

Damla üzgün bakışlarını manzaraya dikmiş, dakikalardır öylece ba-
kıyor... bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Koyu kestane saçları rüz-
gâr vurdukça dağılıp savruluyor, durmaksızın eliyle asi telleri kenara

çekiyordu. Saçlarını hep sarıya boyatmak isterdi esasında ama kocası buna karşı çıktığı için boyatamazdı. Hüzünlere gark olmuş gözlerine kederin matemi düşmüştü. Hüsran saran yüzü ve soluk gözleri, bir biblo güzelliğinde duruşu ile İstanbul'un sis çökmüş yedi tepesinden birinde üzgünce oturuyordu. Yüzünde tanımsız boş bir ifade, hatırladıklarından kalan kederle dudaklarında buruk bir tebessüm vardı ve masmavi gökyüzünün altında sislerin sardığı bulutlarla kalakalmıştı. Ruhunun daralması tüm hücrelerini sıkıştırıyordu.

Sait derince bir nefes çekerek sıkkınca içinde tutup, dışarı salmadı nefesini. Durabildiği kadar durdu ve yanaklarını şişirerek dışarı bıraktı. Gözleri karısının üzerinde gezinirken, çakmak çakmak yanan koyu gözleri bir anda söndü ve dipsiz bir kuyu gibi boşaldı.

Az önce içinde bin bir vaadin boğuştuğu ırmaklar kurudu, çöl gibi susuz, ruhsuz kaldı. Buz tuttu.

Damla kahvesine uzanırken, Sait gözlerini kapıya çevirip dalgınca baktı. Sonra yüzü gevşeyerek yumuşayıp parlarken, çapkınca sırıtmaya başladı. Gözlerindeki titrek ateş büyüdü ve genç kadın onun bu çapkın bakışlarıyla nefesini tuttu. Heyecanlandı. Aylar sonra ilk defa ona böyle, ilk günkü gibi arzulu bakınca yanakları yanmaya başladı ama bu kızarıklığın utanmadan kızgınlığa geçmesi çok sürmedi.

Sait yanından geçen sarışın kıza yiyecek gibi bakarken, hüsrana uğrayan kadınlık gururuyla nefesi kesildi Damla'nın. Sarışın genç kız yanından geçtiği adamın yoğun bakışlarıyla kızarmaya başladığında, Sait bu defa da arsızca göz kırpmıştı. Bu kadarı da fazlaydı. Ne yapıyordu böyle? Burası onların mabetleriydi, aşklarına şahitlik eden mekândı ve yaptığı ihanetten öte, kahredişti. Daha fazla aşağılanmaya da, hor görülmeye de dayanamayacaktı. Derhal ayağa kalktı.

"Öyle uzaktan bakmakla olmaz! Git yanına yakından incele, sarengi gerçek mi, bedeni silikonlu mu değil mi?"

Öfkeyle sandalyesini geriye ittirip, masayla sandalye arasından hışımla çıkarak kapıya yöneldi. O hızlı adımlarla kapıdan çıkarak kaybolmuştu, Sait ise tam tersine, sakince yerinden kalkıp cebinden karttığı parayı adisyon kutusuna atarak, karısının peşinden sıkıntıla gark olduğu derin bir iç germe eşliğinde yürümeye başlamıştı. Aşa

indiğinde Damla'yı, tam da tahmin ettiği gibi arabanın başında beklerken bulmuştu.

Kollarını göğsünün altında bağlamış, ayağını ritmik olarak öfkeyle yere vuruyordu. Güzel yüzünü ona çevirdiğinde, Sait karnına tekme yemişçesine bir acıyla sendelese de, kendini hemen topladı ve anında kayıtsız haline büründü. Genç kadın titrekçe bakan dolmuş gözbebeklerini onun gözlerine dikerek "Çantam arabada kaldı, yoksa senin arabana binmezdim. Ver çantamı gidiyorum." dedi gururla.

Genç adamın ifadesiz yüzünde alaylı bir sırıtış belirdi. Kayıtsız bakışları sertleşip duygusuzca koyulaştı. "Nereye güzelim, babanın evine mi gideceksin?" diye gaddarca söylendi ve ekledi: "Ama babanın seni tekrar evine getirmesi yarım gün dahi sürmez, bunu unutma! Siz de evden ya kefen, ya gelinlikle çıkılıyordu bildiğim kadarıyla. Kızlar sonsuza kadar kocasında kalırdı, hatırladın mı?"

Damla adını aldığı gözlerinin ardında sakladığı yaşlarını akıtmamak için zorlanırken, kirpikleri kırpışıyor, dudakları öfkeyle bükülüyordu.

"Sen... Sen ne dediğini bilmiyorsun! Artık seni gerçekten anlayamıyorum, bana bunu nasıl söylersin?" diye isyan etti ateş saçan gözleriyle, ama yüzüne bakınca kırıldı öfkesi. Garip bir tutumla yumuşadı ve devam etti: "Sait! Aşkım neyin var senin? Ben bilmeden bir kusur mu işledim de bu kadar öfkelisin?"

"Öfke falan yok! Evet, kusur dersek, sende bundan fazlaca olduğunu fark etmiş olabilirim. Ya da daha farklı bir sebeptendir bu, bilemiyorum."

"Ben, gerçekten anlamıyorum bu hallerini. Anlat ne olur, açıkla bana kendini? Sorun ne, neden bu değişim?" Ufak burnunu havaya kaldırdı. "İçinde sakladığın bu gaddar adamı sevmedim... İstemiyorum onu."

Sait dişlerini sıktı. "Bin!" dedi sertçe. "Sen istemiyorsun diye kendimi değiştiremem, işine gelirse!"

Bu kadar ileri gideceğini beklemeyen Damla, tokat yemiş gibi olduğu yerde sarsılarak kalsa da, inatla "Binmiyorum." diye nazlandı. "Ver çantamı, ben gelmeyeceğim." diye diretti. Ağlamak istiyordu. Lanet olsun ki, şimdi tek istediği onun korunaklı, bir zamanlar huzur bulduğu

kollarına atılıp, sıcacık merhamet kokan göğsüne sığınarak doyasıya ağlamaktı. Kokusunu içine çekerek sarılıp, sinesine basmasını istiyordu.

Sait genç kızın afallamış yüzüne aldırmaksızın, elini kaldırıp işaret parmağını ona doğru tehditkâr bir biçimde sallayarak, "Bana bak Damla, sabrımı tüketiyorsun! Yeter ne bu naz, çocuk musun sen? Kendine çekidüzen ver. Kendine gel, bin şu arabaya canını yaktırma bana!" dediğinde Damla duyduğu şeyin acı gerçekliğiyle bir adım geriledi. *'Canını yakmak'* mı?

Canını mı yakmak istiyordu? Vurarak mı? Döverek mi? Bundan daha fazla yakabilir miydi? Onu tanımıyordu! Bu adamı tanımıyordu! Kocası değildi bu adam. Sevdiği, evlendiği, ona aşkla bakıp tatlıca gülen, kırılmasından, incinmesinden ölüm kadar korkan adam değildi bu. Sait onun donmuş vaziyetini görünce yanına yaklaşıp hiç tereddüt etmeden canını acıtasıya kolunu tuttu ve arabanın içine köstekleyerek sokuşturdu.

"Bin şu arabaya etrafa rezil oluyoruz. Sen çok şımardın. İyi ki, iki yüz verdik, tepemize çıktın."

İyice alınganlaşan Damla itelendiği araca hiç istemese de bindiğinde, elleri sinirden titriyor, gözlerindeki deli yağmurlar yanaklarına boşanıyordu. Bunu hak etmiyordu. Böyle hoyrat davranılmayı hiçbir kadın hak etmezdi.

Sessizliği sitemkâr bir çığlık olarak büyürken, ellerini kucağında bağladı, kocası yerini alıp aracı kızgınca otoparktan çıkardı.

Sisli bakışlarını cama çevirip sessizce ağlamaya başlaması bu sıralar ilk değildi. Ufak, cılız ve narin omuzları gücenmişliğin yıkımıyla, kırgınca kalkıp iniyor, içinde tuttukları canını yakıyordu. Genç kadının her hıçkırığında sanki hakkı varmış gibi daha çok sinirlenen Sait'in elindeki direksiyon yalpalıyor, kasılan parmaklarında kontrolsüz hareketler beliriyordu. Daha fazla kızın ağlamasına dayanamadığında ise, dişlerini sıkarak hırıltılı ve agresif bir sesle arabanın içinde kükredi.

"Lanet ağlamayı kes, sinirlerim bozuluyor!"

Bağırdıkça kadının hıçkırıkları yükselerek daha çok artıyor, adamsa tedirgin eden yan bakışlar atmaya devam ediyordu. Sait huysuzluğunu

üzerine sabitlemişti bugün. Üstelik yüzsüzlük bu ya, bir de pişkinlikle, "Sanki seni aldatmışım gibi davranıyorsun. Saçma sapan kıskançlık rolüne bürünüyorsun. Kendine güvenseydin zaten kıskanmazdın, burada oturup ağlamazdın. Canımı daha fazla sıkmadan kapa çeneni!" diye yağ olup su yüzüne çıkıyordu.

Bu kadarını ne sabrı ne de gururu kaldıramayan Damla, titrek sesini kontrol altına almaya çalışsa da nafile; sesi o kadar aciz, o kadar bedbaht çıkıyordu ki, güçlü olmayı başaramıyordu.

"Benim yanımda kadına baktın, bu da yetmedi ona arsızca göz kırptın. Lanet olsun, ne yaptığını sanıyorsun? Sen kendine neler yapıyorsun Sait? Ne oluyor bize? Ben... Ben seni tanıyamıyorum. O kadına bakan kocamı tanımıyorum, bana bağıran, aşağılayan adamı tanımıyorum."

Adamın hali ve rahat tavırları sinir bozucuydu. Kadını sanki havadan sudan konuşuyormuşçasına umursamaz dinlerken, arsız duruşunu da hiç bozmuyordu. Aslında Sait daha çok onu dinlemiyor ve hiç duymuyormuş gibiydi. Kısa bir an yan taraftan aracıyla hızla geçen adama el kol hareketi yaptı ve adamın hakkı olan yolunu sabote ederek önüne geçti. Üstüne bir de edepsizce küfretti. Diğer araçtaki adam ona kızgınlıkla bakıp korna çalarken de, adama tehditkâr bir hareket yapıp okkalı bir küfür daha savurdu.

"Ben kendime bir şey yapmıyorum, ben aynı benim değişen sensin. Ağlak, paspal, küsane, şikâyetçi, huysuz bir şey olup çıktın başıma. Hep dırdır, hep bir şımarıklık! Kaprislerin beni boğuyor. İstediğim kadın bu değil, sen çok değiştin ve ben senin bu hallerini..." Bir an durakladı. Ne söyleyeceğine karar veremiyor gibi kısa bir an düşündü. Üzerine buzlar fırlatılıyormuşçasına irkilen Damla ona bakıyordu ve kendini bu arabadan bir saniye dahi düşünmeden dışarı atmak istiyordu. Ölmek mi? Bunları duyduktan sonra umurunda dahi değildi. Islak kirpiklerini kırpıştırırken adam bam telini titreten o sözlerine acımadan devam etti. "Ben böyle seni çekemem haberin olsun. Ya kendine çekidüzen ver ya da... Ya da çek git yorma benim sabrımı. Katlanılmıyorsun."

Çek git mi?

Allah'ım! Doğru değildi söylediği şeyler. Bu bir kâbustu ve uyanınca bitecekti. Ona gitmesini söylemesi doğru olamazdı. Sait bu kadar ileri gitmezdi. Göğsüne bir ağrı saplandı. Kalbi atmıyor muydu? Elini kaldırıp göğsünün üzerine koymak, sinesine vurarak acıyan o kalbi çalıştırmak istiyordu. Titreyen, ağlamaklı sesi fısıltı gibi süzüldü aralık dudaklarından lakin onu ciddiye alan yoktu.

O değişmemişti ki. "Değişen..." Bir hıçkırık eşliğinde konuşması yarım kaldı. Sonra, başını önüne eğdi. Yine şikâyetçi, yine dırdırcı muamelesi görecekti. Naif yüzü kasvetin esiri oldu. "Ama haklısın." dedi sonunda kabullenerek. Adamın kibirli dudaklarının kenarı keyifle kıvrılırken, kız konuşmasına tutuk bir nefesle devam etti. "...değiştim! Senin gözlerimin önünde gün be gün değişmene izin verirken, ben senden çok fazla değiştim. Belki de hep böyleydin, belki de kendini hep sakladın ama ben anlayamadım. Ben her şeye eyvallah diyen biri olup çıktım, bu değişim değil de ne? Sen beni değiştirdin. Sana köle, aşkına kul olup kaldım... Dokunsan eriyip-biten, ters baksan kaskatı kesilen biri oldum... Ben... Ben olmaktan çoktan yoruldum ve artık değilim... Ben sende esir kalmış, o âşık kadın değilim. Sevdiğim adamın yüreğinde yaşayan nazlı ceylanı, hayatının anlamı değilsem, ben gerçekten ben değilim demek ki."

Onca söze rağmen adamın verdiği tek tepki, başını sallayıp onu geçiştirmek, sözlerini umursamadığını, yüreğinin sesini duymadığını belirtmekti. Yutkundu. Acı acı yutkundu. Başka ne yapabilirdi ki zaten? Ona kendini anlatmaktan çekinmeyen dili duruldu ve bir an bocaladı. Gözleri... deryaları kıskandıran bir damla su gözleri, karanlık denizler gibi bakıyordu buğulu kirpiklerinin ardından.

"Senin olmayan beni ben neyleyeyim... Sen bilmez misin ki; içtiğim su, kokladığım hava, yediğim sevda senin eserin..." demek istiyordu ama boğazına diziliyordu artık her kelime, içine oturuyordu her sözcük, süzülmüyordu dudaklarından dışarı. Omuzlarını sarsan hıçkırıklar sesinden yükseliyor, elini sımsıkı bastırdığı kalbini durdurmaya çalışıyordu. Yanağından süzülen yaşlar ellerinin üzerinden kayıp çantasının siyah derisine damlıyordu.

Sait'in donuk gözleri hiç istemese de bir an oraya kaydı ve dişlerine bir gıcırtı yayıldı. Boynundaki derisi hiddetiyle kasıldı ve gerginleşti. Direksiyonu tutan ellerinin parmak sokumları bile beyaza kesti. Dudaklarının arasından ağır solukları eşliğinde can alıcı bir teslimiyetle tısladı.

"Lanet ağlamayı kes, yoksa seni susturmak için gırtlağını sıkacağım. Bir daha böyle konuşmaya da kalkma... Ben mi dedim sana ağla diye?" O bağırdıkça kızın sesi daha da yükseldi. Sait iyice zıvanadan çıkarak direksiyona sert sert vurarak kontrolünü kaybedip, "Sus, artık sus duymak istemiyorum sesini!" diyerek arabanın içinde kükrüyor, elini öfkeyle direksiyona her vuruşunda yanındaki çaresiz kadın kulaklarına sımsıkı kapadığı elleriyle biraz daha siniyor, oturduğu yerde sıçrayarak sesli bir şekilde ağlıyordu.

Dehşete kapılmışçasına kalbi hızlanıp atmaya başlarken, nefesleri kesiliyordu ama hıçkırıkları da, gözyaşları da durmuyordu. Artık kırmızı bir vahaya dönen mavilikleri çöle dönmüş umman gibi kifayetsiz... ıslak kirpikleri yaya gerilmiş ok gibi atakta ve hedefini tam on ikiden vuruyordu.

Yol boyunca Damla ağladı, Sait öfkeyle arabanın içinde derin derin soluklar alarak onu tehdit etmeye, aşağılamaya, küfretmeye doyamadı. Kadının ağlaması canını fena halde sıkıyor, arabayı her an durdurup onu gırtlağını sıkarak susturmak istiyordu. Aslında karısını tanıyordu ve onu nasıl susturacağını elbette biliyordu, ama yapmıyordu. Yapmayacaktı! Bunu asla yapmayacaktı.

Damla, araba durduğunda ağlayarak ve güçlükle tutan elleriyle kapısını açtı ve çıktıktan sonra, hızla çarpıp eve doğru koştu. Narin bedeni rüzgârda savrularak kapıya yanaştığında silikleşti. Sait bakışlarını bir an olsun onun üzerinden çekmedi, ama arkasından gitmek için tek bir hamle de yapmadı.

Damla eve nasıl girdiğini, yatak odasına kendini nasıl kilitlediğini bilmiyordu. Üzerini dahi çıkarmadan yatağa uzanmış, hıçkırarak ağlamasına engel olamazken içi boşalıp gözyaşları kalmayana kadar devam etmişti bu eziyeti.

Gelmedi arkasından kocası...

Teselli etmedi. Özür dilemedi. Çiçek ya da bir tatlı söz içeren bir mesaj da gelmedi. Saatlerce o odanın içinde, içi dışına çıkacak kadar ağladı genç kadın ve acizce gelmesini bekledi. Ona bağıran, kızan, aşağılayan adamı, eskiyi anıp affeden yüreği yine ona muhtaç kaldı. Canını yakan da o'ydu, ilacı da o'ydu.

Bir tatlı sözüne hasret yüreği, bir kuru umuda sarılmaya razı ciğeri, yine onu boş hayallere iten umuduna sımsıkı tutundu. Konuşmasın diyordu benliği, sadece sarsın sinesine, sokulsun yatsın yanına, saçlarını okşasın, sıcaklığını paylaşsın eskisi gibi, o da yeterdi.

Neden uzaklaşmıştı ondan, neden setler çekmişti önlerine? Baksaydı gözlerine eskisi gibi, buz gibi baksa da razıydı, yeter ki yanında olsun, açmasaydı ağzını, sussaydılar bir ömür ama birlikte nefes nefese olsaydılar. Bir nefeste buluşup, bir yüreğe sığışıp tek atış olsalardı yine... Ama olamadılar, çünkü Sait gelmedi, onu umursamadı, haline üzülmedi vicdanı taşa kesen yüreği.

Nefes alamıyordu o olmayınca Damla, her şeye rağmen onsuz nefes alamıyordu. Solukları yarım, bakışları yarım, hayatı yarım kalıyordu. Onsuz bir Damla, su dahi olamıyor, buhar olup yok oluyordu. Damla damla aksaydı ya yine içine, doldursaydı ya kalbini eskisi gibi sevgisiyle, öpseydi ya dudaklarından okşar gibi... Ama gelmedi sevdiği, esirgedi tüm bunları; ona sadık, onun aşkına muhtaç yüreğine...

Zaman geçti. Vakit gece yarısına yaklaştığında yerinden sakince kalkıp odasından çıktı ve mutfağa doğru yürüdü. Gözleri şişmiş, duru mavi bakışlarının içine kan oturmuş, siyah saçları dağılmış, yüzü sonbahar yaprağı gibi sararıp solmuştu. Mutfaktaki caddeye bakan ufak balkona geçip dışarı çıktı. Kollarını narin bedenine sarıp gecenin soğuğuna kafa tutarak bekledi. Dakikalar-dakikaları saatler-saatleri kovaladı ama kocası gelmedi.

İçinde büyüyen gecenin karanlığında, asice bir boşluğun içinde esir kaldı beyni. İçeri girdi, dışarı çıktı, salonda, yatak odasında amaçsızca dolaştı, saatler akarken beklenen adam gelmedi. Sabah ezanı okunduktan sonra, daha gün ağarmamıştı ki kapıda bir hareketlenme oldu. Oturduğu cam kenarındaki koltuktan zıplayarak kalkıp, hışımla kapıya koştu yorgun bedeni.

Beklenti ne büyük külfetti!

Belki özür dileyecekti. *'Hata yaptım, affet'* diyecekti ama olmadı. Bir sürü umut, bir sürü hayalle antreye çıktı. Nasıl merak etmişti oysa onu fakat gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

Sait zilzurna sarhoştu. Elini kapının pervazına yaslamış, ona baygın, bomboş ölü gözlerle biçare bakıyordu. Neden bu kadar derindi bakışları? Keder yüklü kara bulutlar gibi hoyratça çalkalanıyordu. Öpmeye doyamadığı sert dudaklarının kenarları artık çapkınca gülmüyor, bir zamandır hep böyle buruk duruyordu.

Aslı-astarı neydi hüzün yüklenmiş gözlerinin? Zehir zemberek kusan yılandilinin amacı neydi? Neden eski Sait değildi karşısındaki adam, nasıl bir değişimin içinde savrulup yok ediyordu geleceklerini?

Hani kurumuştu bu gece gözleri? Nazlı yaşları, tazecik yanaklarına akıyordu yine. O içki içmezdi ki; bu sarhoş hallerine ilk defa şahitlik ediyordu genç kadın... Sevdiği ellerinden sabun köpüğü gibi kayıp gidiyordu ve o sadece bakıyor, suyu kapatamıyordu.

Adam ona doğru bir adım attı ve sendeleyip kocaman bedenini üzerine devirdi. Damla kocasının ağırlığıyla zorlansa da, düşmesin diye destek olmaya çalışıyordu. Dış kapıyı kapatmış, onu sürükleyerek yatak odasına götürüyordu. Alkolün ve izmaritin ağır kokusu midesini bulandırsa bile yalpalayarak yürüyor ses etmiyordu. Damla'nın gözyaşlarından ötürü önü görünmüyor, kollarında tutuğu sevdiği adamın ise sarhoşluktan bacakları tutmuyordu.

Sonunda onu yatağa devirdi ve ellerini beline koyarak doğruldu. İnce beli ağrımıştı. Gözleri gül rengi nevresime düşmüş kocaman bedene bakarken, içi acıyarak, kulaklarının hiç duymaması gereken gerçekleri tüm çıplaklığıyla duyuyordu.

Keşke ölseydi... Ölseydi de, bu günleri görmeseydi.

"Senden nasıl kurtulacağım ben! Seni nasıl terk edeceğim! Git Damla... Benden... Hayatımdan... çek git! Kovdurtma kendini."

Bugün vazgeçişin adı oldu gidiş... Tark edişin değil.

Büyük cümlelerimin sana ermeyeceğini bildiğim için aldım bu kararı... Zor oldu ama sonunda kabullendi yüreğim çaresizliğin kaygılarını. Ağır ağır topladım saçlını, yanaklarımdan yüreğime akan haykırışları sükûtla silerek, varlığının sindiği hayatımı geçmişe gömerek...

Gidiyorum...

Göğsüme sapladığın acının yeri asılıyor diye değil, göğsünde yerim olmadığı için...

Gözlerime alaylarınla bulutları koyduğun için değil, bana bakan gözlerine başka suretler koyduğun için...

Seni unutacağım için değil, sandan vazgeçmeyeceğimi sandığın için...

Vazgeçtiğim için değil, bize dair geride umut bırakmadığın için gidiyorum...

Uğruna harcadığım sabra değmediğin, sarra kadar değişmeyeceğin için gidiyorum...

İçime kurulan kaygılı bir bekleyişin bitmeyeceğini bildiğim için, ağır ağır topladım bugün cesaretimi. Geleceğimin içine koyduğum atıfta saçılmış kalbim değil artık, geçmişim, heveslerim, hayallerim öldüğü için...

Gidiyorum...

Damla.

2. BÖLÜM

Ağırdır sevmelerim her yürek taşıyamaz,
büyüktür umutlarım her omuz kaldıramaz.
Her şeyi unutur da şu gönlüm,
izi kalan acımı unutamaz.

Mevsimler yalan söyler miydi insana? Bu çivisi çıkmış dünyanın mevsimleri bile yalan söylüyordu ona... Mevsimler bile kalmıyordu yerinde. Şirazesi şaşmışçasına değişkendi, tıpkı zaman gibi... Bazen kalmak da gitmeye dair değil miydi oysa? Sen gidersin, ama bir yarın orada kalırdı. Aslında hiç gitmemişsindir belki... Hiç istemezsin ayrılmayı... Fakat yine de gitmişsindir.

O gün, öldüğünü düşündüğü gündü... Onun üzerini örtüp, son bir defa usulca saçlarına dokunup, tenine kazıyarak, huzurlu kokusunu koklayıp ciğerlerini doldurarak, gözlerine bir resim karesi gibi yakışıklı yüzünü hapsedip, ömrüne varlığını damgalayıp vazgeçmişti.

Kaderin günahı yoktu, söz bittiğinde son yazılırdı. Ondan ve ona dair olan her şeyden vazgeçerken -kendine sakladığı aşkı hariç- nefessiz de yaşanabildiğini öğreniyordu. Kahvaltısını hazırlayıp, evini son defa toparlayıp, mektubunu yazarak, öyle komşuya gider gibi... Sabahın ışıklarında eline aldığı ufacık bir valiziyle ondan değil ama evinden gitmişti Damla.

Küçücük yüreğine sığmayan kocaman acıyla, kırılan umutları ve hicranın sardığı hayalleriyle, ayakları zorlanarak inmişti merdivenlerden. Genç bir kızken güle oynaya girdiği, gelinliğinin kuyruğuna taktığı bin bir ümitle hayaller kurduğu evin kapısından çıkıp, ağlayarak ve titreyerek merdivenleri inmişti işte. O gün, elinde tuttuğu valizi parmakları öyle bir sıkı sarmıştı ki, günlerce elinin içinden kızıl yarası gitmeyecekti.

Can parçam, günaydınım dediği adamdan gitmek zor olmamış, gidememek kor olmuştu. Oysa ne çok beklemişti "Geçti" demesini. Ama ne diyen ne de söndüren olmamıştı ateşsiz yangınını. "Ölene kadar bırakmam seni!" dediği eller yanında yokken, tek başına uyutuyordu dertlerini.

İlk günler çok zor olmuştu. Her telefona o koşuyor, çalan her kapıya o bakıyordu. Umuttu ya işte beklediği... Belki gelir diye umuyordu hâlâ aciz yüreği. Gelmemişti. Cam önlerinde, kanepe köşelerinde, kapı diplerinde geçen aylar... Durmayan zaman, gaddar saatler boyunca tek haber bile vermemişti Sait. Oysa vazgeçmez sanmıştı bir yanı; kıyamaz, gelir tutar ellerinden, özür diler, yüzünü görür diye umut etmişti. İnsafsızca nefesini kesen aylar değil, sevdiği adamı elinden alan dayanılmaz gerçekler öğretmişti.

Hayat zor, nefes almak işkenceyken... Her şey zaten bu kadar kötüyken, üzerine bir de babasının bitmek bilmez sitemleri ve anlayışsız düşünceleriyle uğraşıyordu. "Madem dönecektin, ne demeye kaçtın ona! Başımızı öne eğdirecektin, neden evlendin? Ben senin yüzünden kardeşimi küstürdüm, yüzüne bakamadım senelerdir." vs... Bir sürü sitem, bir sürü iğneli laf...

Babası gelince odasına kapanıyor, mecbur olduğundan ve gidecek başka bir yeri olmadığı için bütün bu söylenmelere katlanıyordu. İşe

gitmiyordu. İçinde gittikçe büyüyen yaralarıyla tek başına mücadele etmeye çalışıyordu. Yalnızdı... Can şimdi kanayarak anlıyordu, o gitmişti, hayat orada bitmişti.

Neden gelmiyordu hâlâ sevdiği? Neden arayıp sormuyordu can tanesi? Hani "Senden asla vazgeçmem" diyen o tatlı dilleri neredeydi? Neden özür dilemiyordu; biraz zaman da geçmişti oysa. Ne kadar yanlış yaptığını, onu terk ederek nefes almaktan vazgeçtiğini, gururla karın doymadığını ayrıldığında anlamıştı ancak iş işten çoktan geçmişti.

Artık dönüşü de yoktu. Gurur yapmış, onu terk etmişti fakat o da gelmemişti geri almaya. *'Senden beni ancak ölüm alır'* diyen gözleri, neden bulmuyordu bakışlarını? Oysa gelir, gönlünü alır diye umuyordu. Çok bekledi, gözlerindeki yaşlarla, hiç duraksamadan yolunu gözledi.

Ve sonra bir gün...

Onun yerine celpnamesi geldi. Soğuk yüzlü tanımadığı bir postacı tarafından, idam fermanı yaprak gibi sarsılan eline teslim edilmişti. Bacakları tutmamıştı o gün, nefes almayı unutmuş olduğu yerde çakılı kalmıştı dakikalarca. Dirençsizleşen elleri, dolan gözleriyle, kırpışarak ıslanan kirpikleri eşlik etmişti hüznüne. İçeri geçtiğinde ağlamayı da, konuşmayı da, hatta düşünmeyi de başaramamıştı birkaç saat, çaresizce susarken.

Donmuştu sanki hayat, ya da kızın içi donmuştu şoktan, çıkamıyordu afallamanın içine düştüğü kuyudan.

Oysa onu yana yana sevmişti... Canının içine saklanan adam şimdi ondan vazgeçmişti. Sevdiği, ölecek kadar sevdiği adam, herkesin arayıp da bulamadığı aşkı, düşünmeden geçmişe terk etmişti! Hayatındaki 'nazlım' dediği, narin bir çiçek gibi kırılgan ve değerli davrandığı kadından, hiç tereddüt etmeden gitmişti.

Aynı gün kara habere mühür görevi gören babası gelmişti eve, sonrası bir sinir, bir kıyamet. Hiçbir şey anlayamadığı anda ona tokat atıp "Aptal!" diyerek tüm hiddetiyle çemkirmişti ya yüzüne, işte bu da başka bir ölümdü. Kızının şaşkınlığına bile müsaade etmeden omuzlarından kavrayarak sarsarken, "Tüm hayatını onun için mi mahvettin?" diye kükrediğinde, aşağılayarak bakmıştı yine yüzüne.

3. BÖLÜM

*"Anladım ki yerim yokmuş kalbinde.
Yıllarım solarken, hep aynı soruyu sordum kendime.
Benim yaram, sonunda bir başkasına şifa olmayacaksa,
niye açtı Allah'ım o yarayı bende?"

Yine aylardan Kasım... Aradan geçen zaman acıları hafifletmemişti, ne çabuk geçiyordu zaman böyle acımadan. Boşanmıştı genç kadın. Hiç istememişti oysa bunu. Babası ne kadar ısrarla Sait'in başkasını sevdiğini savunsa da, bir türlü inanamamıştı yüreği ona. İnanmak istememişti. Tüm hatalarına rağmen hâlâ onu deli gibi seven kalbindeydi ilk bakışının etkisi. Ellerindeydi ilk temasın karıncalanması.

Oysa bir zamanlar bu günlerin gelmeyeceğini düşünerek gülüyordu, şimdi yaşananlar aklına gelip içine her oturduğunda, sönmeyen ateşler yanıyordu vücudunda. Bazı şeyleri söylemez içine saklardı

* İclal Aydın

seven yüreği, yine öyle olmuş, son defa çok sevdiğini haykıramamıştı gözleri. Saklamıştı son defa sesinin kırgınlığını dili...

Onun yüzünü bir daha hiç görmeden boşamıştı hâkim sevenleri. Bir celsede, tek bir avukatla, bir duruşmayla hallolmuştu her şey. Son bir defa bakamadan gözlerine, doyasıya koklayamadan tenini, elleri buluşmadan doyasıya işte her şey tek kalemde bitmişti. Sevdasının yarasını yuva bellerdi sevenler oysa, Sait onu o yaraya bir ömür tutsak etmişti. Artık hiçbir tabip iyi edemeyecekti yarasını ve zaman merhem olamayacaktı acısına. Her gece hayali karşısında otururken, son kez göremediği suretine keşke çekecekti içsesi.

"Sait." dercesine üflendi içinden çıkamayan cılız sesi.

Saçlarını geriye doğru savuran asi rüzgâra her zaman olduğu gibi kafa tutuyordu yine. Kabanını iki yanından kavrayıp, kollarını göğsünün altında toplayıp bağlayarak, önünü kapatmıştı. Soğuğa alışması lazımdı ama dışarı çıkamadığından olsa gerek, alışamıyordu. Ne içinin soğuğuna ne de zamansız gelen kışa alışamıyordu bedeni.

Beyaz tenini kurutup sızlatarak yanaklarına çarpan rüzgâr yüzünden kızarmış, narin cildi soğuğun tesiri ile sanki daha bir canlanmıştı. Aldırmadı buna. Ufak ve solgun adımlarını hızlı hızlı atıyordu şimdi. Yine aynı şey oluyordu. Bunu zaten bu aralar hep yapıyorlardı. Ama bu kez iş ciddiydi. Kesin emir almıştı babasından. Bu eve tekrar döndüğüne göre yine kararlar babasının elindeydi. Ona sormamıştı. İstiyor musun dememişti! Sadece *'vereceğim seni'* demişti. ***"Ben; gönülden seni ona verdim bile. Bu doktordan daha iyi aday tanımıyorum. Seni ona vereceğim, ama sen duâ et de adam seni beğensin, bu iş burada biter."***

Nasıl isterdi hiç tanımadığı birini? Nasıl severdi gönlüne girmemiş bir erkeği? Yaşananlar yine birden aklına geldi. İnsanların hiç duymadığı, hiç görmediği bir acı vardı içinde. Herkesten sakladığı sözleri, hatta kendine bile itiraf edemediği hisleri vardı ciğerinin yanan yerinde. Dokunamazdı başka tene, öpemezdi başkasını, gözlerine yaban bakışların değmesine nasıl izin verirdi?

Bazı yazılar kara yazılıyormuş. Bazı yazılar hiç okunmuyormuş.

Bazı sevdalarsa yarım kaldığı için... o sevdalılar o hatırada hep genç durduğu için, ölümsüzmüş. Gidende değil kalanda yaşadığı için...

Ne yağan kar, ne bitmeyen yağmur... Hiçbiri söndürmüyormuş bazı kederleri... Sonra, üzüntü de soluyormuş gençlik gibi... O yokluğa da alışıyormuş insan kalbi... Soğukta kalmış bir can gibi...

*Örtüyormuş üzerini her hatıranın... Onca yeni yaranın içinde kaybolmasın diye, bir nişan bırakıyormuş üzerine. Unuturum diye değil, kaybolmasın diye. Bir ağaç, bir menekşe... Kimsenin bilmediği bir şarkı, bir şiir... Duyulmayan bir fısıltı ve bir duâ belki de. Benden uzakta mutluysa... *Olduğu yerde sağ olsun yeter diye...*

O yoksa, ondan arta kalan mutluluğun anlamı yoktu ki. Bunu yapamazdı. Başka ten haram, yâd eller tuzak olurdu. O, bir kere seven kadınlardandı. Işığı sönmüş gözlerini yâreler içinde tükenmişçesine, capcanlı mağaza vitrinlerinde gezdirdi dalgınca. Yeni yıla hazırlık erken başlamıştı bu yıl... Alabildiğine kırmızı, alabildiğine beyazdı caddeler. Aslında görmüyordu bakışlarının içinde olanları. Sadece bakmak için bakmıştı etrafına.

Yanından geçen adam omzuna sertçe çarptığında, biraz sendeledi. Adam mahcup olarak, bir an nazikçe yüzüne bakmış "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sormuştu. İyi miydi?

Damla uğultudan başka bir şey duymamıştı yine, bugün bu işittiği kaçıncı aynı sözlerdi hesabı yoktu. Kaldırıma çıktığından beri kaçıncı savruluşuydu yerlere, hatırlayamadı.

Nihayet varacağı istikamet bitmiş, yolun sonuna gelmişti. Başını kaldırıp karşısına baktı. Daha önce birçok kez bunu yapmıştı. Yine aynı şeyi yaparak, bu işi de burada noktalayacaktı. Babasına kafa tutamıyordu madem, o da karşısındaki adama durumu anlatarak ondan kurtulacaktı. "Hangi devirde yaşıyorsun sen, bir fotoğrafla evlilik mi olur?" diyecekti. "Babam verdi sözü, ben istemiyorum." diye de ekleyecekti.

Belli ki yine kendi hakkında izahat verecekti. Gözleri donukça gezindi kafenin büyük kapsında. Ayakları geri geri gidiyordu. Aklıysa ileri... Sonra kaldırdı solmuş güle dönen yüzünü. Bilmiyordu genç

* Anonim, alıntı.

kadın neye döndüğünü. Çok uzun zamandır küsmüştü aynalara, saç larıyla ilgilenmemişti. Kaşlarını almamış, yüzüne ciddi anlamda bir kere merak edip bakmamıştı. Güzel duru mavi gözlerinin altında her zayıflamadan, hem de kederden gelen mor halkalar belirmişti. Uzun süredir her daim ağladığından olsa gerek, gözaltlarında torbacıklar da çıkmaya başlamıştı. Şu anda 26 yaşında genç bir kadın değil, 40'ına merdiven dayamış orta yaşlı bir kadın haline dönüşmüştü. Hem be deni, hem de yaralı benliği.

Kafenin kapısını açtığında, dışarının buz gibi soğuk havası içeri nüfuz etmiş, içerinin bunaltıcı sıcak havası kızın soluğunu kesmişti. Siyah saçları kısa bir an havalanarak dağıldı ve omuzlarından salına rak sırtına döküldü. Cam gibi mavi bakışları kafedeki masalarda sa kince gezindi. Aradığını bulana kadar, ilgisizce bakmaya devam etti.

Sonunda kafenin köşesindeki masada, camın kenarında oturan genç adam amaçsızca dışarıyı izleyen pervasız başını içeri doğru çevirmiş, bir an karşılaşan gözleri ile kadını fark etmişti. Ardından elini hafifçe yukarı kaldırıp kendini belli ederken, nazikçe oturduğu yerden kalktı. Ağır adımlarla masaya doğru yürürken kaşları çatıktı kadının. Tam yaklaşacakken duraksadı. Adam ona tepeden bakmıştı.

Damla bomboş gözlerini, asık sert yüzünü adama çevirmiş, buz gibi bir sahipsizlikle bakıyordu. Gerçi karşısındaki bakışların da ondan pek bir farkı yoktu. Sanki o da ayaklarını sürüyerek gelmişti. Damla adama sanki o anda "Oyun bitti!" dese ayaklarını kıçına vurarak kaçacakmışçasına zorlama bir duruş içerisindeydi. Genç adam da şu anda sanki onunla ve dış görünüşlüyle alakasızdı! İfadesiz yüzü, düşünceli ruh hali ile kadının yüzüne bakmadığından sebep ne düşündüğünü o an bilemeyecekti.

Usulca yeniden yerinden hareketlendi Damla. Genç adama doğru yürümeye başladığında bacakları birbirine dolandı, düşmemek için ellerini yumruk yaparak kendini sakinleştirdi. Attığı her adım, cehenneme atılan bir direniş gibi hükümsüzdü. Hiç istemese de sonunda yolu bitti ve genç adamın karşısında durdu. İki genç, görmeyen gözlerle birkaç dakika sadece bakıştılar. Kimse konuşmadı, hoş beş etmeyecek kadar mesafeliydiler.

Kadere imzaydı o her bakış aslında, bilemediler!

Buz gibi mavi bakışlar, içi boş kahvelerle amaçsızca karşılanarak, hissiz bakışmayı sürdürdüler. Toprağa düşen çiğ tanesi gibi dökülüyordu her göz kırpışları kızın ve adamın toprak bakışları kuruyordu bir kez daha ifadesizliğiyle.

Sonunda adam boğazını temizleyip nazikçe elini uzattı. İri, güçlü eli tutmak istedi; kanayan yüreği kadar acıttığı ellerini...

"Merhaba!" Sesi sakin ama duygudan yoksundu.

Genç kadın cevap vermedi. Aynı ruhsuzlukla yüzüne bakmaya devam etti. Ne onun karakaşlarını süzdü, ne de güzelim kahvelerini, sadece yargılarcasına donuk, yüzüne baktı. Adam aldırmadı. Soğuk bir demir gibi kaidesiz bir sesle: "Ben Baran!" dedi sakince.

Oysa Allah içlerini bilirken, insan bu kadar bilmezden nasıl gelirdi ilahi kalemin keskinliğini?

Damla onun eline kısacık baktı, onlarca insanın hayatını kurtaran ellerine, canlara can katan ellerine ve can alan, can acıtan ellerine...

Umursamaz bir tavırla o iri eli tutmayı reddedip, havada asılı kalmasına sebep olarak, adamın karşısındaki sandalyeye hiç teklifsiz geçip oturdu. Elini boynundaki kaşkolüne attı. Rahat ve sakin davranmaya çalışırken, kollarını başının etrafında dolaştırarak çözmeye çalıştı. O kaşkol boğazını sıkan yağlı bir urgan kadar ağırdı, tüm suç onunmuş gibi koparmalıydı teninden, nefes almalıydı. Kaşkolünü yanındaki sandalyeye bırakırken az önce aldığı derin nefesi de sakince saldı. Paltosunun üst düğmelerine uzanıp seri bir hareketle yakasını ferahlattı.

Sanki nefes alması buna bağlı gibi aceleydi narin parmakları. Ne paltosunu çıkardı, ne de boynunda çapraz taktığı spor çantasını. Bu kadarı yeterliydi.

Gözlerini uzun boylu, iri yapılı, kumral tenli adama çevirdi sonra. Dikkatle kaşlarını çatıp ses etmeden sadece yüzüne bakan adama, düz bir şekilde bakmayı sürdürdü. Ne onun yakışıklı yüzünü gördü gözleri, ne de beklentisiz bakan aşka tövbeli bakışlarını...

"Konuşmaya geldim." dedi lafı evirip çevirmeden. Dolaylı yollara sapmaya gerek yoktu, derdini belirterek direk konuya girdiğinde açık

olmanın netliği ile konuşacaktı. Onun bu keskin cümlesi, adamda ilk dikkat çeken takdire şayan bakışı almıştı; bilemeden. Tanımıyordu adamı, bu şu anda hiç de umurunda değildi zaten. "Konuyu biliyorsunuz..." diyerek soğukça, narin çenesini kaldırıp ondan cevap bekledi.

Baran, garip hareketlerin sahibi bu soğuk kadına bakarken, yalnızca derin bir iç çekti. Şaşkın bakışlarını boş gözbebeklerinin arkasında tutmayı iyi bildi. Herkese kapattığı perdelerinin gerisindeki duvarı gördü belki de kadının.

"Biliyorum! Ben de konuşmaya geldim ama siz sanırım daha farklı sebeplerden geldiniz." diye başladı sözlerine. Tok sesi otoriter yanını ortaya koyuyor, mesafeli hali kızı zorlamıyordu.

"Benimle aynı konuda konuşmayacakmışsınız gibi geliyor bana, Damla Hanım." dediğinde zaten bu konuşmanın açık ve net olması gerektiğini, iki taraf da anladığını belirtmişti. Bu güzeldi.

"Ortada konuşulacak bir konu yok zaten beyefendi. Ben daha evvel sizinle hiç konuşmadım, hatta sizi tanımıyorum da... Size ve ailenize hiçbir söz vermedim, buraya da benim adıma verilmiş sözlerin hükümsüzlüğünü dile getirmek için geldim."

Mahcup gülüşün sürüldüğü yüzündeki şaşkın kaşları havalandı adamın. İri bedenini sığdıramadığı sandalyede geriye yaslandı. Elini çenesine koyarak gözlerini genç kızın, soluk, ruhsuz, bedbaht yüzünde gezdirdi. Vücuduna bir kere çevirmemişti o güzelim inceleyici gözlerini. Sadece duvar gibi sert bakan gözlerine bakmış ve görmediğinden emin olduğu bir halde konuşmuştu.

"Açık sözlüsünüz Damla Hanım." Köşeli çenesinde hafif bir titreşim oldu. "Buraya zorla geldiğinizi bilseydim, ben de gelmezdim... Ben kendime zorla elde edilecek bir eş istemiyorum. Zoraki bir evlilik isteyeceğim en son şeylerin arasında dahi yer almıyor. Bunu baştan bilseydim, inanın gelmezdim... Anneniz... Yani sizin bu evliliğe sıcak baktığınızı anneme söylemiş olan kişi beni arayınca, sandım ki siz görüşmek istediniz... Ben bu fikre güvenerek buraya geldim."

Damla çatlamış dolgun dudaklarını araladı. Kavruk bir sesle "Yanlış söylemişler, ben buraya sizinle bu konuyu açıklığa kavuşturmak

için geldim." dedi ruhsuzca. "Siz... Doktormuşsunuz galiba, annemin yeni doktoru!"

"Evet, anneniz hastam oluyor. Bana muayene için geldiğinde tesadüfen ziyaretime gelen annemle karşılaşmış ve beklerken de sohbet etmişler. Her şey kendiliğinden gelişmiş. Sonra bana sizin evlenmek istediğinizi söylediler annemle birlikte... Annem Siirt'e dönmek zorunda olduğu için biraz aceleye geldi her şey farkındayım. Ben bilemedim. Halanız da bu konuda ciddi olduğunuzu dile getirdi. Bakın, açık konuşalım. Ben sadece hayatımı düzene sokacak bir eş arıyorum. İstanbul'dan tayinim çıktı zaten, yakında evime, Siirt'e döneceğim. Size söylemişlerdir muhakkak, ben daha önce bir kez evlendim. Bir de kızım var. Ben evimde bir düzen ve Melek'e iyi gelecek, iyi bir ebeveyn istiyorum. Bunu annem, annenize açmış, o da olumlu baktığınızı söylemiş." Konuşurken gözlerini gözlerinden bir an çekmedi. Açık kahverengi gözleri dürüstçe parladı. "Ama anladığım kadarıyla bir şey unutmuş anneniz..." derken genç kadın kaşının tekini kaldırdı. "Size fikrinizi sormayı unutmuşlar."

"Doğru." dedi Damla, adamın bu kadar anlayışlı olmasına şaşırarak. Biraz olsun korkusundan sıyrılmasını sağlamıştı sağduyulu hali. "Ben evlenmeyi düşünmüyorum. Size iyi bir eş olamam, kızınıza iyi bir anne olmak için ise tecrübesizim. Ayrıca, size koşulsuz şartsız âşık olacak kadınlardan değilim. Âşık olmaktan, sevmekten çoktan vazgeçtim." dedi dürüst olarak.

Baran keskin dudaklarını gerdi. "Ben, âşık olmaktan bahsetmedim. Sadece huzurlu bir evlilikten bahsettim. O dediğinizi ben de size sunamam. Ben sadece huzur istiyorum. Aşk benim geleceğimde söz konusu değil, sadece sevgi ve huzur arıyorum. Sadece biraz huzur!"

Genç kadın başını hafifçe masaya eğdi ve güzel yüzünde peyda olan huzursuz bir duruşla "Beni buraya gelmeye mecbur ettiler!" dedi bir anda, onun lafını yarıda keserek.

Gözleri bir kitap gibi kızın ifadesini ezberlemeye çalışırken, Baran'ın dudaklarının kıyıları hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı ama gülmedi. Genç kadın bilinçsizce kendi düşüncelerini dile vurmuştu. *'Ne tesadüf'* demeyi ne kadar çok istedi. "Beni de zorladılar, aslında evlenmeye hazır

değilim ama mecburen artık bunu düşünüyorum!" demekle bile yetinemedi. Sebebini açıklama gereği duymadı.

Damla derin bir nefes aldı. Onun söyledikleri biraz olsun cesaret vermişti. "Öyleyse, konuşmanın anlamı yok. Beni beğenmediğinizi alenleme söylersiniz bu iş uzamaz. Hem siz, hem de ben kurtulmuş oluruz bu mevzudan."

"Sizi beğenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ben de herkes gibi dürüstlüğe önem veririm. Ve siz hem cesur, hem de dürüst davrandınız ve benim takdirimi kazandınız..."

"Evlenmeyi düşünmüyorum beyefendi." diye biraz sertçe çıkıştı kadın. "Ben... Bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum."

Utangaç bakışlarını dalgınca içeride gezdirdi. "İsterseniz ..." boğazını temizledi. "Fikirlerimizi ve ne istediğimizi anladığımıza göre kalkalım. Kusura bakmayın, ben sizin aradığınız eş değilim. Umarım bir daha karşılaşmayız... Ve siz inşallah kriterlerinize uygun, aradığınız kişiyi bulursunuz, yolunuz açık olsun." dedi ve ayağa kalktı. Baran geniş omuzlarını sarstı anlayışla. O da onunla aynı anda ayağa kalktı. İstemiyorsa zorlayacak hali yoktu ya.

Ama içinden geçeni de saklayacak değildi. Net ve düz bir adamdı Baran, öyle evirip çevirmez, kıvırmazdı düşüncelerini. "Aslında bu işin olmasını isterdim. Çünkü ben dürüst bir eş arıyorum, *'aşk'* değil!"

Damla yutkundu. Baran içtiği üç bardak çayın ücretini ödemek için cüzdanını çıkarırken, adamın bu tavrından memnun olan Damla'nın içi rahatladı. Şükür sorunsuz bitmişti bu iş de. Huzurla yakasındaki düğmesini iliklerken, dalgın bakışlarını kapıya çevirdi ve konuşması ağzında donup kalırken, benliği zemheriye eş tuttu.

Konuşamadı gördüğü kişi karşısında. Onca aydan sonra... Onca acıdan sonra buruk bir bakışla orada kendisine bakıyordu işte... Hayal mi görüyordu yine? Yer ayaklarının altından çekilirken teyit istedi. Yanındaki adama baktı şaşkınca. O da şimdi onun baktığı yere bakıyordu işte merakla.

"Tanıdık biri mi?" diye duru bir sesle sordu Baran. Meraklı değildi, kurnaz gözleri belki de durumu çoktan kavramış gibiydi.

'Tanıdık,' mı, o hayatıydı!

İşte o zaman onun gerçek olduğunu kavradı genç kadın. "Evet!" dedi efkârın çırpındığı sesiyle. Yine aynı yakışıklı yüz, yine aynı mağrur duruş: Sait, sevdiği adam, bakmaya kıyamadığı gözleriyle ona bakıyordu kar taneleri gibi. Onun da bakışları şaşkındı. Belli ki bu karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Onun da gözleri yorgun ve onun da gözaltları çökmüştü. Onca zaman geçmemiş gibi kenetlendi bakışları özlemle yeniden. Sımsıkı, kopmamacasına sarıldı ruhları açlık içinde yeniden. Damla acı acı yutkunmak istedi, yapamadı. Nasıl yapsın ki; ona bakarken bedeni ruhuna, aklı benliğine dar geliyordu.

Sonra o bir hayal gibi hareketlendi aşkın beden bulmuş hali ve usulca ona doğru yaklaştı. Onun bu hareketiyle benliği durdu, bedeni kaskatı kesildi kadının, yüreği umut etmeye, gözleri aşkla parlamaya başladı yeniden. Hem de tam her şeyden vazgeçmişken.

Çatallaşan sesini kontrol altına alarak "Merhaba." dedi Sait katı sesiyle, yorgundu. Sadece kuru bir *'merhaba mı,'* o kadarcık mıydı? O kadar duygusuz ve kaidesizdi ki ses tonu, bunu hisseden Damla buz tuttu, çözülemediğinden sebep bir süre konuşamadı. Sait susmak zorunda kaldı.

Gözleri aylar sonra ona kavuşmanın hazzıyla, ayrı bir telaşla dolaşıyordu genç adamın üzerinde. Farkında olmadan onu özlemle, ayların birikimiyle süzmeye başlamıştı Damla. Ellerini yumruk yaptı dokunmamak adına... Yoksa... Yoksa ona dokunacaktı! Üzerine giydiği kalın siyah kabanı sanki bedenine biraz bol durmuştu. O ağır kabanın içinde bir zamanlar ne kadar da heybetli dururdu oysa. Ama sanki şimdi zayıfladığını, o kalın kaban dahi kamufle edemiyordu. Sonra saçları uzamış ve dışarıdaki soğuk havadan hırpani bir karmaşayla dağılmıştı. Gözleri onun gözlerine dikkat kesildiğinde, bakışlarının donuklaştığını gördü. Ne içinde yanan ateş, ne de bir umut vardı adamın; boşandığı gün onu unutmuş gibiydi.

Sait'in az önceki yumuşak yüzü kasılmıştı. Ya da... ya da zaten öyle kaskatı ve sert duruyordu da; genç kız ona olan özleminden bir an sıcak sanmıştı. Sait hâlâ ondan cevap alamayınca "İyi gördüm seni, nasılsın?" dedi bu süre zarfında yanındaki adama bir kez dahi bakmadan.

Bakamamıştı ve yumruk yaptığı ellerini cebine sokuşturmuştu çaktır-madan. Damla yutkundu ve "İyiyim" dedi kısık bir sesle suçlu gibi. Ya-nındaki adamı ona nasıl açıklayacağını, yanlış anlamaması için nele söyleyeceğini tartıyordu belli ki aklında.

Sait hafif bir alayla gülümsedi. İşte o zaman yanındaki adama ba-karak gözlerini kibirle devirdi.

"Evlendiğini bilmiyordum Damla." Taş gibi ağırdı sesi, kızın yüre-ğini bıçak keskinliğinde kesmişti sözleri. "Hayırlı olsun, Allah bir yas-tıkta kocatsın..."

Ona inat eder gibi, canını birkaç sözle silahsız kurşunlarla alır gibi zalimdi hali ve hareketleri... Kız bir an afalladı, donup kaldı ve ne di-yeceğini, neye nasıl itiraz edeceğini bilemedi. Sait başını sallayarak de-vam etti. "İşte buna sevindim. Gerçekten(!) Ben de evlendiğimden beri bunu düşünüyordum..."

Bir gülle vurdu kızın yüreğine, geriye doğru sendelediğini bile-medi. Ama arkasında unuttuğu adam bilmiş, düşmemesi için gizlice kolundan tutup güç vermişti.

Evlendiğinden beri mi? Kadın daha kendini toparlayamamıştı ki, adam devam etti acıtmasına. "İşte şimdi içim rahat etti, senin adına gerçekten sevindim. Vicdan azabı olmuştun bende." Ruhsuz sesinin ar-kasına sakladığı kaygılı tonuyla sohbet ederken kız duymuyordu ar-tık onu. Damla tek bir noktada takılıp kalmıştı. ***"Evlendim."*** demişti.

Nefes alamıyormuşçasına sarsılırken, elini yakasına atıp çekiştirdi, sonra eli boğazına gitti. Boğuluyor muydu?

"Mutlu olman vicdanımı rahatlattı." Sanki... Sanki... Sesi mi tit-remişti? Ama yok, aynı sevimsiz ve soğuk sesine, duygusuz bakışları da gözleri ile onay vermişti. Ve Sait her şeyi kabullenmişçesine bu-rukça gülümsedi. O son sözler kulağında çınladı kızın *"Ben buna ha-zır değilim Damla, ben bize hazır değilim."* demiş ve son konuşmala-rıyla her şeyi bitirmişti.

Konuşurken kekelediğinin farkında değildi oysa Damla. "Se... Sen evlendin mi?"

Fısıltı gibi dökülmüştü bu kelimeler dilinden, ağır bir yük gibi, derinden çekilen bir ah gibi sızlatmıştı dokunduğu yerleri... Oysa ne yapsa onu unutamaz sanmıştı. Bir şarkıda, bir filmde hatta oturduğu kanepede, içtiği su bardağından da olsa hatırlar, döner sanmıştı. İnanamadı ona, kelimeler anlam bakımından yoksun düştü dudaklarından. Dünya o anda kifayetini yitirdi gözünde.

Evlenmişti.

Adam aldırmaz ifadesiyle püf yaparak omuz silkti. "Evet. Henüz yeni daha... Ben de eşimle buluşacaktım burada, kusura bakma, sizi tuttum iyi günler." dedi ve başını sallayarak yana doğru bir adım attığında, durdu. Geniş sırtına bakıyordu Damla inanılmazlıkla hâlâ.

Gözleri işte o zaman kederle parlamıştı Sait'in ama ne Damla görmüştü, ne de tepki göstermeden ikiliyi izleyen Baran. Sait kıza bakmadan "Senin adına mutlu oldum Damla, kendine iyi bak... Gençliğine güvenme, zaman kısa. Sen bunu hak ediyorsun. Çok mutlu ol... Uzun uzun seneler var önünde... Hayat, hiçbir şey için vazgeçilmeyecek kadar güzeldir, kıymetini bil çok yaşa!" dediğinde garip bir tutumla, içinde bir yer sızladı kadının. Sait, ceplerinde sakladığı cümleleriyle, boğazı düğüm düğüm halde dururken, duruşu donuklaştı tekrar, yanlarından ayrılıp köşedeki masaya geçti.

Ne demişti adam anlayamadı genç kadın; zira benliği karmakarışıktı. Damla durdu. Zaman dondu ve o anın içinde savrulup kaldı. Ta ki, koluna dokunan uzun, güçlü parmaklara kadar...

Damla dalgınca kaldırdı bakışlarını ve ıslak gözlerini ona şefkatle bakan adamın saf temiz gözlerine çevirdi. "Evlenmiş." dedi fısıltı gibi. Kimi kime şikâyet ettiğini bile idrak edecek halde değildi.

Aynı acılardan, aynı duygulardan geçmiş birisi olan Baran, kuvvetli sesiyle dirayetine güç yağdırırcasına şefkatle kolunu okşadı. "Yaralar iyileşir Damla ama içinde hep izi kalır. Hayat ne olursa olsun gerçekten yaşamaya değer." dedi emin ses sadece.

Kadın arkasına bakamadı bir kez daha. Konuşmadı ve hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sadece öylece durdu ve bomboş baktı kapıya. Sonra... Sonra birden başını yana çevirdi, omuzlarının üzerine yıktı.

Gözleri... Hayat enerjisi çekilmiş gözleri ona ciddi bir olgunlukla bakan kahvelerle birleşti.

"Vicdan azabın olmam senin." dedi gözleri dolup sesi katılırken. "İyi bir eş, namusuna ve ahlakına sahip bir kadınım, vicdanım var onu kullanmak konusunda her insan kadar bencilim. Eğer kahrıma ortak olursan..." dedi hıçkırıklarını yutmak için duraksayarak. "Eğer sen için de uygunsa, terazi mizanda, yükün olurum senin..."

"Hırsla kalkan, zararla oturur." dedi Baran sakin ama soğuk bir ifadeyle.

Kısa bir an dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı Damla. Söyleyecekleri zordu, katlanacakları daha zordu anlamadı. "Yarın ailenle bize gelir misin?" Sanki adamın sözlerini duymamış gibi sakinleşmişti ifadesi. Titreyen sesine nezaket koyarak "Lütfen." dedi ve onu taşımayan cansız adımlarını yanına alarak kapıya yöneldi.

Arkasına bir kez daha bakmadan, gözlerinden yanaklarına akacak iri taneleri umursamayıp akıtarak, ardından bakan Baran'ı durgunca ortada bırakarak, Sait'e sitem ederek kapıya yanaştı ve kararından bir an pişmanlık duymadan açıp dışarı çıktı.

Zemheri kış havası onun yanaklarından akan sıcacık gözyaşlarını, daha kirpiklerinden titreyerek dökülmeden kurutuyordu. Damla ağlıyor, yüreği yanıyor ama hayat hâlâ ona inat devam ediyordu.

Arkasında nasıl bir enkaz bıraktığını bilemedi genç kadın. Bilemedi. Sait... Onun yaralı aslanı! Artık geri dönüşü olmayacak sevdalısıyla kalakalırken sessizce ağladığını.

Bir koşuşturmaca başladı etrafında, ne zaman başlamıştı bu umutlu telaş anlayamadı. Müstakbel nişanlısı annesini ve teyzesini alarak gelmişti söylediği gibi o akşam evlerine, babası seneler sonra gururla durmuştu ilk defa karşısında. Hiç sevmemişti Sait'i, hiç istememişti başından beri ya, ondandı onca öfkesi ve nefreti. Şimdi Sait gidince öfkesi de dinmişti sanki nefreti de, birden eski o adam oluvermişti. Yumuşacık ve sevgili... Kızıyla gurur duyan, sevgisini belli etmeyen ama çok seven adam... Kızını isteyenlere gururla vermişti tek evladını, bu sefer verdiği kararın rahatlığı yüzüne yansımıştı. Gülümsemişti.

Damla ne yüzük takılırken bakmıştı kocası olacak adamın yüzüne, ne de alışveriş gittikleri ertesi hafta. Annesi ve kayınvalidesi, ona bir şey bırakmadan halletmişlerdi tüm eksikleri. O susuyordu, onun gibi susan Baran da ne etliye karışıyordu ne sütlüye. Sessizliğiyle müstakbel karısına yardımcı oluyordu. Damla bilmiyordu adamın derdini ama hissediyordu işte, onun da gönül yarası olduğunu. Kayınvalidesi bir ara ağzından kaçırmıştı üzüntüyle, nişanlısı eski kocasını tercih ettiğinden beri Baran eskisi gibi değilmiş, öyle demişti. Demek onun da yarası vardı içinde, o da kendisi gibi olduğundan bu kadar anlayışlı ve sakindi.

Birkaç soğuk kelimeyle başlayan sözler yine düğün için planlar yürüten aile büyüklerine onay vererek sona ermişti. Kayınvalidesi seçici ve otoriter bir kadın olmasına rağmen, anlayışlı davranmıştı genç kadına. İki yaralı yüreğin iyi olması için el ele veren anneler, düğün için son hızla hazırlıklara devam ederken, iki birey günden güne içindeki karanlığa iyice gömülmekteydi.

Yıldırım nikâhı için alındı tarih. On beş gün sonra sadece iki kere gördüğü adamla evlenmek için adım attı kadın.

Oysa Sait yıkılmış bir vaziyette öylece külçe gibi çökmüştü yerine, kaldıramamıştı bu kadar acının ağırlığını bir kez daha; ezilmişti derdiyle. Gözlerini kapıya çevirmişti o gün. Damla giderken onun da kalbi durmuştu. Dalgalanan siyah saçlarıyla peri kızı sureti gittikçe silikleşiyordu görselinde. O usulca uzaklaşmış, yanındaki adam da ardından çıkıp gitmişti.

Onun henüz evli olmadığını elbette ki biliyordu! Nasıl bilmezdi? Ve bildiği bir şey daha varsa... bu adam; Baran... ona iyi gelecekti. Aslında aramamıştı onu ve onların arasını yapmak için, gerçekten çok uğraşmasına gerek kalmamıştı. Hastanede hemşireler konuşurken duymuştu hikâyesini, aşk acısı çekmişti adam... hem de derin bir acı...

Aşk acısı çeken anlardı dertlinin halinden... Yüreği yanan başka yarayı merhem gibi okşardı. Ve o günden sonra onu incelemeye almıştı. Nasıl bir insan olduğunu, nasıl bir karaktere sahip olduğunu, adım adım takip ederek öğrenmişti. Sonunda bir yolunu bulup, onların aralarındaki ince pamuktan ipi dokumaya başlayacaktı ki, Damla'nın

annesinin muayeneye geldiğini gördü. İki kadın etraflarındaki insanları unutmuş, muhabbetle kızı ve oğlu için çöpçatanlık ediyorlardı. İşte bu kendiliğinden örülen ilmeğin ilk bağıydı. Sait onları izlerken içinden geçen ne varsa gerçek oldu.

Önce babasını ikna etmesi gerekecekti, konuşarak yapamayacağını göstererek yapıp nefretini kazanarak tetiklemişti öfkesini. Tam da tahmin ettiği şekilde olmuş, babası öfkelenince vermişti istediği kararları.

Ne zordu Allah'ım oysa bu! Hiç istemese de sevdiğini kendi elleriyle başkasına vermek; kaldırılacak yük değildi. Yüreği dayanmıyordu bu acıya, eriyordu hayatı her geçen gün biraz daha sabun köpüğü gibi, yapacak başka da bir şeyi yoktu. Günbegün bitiyordu nefesi adamın, sayılıydı artık.

En azından tükenmeden onu şefkatli ellere emanet etmeliydi. Babası onu soldururdu, annesi hastaydı Damla'nın, yarın ölse gitse babası ona dünyayı zindan ederdi. İşte bu yüzden inadına söylemişti bunu Damla'ya, inadına oynamıştı bu rolü, zorla olsa da başarmıştı sonunda.

Evliyim! Ne zor dökülmüştü dudaklarından bu kelime. Lanet gibi, içinde taşıdığı illet gibi yakıyordu boğazını şimdi her yalancı cümlesi. Hayat tiyatrosundaki son perde kapanmaya yaklaşırken, yine son defa çok iyi oynamıştı işte... Onun için, geleceği için, hayatı için sergilemişti ikiyüzlü sevmeyi.

Nefes alamıyordu. Onu elleriyle başkasına verme düşüncesi, bedenini ruhuna dar ediyor, azapların en büyüğünü yaşıyor da susuyordu. Erkeklik gururunun, haysiyetinin sırası değildi şimdi.

Sıktıkça boğaz dediği boğumlar, nefesi acıyla kesiliyordu. Yutkundukça ciğerlerinde sızılı bir titreşim baş gösteriyordu. Yine tuttu acı öksürükler ciğerinden, bedenini kıvrandırarak hissettirdi dermansız derdini. Kan tükürdü her dudak bükümünde adam, acı acı inleyerek öksürürken bile aklından onun hüzünlü hayalini sökemedi. O gün son bir defa görmeye gelmişti ya onu kafeye, son bir defa bakmaya gül yüzüne. Son bir defa sarılamayacaktı belki, burnunu gömemeyecekti o mis kokulu cennet saçlarına, tutamayacaktı o öpülesi narin yumuşacık ellerini ama görecekti yüzünü son defa, işte bu bile yeterdi.

İki büklüm olmuşçasına, elini kaburgalarının üzerine koyarak ciğerleri dökülesiye öksürüyordu onlar giderken. Ellerini bastırdıkça, canı daha bir acıtasıya yanıyor ve kendinden geçiyordu. Bir müddet sadece öksürmüştü. Sakinleşmek için derin derin nefes almaya başladığında ise çoktan gitmişlerdi. Sonra boş bardakları almaya gelen garson karşı masanın bardaklarını toplarken, eline aldığı alacalı atkıya bakarak huysuzca homurdanmıştı.

"Zaten birisi de bir şeyine sahip çıksa şaşarım, emanetçiyi geçti bu kafe!"

Genç adam hangi ara kalkmıştı yerinden, bacakları ne ara güce gelmiş bilememişti. Genç garsonun elinden atkıyı bir hışım çekerek almış, onun şaşkın bakışları altında toparlayarak sinesine basmıştı. Sanki canı o atkının içine saklanmıştı.

"Beyefendi, o sizin değil! Bırakın rica ediyorum, bayan birazdan hatırlayıp gelir almaya." dediğinde garson kızgınca, Sait garsona kısılmış gözleriyle bakmış, azarlayacak kadar bile güç bulamamıştı kendinde.

Sadece "Gelmeyecek!" diyebilmişti kendinden emin bir çöküşle. Sanki bunu ona değil de daha çok kendine söyler gibiydi dili. İçinden tekrar tekrar aynı şeyi söyledi. *Gelmeyecek!*

Garson alayla bakarak, atkıyı almaya kalkarken "Allah Allah! Nereden biliyorsunuz?" diye amaçsızca sorduğunda, gülmüştü sadece. Acı acı gülmüştü. Adam onun bu tepkisine kızarak, "Onu tanıyor musunuz, nesi oluyorsunuz?" diye merakla sorduğunda, Sait derin bir iç çekmişti. Nasıl tanımazdı? Hayatlarını bir hiç uğruna mahvettiği kadındı o, sevdiği, ölesiye sevildiği kadın... Son defa kocası olmanın keyfini, haklı gururunu sürerek "Eşi oluyorum!" demişti kaidesiz sesi. "Ben onun sevdiği adam oluyorum." Ve bir damla gözyaşı çıkıp gitmişti gözlerinden.

Genç garsona aldırmaksızın kapıya yönelerek, ondan bir hatıra daha alarak uzaklaşmıştı işte o gün.

Oysa çok geçmemişti o zamandan bu yana. Şimdi ufak odanın içinde inleme sesleri ve onun içine karışmış öksürük sesleri yankılanıyordu. Kaskatı olmuş bedeni, öksürmekten kalınlaşmış çatallı sesiyle kocaman yatakta öylece yatıyordu; uzun ama zayıflamış olan hasta beden. Bacaklarını karnına çekmiş, koynundaki atkıyı sanki havayı ondan

alıyormuş gibi burnuna tutmuş, kokluyordu yine her zamanki yaptığı gibi. İçine, ta derinlerine ulaşıncaya kadar çekiyordu bu kokuyu doyasıya... Ağır ağrılarının ilacı gibi, şu anda ciğerlerinin patlamasına sebep olan öksürüklerinin oksijeni gibi sadece onu koklamaya çalışıyordu. Gücü kesilmişti artık biliyordu. Rengi solmuş, vücudu iskelete dönmüştü. Dalından kopmak üzere olan bir yaprak gibi her an bu hayattan kopabileceğinin farkında olması, azapla tüm hücrelerine kadar işliyor, çaresizliğin sancılı dünyasında sadece zamanını dolduruyordu.

O heybetli beden erimiş akmış, ışıldayan gözlerin feri çekilmiş, dudaklarından sakin aldığı nefeslerine ıstırap dolu hırıltılar karışmıştı. Öyle acı acı öksürüyordu ki, onun sesini duyan bir kedi olsa dahi kayıtsız kalamıyordu. Tıpkı dışarıdakiler gibi.

Kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir hemşire koşarak içeri girip, boynunda takılı olan maskeyi eline aldı ve aleti azarlayarak ağzına takmaya çalıştı.

"Sait Bey, bunu çıkarmamanız lazım, bunu çıkarınca fenalaşıyorsunuz rica ederim." derken acıyarak baktığı hastaya, kapı hışımla açıldı ve elinde yemek bulunan yaşlı kadın yemeği derhal bir köşeye bırakıp, oğlunun başına koşturdu korkuyla. Hemşire maskeyi taktıktan sonra yüzüne baktı, sonra dönüp yaşlı kadına "Nesrin Hanım ben doktoru çağırana kadar onun maskeyi çıkarmasını engelleyin lütfen, bu onun iyiliği için, yoksa komaya girecek." diye uyardı.

Ne iyiliği? Ölmeyi biraz daha geciktirip azap çektirmek için mi? Her dakika ilaç verip, acı çektirmek için miydi bu iyilik? Aldığı her nefeste zaten ölümlerin en şiddetlisini yaşamıyor muydu Sait? Onsuz aldığı her nefes ölümün en büyüğü değil miydi? Dokunamıyordu, göremiyordu gül yüzünü, öpemiyordu ipek saçlarını, koklayamıyordu kokusunu kaynağından... Ondan mahrum kalarak biçare ölüyordu işte bir köşede, asıl ölüm bu değil miydi? Yok olmanın sadece ruhla olmadığını öğrenirken, vücudundan beklediği ne kalmıştı ki?

O, yani sevdiği kadın olmayınca annesini kaybetmiş yetim bir çocuk gibi ürkek oluyordu yüreği. O sarmayınca bedenini, zemheriye tutulmuş kartal gibi sarsak oluyordu beyni. O sormayınca halini

hatırını, yaşamanın değeri kalmıyordu ki... İçinde çoktan ölmüş olduğunu kimse bilmiyordu ki...

Ama o yoktu. Gül yüzü yoktu. Lebi derya gözleri, geniş okyanusların en göbeğindeki duru gözleri yoktu. Sabırla susmayan tatlı dili, her daim güldüren güzel kelimeleri yoktu. Denizin sonsuzluğunu özlemişti gözlerinde görmeyerek. Toprak kokardı teni her dem... Şimdi buram buram hasret kokuyordu işte... Hasretti ruhu, onun sonsuz; karşılıksız sevgisine... Yumuşacık ellerini arıyordu zayıflamış uzun güçsüz parmakları... Buğulu, tatlıca parlayan gözlerini arıyordu kızarmış, kan oturmuş gözleri... Ama yoktu sevdiği yanında.

Hemşire odadan çıktığında Nesrin Hanım ağlayarak oğlunun yanına geldi. Elindeki bir bütün olduğu atkıyı almaya çalışırken, "Oğlum yapma bunu kendine... Bırak çağırayım yanına, böyle ona hasret olmakla olmaz... Gelsin yanına... Bak o da senin gibi acı çekiyor. Bırak, yaralarınızı birbirinizle sarın ne olur..." diye haykırıyordu çaresizlik içinde.

Sait yorgun gözlerini ve içi boşalmış yılgın bakışlarını annesine çevirdi. İçinin beyazı kızarmış, güzelim kahveleri çamurlaşmış, gözaltları morarmıştı. Hırıltı sesiyle dişlerini sıkarak, öksürüğün müsaade ettiği kadarıyla... "Asla!" diye hırladı. Ciğerleri sökülür gibi içinden gelen öksürükleriyle ve elinde tuttuğu atkıyı soludu güçlü bir iç çekişle. Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bana söz verdin anne, sözünü tutacaksın." derken ricadan çok emreder gibiydi. "Ona söylemeyeceksin. Bilmeyecek beni, yemin ettin..."

"Ama... Ama oğlum?" diye itiraz etmeye kalkınca kadın... "Annem üzme beni, bak konuşamıyorum, söz verdin..." diye susturdu biçare kadını.

"Fakat seni soracak ileride, ya da duyacak birilerinden, o zaman ne olacak Sait?"

"Duymaz. Kimse bilmiyor hastalandığımı." dedi kendinden emin.

Yeniden öksürmeye başlayınca, yaşlı kadın ellerini onun saçında gezdirip ağlayarak rahatlamasını bekledi. Şefkatle gezdi yaşlı elleri oğlunun kemikleri sayılan sırtında. Şifa dağıtır gibi aktardı sevgisini ve duasını bedenine. O öldüğünde yaşayabilecek miydi anne yanı, ardından

durabilecek miydi eskisi gibi, sanmıyordu ama bunu sakladı kendin söylemedi yiğidine. Vermezdi elinden gelse onu Azrail'e ama takdir ilahi işte, veren alıyordu istediği yerde.

"Evlendiğimi sanıyor anne, sormaz... Bilirsin ne kadar gururlu o duğunu... Beni asla sormaz kimseye..." Yüksek dağlara çıksa bile yet mezdi içine çektiği hava nefes almasına. "Duymaya da tahammül et mez. Eğer sorarsa, evli ve çok mutlu dersin. Seni unuttu dersin. Adın hiç anmıyor, aklına bile gelmiyor dersin... Çok mutlu, sensiz daha iyi dersin. Unutsun beni anne, düşünmesin..."

"Demem..." diye teslim oldu yaşlı kadın. Gözlerini kapadı. Sıkıca yumdu. Hastanenin o tatsız ve sevimsiz ilaç kokusunu soludu içine "Ben bunu nasıl derim ona?" dediğinde inlercesine, yanaklarına yaşlar süzülüyordu. "Sen onu bu denli severken, o seni karşılıksız beklerken nasıl derim? Lâl olur dilim, kör olur gözlerim... Bunu size yapamam."

"Annem, ben onun mutlu olduğunu bilerek ölmek istiyorum. Eğer ardımda onu gözü yaşlı, hayatını tüketerek bırakırsam, yaşama şansını elinden alırsam, işte o zaman kemiklerim sızlar. Annem!" dedi yalvaran bakışlarıyla. "Benim huzur bulmamı istiyorsan, ona mutlu olma hakkı tanıyacaksın."

"Olmaz oğlum, seni asla unutmaz..."

"Unutacak anne, henüz çok genç..." diye bağırdı. "Hayat kimleri unutturmadı ki anne, bir ben mi kalacağım unutulmayan? Anneler evlatlarının, eşler sevdiklerinin yokluğuna alışıyor, o da alışacak yokluğuma. Belki, ileride yüreğinde derin bir yara olarak kalacağım ama unutulacağım. Sadece anı olacak Sait ona, mutsuz anılmaya değmeyen bir anı." dedi artık sesi biraz daha net çıkıyordu. Bir çocuğu olurdu belki, umudunu ona bağlarsa unutmasa bile yaşardı. Annelere seçim şansı verseler, canından geçer evlatlarından geçmezdi değil mi? Belki de severdi yeniden, sevilince de iyileşirdi.

Ağzındaki aletten salınan oksijen iyi gelmiş, öksürükleri biraz olsun azalmıştı. Ama gözleri hâlâ boş ve donuktu. Cansız ve hasret bakıyordu.

"Unutmasını öğrenecek... Belki de ileride evlenip, o çok istediği bebeklerine kavuşacak ama beni unutacak... Ben... Ben ona çok iyi bir eş buldum... Genç yaşında yaşarken öldürmeye dayanamam... Ya

da biliyorsun... Kendine bir şey yapmasına dayanamam, ben işte o zaman ölürüm anne... Daha önce nasıl eriyip bittiğini biliyorsun. Ben o zaman hastayken bu illeti yenerken, o nasıl da eriyip akmıştı hatırla... Ben kanser oldum, o kahrından verem... Bu sefer dönüşü yok anne, ben ölüyorum; ciğerlerim bitmiş... Mucize yok boşa hayal kurma... Yaşama şansım yok, artık çok geç..."

Yaşlı kadın ağlamasını durduramıyordu. Ne zordu Allah'ım çaresizlik, ne zordu evladını kendi ellerinle ölüme hazırlamak ve ne zordu evladın anadan-babadan önce ölüp acısını göstermesi. Nasıl verirdi onu elleriyle buz gibi toprağa, nasıl bırakırdı kapkaranlık çukurlarda soğuk zeminlere? Ve nasıl koyacaktı artık başını onsuz yastığa? Gözleri görmeyecekti öyle mi güzel gözlerini, kolları dolanmayacak mıydı artık sevgiyle boynuna? *'Annem'* demeyecek miydi tatlı dilleri? Dayanamazdı evlatcağızına, o ölürse fazla yaşayamazdı zaten... Evlat acısına dayanamaz tez elden kavuşmak için gün sayardı.

"Annem..." dedi Sait düşünceli kadının yüzüne bakarken. *'Annemmm'* ***'Bir daha söyle oğlum, bir daha duyayım, bir daha dinleyeyim sesini.'*** diyemedi kadın. Sadece baktı çaresizlik içinde, bir kez daha desin diye umut ederek bekledi. Son defa duymayacakmış gibi bu sözleri, kulaklarına silinmeyecekmişçesine kazıdı; "Annem!" diyen sesini, duymuyor gibi seslenmedi ve bir daha demesini umut etti.

"Annem." dedi yavrusu yeniden, içine ferah bir su serpti. Ciğerlerini söktü yerinden.

"Söyle yavrum, söyle ahu hayatım, yaşama sebebim. Söyle candan öte canım."

"Bunu benim için yap... Son isteğim için yap..."

Bir anne nasıl kaldırırdı bu sözleri*?* ***Son istek*** diyordu yavrusu, ölmüş gibi konuşuyordu, öleceğini kazıyordu yüreğine, nasıl dayanıyor anlamıyordu. Duruyordu işte karşısında, hâlâ capcanlı duruyordu, umut etmekten vazgeçmiyordu çaresiz anneliği. Fırtınalar koparken içinde yine dingin sesiyle susuyordu evladı için.

"Ona bir şey söyleme..." diye titreyerek devam etti Sait. "Bu tiyatroya devam et, et ki ben yattığım yerde huzur bulayım... Yenildim annem... Bir kere onun sevgisiyle yendiğim bu illeti, bir kere daha

yenemedim... Ben bu hastalığa yenildim, kabullen artık. Yok, umut yok çıkış yok, savaşacak gücüm olsa da artık gelecek yok... Ben bittim, hayatım bitti ama o yaşayacak. Daha gencecik, cıvıl cıvıl hayat dolu bekleri olacak, hayata yeniden kafa tutacak ama yaşayacak. Bensiz de olsa yaşamaya alışacak."

Yaşlı kadın sonunda pes etti. Biliyordu inadını ve kara sevdasını. Ondan vazgeçecek kadar cesur, onun yaşamasını isteyecek kadar vefalıydı evladı... Onun oğlu gerçekten âşık, sevdiğinden vazgeçecek kadar da yüce gönüllüydü. Gururuydu oğlu, hep öyle kalacaktı.

"Olur oğlum, oynarım senin oyununu, ben yine yalnız bırakmam seni, tıpkı misket oynadığımız günkü gibi..."

İki gün sonra Damla titreyen elleriyle sıkıca tuttuğu deri portföy çantasını acıtasıya kavradı. Bitmişti işte, her şey çarçabuk bitmişti. Boş gözleri buğulanarak bakarken, mavi gözlerinin arkasındaki deli yağmurları geri tepiyordu. Dirayetli gibiydi kof yanı, içinde kopan fırtınaları kimse bilmiyordu. Annesi mutlu, babası gururlu, kayınvalidesi huzurluydu.

Kıpkırmızı duruyordu gözleri oysa, bir gelinden çok canlı cenazeye benziyordu benzi. Rengi uçuk, dudakları çatlaklarla doluydu. Tırnak iziyle mühürlenmiş pamuk elleri de tıpkı bedeni gibi titriyordu. Yanında durduğu iri bedene bakamıyordu. Biliyordu yanlış yoldaydı, yeni acıların koynundaydı. Ruhu yabancıydı bu adamın, kokusu yabancı, duruşu, bakışı, kaş çatışı bile yabancıydı. Ürküyordu ondan, korkuyordu bakışlarından... Onun olmayan her bakıştan kaçırdığı gibi yine kaçırıyordu masum gözlerini. En azından mesafeliydi işte, anlayışlıydı bu adam. Buna sığınıyordu, bu iyiydi.

Nikâh dairesinde işleri biteli birkaç dakika olmuştu. Artık o, bu yabancı adamın karısı, gelecekteki kadını olacaktı. Önce annesi ve babası onu tebrik etmişti. Sonra Baran'ın büyük ailesi ve yakınları... Görkemli bir mutlulukları vardı, senelerdir beklediği an gerçekleştiği için huzurluydular. Bu kadar kalabalık beklemiyordu, boğuluyordu genç kadın onların arasında. Sıkıca sarılan kolları itelemek istiyordu, yüzüne gülerek bakan yüzlere burnunu kıvırmak, yanaklarından öpenleri kovmak istiyordu ama yapamıyordu. Ne arıyordu burada? Ne işi vardı bu

adamın yanında? Sonra herkes tek tek gitti yanlarından. Sonunda bu saçma sevinç gösterisi bitti.

Baran son misafirini de gönderirken yönünü yeni karısına çevirdi. Yakışıklı yüzünde tuhaf bir soğukluk belirdiğinde, mesafesi gün yüzüne çıkıyordu. Bakışlarında kesik bir kaide, yüzünde ifade yoksunluğu mevcuttu.

"Gidelim mi?" demişti tok kaygısız bir sesle.

Damla, mavi cam damlasına benzeyen buğulu gözlerini çekinerek ona çevirmiş, Baran'ın sevgiden yoksun bakışlarına bakmıştı. Sadece kafasını sallayarak umutsuzca itaat etmişti onun söylediklerine. Kocasına! Daha şimdiden pişmandı oysa bu evlilikten. Şimdi kaçmak, buralardan çekip gitmek istiyordu. Ama artık yapamazdı, imkânsızına kendi elleriyle imzayı basmıştı. Bedeni kuru bir yaprak gibi titrerken, benliği sanki suç işlemiş hatta sanki zina edecekmişçesine korkaktı. Adam kolunu uzattığında, dokunmasına dayanamadığından bir adım uzaklaştı. Sait'e ihanet etmiş gibi hissediyordu kendini, sırf bu sebepten koluna girmeyi başaramadı. Onun dokunduğu tenine başkasının dokunmasına nasıl izin verecekti? Öptüğü dudakları başkasına nasıl uzatacaktı? Ya gözleri... Ya baktığı gözleri lebi derya olsa ne fayda, ondan başkasına zaten haramdı. Bir yabancıya nasıl çevirecekti bakışlarını isteyerek? Çeviremezdi. Hiç kimseye Sait'e baktığı gibi bakamazdı. Okşadığı gibi dokunamazdı. Ona sokulduğu gibi sokulamazdı.

Ama o, hem dini hem resmi nikâhıyla boşamamış mıydı onu?

Baran yanında beyaz elbisesiyle hoplayıp zıplayan kızına baktı şefkatle... Sonra da karısına kolunu uzattı bilinçli olarak, alışmalıydı, çünkü o artık eşiydi. Uzaklaşmasına müsaade etmeyecekti.

"Gidelim, kimse kalmadı artık." dedi ve inatla bekledi. Damla önce o kola, sonra o kolun sahibine korkuyla baktı. İşte şimdi her şey geride kalmıştı demek, kaderine silinmez mürekkeple imzayı atmıştı, geri alınamazdı. Titrek elini istemese de sardı onun geniş koluna narince. Ceketinin kaliteli kumaşının üzerine hiç istemese de bedbahtça durdu buz kesen elleri. Sonra Baran diğer eliyle de kızının elini kavrayıp, kapıya doğru hareketlendi.

O sıralar köşedeki adam gözlerini dikmiş büyük binanın girişine dikkatle o yöne bakıyordu. Titrek gözbebeklerinden damlayan kan damlaları, çökmüş ve bir dirhem et kalmamış yanaklarına süzülüyordu kederle. Elmacık kemikleri hepten çıkmış, eski halinden eser kalmamıştı. Zaten görenler de tanımazdı onu artık. Bacakları tutmuyor, sürekli dermansızlaşıp onu her an yere yığacak gibi taşımakta zorluk çekiyordu. Uzun boyuyla zayıf, oklava kadar olmuş bedeniyle, elini caddeye duvarına dayamış, öylece güç alarak duruyordu.

Hastaneden kaçtığı için üzerinde hâlâ hasta takımı vardı. Sırf son defa bakmak için ona... Gözlerindeki bakış, gözbebeklerinde sakladığı son şey o olsun istiyordu. Yanında sarkık duran kendinden bağımsız eli, hissiz bir et parçası gibi titreyerek duruyordu yanında. İşte görmüştü gözleri sonunda ya onu, kocası olacak adamın yanında kalabalığın arasında mutsuzca nikâh salonuna giriyordu.

Kalbi atmayı keser mi insanın? Sait'in kalbi ölmeden vaktinden evvel kesiyordu atmayı. Zayıf kaburgalarına baskı yaparak canını acıtıyordu yüreği... Hem heyecan, hem de hüsranla... Gözleri meleksi yüze takıldı önce. Donuk, ifadesizdi, boş vermişti gül yüzü biliyordu. Bilirdi onun her halini, ifadesinin her şeklini. Kaş kaldırmasından ne dediğini anlardı sevdiğinin. Neşesinin silindiği, hüznün kol gezdiği bir bakış vardı kaygılı güzelim mavi boncuklarında.

Korkuyordu belli ki. "Korkma sevdiğim, yanındayım." diyememişti. Solmuştu ten rengi, zayıflamıştı sanki... Bir de omuzları çökmüştü. Sonra yanındaki adamdan uzak durmaya çalışıyordu ürkek bir ceylan gibi elinden geldiğince... Biliyordu bu bencilceydi ama onun bu yanı içindeki erkeğin gururunu okşamıştı şu hasta halinde bile. Onun Damla'sı, ondan başkasına yasaklardı kendini. Dokundurmazdı, sonsuz sadakat beslerdi sevdiğine... Bu hasta kalbindeki aşkı okşadı. Yumuşacık, sıcacık oldu bedeni. Sonra buz tuttu düşündükleriyle. Bunu düşündüğüne kızdı. Bir daha nefret etti kendinden ve bencil aşkından. Onun Damla'sı mutlu olmayı hak edendi. Yaklaşması, kocasına sokulması lazımdı. Mutlu olmak için bu şarttı.

Bunu düşününce dahi ciğerlerindeki hava çekildi. Ona bir başkasının dokunma fikri, az olan oksijenini tüketti. Acıyla kasıldı her yanı.

Öksürmeye başladı yine, kan tükürdü dudakları. Elindeki atkıyı her zamanki gibi tuttu burnuna... Ellerindeki güç çekildi. Bedeni özdenetimini kaybetti. Daha fazla tutamadı kendini, iki dizinin üzerinde kaldırıma yığıldı.

Acı acı öksürürken dört büklüm, başını aşağı eğdi ve sevdiğine ait kaşkolü koklamaya başladı. Oysa koku denen bir şey kalmamıştı onda, ilaç kokuyordu artık, hastane kokuyordu ama ona ait olduğunu bilmek, onun kokusunu hissetmek istediğinde beyni ona oyun oynuyor, istediği kokuyu sunuyordu. Her seferinde o kokuyor gibi geliyordu o yüzden.

Başını son bir kuvvetle kaldırdı. Nikâh dairesinin kapısına çevirdi, *'ölmeden önce bir kez daha Allah'ım! Son bir defa...'* dedi ama olmadı. Meraklı kalabalık görüş alanını kapadı. Millet başına toplanmış ona yardım etmeye çalışıyordu. Kimse yardım edemedi. Son bir defa cansız elini kaldırdı, o meraklı kalabalığı yarmaya çalıştı ama olmadı, başaramadı. Görüş alanı şimdi daha çok kapanmıştı. Korkuyordu onu görememekten, ölümden korktuğundan daha fazla korkuyordu onsuz kalmaktan. Kollarını tutuyorlardı kaldırmak için. Açamadı görüş alanını. Daha fazla dayanamayan cansız kolu yanına düşerken, bedeni ağır bir külçe gibi yere devrildi. Cansız eli bedeninin yanına yığılıp kalırken, bakışları hâlâ nikâh salonunun kapısında sabit ve hayata gözleri açık olarak veda etti. Son bir defa görmüştü, donuk gözlerine çizmişti onu... Son bir defa!

Damla, Baran'la birlikte merdivenleri inerken, birden yüreği kalktı ve kalbi acı acı sarsıldı. Sanki ruhu vücudundan havalandı ve tekrar yerine geldi. Elini koydu sinesine, hafifçe vurdu. Kalbi ağrıyordu. Müthiş bir çırpınışla sarsılıyordu. Heyecan ve korkudan sandı. Bir hoş soğuk ürperme sardı tenini... göğsüne, iki kaburgasının arasına bir ağrı saplandı aniden. Elini kaldırıp vurmak istedi sırtına. Nefes alış verişini zorlayan acıya vurup bertaraf etmek istedi. Derin derin solumaya çalıştı. Baran bunu hissedince durdu ve ona baktı. Elini rahatlatmak için narin sırtında gezdirirken "Derin derin nefes al, sıkma kendini" diyordu duru bir sesle. Doktor soğukkanlılığı yine üzerinde kıyafet gibi sabitti.

Az sonra kendini toparlamış olarak arabaya yaklaşırken, bakışları ileride toplanmış kalabalığa takıldı hiç istemese de. Ne olmuş olabilirdi

ki? Merak etti insan yanı işte. Ne olursa olsun insandık ve her duyguyu tuhafça kabulleniyorduk. Bir ambulans vardı kapının hemen girişinde. Baran kızının elini tutarken, genç kadının sırtından nazikçe destekleyerek arabanın kapısının olduğu tarafa yönlendiriyordu.

Damla yerde yatan şeye baktı. Biri ölmüştü herhalde. Üzerini gazetelerle kaplamışlardı. "Ah! Yazık" dedi içinden. Yüreği burularak. "Ne kötü ölüm, sokak ortasında, kimsesiz bir halde... Allah kimseye vermesin böyle acı bir son. Allah ailesine-sevdiklerine sabır versin!" diye mırıldandı.

Soluk maviye dönmüş bakışları, gazetenin kenarından çıkmış ele kaydı. Bir erkek eliydi. Oysa ne kadar da tanıdık gelmişti başlarda o el ona, sonra... o elin bir deri kemik yapısını görünce, bu kadar zayıf bir tanıdığının olmadığına kanat getirdi. Bakışları elinin içinde tuttuğu kaşkole takıldı. Eli istem dışı kendi boynuna gitti.

"Tanıdık birine mi benzettin?" diye sordu kocası! Artık onun sahibi olan adamın sesini duyunca ürpererek sıçradı.

Damla başını salladı olumsuz anlamında. Güzel yüzünü Baran'a çevirdi. "Hayır!" dedi güçlü bir iç gererken, biraz duraksadı. "Sadece benim de o kaşkolden vardı, kaybettim. Bir an gözüm takıldı, onu hatırladım." dedi ve kocasının yönlendirmesiyle arkasını dönerek, o kuru kalabalıktan uzaklaştı.

Ardında bir dünya bırakarak, ardında yaralı bir yürek, sonsuz bir huzur bırakarak, sakin adımlarla kocasının yanına yaklaştı ve ona uydu. Biçimlenmiş geleceğine, sevdiği adam tarafından temeli atılan kaderine...

1 YIL ÖNCE...

Alabildiğine berraktı su, olabildiğine mavi. Denizin içindeki çakıl taşları dahi sayılıyordu. Dalgalar sahile doğru cansızca vuruyordu. Hiç vurmamış gibiydi yoklamaları. Yine bir dalga geldi ve iki insan ayağını serince yalayarak geri çekildi. Tenlerinin üzerinde damla damla su bıraktı. Kızgın güneşte yanıyorlar, her dalganın gelişinde serinliyorlardı. Damla, nemli kumlara yatmış, ayaklarına denizin değmesini

sağlayarak sahil kıyısına uzatmıştı. Sait de aynı onun gibi onun yanında sele serpe uzanıyordu. Üzerlerinde koyu mavi gökyüzü, ayaklarının dibinde duru mavi deniz... Altlarında yumuşacık sıcak kumsal ve birbirine kenetlenmiş iki âşık.

"Çok üzüldüm" dedi genç kadın dudaklarını bükerek. Sesindeki hüsranı ve kederi saklayamıyordu. "Henüz yeni evliymişler, adamın boğularak ölmesi ne acı değil mi? Allah yardım etsin kadına! Ben olsam...?" dedi nefes alıp iç çekerek. "Ben olsam ölürdüm. Sana bir şey olsaydı, ben de kendimi öldürürdüm." dediğinde üzülerek ve yine içinden geldiği gibi, dudaklarını iri parmaklar ansızın kapattı.

"Sus... Sus, ne olur sakın öyle söyleme!" dedi öfkeyle Sait. Gözleri çakmak çakmak yanıyordu adamın "Ölümü ağzına alma, o güzel dudaklarına yakışmıyor o kelime. Ben ölsem bile sen yaşamalısın. Hayat yaşamaya değecek kadar güzel. Hem çocuklarımız sensiz ne yapacak(!)" dedi ortamı yatıştırmak için. "Bizim çocuklarımız, sana benzeyen kızlarımız olacak. Onları nasıl bırakacaksın? Olmaz, ölümü sana yasaklıyorum, ölüm sana yasak." diye çıkıştı tok sesiyle. Biliyordu Sait. Hayatın ne kadar değerli oluğunu hasta olarak keşfetmişti işte... Hayat çok kısaydı ve bir o kadar da değerli... Hiç kimse için vazgeçilemeyecek kadar da güzel...

"Bi... Bizim çocuklarımız mı olacak?" dedi kadın şaşkınca titreyen sesiyle. İlk defa dile getiriyordu kocası bu isteğini. İçi titremişti ne zaman sonra bu duyguyla.

"Öyle" dedi adam onaylarcasına "Olacak. Sana benzeyecekler. Ayrıca ölümün genci yaşlısı olmuyor. Böyle konuşma, biz bu dünyaya emanetiz unutma." diye uyardı.

Genç kadın ayaklarını hafifçe sarstı. Başını biraz daha yasladı sevdiği adamın göğsüne, mis gibi teninin kokusunu çekti genzine. "Ama yine de o kadının yerinde olmak istemezdim. Çok zor bir durum, düşününce bile nefesim kesildi."

Genç adam sevdiği saçlara burnunu gömüp kokladı. Aslında ona bugün sonuçların kötü çıktığını haber verecekti. Ama şimdi onun böyle konuşmasına tanık oldukça, her saniye dirayeti biraz daha kırılıyordu. Ona sezdirmeden tedavi olmalıydı, iyi olduğunda gerçeği söylerdi.

Genç kadın tüy gibi ellerini onun pırıl pırıl yanağına değdirdi nazikçe okşadı kocasının yanık tenini. "Seni seviyorum, sana bir ş olursa dayanamam, kendine dikkat et bu yüzden." dediğinde adam ı zipçe dudaklarını kıvırdı. Konuyu dağıtmaktı amacı. "Ne kadar se yorsun peki?" dedi dalga geçer gibi.

"Ben seni bir Angut kadar çok seviyorum." dedi genç kadın şıma gibi. Dudaklarını şirinlikle büzüp, tatlı gözlerini koyu kahvelere oda ladığında, adam gözlerini şaşırarak kocaman açtı. Ardından kaşları çattı. "Aşk olsun, bana Angut mu diyorsun şimdi? Hem onun kad nasıl seversin beni? Ben bir kuş kadar sevilecek adam mıyım?" di göstermelik bir kırılganlıkla söylendi. Yüzünü berrak gökyüzüne ç virmişti. Tepelerindeki güneş şemsiyesinin gölgesinde göğe bakıyord Pamuk gibi bulutlara...

"Evet." dedi kadın munzurca dudaklarını bükerek. "Seni tam d bir Angut kadar çok seviyorum!" Adam hayretle yüzünü karısına ç virdi. Gözleri sert sert bakıyordu şimdi. Kadının keyfi yerinde, bu rukça gülümsedi. "Hep böyle bak bana. Angut Angut..." diye muzip liğini sürdürdü.

"Sende bu kuş takıntısı nereden çıktı bilmem ama ben bu kuştan ve seslenmeden hiç hoşlanmadım? Bana Kartal de... Kanarya de ama bu Angut ne, hiç hoşuma gitmedi."

"Demem!" dedi kadın inatçı gözlerini parlatarak. "Kartallar sahip çıkmaz..." dedi saçlarını kulağının arkasına iliştirirken.

"Neye sahip çıkmaz? "diye sordu adam.

Kadın kıkırdadı. "Sevdiğine şaşkın. Çünkü Angut kuşu çok sever yârini... Hem biliyor musun, o cins bir kere sevenlerdenmiş ve eşini kaybedince başında durup, onu kimseye vermezmiş. Gözünü bir an olsun kırpmadan bekler, sonra da açlıktan ölürmüş. Sevdiğinin olmadığı bir dünyada eşini kaybeden Angut kuşu ölür de, insan nasıl yaşar? O yüzden hiç ayrılmazlar birbirinden hep dip dibe göz göze gezerlermiş. Beni çok sev, tıpkı seni sevdiğim gibi, Angut kuşu gibi." dedi içinden gelen bir istekle.

"Hiç kimse böyle sevemez seni." dedi adam sıkıca sarılırken. "BENDEN DAHA ÇOK."

"Yalancı!" dedi kadın kıkırdayarak. "Annem sever beni senden daha çok... Bir anne evladını her şeyden daha çok sever, bak demek ki varmış senden daha çok seven!"

Kafasını salladı adam. Bakışlarını cam mavisi gözlerine çevirdi. Donuk kahveleri onun gözlerine bakınca ömrü uzuyor gibi dirildi. Aşka susamış yüreği, onun maviliklerini kana kana içti. Eğilip dudaklarına nefesini solurken "ŞU HAYATTA HİÇ KİMSE SENİ BENDEN DAHA ÇOK SEVEMEZ" dedi dudaklarıyla ölümsüz aşkını mühürlemeden önce.

BARAN

Banun kalbimin kapılarını kapatmadığını artık...

Cümleleriniz cesaretsiz, sağlamdan cam balon bir çırak ruh hâlini, yaşlanmış içimi titretti. O mahcubane hâlini bir yansımanın saygısızlığını.

Onunla olmak onu gibi hissetmek...

Cinselliğimi sakat bırakmış altında ezilmeyeği, düşlerimin gölgelerini yansıtmadığını ve sevgisiz nefes almaya alıştırmadığını.

Gittiğini bilmeyecem, dönmeyeceğine inanmıştım. Banu bir içimin ürkütmeyecem, hani gidip bitmeyen acıya sevgi olmayacem... Yüzümü görmeden, sesini duymadan yaşamaya başlamıyacem.

Yangının gün doğduğu yer değil...

Sonsuzluktayım... Hiçlikte, başlangıçsızlıkta, başsızlıktayım.

Dudaklarımı aralamaya korkar hâldeyim.

Hep söylediğim kelimeler değil... Baktığım yerde, dokunduğum nesnede, anlamlarında, yalnızlığındasın.

Sana gelmek için babama aradığım uykularımın en tatlı zamanlarında, dar tülbentçesine uyandırılıp yüzüme düşen sessizliğin kederindeyim.

Unuttum sanırsın!

Ben nerde yaşıyorsam sen ordasın. Sadece kabullenmeliğim gitti. Şimdi ve kendi yolumu çizmek için yeniden toparlanmalıyım.

4. BÖLÜM

Özür dilerim kalbim,
çok sevmemem gerekiyordu,
hep sevenlerden oldum.

Karanlık aklımla oyun oynarken, artık içine düştüğüm çıkarsız kuyudan korkmuyordum. Çaresiz gölgeler dans edince zihnimde, içime kara bulut misali çöken hüznü kimse bilemeyecekti nasıl olsa. Sanki gittiği günden beri yalnızlaşmıştım, tek başıma kaldığım dünyada sessizleşmiştim, depresyonda değilim, ben onsuzluklardayım.

Ellerimi masaya yaslayıp, uzun çektiğim nefeslerle karılıp... kanepeye oturmuş, elinde kumandayla kanalları değiştirip dururken, beni hissetmene rağmen inatla yüzüme bakmamanı hatırlamak istemiyorum artık. Çünkü o zaman yine kuşlar uçuşuyor karnımda, bir titreme vuruyor deprem artçıları gibi göğsüme, bedenim karıncalanıyor sanki yanımdaymışsın gibi varlığınla, sanki sen yanı başımdaymışsın gibi, sanki benden hiç gitmemişsin gibi, sanki birden bana bakacak ve haylazca

göz kırpacakmışsın gibi heyecanlanıyor özleminle taşan kalbim... bu daha hiç atmayacakmış gibi bir hissin içinde yok oluşa geçiyor.

İşte o zaman, bir daha bana öyle gülmeyeceğini bile bile umuda kapılıyor zihnim. Oysa kirpiğin kaşına değdiği zaman yanağında gamzelerin açılacak diye beklerdim ölümüne bir heyecanla. Her saniye bana sökülmesi uzayan bir şafak gibi gelirken, diyardan diyara sürgün yiyecekmiş gibi korkardım gamzelerin bir daha gözlerime doğmayacak diye.

Şimdi görmek için can attığım tüm o gülüşlere hasret kalacağım, benden başkası bilmeyecek, içime kan revan dolduğunu, gözlerimin annemden, babamdan ayrıldığım için değil, senden ölümüne koptuğum için yaşardığını da kimsenin bilmediği gibi.

Üzerimdeki gelinliğin kefenim olduğunu, bugün düğün yatağına canlı cenaze gömeceğimi de kimse bilmeyecek. Oysa ben bir tek sevdiğimi değil, en iyi arkadaşımı, eşimi, ailemi, yuvamı, dünyamı, hayatımı kaybetmişim, bunu anlamak için tek imza yetti.

Şimdi yüreğimi mühürleme vakti geldi biliyorum, hiç suçu olmadığı halde tanımadığım kocama ve onun ailesine biçemem kendi cezamın diyetini, ama olmuyor, susmuyor yüreğim, bitmiyor bahanelerim, tükenmiyor itirazları zihnimin... dövüne dövüne ağlayan kalbimi susturmak, geçmişe kilit vurmak, maziyi kirli bir çarşaf gibi yıkamak yetmiyor. Unutmaya ne gücüm ne vicdanım el verirken, onu ne kadar çok sevdiğim gerçeğini hiç kimse yok sayamıyor.

Af Allah'ım, nasıl unutur bir insan yaşamayı, nasıl unutur nefes almayı? Unutamıyorum.

Sevgiliyi unutmak, vazgeçmek, hayatından sonsuza kadar çıkartmak zorunda kalmak bu kadar zor olacak diye düşünmemiştim. Bu gelinlik bozmasını belki de saçma bir intikam için giyerken, son ana kadar beklettiğim imzayı atarken, hep bir umudum varmış, bilemedim. Bırakmaz demiştim, gelir, tutar elimden alır götürür, yaptığı hatayı anlar, vazgeçer saçmalıklarından diye beklemiştim.

Belki de sırf bunun için *'evet'* dedim hiç tanımadığım bir adama, belki de sırf gelsin alsın beni, aklını başına devşirsin diye korkutmak istedim.

İntikam almak değil amacım. Ben kurumuş bir ümide dilek asma çaresizliğine yenildim.

Gelmeyecekti, artık gelse de bir şey fark etmeyecekti, anlamış ve bir kez daha nasıl büyük bir hata yaptığımı fark etmiş ama geç kalmıştım.

Oysa geçmişe bakınca neden kötü anılar silinmişti zihnimden, neden ölesiye bir heyecanla beklemiş, yaptıklarını bir anda yok saymıştım yeniden? Hani ölmüş gibi, ölmüş de bademgözlü olmuş gibiydi aşk... Şimdi uzatsan elini tutacak kadar yakınken, artık ellerini uzatamayacağını bilmek gibi acı bir sızı yoktu. Bunu düşünmek ateşten gömleklere sarınmak gibi kordu.

Oysa her an kapıdan içeri girip, kirpiklerini kaşına değdire değdire gamzelerini çökerterek gülecek gibi... tutup elimden azarlayarak götürecek gibi beklerken... aslında hiç gelemeyeceğini bilmek kadar da derin bir acı hissetmemişti yüreğim...

Çaresizim şimdi acıma, çaresizim hata ve inat uğruna attığım geleceğimin yoksun adımlarına, korkağım, ürkeğim, belki de yaşamayacak kadar bitmişim yeni bir hayatı doyasıya.

Oysa saatlerce bakmak varken aşkla kaybolduğum kahve gözlerine, ne zor şey şimdi ölmediğini bilmek ve buna rağmen gelmeyeceğini bilerek başka gözlere bakmaya mecbur olmak. Yalnızlığına elbet alışacak ve başa çıkacak bedenim, çünkü bildiğimden daha güçlü yüreğim. Onsuzluğun canımı acıtmasına nasıl çare olabileceğim? Sanki ölmüş gibi ulaşılmaz olmasına nasıl alışabilirim? Bu katlanılmaz gerçeğe dayanabilecek miyim?

Özlerken, hele hele bu kadar özlerken, burnumun direği sızlaya sızlaya, etim kemiğimden sıyrılırcasına özlerken, onsuzluğa nasıl alışabilirim?

Alışamayacağım, unutamayacağım ve bu saatten sonra affedemeyeceğim gerçeğini kabullenmeliyim. Önce o'naydı isyanım nefretim, şimdi silah kendime döndü, en büyük kini kendime diyet kestim. Ben ondan daha suçlu, daha vefasız bir yar çıkmıştım. Sırf evlendi diye, boşandık diye, inkâr etsem bile biraz intikam, biraz inat diye başkasıyla evlenmiştim.

Şimdi asıl vefasız kimdi, o muydu ben miydim?

Şapkamı önüme aldım, haklıyı haklıya teslim ettim, onun kadar hatalı olan bendim, o vefasızdı, ben isyankâr... el birliğiyle bu aşkın kefenini biçip, gömmeyi başarmıştık.

Meğer ne kadar umutsuz bir arayıştı unutabileceğimi düşünmek, oysa unutamayacağımı daha ilk gün anlamalıydım. Şimdi hızla yürüdüğüm kalabalık caddeden geçen binlerce yüze umutla bakarken, belki bir kez daha görebilmek için o yüzü dönüp dönüp arkama bakarken, bir köşe başından, yahut aniden önüme çıkacak diye umut ederken... nasıl alışabileceğim unutmaya?

Havaalanına giriş yaptığımız andan beri, ardımdan duyulan her ayak sesini o sanırken, köşeyi hızla dönen adamların peşinden gözlerim odur diye koşarken, belki şu an bir köşeye sinmiş, elinde sigarası, gözleri üzerimdedir diye paranoyalara sığınmaktan nasıl kurtulabileceğim?

Yalnızken, kalabalıktayken, hatta uyurken, sürekli onu düşünürken, hayatımdaki en büyük yoksunluğu yaşatandan nefret edemediğim zaman, ne kadar acı çektiğimi nasıl yok sayabileceğim?

"Kızım, bak anons ediyorlar. Hadi..."

Başım heyecanla döndü henüz aşinası olmaya başladığım sese, sanki "Biri geldi, seni soruyor." dercesine kaldırdım umuda meyletmiş bakışlarımı keyifli göze, ama olmadı, hüzün bir sille gibi vurdu yüzüme.

İlk darmadağınık olmam değildi ama son umudumun cenazesi kaldırılacaktı yine. Nilgün Hanım sevecen gözlerini gözlerime dikmiş, bir cevap vermem için umutla beklemekte. Ne demişti ki, ne sormuştu zihnimi zorlamama rağmen bulamadım.

Yaşlı elleri anaç bir tavırla, parçalarcasına avuçlarımda sıktığım biletleri almak için ellerime uzandı. Elimi açmaya çalıştı. Ben bilinçsiz bir inatla sıktıkça, o şefkatle gülümsedi. "Zaman geldi, uçağa binmek için onlara ihtiyacımız olacak, istersen ben alayım."

Elime baktım dalgınca, biletler kırış kırış olmuş, terli ve sımsıkı kenetlediğim parmaklarımın arasında buruşmuştu. Utanarak bakışlarımı kaçırırken, bu yabancı kadına ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Anne kalkalım." dedi karşımızda oturan tok sesli adam, uyuyan kızını sevgiyle kucağına alarak ayaklandı. Yabancısı olduğum, çekindiğim, hatta bir parça korktuğum adam yine yüzüme bakmamış, o da benim gibi bu evliliği yok saymıştı. İyi etmişti zaten benim de onun yüzünü görmeye cesaretim yoktu.

Baran Bey önden ve uzun adımlarla ilerlerken, öylece dalıp gitmişim giriş kapısına. Nilgün Hanım şefkatle omzuma dokundu. Sonra eğildi, yüzü göz hizama geldiğinde, "Eğer hâlâ umudun varsa gidebilirsin. Eğer hâlâ geçmiş için hevesin varsa, nikâh defterini unutabilirsin. Henüz sadece imza attın kızım, koynuna girmedin. Ama uçağa bindiğin an ne vazgeçmene izin veririm, ne de geleceğine umut taşımana... Seven kadının halini bilirim, ama ben anneyim, oğlumun ne yüzünü eğmene, ne de perişan etmene izin verebilirim."

Bu kadar açık sözlü, bu kadar derin hisli ve gözlem yeteneği muazzam beklemiyordum onu; şaşırdım hatta utanmayı bile akıl edemeyecek kadar afalladım. Tekrar elime dokundu, içtendi tutuşu, gözleri kar yağdırır gibi soğuk baksa bile, sesi diken gibi batsa bile, içimi kabartan bir tutumla bana sanki yardımcı oluyordu.

"Ya git unut olanları geçmişine dön, ya da kalk sil geçmişi, geleceğine umut ol. Adımını atacağın yol güllük gülistanlık değil, çetin bir yol. Sana öksüz bir çocuk, yaralı bir koca, çok konuşan bir anne getirecek her adımın. Pişman olacaksan, şimdiki gibi dalıp dalıp mazide boğulacaksan, ne kendi canını yak, ne o masumları perişan et. Seçimini sen yap, bizimle Siirt'te yepyeni bir hayata başlayabilirsin."

Kalbim boğazımda, karnımda bir ağrı, cesaretimi arıyor hızla zihnim ama kayıp o entelektüel cadı. Bir kapıya baktım şaşkınca, bir yaşlı kadına baktım acıyla, gözlerimde çağlayan yaşlar benden izinsiz atıldı kirpiklerimin ucundan yanağıma. Dudaklarım titriyordu. Konuşsam biliyorum sesim çıkmaz. İçimde kabaran her neyse canımı yakıyor, ciğerlerimi sıkıyor, soluksuz bırakıyor. Usulca ayaklandığımda, yaşlı kadın da merakla yüzüme bakarken önümden çekildi. Gitmem için bana şans verdi; ya da kalmam, geçmişe sünger çekmem için...

Gitsem değişir miydi tüm olanlar? Silinir miydi acılarım? Tutunabilir miydim hayatın en bahar yerinden? Sait ister miydi beni geri?

Evlenmişti! Öyle demişti. Mahalleden taşınmışlardı daha ayı dolma. dan ve herkese evlendiğini haber vermişti.

Belki de çoktan unutmuştu bile beni, tek seven bendim belki de tek bekleyen ve sadık kalan. Peki ya Sait'siz bir yaşama alışırken baba. mın katlanmış öfkesini, sitemini, üzerimde inşa ettiği körleşmiş na. mus, ahlak, toplumsal baskısına dayanabilecek miydim?

Özgürlüğüme o kadar alışıkken şimdi esarete boyun eğebilecek miydim? Henüz anlamıştım; aslında benim evim de, hayatım da Sa. it'di ve o gidince hayat bitmişti.

Başımı dimdik tuttum, yanımdaki çantama uzandım ve tek kelime etmeden kayınvalidemin önüne düştüm. Hemen az ileride kızının uyu. yan yüzünü merhametle seyrederek bizi bekleyen adama doğru isteksiz ama kararlı adımlar attım. Kayınvalidemin ne düşündüğünü bilmiyo. rum, arkamda gözlerim olmadığı için okuyamıyorum ama ensemden beynime yürüyen karıncalanma hissinden sebep, onun bu kararımdan memnun kaldığını anlayabiliyordum.

Uçağa bindiğimizde cam kenarından özellikle kaçındım, ama bu bir hataydı bunu kayınvalidem yerine oturduğu zaman anladım. Ko. cam... Artık kocam olacak adamla minik kızı hemen yanımdaki kol. tuktaydı, aramızda ufak bir hol vardı ama hissediyordu bedenim on. dan yayılan soğukluğu, gücü ve uzaklığı.

Yakın olmak değildi amacım ama uzaklığı korkmama, hata yaptı. ğımı yüzüme vurmaya başlamıştı. Sonra bakışlarım ellerine, ona pel. tek diliyle sorular soran ve henüz uyandığı için biraz huysuz duran kızına kaydı.

"Bir öksüz ve yaralı bir adam" demişti yaşlı kadın, o da mı benim kadar yaralıydı, onun da canı bu kadar çok acımış mıydı? Peki, ben neden bir tek kendimi düşünmüştüm, neden bu kadar bencil davran. mıştım? Bu yaralı adama eş olamayacaktım hakkıyla biliyorum ama ben bu ufaklığa anne olabilecek miydim?

Ben ona anne mi olacaktım, yoksa üvey anne mi, bakıcı mı? Bunu yakında öğrenecektim.

BARAN

Önceden en büyük sığınağım olurdu gece, oysa şimdi korkularım karanlığı beklemiyor. Hayalin yüz sürdüğü an zihnime, bir isyan, bir öfke ve aynı acı da kayboluş süzülüyor benliğime.

Beceriksiz zamanın virtüözü olmuş hayallerim. Notaları çalınmış şiir tadında acı, sözleri en yakıcı kedere hibe edilmiş ezgi gibiyim.

Koyu bir mutsuzluğun nakaratı gibi hayatım, tam mutlu olduğum anda kesiyor sahneyi zalim senarist.

"Unut" çalınıyor dudaklarıma, "Sus" büyütüyor parçalanmış yüreğimi.

Oysa sen gittiğin günden beri en çok kalabalıklarda yalnızlaşıyor ruhum, anlamıyorum sessizliğimde çoğalan seslerin tınısından.

Hala resmine bakarken umuda yeniliyor yüreğim.

Şimdi başkasının hüküm sürdüğü ömrüne acılar tüketiyorum.

Hâlâ o sokaktan geçerken yüreğime saplanan acıyla duraksıyor ayaklarım, gözlerim benim olan hayalleri çalan eve çekiliyor sinsice.

"Unutursun. Yerine gelen teselli eder yüreğini." diyor annem.

Oysa hâlâ telefonların sesine umutla atılıyorum... Bir zamanlar "Ya sevmezse" diye çırpınan yüreğim, şimdi "Ya unutursa" diye atmayı bırakıyor.

Yutkundum ama yutamadım hatırladıklarımı. Dokunduğu an eline başka el, sokulduğu an tenine başka ten, sarsılarak hızlandı soluklarım.

Ne yana baksam silemeyecektim artık gözlerimdeki acının resmini anladım.

Bir erkeğin en büyük kâbusudur sevdiğine veda etmek, intiharlar yerleştirir umutlarına, hırçınlık, öfke, huzursuzluk koyar fıtratına.

Oysa daha doyamamıştım gözlerindeki denize, kana kana içememiştim gülüşlerini dinlene dinlene...

Şimdi asık durduğuna bakma suratımın, senli zamanların içinde kayboldu sevinçli gülüşlerim, heyecandan ne yaptığını bilmeyen ergen hallerim.

Ne zaman yan yana gelsek, içi içine sığmayan koca bir adam değil de, balonu eline verilmiş oyun çocuğu olurdu heyecanlarım.

Şimdi hayallerim dünyanın en güzel gözlerinin içinde saklı kaldı ve ben fedakârlık denilen saçmalık adına, acılara teslim ettim geleceğimi.

5. BÖLÜM

Yaşadıklarım yetti bana.
Kaderden bir şey istemiyorum,
sadece aldıklarını koysun yerine yeter.

Her zaman duyduğum üç kelime ilk defa derin yaralar açtı sineme. "Helalin olmak isterken bir ömür *"helal et hakkını"* demek zor geldi dilime. Alışamasam da hiçbir zaman sensizliğe, biliyorum sensizlik dolacak bundan sonra ömrüme. Yalnızlığa elbet alışacak yüreğim, alışamayacağım tek şey yerine koyduğum yeni eşim. Bu yüzden sessiz, kimsesiz gibi yetimim.

Ne büyük, ne bağlı bir topluluktu bu. Yeni evimdeki gereksiz kalabalığın dağılması gece yarısını buldu, herkes yorulmuş, bir köşeye kurulmuştu. Melek çoktan uyumuş odasına çıkarılmış, içime çekilen bende değişen tek şey yorgunluğun ağır iziydi.

En çok istediğim bir odanın karanlığına sığınmakken, bir karınca kadar görünmez olmaktı. Tanımadığım evin hangi odasına gideceğimi

bile bilmezken, sadece oturduğum yerde sessizce duraklıyordum. Az sonra yatmadan evvel yapılmaması gereken en büyük hata yapıldı. Kayınvalidem ve görümcem Badem tarafından hazırlanan sofranın bir ucuna zorla ben oturtuldum, diğer ucuna Baran.

"Tüm gün yemek yiyecek vaktimiz bile olmadı." dedi Nilgün Hanım yemekleri servis ederken.

"Bir yerde yeseydiniz ya, şekerin çıkacak teyze nasıl gezdin sen aç aç?" diye azarladı badem gözlü kız sitemle.

Kayınvalidem kendi kendine bir şeyler diyerek – duâ ederek- arkasından baktı. Sonra oğluna döndü. O bakınca ben de bakma ihtiyacı duydum garip bir tutumla, o anda üzerime yıkılan koyu kahve gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor, sanki her çizgimi, her tavrımı ya da ne düşündüğümü okurcasına ileride hatırlamak üzere ezberliyor, belleğine kazıyordu. Bu dosdoğru bakışlarla biraz rahatsız olarak -kendime daha çok kızıp- sinirle önüme döndüm.

Beni yerimden sıçratan sesle irkilirken, onun aynı soruyu tekrarladığını anlamam için başımı kaldırıp yüzüne bakmam gerekti.

"Yemeyecek misin?" Duygusuz sesi buz gibiydi.

Bakışlarım şaşkınca tabağıma takıldı, o kadar dalgındım ki yanıma gelen Badem'in önüme koyduğu yemeği görememiş, bana sorduğu sorulara bile cevap vermemiştim ama onun sesini duyduğum an üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi irkilerek kendime gelmiştim. Titreyen ellerimi kucağıma bağlarken bunun yorgunluktan ve gerginlikten olduğunu sanan kayınvalidem "Biraz daha aç kalırsan bayılacaksın." diye kızdığında bile beni teselli ediyordu kendince.

Açlıktan değil, yanımda duran adamın bana bahşettiği hislerden dolayı bayılmaktan korkuyordum, onlar da geçecek miydi bu gece bitince, bilmiyordum. Sustum. Çünkü ne düşündüğümü anlamış gibi bakan adam -kocam- hâlâ beni teşrih masasına yatmış bir ceset gibi, inceden inceye süzmekteydi.

Bakışlarımı yüzüne çeviremiyordum ama karşımdaki genç kızın işini yaparken gözlerini kocam olacak şahsiyetin yüzüne dikip dikkatle süzdüğünü görebiliyordum. Garip bir hisle kıza baktım, gözlerindeki

karanlıktan hiçbir şey anlamadım. Ama bir tuhaflık hissettim! O ana kadar yüzüne bakmadığım kocamın, şaşkınlığı ve çaresizliği içinden geçerken çok yakışıklı olduğunu fark ettim ama nedense bu görsellik beni ne etkilemiş, ne de yüreğime kıvılcım olup düşmüştü. Sadece aklıma olmaması gereken bir sorunun ilk işaretini bırakmasını sağlamıştı. Bakışlarım bir kıza bir kocamın yüzüne kaydı merakla ve sonra kendime kızarak döndü yeniden masaya! Bazen altıncı his olayını saçma sapan abartmalar adlandırmak gibi berbat bir huyum vardı ve bunu şu anda burada yapmak çok saçmaydı.

"Su ister misin?" diye sordu tok sesiyle, ürperdim. Dalıp gittiğimi, hele hele onun gözlerindeki karanlıkta kaybolduğumu fark edemedim.

"Konuşabilirsin." dedi sakince yemeğini didiklerken. Bu soğuk tavrı karşısında kaşlarının küstahça kalktığını görmeye tahammülüm yoktu. Gözleri üzerimde dolaşınca rahatsız oldum ve daha fazla dayanamayınca, yerimden kalktım usulca.

Ben kalkınca şimdi diğer iki yüz de bana bakmaya başlamıştı dikkatle, kayınvalidem soru dolu bakışlarla duraklayınca, "Ben izninizi istesem..." dedim ve bu yaptığım hareketten çok sonra utanarak yerin dibine girdim.

Meraklı tazeler gibi hemen zifaf odasına kapanmak değildi amacım, sadece kendimle kalmak ve kaçmaktı ama fevri verdiğim kararla herkesin gözleri yüzüme dikilmişti. Kızardım. Baran boğazını temizleyerek ayaklandı ve ağzını sildiği peçetesini masaya bırakarak "Ben Meleke bakacağım." dediği gibi bana tepeden tırnağa kısa bir an baktı, o kısacık zaman üzerime asır oldu çöktü, yüreğim korkular altında kaldı.

Ne hissettiğini çözemiyordum, şehvet yoktu bakışlarında, arzu ya da başka bir tutku... Sadece garip bakıyordu işte, sanki o da bocalıyor gibi, sanki ilk defa hata yaptığını anlıyormuş gibi, ya da bana nasıl dokunacağını kestiremiyormuş gibi, derin derin bakmasının manasını çözemiyordum.

Kayınvalidem sayesinde odaya yerleşmem kısa sürdü.

Ama zaman geçtikçe karamsarlığım büyüdü. Odanın duvarlarında oynaşırken gölgem, oturduğum yerde dövünerek ağlayan kalbime ritim tutar gibi sallandığını keşfedemeyecek kadar yorgundu düşüncelerim.

Odanın kapısında dikilip kaldığımda ağlamaktan gözlerim kı zarmıştı, büyük bir korkunun eşiğinde deprem etkisi yemişti kalbim Üzerimde açık renk uzun elbisem, yüzümde birbirine karışmış mak yajım ve elimde parçalanmış peçetemle çaresiz bir dehşet içindeydim

Kapıda hareketlenme olduğunda nabzım hızlandı, karnımdaki ger ginlik biraz daha devam ederse derim yırtılıp içim dışıma çıkacaktı.

Kapının usulca açılmasını kıyamet arifesinde gibi beklerken, kal bimin durmak üzere olduğunu idrak edemedim. Kapı açıldı, dışarının ışığı loş odanın içine saçıldı. Uzun boyunun gölgesi bir canavar eda sında odanın zeminine düşüp korkularımı körüklediğinde nefes ala madım. Sessizce içeriye giren adam usulca kapıyı kapadığında, ben de yerimden fırlayıp kendimi o kapıdan dışarı atmamak için çaresiz liğimle savaştım.

Ne yapacağımı bilemiyordum, ne konuşacağımı ya da ne yapmam gerektiğini de bilmediğim gibi. Herkes âşık olarak evlenmiyordu, ülkemizde milyonlarca insan görücü usulü evleniyor ilk tecrübelerini tanımadıkları adamlarla kaygılar içinde geçiriyordu. Onlar da böyle bir dehşet, böyle bir korku hissediyor muydu? Ben ölecek gibi hissediyordum, sanki elleri tenime değil boğazıma yaslanacak ve nefesimi kesecekti.

Gözlerimi çeviremiyordum olduğu yere, usulca yerimden kalkarken, tüm bedenimin titrediğini de saklayamıyordum. Masum değildim, bu gece neler olacağını biliyordum, tecrübesiz değildim, ne yapmam gerektiğini de biliyordum ama bilmem yapmama yetmiyordu işte. Çaresizliğim titremekten ileri gidemiyordu. Ellerim elbisemin eteğini yırtarcasına sarmış, dişlerim kırılasıya birbirine kenetlenmişti. Zor olacağını biliyordum ama bu kadar endişeye kapılacağımı kestiremiyordum.

Oysa hâlâ Sait'in ellerinin sıcaklığını avucumda hissederken, soluklarını tenimde, kokusunu genzimde hissederken, tenimde başka bir tenin hüküm süreceğini nasıl kabullenebilirdim? Derinlerimde, saat çarkı gibi bir nesne varmış da tıkırdıyormuş, saat başını vurmaya hazırlanıyormuş gibi, boğazımdan hırıltılı bir ses koptu. Garip bir ses; bunu onun fark ettiğine eminim. Elimin tersiyle gözlerimi sildim. Ne ara başlamıştı akmaya gözyaşlarım, bilemedim. Cesur olmalı ve kaderime boyun eğmeliydim. Artık bu yolun dönüşü yoktu, zaten geri

dönsem de beni umursayan, bekleyen de yoktu. Ne babam kabul ederdi bir daha, ne de Sait, mecburen kabullenmiştim.

"Gergin misin?"

Gergin mi? Birazdan ortadan ikiye bölünecektim.

"Benden korkmanı istemiyorum."

Net çıkan sesinde ne aramam gerekiyordu bilemedim, o yüzden hiç cevap vermeden gözlerimi karşımdaki erkeğe diktim. İlk evlendiğimde, zifaf gecemde ve böyle olan ilk karşılaşmamızda kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını, başının döndüğünü, avuçlarının ter içinde kaldığını hissetmiştim ama şimdi tek hissettiğim heyecan değil, huzursuzluktu.

Otuz dört yaşındaydı genç adam... Hayatının tam baharında bir baba, mesleğinde zirve bir doktor, annesinin yaşama sebebi, akrabalarının veda-ı iftiharıyla evlenmiştim.

Yakışıklı, maddi gücü olan, kültürlü ve belli ki mert bir adamdı. Neden âşık olarak evlenmemişti, neden görücü usulü bir evliliğe razı gelmişti? Şu ana kadar bunu hiç sorgulamamıştım ama ilk defa gözlerinde bir eksiklik fark ettim. Heyecan yoktu, sıcaklık yoktu, umut yoktu, vaat yoktu! Hüzünlüydü koyu bir girdabı andıran gözleri, kor gibi için için yanıyordu.

Sanki o da dertliydi, ya da ben saçmalaya başlamıştım. Parmaklarını sıkıntıyla gür, siyah saçlarının arasında dolaştırmasını izledim sessizce, kırlaşmış tek bir tel bile yoktu. Köşeli, sert çizgili çenesi, düzgün burnu ve biçimli dudaklarıyla bir kadının hayal edebileceği en yakışıklı erkekler listesinin başında yer alabilirdi. Ama yüzünün en çarpıcı kısmı yine de gözleriydi. Kederli ve düşünceli gözleri...

"Gergin olduğunun farkındayım..." dedi ifadesiz yüzünde ne hissettiğini belli etmeyen hal. Benim söyleyecek bir şey bulamadığımı görünce, soğuk bir sesle ekledi. "Lütfen oturun da, ben de oturabileyim."

Sanki "Camdan atla." dese korkudan bu emre uyacak haldeydim, o yüzden ikiletmeden sessizce yatağın ucuna iliştim. Onun ağırlığıyla yatak sarsılınca nefesimi tuttuğumu da unuttum. Yüzümü süzen koyu gözleri kısıldı, kısıldı... Bir demir gibi sert ve soğuk iki çizgi haline geldi.

"Tedirgin olmaman için ne yapabilirim?"

"Gidebilirsin." diyecek cesareti kendimde bulamadığım için, yutkunduktan bir karış açılan ağzımı kapatıp, başımı iki yana sallayarak "Bunu yapmaya çalışıyorum. Özür dilerim." diyebildim kısık sesimle.

Aslında ne kadar çalışırsam çalışayım, yabancı bir erkekle yatağa girme düşüncesine alışamıyordum. Hani tek gecelik ilişkiler yaşayan kadınlar gibi umursamaz olmayı ne kadar çok isterdim ama ben onun dışında bir erkeği ne hayal etmiş ne de elime başka bir erkek elime değmesine izin vermiştim. Bunu düşündüğüm zaman bile felakete uğramışçasına azapla titredim, nasıl bir titremeydi bu Allah'ım, dünya patlıyor sandım. Ben gözlerimi bir tek onda açmış, onunla kapanır sanırken şimdi gözlerime yabancı olan adamın beni sakinleştirip rahatlamam için dua eder hale gelmiştim.

"Hazır değil misin?"

"Sanırım hiçbir zaman hazır olamayacağım." Sözleri dudaklarımdan dökülürken iç sesimin dışa vurduğunu düşünemedim, ta ki şimdi karşımda taş kesilmiş duran adama bakana kadar. Yakışıklı esmer yüzüne, duygularını saklayan sımsıkı bir maske geçirmiş gibiydi. Hafifçe, nedeni bir sesle, "Sizi zorlamadım." diyebildi. Sitem etmiyordu ama ikimizin bildiği gerçeği dile vurmaktan da gocunmuyordu.

"Bu... Bu sizinle alakalı değil, benimle..." derken, kalbim gibi onu da yatıştırmaya çalıştım. Gözümü kaçırıp içime ağlarken, kızgın olmaması ve bana kötü davranmaması için dua ediyordum.

Kıpırdandı, üzerindeki ceketi çıkarıp yatağın üzerine attığında, korkuyla yerimden irkildim. Soluksuz kaldım. Bir su damlasını andıran iri mavi gözlerim uzun boylu, esmer adamın yüzüne dikilmişti birdenbire, sanki ağzını açsa çığlık atacak haldeydim. Konuşmasını beklediğimi idrak edemedim.

"Benden size zaman vermemi isteyecek misiniz?" Kararlı sesi şimdi bıçak gibi, önüne gelen sözleri kesecek nitelikteydi.

"Zamanın çözebileceğini sanmıyorum." Bedenim gibi yüzüm de iyice kızarmıştı.

"Açık olalım..."

Nasıl olacaktım, daha karakterini bile bilmediğim adama nasıl der dimi anlatacaktım? Ya öfkelenirse, ya kızar canımı yakarsa ne yapa caktım? Artık dinen ve hukmen onun eşiydim.

Sonra ne zaman ve nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle ba şımı öne eğme faslını bitirdim. "Üzgünüm, size âşık olmayacağım." Na sıl öyle pat diye söylediğime ben de onun gibi şaştım kaldım. Bu kadar açık olmayı düşünemediğimden çekinerek ona döndüğümde, dikkatle yüzume baktığını anladım.

"Öyle bir beklentim yok." dedi dudakları gerilerek. Sıkılıyormuş gibi zorakı konuşurken, sanki bir an evvel görev olarak bilinen o işe girişmek ve sonra arkasını dönüp uyumak istermişçesine bir hali vardı. Ya da içimi böyle rahatlatmak istediğimdendi bu saçma düşüncelerim.

"Size maddi ve manevi her konforu sağlayabilirim." dedi tek düze bir tonda. "Ama aşkı veremem."

İşte başından beri hissettiğim o şey yine gıdıklamıştı içimi, onun da yüreğini başkasının mühürlediğini yine hissetmiştim. Dile gelmese bile bazı şeyler, ortada ve açıkça belliydi. Böyle hissettiriyordu duruşu.

Arada bir sessizlik olunca, soluğumu tutmuş, dikkatle ne diyeceğini bekliyordum.

"Aşk yok!" dedi adam ve gerisini getireceği sözleri bildiğimden hemen atıldım.

"Sadakatim konusunda korkmayın. Görücü usulü evlenen ilk çift değiliz ve son olmayacağız. Tanışacak ve birbirimizi tanıyacak vaktimiz olmadı biliyorum." Başımı kaldırdım. Sesim gibi bedenim de serzenişteydi, ürktüğümü gizleyemiyordum. "Eşim olduğunuz sürece sadakatimden asla kuşkulanmayacaksınız." dedim kendimi açıklamaya çalışarak.

Adam ağzını açacakken, "Sizin sadakatiniz ise, sadece huzura olduğu sürece beni yormaz." dedim içimden gelerek. Nasıl büyük bir söz söylediğimin farkında olup olmadığımı anlamak istercesine tek kaşını yukarı kaldırdı. Ama hem sözümden hem de kararımdan emindim. Ona ne teklif ettiğimin gayet farkındaydım.

"Yani?" dedi kafasını hafifçe sallarken.

Yanağımın içini utançla dişledim, ne düşündüysem artık birde içine düştüğüm umutsuzluk girdabında debelenirken "Yani bana sadakat sözü vermenize gerek yok." diyebildim sonunda. Her eşin ilk şartıydı sadakat ama ben bunu yapmasından daha fazla keyif alacak gibiydim. Başkaları olsun, bana ilişmesin istedim.

Az önce yukarı kalkan kaşları bu düşüncemle çatıldı ve belli ki ne ahlakına ne de geleneklerine uymayan bu manasız şeyi gururuna da yakıştıramıyordu.

"Başkalarıyla gönül eğlendirebilirim, öyle mi?"

"Si... size aşkla bağlı olamam, romantik oyunlar, tutkulu birleşmeler veremem." Dürüstlük bir erdem ve karanlık düşüncelere yol gösteren bir ışıktı. Ben de bunu yapıyordum.

"Yani, cinsellik için başkasını mı bulmalıyım?"

"İsterseniz, karşı çıkmam."

"Kadınlığınla alakalı bir sıkıntın mı var?"

Tepeden tırnağa terle yıkanırken daha fazla kızararak başımı olumsuz anlamında iki yana salladım.

"O zaman neden evlendim?" dediğinde artık sertleşiyor gibiydi tavrı. "Sadakatsiz olacaksam bu evliliğin ne anlamı kalıyor? Sizi hizmetçi olarak almadım eve. Kendime eş seçtiğimi sanıyordum."

Sitem etmekte haklıydı, hatta saçmaladığımı fark etmeme rağmen bu tavrımı konuşmalarımla destekledim. "Eşiniz olmak için elimden geleni yapacağım. Fakat dürüst olmalıyım, sizi tatmin eden bir kadın olmayı becerebileceğimi sanmıyorum." Bu sohbet içinden çıkılmaz bir hal alıyor ve her dakika beni daha çok utandırıyordu.

"Eş seçerken gerçek anlamda bir evlilik tercih ettim."

"Biliyorum." dedim ve ürkek bir sesle, "Benimle evlenmek istememişsiniz." diye fısıldadım.

Annesinin konuşmasından anladığıma göre Baran'ı evliliğe o zorlamış, o da annesini kıramadığı için evlenmişti.

"Evlendim ama." dedi yüzüme dik dik bakarak.

"Fakat istekle verilmiş bir karar değil zannederim." Dudağımı dişledim. "Sizi zorlayan annenizdi."

"Sizi kimse zorladı mı?" Başımı iki yana salladım. "O zaman evliliğimiz gerçek."

"Elbette."

"Peki neden saçma sapan konuşuyoruz o vakit?"

"Ben sadece..." İç gererek başımı kaldırdım. "Sadece sizin için iyi bir eş olacağımı ama fazlasını istesem de yapamayacağımı anlatmak istedim."

"Huzursuz birisi misin?" Tokat yemiş gibi irkildim ama az da olsa özgüvenimi ve sakinliğimi kazanmak, kendimi toparlamak adına bir miktar dikleştim. Konuşmak tedirginliği üzerimden atmama yardımcı oluyordu.

"Öyle olmadığımı sanıyorum."

"Sadakatsiz misin?"

"Az evvel buna yanıt vermiştim."

"Bencil misin Damla?"

"Her insan kadar..."

Gülümser gibi iç çekti. "Nankör müsün?" dedi sert bir tonda. Bu beklenmeyen soruyla şaşırarak kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Olduğumu sanmıyorum. İnsanız sonuçta ama vicdanıma kefilim."

"Lafını sözünü bilmeyen mantıksız bir kadın olduğunu da ben sanmıyorum." deyip ayaklandı. Öylece bakakaldım ve panikledim. Derhal atıldım sohbetin bitmesinden korkarak.

"Baran Bey ben konuş..."

"Konuşmak ve tanışmak için önümüzde bir ömür olacak Damla Hanım." Mesafeli sesinin aksine iri bedeniyle yanıma yaklaştı ve tepeden sert sert bakarken "Annemin gelini, benim eşim olarak hayatımıza hoş geldin." dedi ciddi bir sesle.

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Sanki iş anlaşması yapıyor gibi ruhsuzdu duruşu ve bakışları. "Melek senin için başka konu, dilersen ona anne olursun, dilersen abla, dilersen bir arkadaş... Bu senin ve onun

bileceği iş. Seçiminizi siz yaparsınız." Bunun arkasından gelecek sözlerin kanımı donduracağını kestirmek için üstün zekâya gerek yoktu. "Ama benim karım olacaksın. Başkası hayatımda olur mu bunu zaman gösterir, nasılsa izin verdin." dedi alay edercesine, sanki başkasına gitmeyi değil ama nasıl hatalı bir izin verdiğimi beynime çakar gibiydi iğneleyici sesi. "Olgun bir kadınsın Damla, düşündüğümden daha olgun. Konuşman, duruşun, bakışın... farklısın. Seninle evlenmeyi kabul etmemin sebebi, dürüst olduğunu görmemdi."

Soluksuz baktım duraksadığı an yüzüne. Korkuyordum şimdi daha fazla. *Kadınım olacaksın* demişti, her anlamda ve bu düşünce kaldıramayacağım kadar ağır gelmişti. "Senden tek istediğim, anneme saygılı, kızıma sevecen ve sabırlı olman. Zor değildir umarım?"

"Şüpheniz olmasın." diye yüreğini rahatlatmak yerine sustum, o da anlayışla karşılamakla yetindi.

"Damla." dedi ciddiyetle. "Çok zengin değilim ama iyi bir gelirim var, sana yokluk çektirmem, dara düşmezsin, fakat fazlasını da vaat edemem. Bunları belki en başından konuşmayarak hata ettik, belki de annem haklı, sen benim yaralı ruhuma eş, ben senin geçmişine tente olacağım." dedi açık sözlülükle ve ben bile fark etmeden sokuldu.

Zaten o da daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi sanki ve sustu.

Şimdi yatağın bir ucunda o, bir ucunda ben sessizce oturuyorduk. O sanki ilk defa milli olacak bir delikanlı gibi gergin, bense ilk defa birlikte olacak bir bakire kadar ürkektim. Sonra aynı anda ayaklandık ikimiz de.

"Ben duşa gireceğim, eğer sen kullanacaksan sonra..." dediğinde sustu. Yutkunarak bir adım gerilediğimi görünce başını tuhaf bir tutumla salladı ve birden, hiç yüzüme bakmadan banyoya girip kapısını usulca kapattı. O anda anladım bedenimin ne kadar katı olduğunu, kopmaya az kalmış keman yayı gibi gergin durduğunu.

Bir süre boş boş banyonun kapısına masumca baktım, sonra su sesi gelmeye başlayınca toparlandım ve valizimi açıp geceliklerimi çıkardım. Penye kumaştan, açık gri geceliklerimi üzerime geçirip, gözlerimin altındaki mor halkaları saklamak için boca edilen makyaj kalıntılarını temizledim. Odanın içindeki huzursuzluk su sesinin kesilmesiyle

büyüdüğünde, ne yapacağımı bilemez halde bir kuş gibi tedirgindim. Duş alacak kadar cesur değildim. Aniden ışığı kapatarak yeni gelin için hazırlanan ama bana bu gece mezar olacak yatağa geçtim. Saklanmak istedim karanlığa ve yorganın altına, hatta kaçmak ya da yok olmak da...

Ne tarafta yatıyordu bilmiyordum, elim ayağım kanı çekilmiş gibi soğuk iken o anda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yorganı çeneme kadar sardığımı ve karanlık odada büzülüp görünmez olmak için duâ ettiğimi anlayamadım. Kalbim ramazan davulu gibi hızlı ve sert vuruyordu kaburgalarıma. Sanki ufak bir çocuktum ve kâbuslarımdan korkup bir yorganın merhametine sığınmıştım. Savunmasız bir çocuk gibi hissediyorken rahat olmam imkânsızdı. Ve bunu saklayamıyordum.

Önce ferah sabun kokusu doldurdu odayı, sonra yatak sarsıldı usulca ve yorgan havalandı.

Nefesimi tutmuştum. Kalbim duracak gibi olurken nabız atışlarım kulağıma vurduğunda karnım da kasıldı. Tüm organlarım yer değiştiriyor gibi karmakarışık bir ıstırap ile doluydu. Burnumun direği sızlarken, gözlerimin sonsuza kadar olan tüm oluklarını dolduran yaşları geriye ittirdim. Hıçkırıklarla baş edemezken soluklarım, bedenimdeki sarsılmayı azaltabilmek için kendimi sıktım.

Sonra uzandı kocam olacak adam, bir yabancı olabilecekken ben ona en yakınım olma gücünü kendi ellerimle vermiştim. Kalın kollarında, nazik tutuşunda kasılıp kalırken, gözlerimi sımsıkı yumdum ve çığlık atmamak için dişlerimi sıktığım gibi soluklarımı yuttum.

Oysa Sait tenime dokununca, tüm hücrelerim sonsuz bir mısranın tükenmez ahenginde, mistik bir ezgiyle efsunlu bir şarkı söylerdi. Daha, büyülü teni tenime değmeden, fevkalade bir elektrik çarpardı ruhumu, etkisi bir hortumdan geçen su gibi damarlarımda dolaşır, sonra kalbimde patlak vererek fışkırırdı.

Şimdi her anlamda yabancısı olduğum bu adam... vücuduma yaklaştıkça, ruhum karanlık zindanlarda ateşle dağlanarak azap çekiyor, gülmeyi unutmuş gözlerim sessiz bir haykırışla zılgıtlı ağıtlar yakıyordu. Görünmeyen yaşlarla ağlamak böyle bir şey miydi? Genzim doluyor, dilime vuran kelimeler Kudüs oluyordu.

Hani sevdiğim yanımdayken karanlığın bile sesi, zamanın huzurlu bir büyüsü, duruşumun sonsuz bir sohbeti vardı... Şimdi karanlık kulaklarımda uğulduyor, yüreğim yangın yeri, savaş alanı, felakete uğrayıp afet görmüş gibi acı acı sarsılıyordu.

"Sen de yaralısın... İstediğin kadar sakla..." dedi kulağımın dibine gelen adamın keskin sesi. Sonra usulca çevirdi beni kollarında, gözyaşlarımı tutamayacağımı da, ona itiraz edemeyeceğimi de biliyordum. Artık onun karısı, hayat arkadaşıydım, bu onun hakkıydı, benden istediğine boyun eğmeliydim. Eğdim de...

Yüzlerimiz bir karışlık mesafede karşı karşıya gelince, gözlerine bakamadım. Utancıma pişmanlıklarım eklendi. Çenemi okşayan el şefkatliydi. Yanağımda gezinen parmaklar yatıştırıcı bir büyüyle kutsanmış gibi sihirliydi. Derdime tercüman olurcasına anlayışlı bir üslupla, sakin sakin devam etti sözlerine.

"Savaş alanında kalan gaziler, birbirini bir bakışından tanır... Onların hüsranı canları yandığına, bir parçalarını yitirdiğine değildir... Tek kederleri, coşkusu tükenmeyen savaş alanından geri kaldığınadır. Hani severek yapılan ibadet gibidir Aşk! Rükûa isteyerek eğilip, secdeye heyecanla kapanırsın... Ama kader işte..." dedi sonunda beni ürkütmeden biraz daha yaklaşarak.

Olması gerektiği gibi ilerliyordu durumlar. Lakin onun her adımı, benim yüreğime sert bir kılıcın keskin bir darbesiyle iniyor, etimi lime lime yırtması gibi daha derine işliyordu. Gözlerimin berisinde coşan gözyaşlarımı sıktıkça, burnumun direği, genzimin içerisi sızlıyordu. Yanağıma ne zaman süzülmeye başladığını bilmediğim yaşlar akarken, hıçkırıklarım kurtuldu sımsıkı kapadığım dudaklarımdan. Onun şefkatle kurulayan parmaklarıyla gözlerimi kapatıp kendimi sıktım, dudaklarımı dişleyerek hıçkırmamak için çabaladım. İç gerdiğini duyabiliyordum ve sonra anlamlı sesi dudaklarından süzülürken ferah nefesini tenimde hissettim.

"Bazen; eksik parçanın yokluğuna alışmışsındır..." dedi çaresizce. "Zamanla onun sıcaklığını hiç kimsede bulamayacağını bilirsin, ama alışırsın... Kimse onun gibi gülemez, kimse onun gibi dokunamaz, kimse seni bir bakışından tanıyamaz bilirsin... Hani çay içmesinin bile

bir ayrıcalığı vardır." dedi buğulu sesi, sanki için için ağlamaklıydı. Ya da ben öyle zannettim. Yine Sait'i hatırlamış, kokusunu genzimde duyumsamıştım! Ne haindi benliğim, ne zalimdi düşüncelerim, bu gece, hiç olmayacak anda canıma eziyet etmeye meyletmişti mazim.

Kocam iri bir adım daha yaklaştı aramızdaki uçuruma. Gergin bedenine yakışmayan eğreti bir sakinlikle, bir bebekle konuşurcasına tek tek, usul usul konuştu yeniden. "Kimseyi onun kadar sevemeyeceğini düşünmeye başlarsın. Gün gelir gözün dalar, zihnin hep mazilerde takılı kalır... Her şey sana batarak içini sıkar, saklarsın... Çok vakit, nefes alamaz hale gelirsin. Gözlerin ağlarken gülmeyi keşfettiğinde, dudaklarına da hep yapay bir gülücük taht kurmuş olur. Neşesiz, yavan bir ses ise genzinin sahibi olmuştur. Ne uykular uykudur senin için artık, ne geceler huzur... Birkaç dakika huzurlu uykuya hasret kalırsın. Onu düşünür, uyuyamazsın."

Gözlerimi açtım, karanlık odada ikimizin gözleri de açıktı şimdi, loş ay ışığı tam aydınlatmasa da, yüzlerimizin hatlarını seçmeye yetiyordu.

"Sonra alışkanlıkların değişir, düşüncelerin durulur, alışmaya alışırsın. Unutamazsın, her köşe başında umutla dolarsın ama olmayınca eskisi kadar kahırlanmazsın. Yaran zamanla kapanmaya başlar, önce kabuk bağlar, ara ara sızlatır mazi, sonra iz bırakarak kapanır." İri elleri saçlarıma değdi.

"Damla..." dedi aslında huzurlu sesi, adımı çaresizce fısıldarken. "Ne sen bana kusursuz bir eş olursun, ne ben sana koşulsuz bir âşık... Hep yarım olacağız, hep yarım kalmanın içinde tam olmaya çalışacağız. Ben erkeğim, belki senin kadar duygusal düşünmeyeceğim bu anları, ince düşüncelerle vakit kaybedecek kadar nazik değil tabiatım. Belki senin açından bakmayı çok zaman unutacağım, katı erkek zihniyetiyle kadın naifliği hiçbir zaman denk olmayacak. Belki çok mutlu olmayacağız ama huzurlu olmamız için elimden geleni yapacağım. Bir sıkıntın olursa danışman gereken kişi olmak isterim, bir sıkıntım olursa anlatmak istediğim kişi olmanı isterim. Âşık olmasak bile iyi iki dost, arkadaş, eş olabiliriz. Belki senden beklediğim biraz yorucu olacak, belki de hakkım olmayarak fedakârlık isteyeceğim. Ben bir tek senin varlığını çekeceğim, sen annemi, kızımı hatta Bademi çekeceksin." Biraz

duraksadı ama konuşması beni yatıştırmayı başarmış, içimi ferahlat-maya başlamıştı. "Ben evime eş, kızıma anne olmanı isteyerek fazla bencil olduğumu biliyorum. Ama sen de buraya gelirken beklentilere girmeyecek kadar tecrübesiz olmadığını biliyorsun. İkimizin de çıkar-ları farklı; birimiz huzurlu bir aile, diğerimiz yara bandı aradı kendine."

Sessizce kalmıştım. İlk hamle gelirken, nefesimi tutup kendimi kas-tığımı anlayamadım. Dudakları önce şakağıma dokundu, sandım ki kâinat yandı, sandım ki bedenime ayaz vurdu, o nasıl bir sarsılmaydı Allah'ım, yerle bir olan ruhuma bedenimi katık ettim. Midemden tır-manan safra ağzıma doldu ama kusmadım. Ilık nefesini ve ıslak du-daklarını hissetmemek için başımı yana çevirmek isteyeceğimi anlamış gibi yüzümü avuçları arasına alıp yumuşakça hapsetti. Kıpırdayamadım.

O dokundukça ben tükendim, o hakkı olanı aldıkça ben eksildim. Ellerim çarşafı avuçladı, ruhum karanlığı, gözlerimden boşalmasın diye eziyet çektiğim yaşlar yastığıma çoktan hükmetmişti. Tenim tenine ka-rıştı, nefesim nefeslerine... Hissizdim, kupkuru bir toprak gibi, kadın-lığı elinden alınmış anne gibi hissizdim. Ne haz, ne tutku... Oyuncak bebek gibi işlevsiz, şişme bebek kadar sıcak... O dokundu, ben ben-sizliğe yenildim.

Her nazik dokunuşta tükendi eski Damla, geçmişin üstüne sisli bir perde gibi çekilirken vazgeçiş, artık geriye dönülmesi mümkün olma-yan yollara saptım. Üzerimde gidip gelen bedene ruhsuz, kıpırtısız, put kadar hareketsiz katlandım. İçimde acıtası bir kuruluk, etin yırtıldığı hissini veren sonsuz bir acı...

Bundan sonra ne yolunu bekleyeceğim yar olacaktı geride, ne de gelse, elini uzatsa düşünmeksizin tutup gidecek bir Damla. Bu temasla Sait geçmişin güzel günlerinde kilitlenerek, bir daha hiç açılmamak üzere tarihin tozlu raflarına kaldırılmıştı.

Benim seçimlerdi beni bu yol ayrımına getiren, tenime başka bir ten dokunduğunda, gövdem sıcaklığıyla buluştuğunda, başka bir gövdeyle terim terine karıştığında, yasak bir nefesle nefeslerim buluştuğunda, artık başka biri olmam gerektiğini anlamam, kabullenmemi zorlaştırdı.

Biliyorum, bu geceden sonra bir daha kentin ışıklarına dalıp dalıp gitmeyecek beklenti dolu gözlerim...

Kalbimin sokaklarına uzanan yolculuklara bir daha asla çıkmayacak Sait.

Her şarkıda, her şiirde seni aramayacağım, hayaller de kurmayacağım bize dair, bu vakitten sonra hem yüreğime hem tenime yasaklandın.

Artık hiçbir düşümde yüzün olmayacak, rüyalarıma giren suretine ses ilişmeyecek, duymak için çıldırdığım sesini bir daha asla duymak için bir hamle yapmayacağım.

Gözlerimi uzağa dikip öylece baksam bile seni düşünmemek için her çareye baş vurup kendimi avutmayı öğreneceğim.

Bir gün, ya bu dünya da ya da ötekinde, pişman olup geleceksin, biliyorum. Ama geç kalmış olacaksın, ben dönemeyeceğim. Bundan sonra susacak hayallerim, susacak düşlerim ve umutlarım, ihtirasıma susmasını öğreteceğim.

Biliyorsun, seviyordum seni beklemeyi, özlemeyi, yine bekleyecek, özleyecek ve bunu mahşere kadar sadece kendimde gizleyeceğim. Biliyorum, bundan sonra sen yoksun. Gelsen bile olmayacaksın geleceğimde. Nereden çıkıp geleceğini merak etmeyeceğim artık, biliyorum gelsen bile bir şey değişmeyecek gelecekte...

Unutmak için, vazgeçmek için, seni hayatımdan sonsuza kadar çıkartmak zorunda kaldığım için, çok sefer ateşten gömleklere sarınacağım. Hani ölmüş gibi, uzatsan da elini tutamayacağımı bilerek öylece geçmişte donacağım.

Ne zor şey değil mi ölmediğini bilmek, ama ölmüş gibi ulaşılmaz olmak? Ne kadar katlanılmaz severken vazgeçmek. Özlemek, bu kadar özlemek, ölüme dokunurcasına özlemek ama ölmemek... Bu kadar özleyip görememek, işitememek, hâlâ bu kadar seviliyorken dokunamamak ve artık yasak olmak...

Bu saatten sonra en umutsuz arayış olacak adın, kalabalık caddede geçen binlerce yüze bakarak, belki bir kez daha görebilmek için umutlara sarılmak gibi bir hataya düşmeyeceğim ve belki biraz önce geçti bu kaldırımdan diye hüzünlü düşüncelere dalmayacağım.

Artık sinema koltuğunda sensiz oturmaktan nefret edeceğim, hiçbir konser için bilet temin etmeyeceğim.

Bana hayatımdaki en büyük yoksunluğu yaşatan senden nefret edemesem de, artık eskisi gibi safça sevemeyeceğimi bilerek durdurdum geçmişi şu zamanda.

Hayatta inandığım bütün değerleri altüst eden aşkımı, bu gece yok sayacağım ilk ve son defa. İçimde ağlayan genç kıza umut şarkıları söyleyemeyeceğim artık, özlemini, sensizliğimi yok sayacağım. Kanayan yarama merhem olamayacaksın Sait, çünkü bu gece seni başka bir tene aldattım, geleceğimden bir gün bile hak edemeyeceksin.

BARAN

Oysa bencil değildim ben, öyle yetiştirmemişti annem. Seni sonunda mutlu gördüğüm için bahtiyar olmalıydı içim... Ne yazık ki duygularım kadar riyakâr değildi gözlerim, acı çektiğimi saklayamıyordu kırgın hüzünlerim.

Veda ederken saadet dilemem gerekiyordu içten ve yürekten, ancak ne dilime ne sözlerime yansıyordu gidişine kestiğim kırgınlık.

Nasıl sevmem gerektiğini, zamanın bittiğinde, seni kaybettiğimde öğrendim...

Zorlayarak sevdirmiyordun yüreğe kendini...

Şimdi bir resmin soğuk yapısına kilitli kalan gözlerime inat, sitem etmeye bile hakkı olmayan kalbimle yok saymaya çalışıyorum özlemin keskin acısını...

Mutlusun, benden uzakta huzurlusun, bana tercih ettiğin gelecekle heyecanlısın, "teselllisi budur" diyorum ama olmuyor. Özlemim kuru bir yıldırım gibi çakıyor sinemde, acıyorum.

Gülüşlerin, susuşların, çaresiz kalıp sığınışların geliyor aklıma, midemin ortasında kızgın bir taş, boğazıma yumru büyüklüğünde soluklarım...

Karanlığa saklanıp ağlayan güçlü bir savaşçı gibi inkâr ediyorum sensizliği, oysa hâlâ alışamadım sensizliğin karanlığında kaybolmalara...

Avutamıyorum terk edilişleri giymiş ömrümle kendimi...

"Alışırsın, gelen gideni unutturur. Çivi çiviyi söker." diyor annem.

Nasıl unutacaktım seni başka sinede?

Oysa doyasıya tutamadım ellerinin titreyen narinliğini, saramadım ince ruhunun kırılgan ölçüsünü, öpüp koklayamadım saçının altın tellerini, iyi edemedim acıdığın yerden üflediğim sevgini. Nefesine karışamadı nefesim, özlem duyarken şefkatine ruhum, dayayamadım göğsüne efkârlı başımı.

Ne zaman baksam kaçırırdın suskun gözlerini, doyasıya bakamadım gözlerinin ürkek denizlerine.

Benim hakkımdı dememe rağmen, ısıtmadı hiç ellerimde demlenen yüreğin ruhumu.

Çok defa teselli etmeme rağmen; hiç koklayamadım teninin gül kokusunu, hiç bilemedim hangi çiçekten almıştı cennet tenin özünü...

Unuturum sandım, yaraya merhem sürersem geçer, kapanır yaralanmış geçmişin sandım... bilemedim, senden sonra bu kadar acıyacağını sol yanımın.

Bugün terk ettim seni sana, bundan sonra hiçbir anın uğramayacak bana...Çünkü bende seni unutmak için başka bir tene sığındım... O yüzden tüm geçmiş bitmeli ve unutturmalı beni bana...

Yoksa ihanet sayarım bunu kendime ve ömrüme aldığım yolcuya...

6. BÖLÜM

Şimdi hayallerim dünyanın en güzel gözlerinin içinde saklı,
gülüşlerim başka sevişlere sadaka.

Hasta olmuş çocuklar gibiyim. Bana dokunan sen değilsin ya, bacaklarım kötürüm kalmışçasına hissiz, ellerim felç olmuşçasına kıpırtısız, bedenim tutkusunu kaybetmiş sünnetli kadın gibi acı içinde. Zevk değil bu iş artık bana işkence.

Hangi ateşlerin içindeyim bilmiyorum. Soluklarımda boğulmamıştım daha evvel, lakin şimdi soluksuz kalıp ölmeyi diliyorum. İki kişilik bir hazzın içinde değilim. Onu tek bıraktım, daha ilk günden seni onunla, onu senin hayalinle aldattım.

Yaslandım yalnızlığın duvarına, acıyla ağlayan gönül sokaklarında kahrolduğum halde, yine de çaresiz çocuklar gibi umutlarımı serptim hasret rüzgârına ölmemek için dayandım. Sensizliğe kırıldım ama ölmedim, yaralandım.

Dışarıda karşı konulmaz bir hayat... ve ben bu evde, başka bir bedenin yarenliğinde pinekleyerek, bütün nefeslerimin tükenmesini dilemek gibi bir cezayı çekiyorum.

Uyumasını bekliyorum. Çıtımı çıkarmadan, kıpırdayıp varlığımla onu rahatsız edip dikkatini çekmekten korkarak bekliyorum. Bedenim ayazda kalmış gibi titriyor, midemde bir kasılma... Ölüm gibi geçen dakikalar üzerime azap olup yağarken bekliyorum. Sonra omuzlarının ritmik kalkışlarına takıldı kör olmuş gibi tavana bakan gözlerim.

Yataktan sarsak ve ürkek adımlarla kalkarken hareketlerimi olabildiğince yavaş ve ses çıkarmadan yapmaya çalışıyordum. Ayaklarım yan basıyor, gözlerim odanın karanlığında önümü seçmekte zorluk çekiyordu. İki kere sendeledim, yere sertçe düştüm ama yeniden doğrulmayı becerebildim. Banyonun kapısını el yordamıyla buldum. Sanki lağım çukuruna düşmüş gibi tiksindim kendimden, soluğunun değdiği her yeri kesip atmak, dudaklarının dediği her yeri yakmak istedim.

Keseledim kendimi, derilerim yüzülene kadar, kokusu, nefesi, salyası, dokunuşu, sıcaklığı bedenimden, tenimden, içimden çıkana kadar temizlendim. Hıçkırıklarım ağzımda boğulsun diye tuttum kendimi ama gözyaşlarıma engel olacak gücü bulamadım. Sonra çekildim bir köşeye, suyun beni eritmesini bekledim. Bir sabun gibi eriyip yok olmayı, hiç olmayı diledim. Ama olmadı.

"İyi misin?"

Sesini duyduğum an irkilerek doğruldum ama ayaklanamayacak kadar güçsüzdüm, düşmemek için duvara yaslandım.

"Damla, iyi misin?"

Konuşmak istedim ama ağzımı açtığım an dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar buna engel oluyordu. Duşun kapısının açıldığını işitmedim, onun girdiğini görmedim, suyun kapanmasını ve titreyen bedenime sarılan havluyu bile ancak hıçkırdığım zaman fark edebildim.

"Bu kadar saat... Lanet olsun hasta olacaksın." diye azarladı.

Benim ruhum zaten haşlanmış, dermansız dertlere yaren olmuştu. Islak gözlerimi korkuyla kaldırdım yüzüne, hıçkırıklarımı kontrol

edebilsem konuşacak, derdimi anlatacaktım ama beceremedim. Dudaklarım titriyor, gözlerimden akan yaşlar yüzümü yıkıyordu.

"Şişt..." dedi elimden tutup çekiştirerek beni duşa kabinden çıkarırken.

"Ben..."

"Şişttt..." dedi tekrar yatıştıran sesle. Beni usulca kendine çekince itiraz edecek oldum ama susturdu, itecek oldum, çok güçlüydü daha ilk hamlede yenildim. Islak olmama aldırmadan göğsüne yasladı titreyen bedenimi ve ben çaresizce kendimi onun ellerinin insafına bıraktım.

"Geçecek..." dedi telkin eden sesiyle. Eli sırtımı ve omuzlarımı okşarken, ne titremem geçiyor, ne korkularım, ne de ağlamam diniyordu. Geçmeyeceğini bile bile yalan söylemesine izin verdim.

"Bunu yapmak zorundaydık. Belki kızıyorsun bana, sana zaman tanımadığım için öfkeleniyorsun." Bir an sustu, gözlerinde gördüğüm sır neydi, okuyamıyordum. Zaten okuyacak halde de değildim. Benim içimdeki ateş bana yetiyordu. Yanağımdaki yaşları silerken çenemden tutarak başımı kaldırdı ve gözlerime baktı. Öfkeli değildi, aksine anlayışlıydı.

"Bana alışmalısın Damla... Alışmaya direnmemelisin. Alışmak zorundasın... Eğer ben sana zaman verseydim sen hep umut edecektin, olmayan bir umudun peşinden koşacaktın. Sana ilk gün sormuştum; cesaretin, gücün yoksa vazgeçelim demiştim. Evlendiğimiz gün asla vazgeçmene izin vermem, alışana kadar savaşırım demiştim." Kararlı sesi beni ürkütüyordu. "O hatayı bir kere yaptım, bir daha asla zaman vermem." dediğini duyumsadım ama sanki bunu ben kafamda kurdum sandım bir ara, üstünde durmadım.

Yanağımı kurularken gözlerimin içine baktı. "Sen benim karımsın... Alışmalısın."

"Al... Alışacağım." dedim hıçkırarak. Lakin alışamayacağımı biliyordum, ikimiz de yalan söyledik. Çünkü insan acı çekmeye alışamazdı!

"Alışacaksın." dedi saçlarımı okşayarak yatıştırmaya çalışırken.

"Alışacağım..."

Alışacak mıydım?

Alışamayacaktım, çünkü ben... büyük bir hata yaptım.

Kirlendim Sait...

Geride temiz kalan anıların üzerine basmamak için, hep bıçak sırtında duygularım artık. Kirli bedenimle temiz geçmişime sarıldım. Şimdi ruhumu taşıyan bu vücut benden bağımsız, duygularım harabe den farksız. Umutlarım, hayallerim yok artık, günü birlik yaşıyorum. İçim çekilmiş gibi, olur da bir kaza olur ölürsem, kurtuluşum olur gibi.

Kırmızı pelerinli, beyaz atlı prenslerin masallarına inanmakta çoktan vazgeçtim. Öyle sorgusuz sualsiz elimden tutup, köprüyü geçirecek seni etrafımda aramaktan ise çoktan uzaklaştım.

Bekledim, sonuna kadar umutla, inatla, ısrarla bekledim ama sen gelmedin. Oynadım, mutlu olmayan ama gelin olan kadını oynadım. Onda bile başarılı olamadım.

Beni Polyanna sandılar... Kendi kendine oynayan, iki hayatı tek sahnelik aşk oyununa kurban eden, zalim bir oyuncu... Oysa ben sana gelirken, sanki tüm dünya benimmiş gibi mutlu, sanki tüm hayat seninle geçecekmiş gibi umutluydum. Gel istedim, son anda tut elimden, klişe Türk filmlerindeki Ediz Hun gibi yetiş imdadıma ve bağır istedim: "Bu nikâh kıyılamaz."

Gelmedin. Sana geldim. Kollarında soluklanıp yok olmaya ama tutamadın ellerimi, son defa göremedim gözlerinin kahvesini...

Yanıldım.

Hiçbir güç bizi ayıramaz zannederek aldandım. Oysa şimdi sen yoksun ya, tüm dünya duvarların ardındaymış gibi değersiz, gelecek ömür son anına gelmiş kadar çaresiz. Sen olmayınca asıl şimdi bu dünyada yalnız kaldım. Sait, adını bile yasakladın dilime, artık yüreğim bile ihanet sayar adını kendine.

Senin yerine yanıma yaklaşan başka bir adam değil kor, işte o vakit nefes almak bana zor, yaşamak haram gibi ceza veriyor.

Yeni yeni görüyorum kaderin bana oynadığı oyunun hazin yüzünü. Ben çırpındıkça bu bataklığın dibine çekildiğimi... Sense elini uzatmak yerine dönüp ardını gittin. Canım yansa da artık üzülme. Yanacak pek de bir can kalmadı geride.

Yeni bir şeyler var birkaç gündür hayatımda, olmaması gereken, üzücü, kırıcı, sarsıcı ve kahredici şeyler. Sensiz olmaması gereken şeyler. Tüm felaketler sanki etrafımda uçuşuyor. Rabbim göklerden bana eziyet yağdırıyor. Ben ne günah işledim ki, bu kadar kötü cezalarla sınıyor?

Bir gün daha devriliyor hayatımdan, senden ayrı, başkasına hibe edilmiş bir gün daha...

Sensiz bir güne daha merhaba diyecek kör olası gözlerim. Duvarda tıklayan saatin sesiyle, akrep yelkovanının peşinde yorulmadan koşarak, bana büyük tehlikeleri haber veriyor.

Ben ne yaptım kendime böyle? Kör karanlığımı silip süpüremeden, bunca yaralanmanın kabuk bağlamasını nasıl hesaba katmadan kaşıdım acılarımı?

Sana koştum oysa defalarca, gursuzca, onursuzca geldim kapına, açmayacağını, içeri almayacağını bile bile yalvardım. Ben sadece sana koştum. Her şeyi geride bırakıp, adımı, namımı, geleceğimi, geçmişi ve beni yok sayan ailemi arkama savurup, sana geldim son defa. Eğer sesimi duyurabilseydim, haykıracaktım sana. Eğer ellerimi uzatabilseydim, tutacaktım ellerini, hiç bırakmamacasına. Ama başaramadım.

Ben senin varlığında kendimi tükettim, mahvettim, sen oralı olmadın. Gözlerimden silinmeyecek o duruşun ve hissiz, duyarsız oluşun... Sislenmiş, tomur tomur su kaplamış gözlerimin pusundan gitmeyecek...

Seni kaybetme korkusu vurdukça içime, nereye elimi atsam kan bağladı acılarım. Ben senden kopmamak için uzandıkça, hep uzaklaştı yarınlarım. Ve sonunda geç kalmış bir zamanla kaybettim umutlarımı. Şimdi gözlerimde kanlı yaşlarla, hasretin bağrımda yanar.

Nasıl veda ederim sana? Nasıl söküp atarım seni yüreğimden? Yapmam... O gece yataktan çıkmadım hiç. Ben kendimi sana gelin ettim yine, bedenimi başkasına. Ben sensiz bir kadını ipe çekip intihar ettirirken, içi soyulmuş bedenimi başkasının hakkına teslim verdim.

Kirletmedim sana ait olanı Sait... Yemin ederim bedenimden başka bir yerime değmedi eli... İki bacak arasında kaldı tüm sınır ihlali.

Yüreğime dokunmadı tek bir saçının teli. Mabedim hâlâ senin, hiç kimse sana temiz ve dokunulmaz kutsal yerim.

Ben bu yatakta bir nefesin yareni, sonsuz acının tutuklusu olarak kaldım. Ama senden başkasına vermedim, denese bile koparamayacak kadar derine sakladım sevgimi, göstermedim. Bırakmadım.

Kalıp alan bir çimento gibi dondu yalnızlığım o geceden sonra. Artık hiçbir beden ısıtamayacak tenimde örülen buzdan duvarlarımı yakıp yok edemeyecek derine saklanan acılarımı. Hiçbir ateş yakamayacak yüreğimin en kuytu soğuklarını...

Kendimden geçtim, senden geçemeyince ve her şey bittiğinde ben sadece çaresizce titredim. Öyle bir titremeyi de, daha önce hayatımda hiç yaşamamıştı kaslarım şu vakte kadar. Bu olanlardan sebep değildi. Artık yanımda olmayan senden sebepti.

Yokluğunda üşüdüm, iki büklüm, nefes almaksızın üşüdüm ve o anda kasıklarım acıdı. Senden kalan anıları hatırlayınca, kasıklarıma binlerce bıçak saplandı. Ben şimdi ne zaman seni ansam, kasıklarım acıyor, yüreğimden önce canım oradan yanıyor. Acıma ihanet eder gibi... ihanetimi yüzüme vuruyor.

Ben senden gitmedim Sait, koparsan bile gidemedim yemin ederim.

Zihnimdeki karanlıkta öylece dönüp duran plağı söküp atamadım yerinden. Dönsün dursun, rüyalarımdaki hayat hep aynı şarkıyı çalsın diye, rüyalarımda sana gelin olayım diye, başka bir şey düşünmedim.

Her gece sustum ben, her gece kaderime küstüm yeniden, ilk günkü gibi mazi canlandı gözlerimde, bedenim başkasının olsa bile, ben seni yaşamaktan vazgeçmedim. Ben katledilirken bile bir tek seni düşledim. Özgürlüğümüzdeki gibi, evliliğimizdeki gibi, ilk kalp yoruluşumuzdaki gibi, hep o anı seyrettim zihnimde.

O sabah ve başka sabahlar, yabancı bir bedenle uyanmaya alışamayacağımı sanırken, günler günleri kovaladı ve ben yabancısı olduğum kocama alışmaya başladım. İlk günkü gibi ağır tepkiler vermiyordum artık, duşumu alıyor, yatağın kendi tarafına yatıyor, onun usulca arkamdan sokulup sarılmasını ve görevini yerine getirmesini sessizce kabulleniyordum.

Kupkuru işkencesi, kâğıt kesiği acısıyla nihayete erene kadar bekliyordum. Dudaklarımı dişliyor, gözlerimi yumuyor, yumruk olan ellerimi omzuna koyuyor ve bekliyordum. Kendince zaman tanıyordu bana. Mesela hâlâ öpüşmemişti, bunun için birkaç hamle yapmış ben sessizce reddedince bir daha zorlamamıştı. Biliyorum yapsa dayanamaz yüzüne kusardım. Nefesine ve tenime değen ıslak öpücüklerine alışmak zaten zor olmuştu, bu kadarına katlanamazdım.

Evi tanımaya çalışırken, benden uzak duran Badem ve Melek'le her ne kadar konuşmasak da, kayınvalidemle günlerimi doldurmaya başladım. Ev işi, yemek, ütü ve çamaşır gibi rutin işler kaçış noktam oldu. Ne zaman birisi ağzını açsa kaçacak delik misali arkamı dönüp işlere sarıldım.

Misafirler meraklı, akrabalar kalabalık, komşular evden çıkmıyor, herkeste bir yeni gelin hevesi kabardı, eve gelip gidenin haddi hesabı yok... Suskunum, kimi dilsiz mi diye kaş göz yapıyor, kimi burnunu büküp "Amma da kibirli gelinin var." diye veryansın ediyor. Olsun, her gelen benim kaçışıma, işe dalışıma çanak tutuyor. Gece yatağa yorgun girerken, sabah kocam uyanmadan odadan kaçıp kahvaltıyı hazırlamayı kendime görev edindim.

Ne kadar kaçarsam kaçayım, bu gerçeği değiştiremedim.

Özledim.

Ama nasıl bir acıyla özledim anlatamıyorum. Gözünün değdiği yeri, sesinin savrulduğu yeli, kokunun gezdiği ıssız caddeleri özledim. Adım attığın yolları, su içtiğin bardağı, bensiz çıkmadığın kapıya asılı bıraktığın gölgeni özledim. En çok da; çikolataların lezzetini bana armağan eden, içinde özgürce kaybolduğum toprak gözlerini özledim.

Oysa bir an bile ayrılmayan ellerimiz, tam kavuştuğu anda nasıl da yıktı tüm umutlarımı.

Gel artık demeye dilim varmıyor, ama umut bu işte git desem de geri durmuyor! Bir an görmeyi bile istiyor yürek, uzaktan, sessizce görebileceği gün için duâ ediyor.

Oysa sen bilmiyorsun ama sen olmayınca yanımda... gece daha kasvetli oluyor. Soğuk daha üşütesi, içimdeki canavarlar daha ürkütesi

bir şekle burunuyor. Vahşet sarıyor masum yanlarımı ve düşüncelerimi, aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Korku başkaldırıyor yüreğimde, her tun gece asi bir canavar gibi küstahça benimle çatışıyor yokluğunda, baha kadar boğuşuyorum onunla ve yenmeyi bir türlü başaramıyorum.

Dehşet bir sabrı var bu sensizliğin. Ben bile şaşırıyorum.

Senden arda kalan boşluğa, acıya karşı, bağrıma çöreklenmiş sızı var; kovsam gitmiyor, silsem bitmiyor... vazgeçmiyor inadından.

Üstelik durmadan gerçeği sokmak istiyor gözüme. Bilmişçe fısıldıyor olacakları kulağıma. Kâbus olup süzülüyor gözlerime, dalga dalga lıkla kapadığım her an rüyalarıma, ah oluyorsun dilime, geleceğime.

"Biz kavuşamayacağız," derdim hep... "Evlenemeyeceğiz."

Evlendik, ama kavuşmayı bir türlü beceremedik.

BARAN

Patlamaya şiir tutmuş bir kalp sensizliği, damarımdaki tüm harfler acıya yenilmiş.

Taburesi tekmelenmiş intiharın eşiğindeki kavuşmanın, karanlığında seni sakladığımdan belki, susarak anlaşıyorum kendimle. Sebepsiz dalıp gitmelerim, zamansız susmalarım, ani uyanışlarım oluyorsun özleme.

Kendime sinip, içimi çeke çeke ertelediğim umudum oluyorsun.

Serin bir haziran ayında hazan yaprakları gibi dökülüyorsun ömrümden.

Tesellisiz düştüm sensizlikle kıvrandıran acının göbeğine.

Yokluğunun enkazları canımı yakarken, yalan mutluluklar kurmaya çalışıyorum acının üzerine.

Zaman her şeyin ilacı derler, evet zaman insanın mülkdür. Bir zaman kaldığın, sonra geçmişe sattığın bir mülk...

Acının, sevincin, mutluluğun ve gözyaşının, yani her şeyin bir zamanı var. Yaşadıktan sonra, unutmanın da zamanı var. O da geliyor ve geçiyor acılar gibi...

7. BÖLÜM

Teselliye gerek yok.
Sevseydi gitmezdi.

Kader konuşunca ömür susar, umut küsermiş.

Eskiden de üşürdüm ama böyle değil. Yine üşüyordum, garip ama arada ruhumu serinleten bir esinti sarıyor içimi. O zaman çaresiz çekiliyorum içimdeki gizli yerlere. Kocaman iki ay, nasıl geçti bilmiyorum ama için için ağlayarak, mutsuzca düşünerek geçtiğini biliyorum.

Buralar sıcak, günler birbirinden başka... Özlüyorum İstanbul'u yalan değil, en çok seni özlüyorum kimse bilmese de. Ama... galiba alışıyorum sensizliğe, tıpkı alıştığım gibi çaresizliğe.

Seherin ışıkları yüzümü yıkarken, bugün ilk kez bakmadım eski resim karelerine. Bakmadan gözlerine, gülüşünün resim olup donduğu kareye, nasıl dayandım yeni güne bilmiyorum. Oysa her fırsatta

bahaneler ararken seni görmeye, inatla bakmadım resmine. Alışıyorum galiba sensizliğe, tıpkı alıştığım gibi sevgisizliğe.

Kendime bir söz verdim; ihanet saydım seni düşünmeyi bu güzel insanlara, o yüzden sensizliğe alışacağım, o yüzden tüm resimlerini sakladım ve bir daha gizlediğim yerden çıkarmayacağım. Çünkü öyle iyiler ki... Baran Bey sıkmıyor, yormuyor, zorlamıyor beni. Düşündüğümden daha anlayışlı, daha olgun...

Evin içinde iki yabancı olmamız imkânsız ama sevgili gibi de değiliz. Eşi olduğumu sadece yatak odası sınırlarında, bazı gecelerde anlıyorum. Alışmama imkân vermek adına bana çok da ilişmiyor. Haftada bir ya da bazen daha uzun süreler dokunmuyor bile. Sarılıp uyumak yok! Sırnaşmak, sohbet etmek yok hayatımızda. Sessizce yemek yiyoruz mesela, 'Nasılsın? İyi misin? Bir ihtiyacın var mı? Alıştın mı'dan öte gitmiyor sohbetlerimiz.

O susuyor hep. Susmadığı zamanlarda da ya annesiyle ya kızıyla ya da Badem'le birlikte oluyor. Bense çoğu zaman kitap okuyor, ya da bahçede tek başıma oturuyorum. Nilgün Hanım -anne- kızıyor çok zaman bana, "Biraz açıl, içine çok kapanıyorsun ince hastalığa tutulacaksın. Bir sıkıntın varsa anlat anneciğim dinlerim." diyor içtenlikle. Bilmiyor ki benim derdim dinlenince hafiflemek yerine artıyor, konuşunca acı olup sesime, gözyaşıma, yanaklarımdan hıçkırıklarıma dökülüyor.

O bilmiyor ben de susmayı yeğliyorum o yüzden.

Unutmak istiyorum, ama unutamıyorum Sait.

Yokluğunda yüreğime işleyen hüzünlere sarıyorum seni, sımsıkı kundaklıyorum geleceğin umudunu benliğime, silmeye çalışıyorum geçmişi, olmuyor. Radyoda seni çalışıyor tüm şarkılar sanki hatırlatmak adına senli şiirler mırıldanıyorum suskun duvarlara.

Güzel günlerimi özlüyorum. Ağız dolusu kahkahalarımızı, sohbetlerimizi, kavgalarımızı hatta sevişmelerimizi...

Seni özlüyorum açıkçası, bir seni...

Gözlerinin sevgisini, saçlarının kokusunu, varlığının tılsımını özlüyorum. En çok da seni...

Seni özlüyorum.

Hangi zalimin kollarında... benden arda kalmış sevginin kırıntılarını, hangi güzelin gözlerinde buldun? Bakma Sait, benden başkasına öyle aşkla, tutkuyla, şefkatle bakma, benden başkasına gülme, benden başkasına elini uzatma! Ben hâlâ seninle doluyken yapma!

Sen geleceğimden uzaklaştıkça, umutsuzluk kurutuyor içimi. Bir köşeden çıkıp geleceğini düşleyerek yaşamaktan yoruluyorum kimi vakit. Çaresizliğin yüreğime vuran yangınıyla yaşamak kadar acı verecek başka bir şey yok. Varlığında yoksunluk çekmek zor. Oysa kuytu akşamların senli vakitlerini düşünmek istiyorum burada. Yıldızlara bakarken yanımda hep sen ol, üşüyünce ısıtmak için ellerimi sen tut, soluklarınla saçlarımı havalandır istiyorum. Hayal ettiğim sen oluyor, gördüğüm yeni kocam, o zaman düşünmekten bile korkuyorum.

Oysa hâlâ büyümeyen ergen yüreğim; sevdanı kucaklamaya ne kadar hazır gecenin karasında. Biliyorum hayal ederek bile bu evliliğe ihanet ediyorum ama bu iradesizliği yenemiyorum.

"İdare edebileceğinden emin misin?" dedi avluya inen kayınvalidem. Badem yanağında kocaman şişlikle bana sert sert bakıyor yine. Canı yanmasa canımı yakacak gözleri gibi dili ama susuyor eli mahkûm işte. Hayır, bu kızın derdi ne benimle bunu bir türlü anlayamadım..

"Ederim." dedi buruk bir sesle.

"Teyze, Melek de bizimle gelsin mi?" dedi boğuk sesli Badem huysuz şekilde.

"Saçmalama kızım, çocuğu götürüp mikrop mu aldıralım boş yere? Annesiyle birlikte otursun işte o."

İrkildim. *Annesi.* Sırtımdan aşağıya doğru yuvarlanan ürperti içim gibi dışımı da silkeledi. Hâlâ alışamamıştım bu sözcüğe, o kıza bu kadar uzak, bu kadar mesafeliyken kendime yakıştıramıyordum o güzel mevkiyi.

Melek geride duruyordu; yüzü asık, gözleri ıslaktı. Ağlamıştı besbelli. Küs küs bakıyordu babaannesine. Ufak kızın dağınık saçlarını okşayan babaannesi "Anneni üzme Melek, sözünden çıkma." dedi ciddiyetle.

Omuzlarını silken Melek kollarını göğsünün altında bağlayarak "İstemiyorum onunla kalmayı." diye huysuzlandı. Bana yine düşmanına bakar gibi bakıyordu. Gözlerimi kaçırdım.

"Melek." dedi Nilgün Hanım kızarak. Melek üzgünce Bademin yanına yürüyüp eline asıldı. "Teyze ben de geleyim ne olur." Yalvardı yeniden ama istediği olmadı.

Badem "Teyze, bırak gel..." demeye kalmadan, Nilgün Hanım geri kızı azarlayarak "Hayır demedim mi? Melek annesiyle kalacak evde" diye sertçe çıkıştı.

"Kalmayacağım." dedi Melek öfkeyle. "Onunla kalmayacağım, korkuyorum ondan. Sevmiyorum."

Yüzüme kaynar yağ atsalar ancak bu kadar büyük yanardım. Korkuyor muydu benden? İyi ama neden?

"Kızım neden korkuyorsun, annen o senin!"

"Değil. Benim annem öldü. Hazan annem de gitti, o benim annem olamayacak."

Hazan annesi kimdi? Kız bana kızgınlıkla baktı, sanki mutsuzluğunun sebebi benmişim gibi arkasını dönüp ayağını yere sertçe vurarak üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldi.

"Keşke biz de sizinle..." dediğim sırada, "Aaaa siz iyice beni dinlemez oldunuz. Şu kızı kışkırtma Badem, bak kötü olacak!" dedi kayınvalidem aynı anda bana da kötü bir bakış atarak. Sözlerimi ağzımı tıkamıştı. "Kızım kal işte kızınla birlikte, hem sizin için bir fırsat bu birlikte vakit geçirin. Melek okula da gitmiyor nasılsa bugün."

"Neden gitmiyor?" dedim merakla bir kez daha, malum kahvaltıda geçiştirmiş cevap vermemişti. Bir an kayınvalidemin bunu özellikle ayarladığını düşünmüştüm ama sonra Bademin perişan halini görünce vazgeçtim, suçluluk duydum. Malum Melek birinci sınıfa henüz başladığı için birlikte vakit geçirdiğimiz pek olmuyordu. Okullar açılalı iki hafta olmuştu ve okuldan gelip yemek ders derken kız yorulup bir köşede uyuya kalarak günü tamamlıyordu genelllikle. Üstelik vakit olsa bile benden kaçıyordu. Gerçekten de sevmiyordu beni.

Badem'in de pek hazzettiği söylenemezdi benden. O Melek'e anne gibiydi aslında, bana pek ihtiyacı yoktu.

"Biz çıktık, taksi bekliyor." dedi kayınvalidem, Badem'in homurdanan yüzüne kızgınca bakıp kolundan tutup kapıya sürüklerken sinirliydi.

Kapı kapanınca kendimi bir boşlukta gibi hissettim. Normalde onlar evde olunca yalnızlığım diniyor, iş güç derken vakit bir şekilde geçiyordu. Yabancılaştığım insanlara alıştığımı ilk o zaman fark ettiğimde, yine evde kendimi fazlalık gibi hissettim. Ne yapsam diye düşündüm. Dün temizlik yapılmıştı, kayınvalidemin ısrarıyla sabah erkenden yemekler de yapmıştık. Evde yapacak başka bir iş yoktu, kimse de yoktu, Melek ve benden başka!

Durgunca etrafa baktım. Kocaman ev... Konak kadar olmasa bile benim alıştığımdan çok büyüktü. Sıkılgan bir şekilde yukarı salona çıkmak için merdivenlere yöneldiğimde Melek'le ne yapabilirim diye düşünüyordum. Oyun oynasam, benim zamanımın oyunlarını seveceğini sanmıyordum. Film izlesem, neyi severdi acaba en çok? Kek mi yapsaydık birlikte yoksa? Nasıl oyalayacaktım onu? Bir çocuk nasıl oyalanırdı?

Odaya girdiğimde TV. başında bulduğum ufak kız, çizgi filmi eğlenerek izlemek yerine sessizce ağlıyordu.

Bir an telaşlanıp ne yapacağımı şaşırdım. Hiç kardeşim olmamıştı, ya da yeğenlerim. Komşu çocuklarına vakit ayıramayacak kadar da çok çalışırdım. Çocuklar hakkında çok bilgim yoktu; nasıl oyalanırlar, nelerden hoşlanırlar bilmiyordum. Bocaladım. Panikledim.

Usulca yanına yürüyüp "Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda üzgünlüğü içime dokunmuştu.

Omuzlarını sarsıp kızgınlıkla başını çevirdi. "Git yemek yap!" diye emretti huysuzlanarak.

"Yemeğimiz var. Aç mısın, ısıtayım mı?"

"Temizlik yap o zaman."

"Ev pırıl pırıl bak."

Cevap vermedi. Güzel yüzü asık, sarı saçlarının döküldüğü yanakları ıslaktı.

"Melek ..." dedim koluna uzanarak. Ona dokunacağımı anlayın birden irkilerek çığlık atıp yerinden kalktı. Sanki canını yakacakşım gibi gerileyerek "Dokunma bana! Eğer bana dokunursan ben babama söylerim." dedi hızlı hızlı soluyarak. Nefes alıp verişleri bir hızlanmış, yüksek hızda çarpan kalbi dışarıdan bile görülebilecek dar ortadaydı. Gözlerindeki korku beni urkutmuştu. Ona zarar vereceğimi nasıl düşünürdü? "Ben her şeyi babama anlatırım, bana dokunamazsın." dedi tehdit ederek.

Ona neden zarar verecektim ki? Ama o buna inanmazken o yandan da kaçacak yer arıyordu. Korkudan paniklemiş haline şaşırarak bakarken ne yapacağımı bilemiyordum. Elim havada kalınca da bu hal indirdim.

"İstemiyorsan dokunmam. Lütfen rahat ol." dedim tepkisine şaşırarak.

"Evet, dokunma." diyerek kaçarcasına salondan çıktı. Öylece arkasından bakakaldım. Ne yapacaktım ben bu kızla, nasıl davranacaktım? Üstelik onun için bir şey yapmak içimden de gelmiyordu. Isınamıyordum, ya da yaklaşmak, onunla vakit geçirmek de istemiyordum. Aslında tek istediğim iş yapmak ve yalnız kaldığımda düşünmemek için kitap okumaktı. Çünkü bir tek o zaman derdimi unutuyordum.

Belki de bende, diğer kadınlarda olduğu gibi bir anaç yan yoktu, ben anne olmayı beceremeyecek hatta hissedemediğim için yapamayacaktım. Allah bu duyguyu bana eksik mi vermişti? Merhametim mi yaralanmıştı, vicdanım mı küflenmişti de anne gibi hissetmiyordum?

Baran'a zaten gerçek bir kadın olamazken, her geçen gün kendimi hacet giderilen tuvalet gibi iğrenç hissetmeye başlamıştım. Kaldıramıyordum. Dokunmasın diye bahaneler üretiyor, bazen uyumuş numarası bile yapıyordum.

Dalgın dalgın ne kadar kaldıysam orada, kendime gelmem zaman aldı.

Hızla salondan çıkıp Melek'in odasına gittim. Önce tereddüt ettim, ne yapacaktım ki onunla odasında, en iyisi orada kalsın biraz rahatlasın diye düşündüm. Ama sonra yalnız kalmasına da yüreğim el vermedi. Kapıyı tıklatarak içeri girmek için cevap bekledim ama gelmedi. Tekrar tıklatmama rağmen hâlâ sonuç alamayınca ürkerek içeri girdim ve

odayı boş görünce telaşım iyice arttı. Oradan hızla çıkıp bu defada endişeyle mutfağa gittim ama yoktu. Arayışımı diğer odalar ve avlu takip etti ama Melek'i hiçbir yerde bulamıyordum. Dizlerimin bağı çözüldü sanki üzerimden tır geçmiş gibi pelteleştim. Emanetime sahip çıkamamıştım ve ne yapabileceğim hakkında zerre kadar bir fikrim yoktu.

Dakikalarca, kalp çarpışları eşliğinde mutfak dolaplarından tut da odalardaki tüm dolaplara kadar, bir çocuğun saklanacağı neresi varsa hepsini aradım ama onu bir türlü bulamadım. Panikten elim ayağıma dolanıyordu. Dış kapıyı açıp sokağa çıktım, taş sokaklara bakındım, bir sağa koştum bir sola ama ondan tek bir iz dahi bulamadım. Kimseyi tanımıyordum ki sorayım, ya da onu tanımıyordum ki nereye gider bileyim.

Arkadaşı yoktu onu anlamıştım, yani eve gelen ya da onun sokakta oynadığı bir arkadaşı yoktu. Tek arkadaşı Bademdi. O zaman anladım aslında; Melek çok yalnız bir çocuktu ve yaşıtlarıyla birlikte oynamıyordu. Oysa ben onun yaşındayken bir sürü arkadaşım vardı. Sokakta oynardım, parka gitmek isterdim, ben mutlu bir çocuktum her şeye rağmen ama Melek sakin ve sessizdi. Küskün ve içine kapanık...

Panikle tekrar eve girdim, sanki bir yeri unutmuşum ya da kaybettiğim küpemmiş gibi saçma sapan yerlere bile bakarak her yeri bir daha aradım. "Bak şakayı bırak Melek. Gerçekten seni çok merak ediyorum."

"Elma dersem çık, armut dersem yine çık."

"Melek ne olur, hadi lütfen çık artık."

Ama yoktu. Artık elim ayağıma dolaşıyor, çaresizlikten yüreğim çırpınıyordu. Soluk alamıyordum ve sıcak bir pranga boğazıma oturmuş, beni boğdukça boğuyordu.

Daha fazla ertelemeyi bırakıp kayınvalidemi aradım. Bana güvenerek ilk defa bıraktığı torununu *'evin içinde'* kaybettiğimi ona nasıl izah ederdim? Baran'ı arasam, o da bugün büyük bir ameliyatı olduğundan tüm yemek boyunca bahsetmiş, akşam erkenden yatmış ve sabah da erken gitmişti. Şimdi adamı tedirgin edip başkalarının hayatını riske sokamayacağım gibi nasıl tepki vereceğini bilmediğimden bunu yapamazdım.

On dakikaya yakın evde aranmaya devam ettim sonunda kızın ecele fayda olmayacağını düşünerek kayınvalidemi aradım. Ancak telefonu kapalıydı. Bademi aramak istedim ama numarasını almadığım aklıma gelince kendime kızdım. Aynı evde yaşadığım, aynı kavga soluduğum kızın numarasını bilmiyordum; işte bu acı, kapı gibi çarptı yüzüme.

Son çarem kalmıştı, dermansız parmaklarıma güç getirerek kayın numarayı tuşlarken, nefes almakta zorlanıyordum. Tırnaklarımı dişlerken telefon üçüncü çalışında ancak açıldı. Kalbim sırtımı acıtarak çarpıverken "Baran Bey'in telefonu ben Eylem buyurun." diyen genç bir kızın sesiyle bocaladım. Onun asistanı ya da hastane görevlisi olduğunu anlayarak, "Baran Bey yok mu?" diye sordum çekinerek.

"Kendisi ameliyatta Damla Hanım, ben yardımcı olabilir miyim?" diye nazikçe sorduğunda, o an adımı nereden bildiğine kafa yoramayacak kadar aklım karışık durumdaydı.

"Peki, ne zaman biter ameliyatı?"

"Hastanın durumuna bağlı, belli bir saat vermek zor... Büyük bir ameliyat, sabah girdiler ve hâlâ içerideler." dediğinde, saate baktım. Saat ne zaman üç olmuştu?

"Acil bir durum mu?" diye sordu.

"Ha... hayır." diyerek kıza konuşma fırsatı vermeden telefonu kapattım ama artık aklımı kaçıracak gibi sarsılırken yerimde duramaz haldeydim. Kimi arayacaktım ben, kimden yardım isteyecektim?

Dışarı çıkıp komşumuzun kapısını çaldım. Tedirgin haldeydim ama ısrarla zilini çaldığım evde kimse yoktu. Sonra bir diğerinin kapısına vurdum telaşla. Bu kez yaşlı bir teyze çıktı. "Buyur kızım. Hoş geldin, gelsene içeri." dedi sevgiyle buyur edip, başındaki beyaz yaşmağını düzelterek kenara çekildi.

"Şey..." dedim panikle. "Melek'i gördünüz mü?"

"Melek mi?" dedi yaşlı kadın düşünerek. "O okulda değil mi?"

"Öğretmeni hastalanmış, okula gitmedi bugün."

"Nasıl olur?" dedi yaşlı kadın. "Gelin çocukları okuldan almaya gitti, bizim ufak oğlan Melek'le aynı sınıfta."

Nilgün Hanım öğretmenin hasta olduğunu belirtmiş, kızı yollamamıştı. Bu ne demekti şimdi? Ama şu anda bunu düşünecek durumda da değildim. Kadına teşekkür edip tekrar eve gittim. Ön bahçeyi, arka bahçeyi, ağaçları, duvar diplerini, tekrardan evi ararken saat geçti. Bedenimi ter basıyor, içimi üşüme sarıyordu. Durduk yere titriyor, elim ayağım tutmuyordu. Polis'i aramak aklıma bile gelmemiş, o serzenişle kendimi yiyip bitirmiştim. Belki de korkmuştum bu düşünceden.

O sırada telefon çalınca hevesle atıldım ama arayan annemdi. Beni telkin etmeye çalışarak "Çocuktur, çıkar bir yerden panikleme... Kaynanan gelir şimdi." diye teselli etti ama yaklaşık iki saattir kız ortalarda yoktu ve benim tanımadığım şehirde, bilmediğim kişiler içinde kayınvalidem ve kocam dışında yardım isteyeceğim kimsem de yoktu. Onlara da ulaşamıyordum.

Zaman geçtikçe paniklemem arttı. Elimde telefon kapının girişine oturup beklerken yüzümü ne ara üzüntüden ölerek dizlerime dayadığını, avuçlarımın arasına gömülmüş şekilde ne ara ağlamaya başladığımı anlayamadım. Küçücük çocuk adeta yer yarılmış da içine girmişti. Sanki bir anda görünmez olmuş beni izleyip dalga geçiyordu. Tüm bu olanlar korku filmi gibi beni içine almış evire çevire aklımla oynuyor ve zihnimi delip şuurumu yitirmeme sebep oluyordu.

Oysa ben buraya geldiğim günden beri gündüzleri tek damla gözyaşımı kimseye göstermemek için, ağlamayı bile kendime yasaklamıştım. Şimdi hüngür hüngür ağlarken ne halde göründüğümden bihaberdim.

"Damla..."

Sanki biri adımı sesleniyordu.

"Damla iyi misin?"

Biri hem adımı sesleniyor, hem de yüzüme kapayıp hıçkırdığım kollarımı nazikçe çekiştiriyordu.

"Damla?"

Başımı kaldırdığımda gördüğüm kişiyle sanki pazarın içinde kaybolup annesini bulan çocuğa dönmüştüm. Heyecanla ayaklandım ve bana şaşkınca bakan adamın kollarına yapışarak, "Bulamıyorum. Yok...

He... her yere baktım yemin ederim... aradım ama yok." diye hı rarak titrek sesimle tutarsız şekilde kendimi anlatmaya çalışıyo

"Ben aradım her yerde ama... Mutfak dolabına bile baktım."

"Neyi aradın?" dedi koluma dokunarak. Paniklediğimi anla "Sakinleş. Tekrar anlat."

Nasıl diyecektim? Yutkunuyor, ağzımı açmaya çalışıyor ama be remiyordum. Yanaklarıma dökülen yaşlardan, dudaklarımdan ka hıçkırıklardan sebep kendimi anlatamıyordum. Baran dikkatle gö rime bakarken ellerini omuzlarıma koyarak beni sakinleştirmek ve rememi bastırmak için "Şişttt..." dedi.

"Melek..." dedim sonunda hıçkırarak. "Onu kaybettim."

Baran'ın bir anda rengi attı. Elimin altındaki kolları kaskatı kes "Nerede kaybettin?" diye sordu omuzlarıma koyduğu elleri ağırlaşır Başımı sallarken konuşamadım. "Çarşıda mı?" diye sordu ürkmüş gi

Başımı salladım hızla, çarşı neresiydi bilmiyordum ki. Rahat nefes almasını izledim. Çarşı kalabalık ya da büyük bir yer olmalıy oraya Melek bulunduktan sonra asla onunla gitmemeyi aklıma o arc bile not ettim.

"Markette mi?" dedi daha rahatlamış bir halde. Yine başımı sa ladım korkuyla.

"Nerede o zaman?" diye sordu sesi sertleşmiş halde. O da endişe lenmişti ama hissettirmemeye çalışıyordu. Sakindi. Çok sakin. Ama gözleri sert ve duruşu korkumu tetikleyecek kadar katıydı.

"Evde..." dedim hıçkırarak.

"Evde mi?" dedi şaşırarak.

Başımı sallayınca yanağıma iri bir damla daha düştü. Başını sal ladı iç gerer halde. Kasılan omuzlarının üzerindeki yük sanki yen den kalkmıştı.

Ama ben hâlâ sakin değildim. Yutkunarak anlatmaya başladım "Salondaydık, odasına gittiğini sandım ama yoktu. Her yeri aradım taradım yemin ederim. Çekmeceleri bile aradım." dedim hıçkırarak.

Elime uzanırken aynı anda kapıya da uzandı ve sokağa açılan de vasa kapıyı çekerek kapadı. Hayretle ona bakarken kalp atışlarım hâlâ

normale dönememişti. Önce bana baktı, sonra ayaklarıma. Ayaklarımda terliğim bile yoktu, azarlayan bakışlarını yüzüme odakladı.

"Ne zamandır bu haldesin?" diye sordu kızarak.

Başımı salladım, hatırlamıyordum. Ya da hatırlıyordum ama bana kızmasından, ihtimal veremiyordum ama... neden çekindiğimi bilmeden korkuyordum zamanı söylemeye.

Baran kapattığı kapıyı yeniden açtı, içeri girdi. Ben kızının kaybolduğunu söylüyordum ama adam sakin davranıyordu. Hızla peşinden içeri girdiğimde "Bekle." dedi ve salona çıkmak için merdivenlere yöneldi. Büyük avlunun ortasında kaldım, elimde telefon, ayaklarım yalın, işlemeli mermerin üzerinde şaşkın bir kuş gibi etrafıma bakınıyordum. Bir ara başım dönünce, minik fıskiyeden güç aldım, sarsılırken sağlam durmak için çabadaydım. Sonra ayağımın ucuna konan şeyle irkildim. Baran bana babetlerimi getirmiş ve ayaklarımın ucuna nazikçe bırakmıştı.

"Melek kayboldu." dedim hızla. Sanki adam algılayamamıştı. "Kaybettim onu."

"Giy." dedi dişlerini sıkarak.

İtaat etmediğimde sabırsızlanarak "Damla giyin de çıkalım." diye söylendi sertçe. İlk defa sesindeki soğukluktan korkup olduğum yerde zıpladım. Kendini zor tuttuğunu ancak o zaman anladım. Karakola gidecektik kesin. "Nüfus kâğıdını almalıyız? Nilgün anne nereye koydu ki?" İyice panikleyerek bir sağa bir sola koşturunca elime asılan elle olduğum yerde donup kaldım. O el beni biraz kaba ama canımı yakmadan kapıya doğru çekiştirip, sertçe kapattıktan sonra aracına yönlendirdi.

"Özür dilerim." dedim gözyaşlarım daha da hızlanırken. Konuşmadı, bana bakmadı, baksaydı gözlerindeki sertlikten korkup bayılabilirdim. Aracın kapısını açıp binmem için sabırla bekledi, yerime geçtiğimde aracın hızla hareket etmesi uzun sürmedi. Baran önce annesini aradı ama telefonu kapalıydı hâlâ. Sonra birini daha aradı.

"Neredesiniz?" diye sordu direk.

"Ne zaman gelirsiniz?"

"Tamam." dedi ve kapattı. İçimden bir ses o kişinin Badem ölü ğunu söylüyordu ama ya değilse...? Hiçbir şekilde yüzüne bakamıy dum. Kucağımda tuttuğum ellerimin arasındaki telefonu kırasıya sı yordu parmaklarım. Araç on dakika sonra taş kaplı ara sokaktan çı toprak kaplı bir yola saptı ve sarı toprakları tozu dumana katarak ile lemeye devam etti. Biraz daha gitmiştik ki, üzerinde "Mezarlık" yaz o soğuk yeri görünce kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalış-

"Karakola gitmeliyiz." diye söylendim çekinerek, burada ne i miz vardı? Aldırmadı, aracın direksiyonunu sağa kırdı ve ufak bir kuş çıktıktan sonra sırayla dizilmiş mezarların önünde durdurdu inince ben de indim.

"Başına bir şey gelmesin Allah'ım ne olur." diye duâ ederken, Ba ran'ın yöneldiği yeri gördüğüm an put olup kaldım. Hayır, ne gözle rim ne de yüreğim bu kadar ağır bir sahneyi kaldırmaya hazır değil. Nefes alamıyordum, bacaklarım ne ara boşaldı, ne zaman yere kapa landı da seslice hıçkırarak ağlamaya başladım muallâktı.

Bu mutluluktan mıydı yoksa acıdan mı, anlayamadım.

Melek buz gibi mermerle çevrelenmiş bir mezar taşının üstünde yatıyordu. Menekşelerin dikili olduğu ve bakımlı duran mezar taşının üstünde, tek başına, bir kedi kıvraklığında, çaresiz ve ufacık bebek gibi uzanmış uyuyordu. Ağlamıştı belli ki... Yanaklarında kuruyan yaşla toprak yolun tozunu yıkamış, kirpikleri ok ok olup yanağına yaslan mıştı. Baran ceketini çıkarıp, kızını incitmeden sararak kucağına aldı O anda sanki annesinin göğsünden koparılan bir bebek gibi gerçeği hisseden Melek iç gererek, dehşet bir feryatla uykusundan uyandı.

"Hayır... bırak beni bırak." diyordu mezar taşına atılarak. O hay kırıyor ben daha fazla ağlıyordum. Baran kızını yatıştırmak için me zarlığın yanında durup kulağına telkin edici sözler söylerken, Melek hıçkırarak ağlayıp söyleniyor, babası onu sakinleştirmek için dil döker ken, yüreğine daha çok çekiyordu. Bir süre sonra Melek sakinleşerek ve babasının göğsünde ağlayarak uykusuna kaldığı yerden devam etti

Yerden kalktım. Baba kıza bakarken artık bu bedeni taşıyamıyor dum. Baran kızıyla araca yaklaşırken arka kapıyı açtım. Normalde yap mayacağım bir şeydi ama ona aldırmadan koltuğa önce ben geçtim

Baran bir an duraksayıp kalakaldı. Bana ifadesiz bir sıfatla baktığında şaşkındı. Ürekliğime aldırmadan hıçkırarak kollarımı uzattığımda, ne yapmaya çalıştığımı anladı. Bir kızına, bir de titreyen kollarıma bakarken içinde dağlar yarılıyor olmalıydı. Vermese de anlardım. Ama o usulca emanet etti Melek'i bana. Babasının kollarındaki kadar huzurlu değildi bana geldiğinde, sanki tedirginliğimi o da hissediyordu. Ama uyanmadı, çırpınmadı, ağlamadı da...

Baran aracın kapısını kapatıp bizi mezarlıktan uzaklaştırırken, ben hâlâ ufak kıza bakıyor ama sadece mezar taşına sarılan bir kız çocuğunun öksüzlüğünü görüyordum. Saçlarını okşarken duâ ettiğimden habersiz gözyaşı dökmeye devam ediyordum. Farkında olmadan sevinerek şükrediyor ve kocamın bu manzarayı dikiz aynasından seyrettiğini fark edemiyordum.

Araç eve yaklaştığında hâlâ nabızlarım hızlı bir tempoyla atıyor, hâlâ kollarımın arasındaki kıza sımsıkı sarılıp sessizce ağlıyordum. O kadar çok sıkmışım ki onu, Melek "Canımı acıtıyorsun. Bırak." diye uyandığında bunu ancak fark edebildim. Baran aracı durdurunca, babasının kızmasına aldırmadan kapıyı açıp kucağımdan fırlayan kıza atılamayacak kadar afallamıştım.

"Melek." diye bağırdı Baran ama ufaklık yine umursamadı. Saçlarını sallayarak avlunun kapısını açıp koşarak içeri girdi. Biz de peşinden girdiğimizde Melek'in eve gelen ve telaşla onları bekleyen Bademe sarıldığını gördüm. İkisinin halleri de içler acısıydı, ne kadar da düşkünlerdi birbirlerine... Çocuğu bir kenara atan Badem'in hırsla üzerime atılarak, "Ne yaptın çocuğa, niye ağlattın? Evden mi kovdun? Dövdün mü? Etlerini mi çimdirdin ha? Söyle ne yaptın? Yılan..." diye bağırmasıyla olduğum yerde çivi gibi çakılıp kaldım. Titreyen elim ağzıma gitti, ağzımı açıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyor lakin konuşamıyordum. Zaten korkmuş, bana emanet edilen bir cana sahip çıkamayarak şok geçirmiştim.

"Badem." diye azarladı Nilgün Hanım kızı ama susmuyordu Badem. Öfkelenmiş, dolu dolu olmuş gözleriyle üzerime doğru yürüyordu.

"İki dakika da yılan gibi soktun değil mi? Hepiniz aynısınız, ne zararı vardı sana garibin?"

"Badem yeter." dedi Baran soğuk su gibi akan bir sesle. Dış kapı kapattı. "Rezalet çıkarma." diye ekledi.

Badem durmadı. Melek'in yanına gidip "Ne yaptı sana?" diye sordu. "Hadi anlat bana meleğim, dövdü mü seni? Korkma. Canını mı yaktı? Hani söz vermiştin bana, ne yaparsa yapsın anlatacaktın." Sonra kolundaki gördüğü şeyle gözleri iri iri açılan Badem "Bunu nasıl yaptı cani?" diye tekrar atıldı ileri.

Melek bile korktu bu halinden ve babasına koşup bacaklarına sarıldı. Bir demir gibi sabitlenip kaldım. Ben yapmamıştım. Melek'in kolundaki morluk görülmeyecek gibi değildi, mezarlıkta onu Baran'ın gördüğünden de emindim. Baran'a baktığımda kaşlarım üzüntüden sanki gözlerimin üzerine düşmüştü. İfadesiz gözlerinde bir an yanıp sönen şüpheyle elim sineme gitti. Boğazım sıkılıyormuşçasına daralıyordum. Demek mezarlıkta onu kollarıma teslim ederken, o yüzden öyle şaşkın bakmıştı. Kalbim sıkıştı, nefesim kesildi. Yanaklarımda yaşlar süzülürken başımı iki yana salladım. "Yapmadım." demek istedim ama beceremedim.

"Nasıl yaparsın bunu?" diye bağırdı Badem.

Şaşıran ve ne düşüneceğini bilemeyen Nilgün Hanım da şimdi kızın kolundaki morluğa kızarak bakıyordu. Yüzü kararmış, öfkeli gözleri suçlayarak bana dönmüştü. Düşme izi değildi, düşme izini ben bile tanırdım. O darp lekesiydi. Onların hep birlikte toplanıp suçlayıcı gözlerle üzerime çöken kara bulut gibi bakmasını kaldıramadım. Gözlerim Baran'a kaydı. Başımı sallayarak bir adım geriledim. Yaşlar hızlandıkça kalp ritmim kesilmeye devam ediyordu. Bir anda üvey anne olmuş, masum bir öksüze işkenceyle mi suçlanmıştım?

Baran dişlerini sıkarken, derin derin soluyordu. Her ne kadar belli etmese de öfkesinden delirdiğini görebiliyordum. Bana inanmıyordu!

"Yapmadım." dedim sonunda ağlayarak. "Yemin ederim. Yapmadım."

Şimdi hıçkırarak ağlayan çocuğun başında duran üç suçlayıcı surat bana dönmüş bakıyor, bense kendimi açıklayamıyor, üvey anne yaftasını yiyordum. Yapmamıştım, ona zarar vermemiştim, canını yakmamıştım. Badem tekrar üzerime atladığında bunu kaldıramıyordum artık, gücüm de, direncim de kalmamıştı. Baran bir şeyler söylüyordu ona,

sert sözler, ama kız aldırmıyordu. İfadesinden korkarak geriliyordum, başımı iki yana sallayarak uzaklaştım. Badem hakaret edip beni parçalayacak gibi üzerime her geldiğinde, Nilgün Hanım onu zapt ederken hıçkırarak ağlayan Melek beni kahrediyordu. Sonra sesler uzaklaşmaya, kulağım çınlamaya bedenim uyuşmaya başladı. Tenim karıncalandı, elektrik çarpması gibi bir akın damarlarıma yayıldı. Sonra karardı etraf, son hatırladığım yere sertçe düştüğümde elmacık kemiğime aldığım sert darbenin beynime doğru tırmanması ve karanlığa çekilmemdi.

Benden ne eş, ne de anne olmayacaktı.

Kendime geldiğimde odamda, yatağımda uzanıyordum. Başımdaki şiddetli ağrıdan değil ama yanağımdaki acıdan neredeyse inleyerek doğruldum. Elim yanağımda gezerken, içerideki ağır ilaç kokusuyla burnumu kıvırdım. Gözlerimin içi yanıyordu, o kadar ağlamıştım ki şişlikten birazdan kapanmazsa iyiydi.

"Daha iyi misin?" dedi başucumda duran Baran.

Ona baktım bir an, sonra algılarım açılsın diye sehpadaki iğne kutusu gözüme çarptı. Sakinleştirici mi yapmıştı? Ondan mı bu kadar sersemdim; beynim yerinde yok gibiydi, kafamın içi boştu ve uğulduyordu. Sonra en son neler olduğunu hatırlayınca panikleyerek, Baran'ın gözlerine beni anlamasını ve bana inanmasını umarak bakıp "Ben yapmadım. Ona zarar vermedim, yemin ederim." diye açıklamaya çalıştım.

O anlar aklıma gelince gözlerim kendiliğinden yeniden dolmaya başladı. Elimi başıboş sallayarak "Salondaydık ve o beni yanında istemediği için..."

Hıçkırdım. Baran durgun bir halde ifadesizce durmuş beni izliyordu. Konuşmuyordu, hak vermiyor ya da suçlamıyordu. Başımı aşağıya eğdim. "Özür dilerim." dedim yanağıma sıralanan yaşları silerek. Kucağımda duran ellerimi çekiştirmeye başladım sıkıntıyla ve hıçkırmamak için kendimi kastım.

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun Damla, yapmadığını söyledin."

"İnandığını sanmıyorum." dedim dürüstçe. Gözleri inanır gibi bakmıyordu çünkü.

"Neden inanmayayım, sen çocuk musun?" dedi renk vermeyen ses. Çocukla konuşur gibi sakin ve nasıl hareket edeceğini bilir biçimde.

Başımı kaldırdım apansız. "Ona zarar vermem."

"Bunu bilmiyorum." Haklıydı, tanımıyordu ki beni nereden tahmin edecekti? Ona bunun için hiç fırsat vermemiştim.

"Yemin ederim vermem." İnanmasını istiyordum, o anda bunun kadar çok ihtiyacım vardı ki, sebebini anlamayacak kadar inanmasını istiyordum.

Bir an diyecek bir şeyi yokmuş gibi sustu. Sonra usulca yatağa yaklaştı ve yatağın yanına oturdu. Üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı, yorgun duruyordu yüzü, üstelik ilaç kokuyordu. Duşa ve yemeğe ihtiyacı vardı, onu az çok çözmeye başlamıştım. Şaşkınca ona bakıyordum, neden bu kadar önemliydi bana inanıp inanmaması? Cevap beklerken nefesimi tutmuştum. Neden? Sonra anladım! Bu evde ondan başka sığınacak kimsem yoktu. Hatta artık dünyada onun başka kimsem kalmamıştı. Babam, Sait, annem... Onlar bile terk etmişti beni. Badem ve Melek benden nefret ediyordu. Kayınvalidem sevmiyordu ama onu anlamıyordum henüz, belki alışmam için zaman alıyor, belki de sırf oğlunun hatırına bana iyi davranıyordu.

Allah'ım yabancım olan kocama muhtaçtım; ayakta durabilmek için, yaşama tutunabilmek için, yeniden avaklanmak için, hatamı kabullenmek için, yeniden başlamak için ona muhtaçtım.

"Seni dövmem gerekiyor."

Öyle bir yutkundum ki sanırım boğazım yırtılmıştı içime taş gibi oturan nefesimden. Korkuyla başımı kaldırıp gözlerine baktığımda yüzümdeki dehşetle adam başını salladı. "Annem seni bir temiz dövmemi tembihledi." Titriyordum. Sesinde zerre ifade yoktu. Ciddi miydi? Elbette ciddiydi. Yatakta kayarak geriye yaslandığımı anlayamadım. "Bunu yapsam bana kimse mani olamaz, seni kimse elimden alamaz."

"Ben yapmadım." dedim dudaklarımı dişleyerek, hem titriyor hem korkudan ağlıyordum. Sonra Baran uzandı. İrkilerek elini kaldırıp başıma kamufle ettim ve titreyen elimin üstüne elini koyduğunda, kaskatı

kaldım. Zarar vereceğini düşünürken gözlerimi usulca yumdum. ne ses ne hiç almadım. psikeyi avuçladım.

"Damla... Bak nasıl inandın."

Gözlerimi yeniden ona çevirdim hızla. "Seni dövmem... Ben o kadar acımasız değilim, kadınlara, hele hele kızıma ve benden güçsüzlere asla el kaldırmam. Ama benim böyle bir insan olup olmadığımı anlamak için zamana ihtiyacın var."

"Bana inanmıyorsun."

"Sana inanmıyorum çünkü bana gösterdiğin kadarıyla tanıyorum seni ama kızıma inanıyorum. Melek senin yapmadığını söyledi. Seni tanımıyorum Damla, çünkü sen tanımamız için hiç yardımcı olmuyorsun. Kendini buza kapatıyorsun. Dövmediğin halde dövdü desem inanırdım. Sana iftira atsalar inanırdım. Çünkü seni tanımama izin vermedin."

O ana kadar tuttuğum nefesimi salıp hak vererek kirpiklerimi kırptım. "Sanma ki bir tek senin yüreğin yaralı, bir tek sen sıkıntıdasın." diye ekledi.

Yanağıma sıralanan yaşları kabaca silerken burnumu çektim. Usulca tenden alnıma yapışan saçlarımı geriye çektiğimde gözleri şimdi şefkatle bakıyordu.

"Melek iyi mi?" dedim hıçkırmamak için.

"İyi. Ama başına bir şey gelebilirdi."

"Ben yapmadım, yemin ederim."

"Biliyorum."

Yaşlar hızlandı. "Ben yapamıyorum." diye başladı dilimin ucuna gelen sözlerim. " İyi bir eş olamam, anne olmayı beceremem. İçimde öyle bir his yok!" Baran garip bir şekilde -gülercesine- nefes aldı. Onu inandırmak istercesine "Nasıl anne olunur bilmiyorum." dedim dürüstçe. Başımı kaldırdım. İlgiyle beni dinliyordu. "Beceremiyorum. Yaparım sandım, başarırım sandım ama olmuyor."

"Olmuyor değil, oldurmuyorsun Damla. İzin vermiyorsun yaralarını saralım, izin vermiyorsun seni düştüğün yerden kaldıralım, izin vermiyorsun birbirimize destek olalım. Çünkü sen savaşmadan pes ediyorsun."

"Ne için savaşacağım ki?"

"Yaşamak için. Ne olursa olsun hayat devam ediyor. Anneler evlatlarını, evlatlar annelerini kaybediyor ama yaşamayı öğreniyor. Çok sevdiği halde kollarında eşlerini kaybedenler var, onlar bile öğreniyor çünkü deniyor, savaşıyor."

"Ben yaşamak istemiyorum." İşte asıl mesela buydu. Güçsüzdüm ben, iradesiz ve pasiftim.

"Neden? Terk edildin diye mi? Ya da sevmediğin bir adamla evlisin diye mi?"

Sustum, tespitleri doğruyken nasıl konuşmaya cüret edebilirdim.

"İçindeki o güçlü, şefkatli kadından haberin bile yok. Damla ben seni kaldıracak kadar güçlü olamasam bile, sen bizi kaldıracak kadar güçlüsün."

"İstediğin gibi bir eş olamam sana, kızına anne olmayı da beceremiyorum."

"Denemedin ki, belki başarırsın." Sesinde sitem yoktu ama azarlayan tınısı baskındı.

"Âşık olamam."

"Olmana gerek yok, anne ya da eş olmak için aşk şart değil, herkes âşık olarak evlenmiyor. Bazen sadece sevmek de yetiyor. Sevgi her derde ilaç oluyor."

Birden kalkan başımla, dosdoğru baktım gözlerine, "Ya sevemezsem seni?"

"Buna da zamanla cevap verebilirsin, nasibimde varsa şad olurum, yoksa kısmet der geçerim."

"Neden ben?"

Tuhaf bir şekilde gülümsedi. İri elinin içine aldı ince parmaklarımı ve güç verircesine sıktı. "Bir gün eşi Mevlana hazretlerine sorar;

-Bu kadar âşıksın Mevlaya, şükürler olsun bu aşkı yaşayıp yaşatana.

"Peki, bana ne kadar âşıksın" diye sorar.

Mevlana şöyle cevap verir;

Sen benim;

Yaratan'dan ötürü yaratılanı sevişim,

Bir adım gelene on adım gidişimsin...

Ve herkesi olduğu gibi kabul edişimsin...

Sen benim;

Bugünüme şükür,

Yarınıma duâ edişim,

Azla yetinişim,

Çoğa göz dikmeyişimsin,

Ve Sen benim;

Kapanmayan avuç içimsin..!"

Yüzümü sabun kokan avuçlarının içine aldı. "Bu kadarsın Damla. Duam olmak da sana kalmış, gerçekleşmiş olmak da. Boş avuçlarımla semaya dilerim, ister duâ olur düşersin ellerime, ister vazgeçer gidersin boş bırakırsın avuçlarımı. Seçim senin. Sen de bu kadarsın, seni avuçlarına alan ben de..."

Cesaret aradım gitmek için. Sadece tek kelime yeterdi oysa biliyorum. "Giderim" demem yeterdi. Cevabımı beklerken buna uyacağından emindim. O anda soluklarım sıklaştı, genzim yandı, gözlerimin önüne o görüntü geldi. Bir perde düştü sanki kirpiklerime takılı kalan. Buz gibi mezar taşına sarılan Melek geldi gözlerimin önüne, yüreğime bir ateş düştü. Yutkunamadım. Yanağıma iri bir damla düştü.

İşte o anda şu dizeler aklıma geldi. ***"Benim yaram, sonunda bir başkasına şifa olmayacaksa, niye açtı Allah'ım o yarayı bende?"*** Ben onun öksüz yanına şifa olabilecek miydim?

"Herkes emeğinin karşılığını görür, ama aşkla ama görevle. Melek'e anne gerek Damla... Olabilecek misin? Daha önemlisi olmak ister misin? Önce buna karar ver." dedi adam içimdekilerden bihaber halde.

"Bana eş" diyemiyordu, *"kızıma anne olur musun"* diyordu. Onunda önceliği başkaydı işte, şimdi zorla değil kendi isteğiyle bana evet dediğini anlıyordum.

"Bademvar. Annen var."

"Annem bana anneydi, bilirim çok güzel büyütüyor ama çocuk büyütmekle yetiştirmek arasındaki farkı bazen anlamıyor. Her nesille devir de değişiyor. Melek zeki bir kız, ona örnek olacak bir annesi olmalı, yanında olacak, ömrünce yüreğinde olacak..."

"Badem...?"

"Badem şu ana kadar çok güzel baktı, tüm varlığımı versem hakkını ödeyemem ama bir gerçek var! O genç bir kız, yarın evlenip gidecek. Kendi çocukları olacak... Melek gelip geçecek. Omuzlarına sorumluluk bırakamam."

"Başaramazsam."

"Eğer istersen, birlikte başaracağız."

Başımı kaldırıp birkaç saniye gözlerine baktım. Öylece kaldık, ilk defa gerçekten bakışıyorduk biz. Sanki ilk defa göz göze geliyorduk gerçekten. İlk defa içimizi dışımızı görüyorduk. Garip ama buruk bir gülümsemeyle "Onu döverim, her gün döverim haberin olsun." dedim sesime ciddiyet vererek.

Garip ama ilk defa böyle sohbet ediyorduk ve buruk da olsa gülüyorduk. Baran da gülümsedi. "Bunu da zamanla göreceğiz, dövecek misin, sevecek misin?" Yüzüme düşen saçları şefkatle çekerken "Böyle güzel bakan birinin kötü olabileceğini hiç sanmıyorum." diyerek ayaklandı.

Uzun zaman sonra ilk kez yüzüm kızardı. O bana baktıkça midem buruldu, bir garip oldu. Ben onunla olurken bile bu kadar utanmamıştım. Nereye bakacağımı şaştım. Bana güvenmişti, kızını, gözünün nurunu, hayatını emanet etmişti. İyi de ben güveneceği kadar yürekli, onlara yara bandı olacak kadar kuvvetli değildim ki, ben ben değildim her şeyden önce. Ben kendimi bulmalıydım. Bunu nasıl başaracaktım?

BARAN

İçimdeki ateşin közleri harlanmayacak kadar küllenmiş olabilirdi ama orada bir sıcaklık, dışa vuran bir yangının bir zamanlar olduğunu belirten taze ısısı duruyordu işte. Erkek yanım ölmüyor, inadına yaşıyordu ölmüş kalbimle.

Öyle içtendi ki sevgisi, şefkati, sanki zorla gelmemiş, sanki daha önce tanışmış ve sürekli onunla sevişmişim gibi hissettirmişti. Garip bir kadındı Damla. Sanki hiç öpüşmemiş, hiç sevişmemiş, hiç kırılmamış ya da hayatın sillesini yememiş gibi naifti.

Masum muydu, şaşkın mı, yoksa sakar mı? Ne zaman beni görse eli ayağına dolaşıp kızarıp duruyor, mahcuplaşıyordu.

Dışarı çıktığımda vücudum soğuğun etkisiyle buz kesmişti. Sigara içmez, içene de tepki gösterirdim ama ilk defa canım hiç içmediğim sigaranın hasretiyle yanmış gibiydi. Ne kadar denesem de Damla'nın mavi gözleri ve kömür karası kirpiklerine vuran o hüznü hayalimden silinmiyordu ve silemeyecek kadar aciz kaldığıma öfkeleniyordum.

Her ne kadar masumiyetini ukalalığıyla gizlemeye çalışıyor olsa bile, bu kadar temiz kalmayı başardığına içimden bir yer inanıyor gibiydi. Oynamıyordu, her hareketi ciddi ve gerçekti.

Sevişleri, ah çekişleri, acı çekişleri, yaşamak için çaba verişleri, bana ve aileme alışmak için özverileri gerçekti.

Umutlarım uzaklaşırken, asla elde edemeyeceğimi bildiğim kişinin olduğu evden de uzaklaşmak istiyordum. Sonra içimde bir sızı hissettirim, tanıdık ve yakındı.

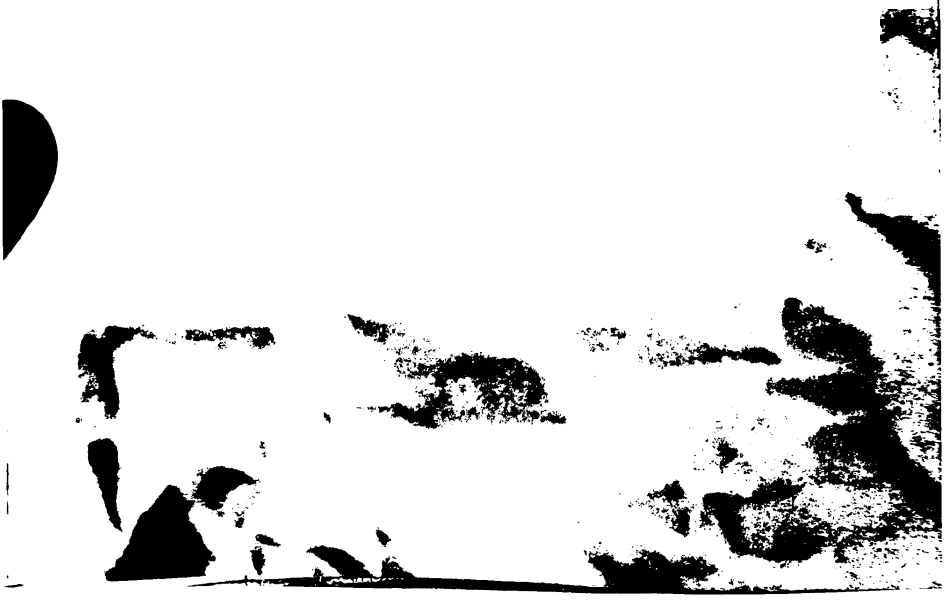
Oysa ben ne yaralar almıştım da ölmemiştim, hep yarım kalmış o terk edilen taraf olmuştum.

Onun yaralarını kaldıramayacak kadar güçsüz olduğumu ve bu halde aresiz bırakacağımı düşünmekten nefret etmiştim.

Lanet okuyarak durdum. Geriye doğru baktım dalgınca. Uzaktaki odanın sayrı ışığına bakarak içimdeki geri dönme isteğine yenik düşmemeye çalıştım. Belki de en doğrusu buydu, duygusunu saklayan hileli ama kazandığı bir evcilik oyunuydu bu.

Her ne kadar içgüdüm tekrar içeri girmemi ve Damla'yı kucaklayarak yaralarımı sarmamı emrediyor olsa bile, kalbim başka bir acının sillesiyle aptallaşmıştı. Kalbim, aklım başkasına ait ortalarda kalakalmıştım. Bir yanım kabullenmeyi, bir yanım isyankâr olmayı seçtiğinden sebep bocaladım, ortada kalakaldım.

8. BÖLÜM

Acıyı paylaşamadığımız insanlarla
mutluluğumuzu paylaşmak gibi hatalara düştük.

"Gömleğimi bulamıyorum Damla!" dedi Baran elindeki gri gömlekle bana bakarak. Kaşlarımı kaldırdım, hayır oflamayacaktım. Ne olmuştu bu adama bir anlasaydım.

"Dün ütüledim, orada olmalı." dedim sakin sakin yanına gidip yer açmasını beklemeden askılara uzanırken. Bana baktığının farkındaydım, alışık değildim böyle dikkatli bakmasına, dibine dibine sokulmaya, o yüzden tedirginliğimin farkındaydı ama umursamıyordu. O bana baktıkça nefes alamıyordum. Boğazımı temizleyerek gömleğini eline uzatırken, "Takımlarını aracın bagajına bıraktım akşam, onları kuru temizlemeye verebilir misin, ben yerini bilmiyorum." dedim yatağı toparlamak için örtüye uzanırken.

Temiz nevresimlerin mis kokusu genzimi doldurunca, [illegible] ağır artısıyla kapatıp vasıklarını kabarttım.

Aynanın karşısında üzerini değiştiren kocama bakıyordum. Karanlıkta ona teslim olabilirdim ama gün yüzüme vurduğu an kan. koca değil de iki iyi arkadaş modunda gezmeyi [illegible] istiyordum. Kendime sınır çiziyor. resmiyeti elden bırakmıyordum.

"Aslında onları genellikle gelip alıyorlar. telefon numarası [illegible] vardı" dedi. Baran kol düğmelerini iliklerken.

Camı açarken, "Sordum, kocana sor ben ne anlarım dive [illegible]

Baran başını sallayarak kravatını bağlarken, ben de komodin üzerinde duran hasta dosyalarını toparladım ve dikkatle [illegible] koyup herenin üzerine bıraktım. Arkamı dönerek "Baran ben de Baran tek kasını kaldırınca boğazımı temizleyerek "Baran " dedim ama nasıl zor döküldü dilimden resmiyetsiz isim. "H nafraz bir [illegible] tek'im veli toplantısı olacakmış, öğretmeni defterime not düşmüş bir [illegible] not vermek istedim."

Sevgili Hanımlar da artık aradan sonra kaldırıldığına göre günün kalan kısmına geçebilirdik. İlk başlarda ne kadar kendimi havalara savk alıyormuş gibi güne hazırlarken, zamanla sanki hep bu evde ve sınıfta her günüm öyle geçiyormuş gibi doğal hissetmeye başlamıştım.

Matematik ders yaparken yanıma oturup onu seyrediyor, nazen [illegible] tüm dikkatim onda ama mısır patlayıp gelmiyor. Bazen manevrayla dikkatini çekmeye çalışıyordum ama hâlâ ondan ne bir tepki ne de varlığını [illegible] göremiyordum. Açıkçası o benden uzak durduğu sürece ben de sevgili [illegible] sahiplenmekten hoşlanmıyordum.

Kahvaltı her günkü gibi hızlı geçti ve sonra evdeki çalışma havasını bozmak istedim. Baran her zamanki gibi önce kızımı okula bırakacak, sonra iki günlük aranın başlarında kalan kıyafetlerimi [illegible] hazırlanıp gelip hastaneye öyle geçecekti.

Son zamanlarda üzerimdeki ölü toprağından biraz sıyrılmıştım. Değişmeden, aslında kocamın beni sürekli sıkıştırdığı için [illegible] değişmiş olmalı. Meşgale akşamları hasta kabul almıyordum. Aralarında kaçırdıklarım bu karanlık köşeye ya da kapatılmışlığa benziyordu.

[illegible] sevdalarının arasında ben [illegible] [illegible] [illegible]

"Bunun yeri burası, bir daha aldığını yerine koy." diye azarlar... o, sela sehpanın üzerindeki çiçeği masanın üzerine koyduğumda

"Çocuk rahat oynayamıyor salonda, ürkerek geziyor. Biraz yerinda kalsın, görmüyor musun kız kıpırdamaya korkuyor. Salon hepimizin ortak alanı ve Melek tedirgin dolaşıyor." dediğimde bana öfkeyle bakarak iki eliyle kavradığı vazoyu masanın üzerine koyup "Siz edersin, evime karışmak haddim değildi, ne de olsa sen gelini ben de evin dış kapısıyım." diyerek ağlama krizine girmesi de aynı anda oldu.

Ne demiştim ki, sadece evdeki objelerin Melek'in rahatı için biraz yerini değiştirmiştim. Ona öyle bir ima mı etmiştim, ya da ona mı söylemiştim? Bilsem izin alırdım ya da sorardım, bu kadar alınacağını düşünememiştim.

O sırada içeri gelen kayınvalidem ve Baran onu ağlarken görünce bakışları sorgularcasına bana döndü. Kocamın karşısında çocuk gibi kıvranmak izzeti nefsime dokundu ve üstelik suçsuz yere böyle suçlu görseline düşmek de canımı sıkmıştı. Onlar sessizce bizi izledikçe kendimi suçlu gibi hissettim. Bana öyle bakmıyorlardı ama odada ağlayan bir kız vardı ve karşısında kaşları çatık bir kadın varsa, haliyle marşı yürütmek ve sonuca bağlamak için üstün zekâlı olmak gerekmiyordu.

"Kusura bakmayın Damla Hanım, bir daha dokunmam düzeninize. Özür dilerim kızmanıza gerek yoktu. Hem sağır değilim bağırıp çağırmana da gerek yoktu." dediğinde ağzım bir karış açık kaldı. Ben mi bağırmıştım, hem de azarlamıştım öyle mi? Bu kız sabah sabah ne içiyorsa ben de aynısından istiyordum, bari biraz derdim hafiflerdi. İşe bak, ruh hastası kız ayaküstü yazdığı senaryoyla değme senaristlere taş çıkarıyordu.

Bademi hıçkırarak ağladı, Baran bana kaşlarını kaldırarak bakınca, ağzım açık bakakaldım. Hayır, kendimi nasıl açıklayacağımı bile bilemedim.

"Dokunmam bir daha evine." diye sürdürdü.

"Bademi nasıl konuşmak o öyle... Ev hepimizin evi, senin benim mi var?" dedi kayınvalidem. "Hem neden ağlıyorsun?"

"Teyze amacım Damla'nın düzenini bozmak değildi inan, sadece alıştığım bir düzen olunca öyle davrandım ve sanırım Damla bundan hoşlanmadı. Cidden onu üzmek istememiştim."

"Ben üzülmedim. Konuyu neden bu kadar büyüttün ki, sadece Melek..."

"Tamam haklısın dedim ya, neden hâlâ uzatıyorsun?" dedi ağlayarak.

"Badem sen ne..."

"Ya tamam yeter işte, tüm hata benim, suç benim, hak ettim neden büyütüyorsun daha..." diyerek kızgınca odadan çıktı.

"Ben ne dedim ki?" dedim şaşkınca kapıya bakarken.

"Bırak istediği gibi davransın kızım, üstüne çok gitme o daha genç bir kız. Üstelik bazen kendini yalnız hissediyor." dedi kayınvalidem anlayışla.

"İyi de Nilgün anne, gerçekten bir şey demedim."

"Olsun sen yine de biraz sağduyulu olursan sevinirim. O daha cahil."

Hasbinallah, bir vazodan konu ne zaman buraya gelmişti anlayamamıştım. Garip bir tutumla kocama baktım, hakkımda kötü bir fikre ya da önyargıya varsın istememiştim. Baran üstünde durmadı olayın, sanki az evvel Badem ağlamamış ben üzülmemişim gibi masaya geçip kahvaltısına başlamıştı.

Daha sonraki günlerde de incir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerden hırçınlık çıkarıp beni zor durumda bırakmak için elinden geleni yapan Badem yüzünden, biraz daha zor zamanlar geçirmeye başladım ama onun bu garip hali beni sindireceğine kamçılamaya başladı.

İlk zamanki pasifliğim üzerimden silinmeye başladıkça, haksızlığa tahammülüm olmayacağını ona göstermeye karar verdim. Aslında bir nevi savaş baltalarımı gömdüğüm kuyudan çıkardım. O da daha keskin dişlerini göstermeye başladı. Bir süre aynı savaşı kuşanmaya devam ettirince, bir gün daha fazla dayanamayarak "Badem benimle derdin ne senin?" diye çıkıştım. Ağlamaklı halde kapıya yönelince bu oyuncu haline öfkelenerek, kapının önüne durup elimi kapının koluna koyarak başımı iki yana salladım.

"Konuşmadan çıkamazsın."

"Seninle konuşacak bir şeyim yok, üstüme gelmekten vazgeç," dedi hırçınlaşarak.

"Kimsenin üstüne geldiği yok, kızım şizofren misin? Kendi kurduğun dünyada yaşıyor, millete sararak tuhaf bir hayali yaşıyorsun. Bak bu hallerin hiç hoşuma gitmiyor haberin olsun. Doktora gitsen içeri alırlar seni, hasta mısın?" Başımı işaret parmağımla göstererek "Kafandan sıkıntın varsa Baran'a söyleyelim sana randevu alsın arkadaşından." diye söylediğimde gözleri kocaman açıldı.

Bu sözlerime daha fazla öfkelendi. Kapının önünden çekildim, ona doğru kendimden emin adımlarla yürürken kapı açıldı ve içeri giren kayınvalidemi gördüğümüzde, Badem'in nasıl bir hamleyle karşılık vereceğini tahmin ettiğimden sebep "Ama neden hep böyle yapıyorsun Badem, ben sana ne yaptım ki?" diye dudaklarımı ciddiyetle büzüp ağlamaklı halde kayınvalideme baktım kaçamak halde. "Ben sana ne dedim ki, neden beni azarlıyorsun sürekli?"

"Ben mi azarlıyorum?" dedi Badem şok bir halde. Gözlerini silip burnunu çekerken bile yüzündeki beyazlık duruyordu. Bu hamleyi beklemediği belliydi, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Az önceki söylediklerinin hiçbirini hak etmedim ben Badem..."

"Kızım manyak mısın, ne dedim ki ben sana?"

Sanki gözlerimden akan yaşları siliyormuşum gibi yaparak "Artık ne yapacağımı şaşırdım bu kadarı fazlaydı, ben bunları hak etmiyorum." dediğimde Badem eteği tutuşmuş halde teyzesine bakarak endişeyle atıldı.

"Teyze yalan, valla bir şey demedim ben ona." Paniklemişti. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Üzgün bakışlarımı kayınvalideme çevirdiğimde, beklemediğim bir şey oldu!

"Badem, ne dedin kızım yengene? Neden ağlattın onu? Niye geçinemiyorsunuz iki kız? Kızım neyiniz fazla geliyor size, neyi paylaşamıyorsunuz?"

"Ya teyze yemin ederim bir şey demedim. Numara yapıyor, valla rol yapıyor."

"Hakaretlerini hak etmedim, bu kadarı da fazla." dedim dudaklarımı bükerek.

"Ya kızım manyak mısın ne hakareti? Bırak rol kesmeyi!" dedi öfkelenerek, "Benden aldığını bana satma!" İfşalandığını idrak edemedi. İftiraya uğramayı hazmedememişti belli ki. Oh olsun kendine yapılmasını istemediği kötülüğü başkasına yapmamayı öğrenecekti.

Kayınvalidem çanak tutarak, "Ben de duydum, aklın kıt gibi kafadan kontaksın gibi şeyler söylemedin mi yengene?" dedi beklemediğim bir hamleyle, üstelik ciddiyetle azarlayarak baktı yüzüne.

"Ya ben demedim onları, yemin ederim, o bana dedi."

"Yalan söyleme Badem, neden sana durduk yere öyle bir şey diyeyim ben salak mıyım?" dediğimde hüzünlü bir sesle, kız yüzüne bir kova buzlu su çarpılmış gibi oldu.

"Baran duymasın valla kötü olur. Hemen Damla'dan özür dile." dedi kayınvalidem. Öfkeyle söylendi ve kızgınca çıkışarak kapıya yöneldi, o anda eğer Badem şok geçiriyor olmasaydı kayınvalidemin bana kırptığı gözü görürdü ve burnumuzdan kesin getirirdi.

Hemen kayınvalidemin arkasından atılarak kapıya doğru yürürken, ona şımarıkça dil çıkarıp, "İstemem hep aynısını yapıyor, özrü kendinin olsun Nilgün Anne." diyerek ateş hattından kaçtım. Kapıyı kapattığımda kayınvalidemle manidar bir şaşkınlıkla bakıştık, azıcık ileri gittiğimizde ikimiz de ağzımızdan kaçacak haklamaları zor zapt ederek mutfağa gitmek için hızlandık.

"Aferin." dedi kayınvalidem gururlu bir halde.

"Hak etmişti." dedim kızgınca. Sonra gerçeği kavrayarak "Ne zamandır?" diye sordum.

"Başından beri, onu ben büyüttüm." dedi mutfağa girip dolabı açarken.

Kilere dönüp soğan alırken "O zaman neden başından müdahale etmediniz? Ne zamandır aynısını yapıyordu? Burama kadar gelmeseydi inanın yapmazdım. Buna tanık olduğunuz için özür dilerim ama bir dersi hak etmişti." dedim üzülerek. Hâlâ kızgındım ve elim ayağım titriyordu yaptığımdan sebep.

Kayınvalidem dolabın kapısını kapatırken güldü. "Çocuk musun sen, neden destek vereyim sana? Kendi sorununuzu kendiniz halledeceksiniz."

"Neden böyle davranıyor anlamıyorum."

"Baran'ı ve Melek'i paylaşamıyor."

Gözlerim iri iri oldu bir anda düşündüğüm şeyle. Kayınvalidem de ne düşündüğümü anlayınca kızgın bir tutumla elini önünde sallayarak "Allah esirgesin, onlar kardeşler, sadece Melek'i paylaşamıyor. Onu uzaklaştıracağını sanıyor sanırım, ya da dışlanacağını. Hatta burada istenmeyeceğinden korkuyor."

"İyi de bu mümkün değil. Baran ona çok düşkün. Kardeş onlar, neden ayıralım?" Yüzümü astım. "Baran biz kavga ettiğimiz zaman hep sessiz kalıyor." Bu sitem değildi ama artık bu haline içten içe bozuluyordum. Neden haklıya hakkını teslim etmiyordu?

"Ne yapsın; biri babası, diğeri karısı. Hangisini kayırsa diğeri kişisel en iyisi savaş meydanından uzak durmak ve sıkıntıyı tarafların çözmesine izin vermektir. Arada kalırsa mutsuzluk olur. O terazi, siz kimin burnuna ağır bassa hak onun olur." Musluğa uzanırken "Bunu yanına koyamayacak ama, haberin olsun intikamı sert olacaktır." dedi gülümseyen kayınvalidem.

"O zaman sert bir karşılık bulacaktır benden, ben de ona pabuç bırakmayacağım artık."

Kayınvalidem yalancı bir kızgınlıkla başını sallayarak "Benim benim ağrımayan da ne halınız varsa görün." diyerek masaya oturup bisküvelerden atıştırmak için yerini aldı. "Hem öyle her şey kocaya söylenmez, siz iki kardeş olacaksınız. Sorunlarınızı kocana duyurmadan çözmeyi öğreneceksin."

Sonraki günlerde evde sözlü kıyamet koptu, -kocama sezdirmeden- öyle ben de bir savaşa girdim ki. Bademle uğraşmaktan gece yatağa zor girer olmuştum. Onunla uğraşmanın dayak etkisine eş değerde yorgunluklar bırak düşürüyordum.

Bir sabah salona girdiğimde geçirdiğim şoku tek taraflı yaşamıyordum. Salon tamamen değişmiş, benim düzenim altüst olmuştu. Melek

için açtığım alan ihlal edilmiş, nerede biblo süs eşyası varsa inadıma salona yığarak beni çıldırtmayı başarmıştı. Oda o kadar karmaşık ve göz yorucuydu ki, onun teyzesine ziyarete gitmesini dört gözle bekleyerek eski haline getirmem tam bir günümü aldı.

Ama bu sefer de, ertesi sabah mutfak ve yine salon olunca, bizim arenamızdan evdekiler korkup kaçar oldu. Artık gizli saklı değil ayan açığa çatışıyorduk. Savaşımız çetinleşip hamlelerimiz sertleştikçe, yanımızda durmaya herkes çekinir oldu.

İki defa yıkadığım ve tekrar astığım beyaz çamaşırların yine ipi kopup –hayır kesilip- yere düştüğünde hırsımdan ağlayacaktım. Komşularımızın ziyarete geleceği gün yaptığım tüm ikramların tadında bir değişiklik vardı. İnsanlara öyle mahcup oldum ki, öyle beceriksiz ve sünepe gösterildim ki, o anda Bademi boğabilirdim. İşin ucu, Baran'ın kuru temizlemeye verdiğim kıyafetlerine kadar uzanınca, artık buna bir nokta koymamız gerektiğini anladım.

Sabah kahvaltıları hazırlarken aynı sabotajı kahvaltı masasında da yaşayınca, ben de ipler koptu. Reçelleri tuzlayan Bademi elinde delille suçüstü yakaladığımda, hırsımdan kuduruyordum.

"Kıpırdama..." diye tısladım elimdeki yumurta tabağını masaya bırakırken.

"Ne yaparsın?" diye bana meydan okuyarak başını dikleştirdi.

Kendimden emin bir duruşla masaya yaklaştım, usulca reçele uzandım ve şaşkın bakışları altında başından aşağıya boca edip, elimi çırparak meydan okudum. Bunu hak etmişti, hem de fazlasıyla.

"Benimle uğraşma demiştim. Dur artık..."

Dişlerini sıkan Badem hızlı hızlı solurken, alnından ve burnundan yere reçel damlıyordu. Hırsından titreyerek saçlarından akan reçele dokundu. Ayağını sertçe yere vururken yumruğunu yüzüme geçirecek gibi salladı ve masadaki omlet tabağını yüzüme yapıştırdığında sıcak omletle olduğum yerde apışıp kaldım. Bu hamleye cüret edebileceğini düşünmemiştim. Tereyağını avuçlayarak yüzüne sürdüm. İşte şimdi ekmek arası olarak hak ettiği değeri görmüştü.

Hırsla masaya atılarak domates tabağını başımdan aşağıya aktar dığında menemen gibi oldum ve bunu zeytinler izledi. Sanırım iki da kika sonra masada ne varsa, ya başımızdan ya yüzümüzden akıyordu, ta ki arkadan gelen sesi duyana kadar kendimizden geçmiş halimizin farkında değildik.

"Aman Ya Rabbim." diyen kayınvalidem elini kalbinin üstüne koy muş, onun bayılmasını engelleyen Baran annesinin kolunu dirseğin den tutmuş yerinde sabit durması için güç veriyordu.

Suçlu çocuklar gibi ellerimiz önümüzde yan yana gelen ikimiz de, arkamızdaki şaşkın üçlüye baktık. Melek iri iri gözleriyle "Siz çocuk musunuz? Bunu ben bile yapmıyorum." dediğinde bilmişçe, Baran gül memek için şaşkın yüzünde kasılıp kalan dudaklarını birbirine sımsıkı kapamıştı. Utançtan yerin dibine girebilirdim. Hırsla dirsek attım Bademe "Yaptığını beğendin mi?" dercesine sert sert bakarken.

Kibirle dişlerini sıkarak saçımı çekerken, boğazını temizleyen Baran sayesinde saçımdaki vişne reçelini alan Badem "Ah saçında kal mış." dedi suçlu suçlu.

"Sanırım kahvaltıyı ofiste yapmam daha iyi olacak." dedi Baran gülmeye meyilli sesini ayarlayarak.

"Baba ben de açım, ben nerede yapacağım?" dedi Melek yüzünü üzülerek buruşturup.

"Ben şimdi iki yumurta kırarım." dedim, kocam bana tepeden tır nağa bakınca "Kıramam değil mi?" dedim kısık sesle. Başını iki yana salladı Baran, mahcupluğumdan yüzüm kızarmıştı ama onların bunu görmesi imkânsızdı, keza yüzüm kahvaltı masasından daha fazla doluydu. Açık büfe gibi dikilirken daha fazla konuşmasam iyiydi aslında. Az sonra brunch teklifi alabilirdim.

"Beş dakika, size beş dakika veriyorum." dedi kayınvalidem eli ayağı sinirden titrerken. Çıldırmış halde masaya baktı ve tüylerimizi ürperten bir çığlık attı. "Aman Allah'ım olamaz, o benim gelinlik işlemeli örtüm mü?"

İkimiz birden korkuyla birbirimizi göstererek "O yaptı." dedik panikle, "İlk o başlattı."

Artık kayınvalidemin tepesinden gerçekten dumanlar çıkıyordu. Baran kızının elini tutarak "Gel babacığım biz bu düello meydanından kaçalım, bugün kahvaltımızı baba kız dışarıda yapalım." dediğinde Melek "Ama baba neden hep bebek gibi kavga ediyorlar ki, ben bile etmiyorum artık..." diye itiraz edecek oldu, ancak Baran kızını da alarak çoktan kaçmıştı kapışma mutfağından.

Nilgün annem çatık kaşlarıyla kapının girişinde dururken, işaret parmağıyla bize "Bir saat" dedi ve ağlamaklı bir halde masa örtüsüne baktı. "Canınız çıkmasın he mi? Deli misiniz, divane misiniz, bu da yeni adet mi? O benim gelinlik örtüm. Vişne lekesi çıkar mı hiç? Bu lekeyi kim temizleyebilir?" diye azarlayarak kapıdan çıktı.

Badem hızla beni ittiği an içeri yeniden giren kayınvalidemle, tam ona dalacakken elim havada durdum. Kayınvalidem dişlerini sıkarak tövbe çeker halde ellerini kaldırıp öfkeyle bağırdı ve tekrar çıktığında, biz de üzgünce masaya baktık. Masa örtüsünün hali gerçekten de perişandı. Bu kadar değerli olduğunu bilmediğimden, acı bir pişmanlık duydum.

Ben masaya üzülerek bakarken Badem "Pisliğini temizle." diye buyurdu bana hanımefendi havasında.

Kibirli manyak. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağırdım peşinden kapıya atılırken.

"Önce sen başlattığına göre, temizlemeye de ilk sen başlamalısın." diyerek öfkeyle kuduran beni pisliğin içinde tek başıma bırakıp, kapıdan çıkıp gitti.

Garip ama sinirimden ağlamam gerekirdi, ağlamadım. Gidip ona haddini bildirmem gerekirdi, bildirmedim, usul usul temizledim yeniden kendi pisliğimizi.

Benimki kabullenmeydi belki, belki de bir vazgeçiş... Biraz bizsiz, biraz çaresiz bir kabulleniş...

Yastığım benimle savaşmıyor günler sonra ilk defa... Günlerdir başımı hangi yana koysam, dikenlerini çıkarmıyor saçlarımın arasından düşüncelerim. Gözlerime senin son halini çiziyor mantığım, o an haram olmuyor soluklarım ciğerlerime.

Birbirinden kopmayacak, çıkarsız, fesatsız, yalansız bir sevgiliydik biz. Bedenlerimiz ayrı, ruhlarımız birleşmiş halde mesuttuk.

Hepsini hissettim.

Bugün anladım; yıllardır okuduğum şairlerin ne demek istediğini! Bugün anladım; romanlardaki kadınların ne hissettiğini. Bugün anladım; tükenmeyen bir efsane olan Leyla ile Mecnun'un neden çaresiz sevdiğini. Belki Yusuf ile Züleyha olmamıştık, biliyorum ama Ferhat'la Şirin gibi olmuştuk. Çok sevmiş ayrılmış ve ayrılığa bile alışmıştık.

Bir kez daha anladım. Ben güçsüz değildim, silkelenmeme yetecek kadar dirayetim, sabrıma yol verecek kadar gücüm, her şeyimi sen yapacak kadar yüreğime sığınmış bir sevgim vardı. Mazim var benim, sana dair sırlarım, sevdanın yüreğime bağışlandığı bir yaşanmışlığım var.

Beni bir savuran, bir ayaklandıran, bir üzen, bir dirayete iten sevgi denen melaneti, hâlâ içimde taşıdıkça... ben yıkılmam, akın akın hayata çağlarım. Her ne kadar ölmek gibi olsa da sensiz kalmak, ölü gibi yaşamaya da alışırım.

Beni sevmediğini, bana baktığın gibi başkasına da güzel baktığını, benim sevdamdan başka bir tene sığındığını, hâlâ benim senin kokunu hatırlayıp sarhoş olduğum gibi, senin de başkasını kokladığını, senin de bedenden öte bir ruha dokunduğunu gördüm ya... Ben de direnirim.

Baran haklıydı; aldatılmış, terk edilmiş ve evlenmiştim. Dahası var mı ben başka bir adamın hayatına girmiş, bir öksüze anne tayin edilmiştim. O zaman buna göre davranmalıydım.

Belki de bu ev benim silkelenmeme, ayaklanmama, yeniden hayata dönmeme sebep oldu. Beni hayatlarına kabul eden insanlara bu kadar bencil olduğumu, onları kendimden bu kadar dışladığımı bilmiyordum. Tamam, kanatlarım kırılmıştı ama sarmak için elinde merhemiyle dolaşan insanları iterken etrafımdan, nasıl acı çekmeyi engellerdim ki?

O yüzden usul usul olsa bile bir bir indirdim kalkanlarımı. İyi bir âşık olamazdım belki ama iyi bir hayat arkadaşı olabilirdim kocama. Sanki annem ve babam büyük aşk yaşayarak mı evlenmişti ama gül gibi geçinip giderlerdi. Biz de öğrenecektik geçinmeyi, emek vermeden

[illegible] olmuyordu. Madem ben de [illegible] bunun bir nedeni [illegible] [illegible] [illegible]

"Dinledim işte, bak senin istediğin gelinle evlendim."

"Kötü mü ettin?" dedi kayınvalidem.

"İyi ettin ana..." dedi Baran bana bakıp göz kırparken. Bakışlarını camdan dışarı çevirdim utanarak, bu elimde değildi. İyi iki arkadaş olsak bile, ben hâlâ onu kocam olarak göremiyordum. Onunla vakit etmek güzeldi, mantıklı ve hakkaniyetli bir adamdı. Ama o kadar. Keşke arkadaşım olsaydı ama kocam olarak karşıma çıkmasaydı diğim zamanlar o kadar çok oluyordu ki. Konuşurken muzipti, zorla içimde gülme isteği uyandırıyordu bazen, sonra damarıma basmayı seviyordu, inadıma lafa tutuyordu beni, bir bakıyordum sohbetin ortasında inmişiz, bunu nasıl başarıyordu hâlâ anlayamamıştım.

Baran bir şey sordu, kayınvalidem hiçbir yorum yapmadan sadece başını sallamakla yetindi.

"Biraz sarsıntılı bir yolculuk olacak anne Melek ilacını içti mi?"

"İçti oğlum, kusmaz merak etme."

"Bebek miyim ben baba?" dedi Melek alınarak. Baran kızının gönlünü almak için söylenirken, beyaz cip engebeli yolda ilerleyerek devam ediyor ve benden çıt çıkmıyor, Melek sessizce oturuyordu. Zaten içimde büyüyen panik duygusuyla baş etmekte zorlanıyordum. Sarsıntılı bir yolculuk yapmak ve o sert duruşlu teyzeye gideceğimizi bilmek de bunu daha çok zorlaştırıyordu. Beni araba tutuyordu. Elim bilinçsizce mideme gitti, Baran bakışlarını kısacık bir an bana çevirince gözleri elime kaydı, panikle derhal çektim ellerimi.

Aslında bu çok saçmaydı. Bir o kadar da komik... Neredeyse on yılı aşkın bir süredir hiçbir erkeğe karşı böyle ani ve duygusal bir tepki vermemiştim ama o gün -Melek'i kaybettiğimiz gün- sanki bizde bir şeyler değişmişti.

Ben zırhımı üzerimden çıkarmış, ağırlıklarımdan kurtulmak için ayaklanmıştım. Aslında ne kadar bencildim bu inşalara karşı, kendi derdimle onları sıkıntıya soktuğumu bunca zamandır algılayamamıştım. Oysa hiçbir mecburiyetleri yoktu, ama umutlarımı sevgileriyle sarmak için zaman kolluyorlardı. Belki geçmişi unutmak imkânsızdı ama alışmak imkânsız değildi, denesem başarabilir miydim bilmiyorum ama

deneyecektim. Kocamı bir yabancı değil de bir erkek gibi görmeye çalışacaktım, ne zaman baksam en fazla arkadaşlık hissediyor olsam da bunu değiştirmek için çabalamak ilk adımım olmalıydı.

Artık Sait dışındaki erkeklere karşı bir bağışıklık sistemi geliştirdiğimi düşünmeye başlamıştım. Baran bazen beni korkutuyordu. Elim ayağıma dolaşıyordu. Kızarak yüzüme baktığında kaçacak delik arıyordum, ya da gece olduğunda ve bana sokulduğunda midemin kasılmalarına savaş açıyordum. Otuzlu yaşların yakınında, damarlarımda hâlâ böyle bir çekingenliğin dolaşıyor olması çok saçmaydı. Şaka gibi bir şeydi bu.

Oysa kocam nazikti, ilgiliydi, benim alışmak için verdiğim çabanın o kat ve kat fazlasını veriyordu. Bir şeyler vardı onda; çözemediğim bir yara, bir uzaklık. Bazen dalıp gitmelerinin, sebepsiz susmalarının bir anlamı vardı hissediyordum ama sormaya cesaret edemiyordum.

O da mı başkasına âşıktı? Şu Hazan denen kadını unutamıyor muydu? Erkek anatomisi başkaydı, kadınlar ayrılınca kıyamet günü yaşar, erkekler sadece deprem etkisinde kalır, ardından toparlanırdı. Ama o toparlanmış da görünmüyordu. Sadece yüzüne mecburi bir maske geçirmiş arkasına saklanıyordu.

Üstelik de yapısı bir erkekte dikkat çekebilecek tüm özelliklere sahipti. Uzun boyu, her yanından sağlık fışkıran kaslı bedeni, doğunun hoyrat güneşinde kalmaktan rengi açılmış koyu kahverengi saçları, sanki altmış yaşının olgunluğuna erişmiş gözleri ve mermeri bile eritebilecek güce sahip yaralı gülümsemesiyle, tehlikeli sayılacak kadar yakışıklıydı.

Ama nedense ona bakınca ne kalbimde bir kıpırtı, ne de bedenimde bir sıcaklık hissetmiyordum. Sanki kız arkadaşımla olduğu kadar yakındım, rahattım ve ötesini aklıma hiç getirmek istemiyordum. Samimi, iyi bir dost ve arkadaş hissi... Bu iyi değildi ben daha evvel bir kadının bir erkeğe hissettiği tutkuyu tatmış bir kadındım ama ne kanım kaynıyordu ona, ne canım çekiyordu; buz dağı kadar soğuk, kuru bir ağaç kadar verimsizdim.

Ama asıl garip olan şey, ilk kez böyle olgun ve anlayışlı bir erkekle karşılaşmış olmamdı. Sait bile bazı konularda esnek olamazken

Baran garip bir adamdı. Sakindi, her şeyi oluruna bırakıyordu, zorla mıyordu, olduğu kadarıyla yetinmesini biliyordu. Olgundu, duşunce liydi ve asla pes etmiyordu. Karakteri sağlamdı, mert birisi olduğun da her gün biraz daha kanıtlıyordu. Verdiği sözleri de, mesafeleri ş kacak bir hamleyi de asla yapmıyordu.

Bu adamda başka bir şey vardı. Anlaşılması ve anlatılması zor bir şey...

Belki de rahat ve kendinden emin tavırlarından kaynaklanıyord bu etkili hali. Acele etmeden, ağır ve emin adımlarla yaklaşmasını, ağı yükümü hiç gocunmadan kaldırmasını düşündüm. Oysa mecbur değildi başkasını seven bir kadını hayatında tutmaya, pes eder, *çekemiyorum, kapı orada* diyebilirdi.

Araba sürüşü bile aynı rahatlıktaydı. Direksiyonu tek eliyle idare ediyordu. Kısacası her yanından çekicilik yayılıyordu. Komşularımızın kızları bana düşmandı, anneleri kızgın. Haklılardı. Bölgedeki kilometreler kadar mesafe çapında olan tüm kadınların bile ona deli gibi âşık olduklarına hiç şüphem yoktu. Belki bir metresi olunca bana olan sabrı tükenecekti. Belki de çoktan olmuştu, sonuçta ona izin vermiştim. Bu beni üzer miydi? Kestiremiyordum, kıskanmazdım ama kadınlığım yaralanabilir, dahası gurur yapabilirdim belki de. Açıkçası o zaman düşündüklerim şu anda mantıklı düşününce çok saçma gelmeye başlamıştı. Umarım bir metresi olmazdı. Ya da olsa bile bana bildirmezdi.

Bu tür şeyler düşünmeye bir son vermeliydim. Hem de hemen!

Ciddi, ağırbaşlı, dikkatli ve meşgul biriydi, o taraklarda da bezi yok gibiydi. Oysa gülümsemesi, rahat tavırları, beden dili, kısacası her şeyiyle Sait'ten çok farklı biri olduğunu, daha ilk bakışta belli ediyordu. Eve gelen yoksullara kişiye özel ücretsiz muayene yapıyor, insanlara yardım etmenin yollarını bulmayı gerçekten istiyordu. Görünenin altına bakması gerektiğini, kariyerinin başlarında öğrenmişti. Biri derdim var dese, gerisi sorunsuz hallolup ışınlanırcasına yardımına koşuyordu.

İçimden bir ses, tıpkı ben misali, yanlış kadına âşık olmak gibi kötü bir alışkanlığı olduğunu söylüyordu. Bir daha asla aynı hatayı tekrarlamayacaktım, umarım o da tekrarlamazdı. Bunun için çok iyi nedenlerim vardı. Yaşadıklarımdan sonra hayatım boyunca erkeklerden

uzak durmaya karar vermiştim. Erkekler, üzülmeye değecek yaratıklar değillerdi.

Ben düşüncelerimle savaşırken cip oldukça yüksek bir çıkıntının üzerinden geçip, şiddetli bir şekilde sarsılınca, elim içgüdüsel olarak mideme gitti.

"Sanırım ilaç alması gereken kişi sayısı iki oldu anne." dedi Baran kaşlarını kaldırarak, utandım. "Uzun yola nasıl çıkıyorsun?" diye sordu dikkatimi dağıtarak.

"İlaç alıyorum." dedim durgunca.

"Yeter ki başını sokmasın geçmiş kuyusuna, gezsin içiririz şişelerle." dedi Nilgün anne alaya alarak.

"Sen varsın ya anne, vekil olarak bıraktım ben seni işte, gezdir." dedi Baran annesine sataşarak.

Nilgün anne dudak bükerek söylendi, bu hali öyle tatlı oluyordu ki, Baran illa kızdırmak için zaman kollayıp damarına basıyordu annesinin ve o her defasında mahcuplaşarak karşılık veriyordu.

İlk defa ailecek birlikte dışarıya çıkıyorduk, yaşadığım gerginlik yüzünden aşırı tepki verdiğimin farkındaydım ama elimde değildi. Teyzemizi ziyarete gidiyorduk, benim alışma sürecim uzun sürdüğü için evlilikten sonra gerçekleşmesi gereken el öpme merasimi uzamıştı. Haliyle teyze hanım huysuzlanmış, kayınvalidemin beynini yiyip durmuştu. Buna daha fazla dayanamayan Nilgün Hanım da durumu oğluna açıp, bir gün belirlemesini rica etmişti ve sonuç, bugün yoldaydık. Geçen günden sonra artık bir adım atmam gerektiğini biliyordum. O yüzden de onu daha iyi tanıyana kadar bu konuda bir açıklama yapmak istemiyordum ama ona artık güvenebileceğimi de tahmin etmiyordum.

"Anne başkaları gelmeyecek eminsin değil mi?"

"Yok oğlum." dedi kadın çekingen bir sesle. Gözlerini kaçırıyordu!

"Olsa ne olur ki, nasılsa hepsi bizim aileden." dedi Badem lafa girerek. Girmese şaşardım zaten.

"Damla henüz kalabalık bir toplantıya hazır değil."

"Alışması gerek, biz kocaman bir aileyiz." dedi yeniden, anladık ilk kendini gözüme sokacaktı. "Üstelik onu yamyam kazanına atmaya değil, ailemize ziyarete götürüyoruz, bu kadar abartmasına gerek yok."

Baran ona dikiz aynasından ters ters baktı ama Badem oralı olmadı. "Benim için sıkıntı değil." dedim gerginliği bozarak. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen yola bakarken, ruh halimin iyice dibe vurduğunu hissettim.

Baran aracı iki katlı çiftlik tarzı bir köy evinin bahçesine sokarken "İşte eve geldik." dedi. Etraf karanlıktı. Seyrek sokak direkleri de ortamı pek aydınlatmıyordu. Bahçe kapısına yaklaştığımızda, Baran tozlu ön camdan ileriyi gösterdi. "Bak şurası da önceden bizim evimizdi." Ama ben orada ev falan göremedim karanlıktan.

Geldiğimiz ev ise iki katlı eski ama gösterişli bir evdi. Çatısı kiremit kaplı, beyaz oluklu, yeşil boya kaplanmıştı. Etrafında, ona benzeyen daha küçük evler çevriliydi.

Araç durduğunda Baran'ın beklenti dolu gözlerle kaçamak bir bakış attığını görünce, bir şeyler söylemem gerektiğini anladım. Ama ne söyleyecektim?

Geçmişte var olduğunu gösteren belirtiler bulunmasına rağmen, etrafta hayran olabileceği bir bahçe yoktu. Ev koskoca arazinin ortasında, yakınındaki küçücük evlerin arasında çok yalnız ve terk edilmiş gibi eski görünüyordu.

"Ev çok..." dedim bocalayarak.

"Yalnız mı?" dedi Baran sözlerimi tamamlayarak.

"Sanırım düşündüğüm buna yakındı. Korkmuyor mu teyzen bu dağ başında?"

"İki oğlu var, korkmaya vakti kalmıyordur emin ol." Baran'ın bakışlarında sabırsız parıltılar belirdi, Allah aşkına bu adamın sorunu neydi?

"Bahçe kapısını açabilir misin?" diye sordu aşırı bir nezaketle.

Bahçe kapısı mı? Bakındım ama görünürde öyle bir şey yoktu. İşaret ettiği yere baktım.

"Ah... Kapı..." Şaşkınlığımı gizlemek için garip bir ses çıkarırken, Badem alay dolu titrek bir kahkaha attı. "Kapı, onu biliyorsun değil

mi? Hani buraya henüz uzaktan kumanda ile açılan kapılardan taktıramadık, artık açsan da girsek içeri." Kıza bak, kendisi daha iyi biliyordu o neden açmıyordu ki kapıyı, bu işte bir iş vardı, işkillendim.

"Köpek falan yok değil mi?" diye sordum etraf pek tekin durmuyordu çünkü. Baran'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Üstelik neden ben açıyorum, senin teyzen sen açsana." diyerek baktığımda, "Buralara ait bir çeşit gelenek; yeni gelin bahçe kapısını açar. Yani tabi çok büyük sorun olmayacaksa..." dedi alayla.

Bu kapı ve bu gelenek bir sürü yeni sorunun başlangıcı olacağının işaretiydi. "Hendek falan yok değil mi?"

"Ya kızgın yağlarla, ucu sivri tuzaklar da birazdan kalkacak." dedi Badem. "Çok fazla kitap okuyorsun."

Gözlerimi kısıp bakarak tısladım ona. Üstelik içimden bir ses böyle saçma bir geleneği kocamın uydurduğunu söylüyordu.

Sonunda bahçe kapısının yanına geldiğimde, ağır metal bir halka ve karmakarışık paslı tellerle karşılaştım. Gururum pes etmeme izin vermiyordu ama bu kapıyı nasıl açacağıma dair de en ufak bir fikrim yoktu. Bu teller ne işe yarıyordu ki, bakarak çözemedim.

Arkasından gelen sinir bozucu kıkırdamayla birden geri döndüm. Kaşlarımı çatarak baktığımda, Baran Cipinden inmiş, tam arkamda sırıtarak duruyordu.

"Bu gece içeri girebilecek miyiz Damla?"

"Biraz sabret açıyorum işte." Teli çekiştirdim, kapıyı zorladım ama yok, beceremedim. Uyuz adam da tek bir hamlede bulunmadı. Ne vardı yani açsa, ölür müydü? Onun eğlenen haline fena bozuluyordum.

"Sanırım nasıl çalıştığını göstersem iyi olacak." Ah lütfetmişti, işkence çektirdikten sonra.

"Madem sen inecektin araçtan, o zaman neden beni indirdin ki?" dedim kaşlarımı çatıp yüzümü asarak.

"Boyunu görmek istiyordum belki."

"Çok komik."

"Yalnız kalmak istiyordum belki..."

"Ne romantik, dağ başında ve karanlıkta..."

"Farlarımız yanıyor, mum sayabilirsin..."

Ona kızarak baktım, dalga geçmesine alınıyordum ama o keyfi yerinde, gülüyordu ya homurdanıp suratımı asmaya kıyamıyordum.

Sanki bir ara işaret parmağı kalkıp burnuma dokunacakmış gibi keyifle baktı yüzüme, sonra başını sallayarak bu eylemin önünü kapatarak beni rahatlattı. Hey Allah'ım bana neler oluyor, ne saçmalıklar düşünüyordum.

"Hadi çekil kenara da açayım."

"Hayır, hallederim ben." diye homurdandım inatla. Gururum seğirmişti işte. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en garip kapı. İşi bu kadar zorlaştırmanın ne anlamı var? Neden normal bir kapı kilidi kullanmışlardı ki? Alınma ama teyzenin kapısı bile kendisi gibi çetin çıktı. Zorluyor."

"Normal kapı kilidini inekler bile kolayca açabilir." derken tek kaşını kaldırdı. "Ve inan bana senin kadar çetin ceviz değil teyzem, hayli insancıldır."

Öfkeyle baktım yüzüne. "Sen bana laf mı çaktın doktor bey, yoksa ben mi kuruntu yapıyorum? İnek kadar zeki olmadığıma üzüleyim mi?"

"Estağfurullah Damla Hanım, ne haddime."

İlerden gelen sesle irkildim ve tedirginice, "İnekler mi var dedin az evvel?" dedim kapının üzerinde elim donarken. Ben ineklerden korkardım. Yani görsem kesin korkardım.

"Evet evin alt katında, korkar mısın?"

Garip bir şekilde kaşınır gibi bir hareket yaptım. Sonra sanki birisi duyacakmışçasına çekinip yaklaşarak "Peki pire..." diye sordum korkuyla.

"Köy evlerinde her zaman olur."

"Peki bu evde var mı?"

"İlla ki?"

"Beni uyarmalıydın." diye homurdanırken huysuzca teli çekiştirmeye devam ediyordum.

"Uyardım ama her zamanki gibi yine beni dinlemedin."

"Ne zaman?" dedim şaşkınca, hiç hatırlamıyordum.

"Kıyafetleri toparlarken."

"Dalmış olmalıyım, beni yine de uyarmalıydın."

Baran uzanınca "Ben yapacağım." dedim hırçınca, metal halkayı kaldırıp, telleri kolayca çözmemi ve kapıyı sonunda açmamı izlemesini istedim. O kadar da beceriksiz değildim ama sanki biri özellikle dolaştırmıştı bu telleri, bir komploya kurban gidiyor olabilir miydim acaba? Dikkatli bir şekilde işimi bitirdikten sonra ona dönüp göz kırptım. "Bak işte oldu." dedim çocukça bir coşkuyla.

Garip ama Baran bir an donup kaldı, yüzündeki gülüşü, gözlerindeki ışık söndü ve sanki buzu çözülürmüşçesine silkelenerek kendine geldi.

"Teyzem buna çok sevinecek." Sesi neden birden soğumuş, yüzü sertleşmişti ki?

"Neye?" diye sordum.

"Kapıyı açtığına."

"Bunu o mu istedi?" diye sordum ürkekçe. O kadından korktuğumu saklamıyordum ki.

"*Kapının kilidini açamayan, gönül kilidini açamaz* der. Neyse çenesinden kurtulmuş oldun."

"Çok mu sert cidden?"

"Çok eleştirir."

"Fark ettim."

"İyi o zaman elinden geldiğince uzak durman gerek dilinden, gönlünü kazanırsan ne âlâ, yoksa bittin. Anladın mı?"

"Tabi ki anladım, hem de ilk gördüğüm gün."

"Ben kapıyı demiştim." Tek kaşını kaldırdı.

Kapıya baktım. "Salak gibi mi duruyorum?" Bunu nasıl yaptığımı tam olarak çözemediğimi itiraf edecek değildim.

"Güzel... O zaman ben cipe geçtikten sonra, kapıyı arkamdan kapatabilirsin.

"Ben mi?"

"Açtığına göre kapatmak zor olmaz; yoksa inekler kaçabilir."

Onun beni orada bırakıp cipe yöneldiğini görünce, ağzımı bir zümü yamulttum.

Baran ağırdan alarak bana döndüğünde, gözlerinde birçok anlam yüklenebilecek pırıltılar oynaşıyordu.

Omuzlarımı ve çenemi dikleştirdim. "Nasıl kapatılacağını göstermedin ama."

"Açtığın gibi."

Lanet adam nasıl açtığımı hatırlasam sormazdım. Oluvermiş işte birden. Bocalayarak kapıya baktım. Baran başını sallayarak yanıma döndü.

Bugün başkaydı. Onun benimle alay mı ettiğinden, yoksa arkadaşça davranmaya mı çalıştığından emin olamıyordum.

Kapıyı kapatırken, nasıl yaptığını göstererek fazlasıyla yakınımda durması büyük talihsizlikti.

"Bak bu halkayı şuraya takacaksın." dedi iki kez göstererek. "Hadi dene bakalım."

Ellerimiz birbirine değdiği an, tenime garip bir sıcaklık yayıldı ama bunu hissettiğimi anlamaması için çekmedim ellerimi. Ve sonunda kilidi kapatmayı başardım. Bir kez öğrendikten sonra, yapılması gerçekten kolaydı.

Yeniden cipe bindi. Çok geçmeden evin önüne gelmişlerdi. Arkama baktım ve ileride havlayan devasa sarı köpeğin hacmiyle yerimden korkuyla fırlayıp, dehşet içinde çığlık atarak Baran'ın yanına koştum. Kapıyı unutarak arkasına saklandım. "Beni kandırdın." diye çıkıştım titreyerek. Melek ve kayınvalidem keyifle bu halime kahkaha atarken, suratsız Badem huysuzca söylenip duruyordu.

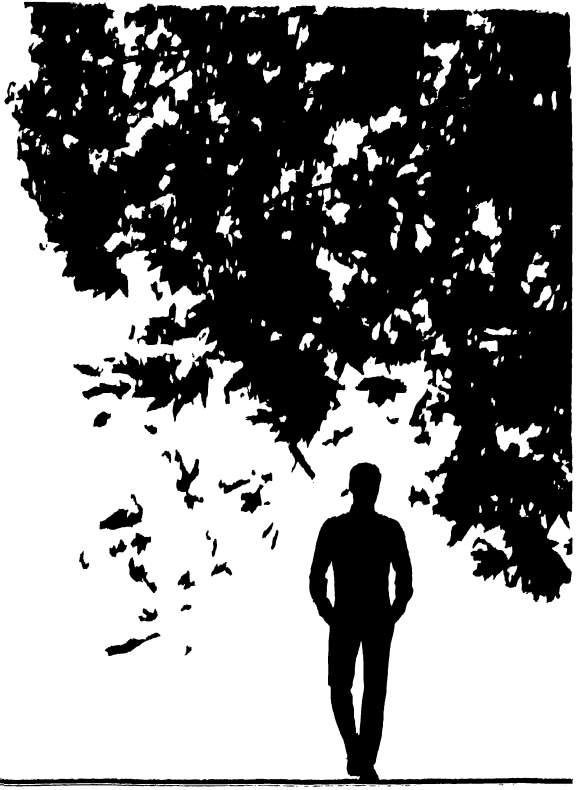
Baran huzursuz olduğumu fark ederek "Köpek bağlı Damla, sıkıntı yok." dedi beni sakinleştirerek.

Çenemi kaldırdım, titreyen bedenimi dikleştirdim. Köpeğe baktım inanmayarak, "Zaten korkmamıştım." dedim kendime çekidüzen verirken. "Boş bulundum ondan." Bu kez ona bakmamaya çalışarak, gözlerimi başka bir tarafa çevirdim.

Evin verandasına uzanan basamakları kendimden emin şekilde çıktıktan sonra, Baran bana doğru döndü.

Bu sırada peşimizden gelen kedi verandadaki yerine kıvrılmak için yanımdan geçince, fare sanarak yerimden fırlayıp yine arkasına saklandığımda, artık bana gülen tek kişi kocam değildi. Bizim geldiğimizi gören ve karşılamak için dışarı çıkan teyzenin oğulları ve eşleri kahkahayla bizi izliyorlardı. Dakika bir gol bir, daha şimdiden rezil olmuştum.

9. BÖLÜM

Kör bir kuyu gibisin hayat,
ucun bucağın yok.

İnsanların güler yüzle bana bakmasından fena halde utansam da hiç istifimi bozmadan bir gurur abidesi olarak kendimi toparlayıp öne çıktım. Çıktım ama gördüğüm kişilerle tekrar geri adım atmam uzun sürmedi. Birbirinden güzel iki kadın kapının girişinde, güler yüzü, meraklı bakışlarıyla beni karşılıyorlardı. Onları daha önce düğünde görmüş gibiydim, hatta eve de gelmişlerdi sanki düğün sonrasında ama ben Leyla gibi kendi derdime gömüldüğümden ancak şimdi idrak edebilmiştim.

Değişik adetler, değişik yaşamlar, hiç görmediğim sınırsız sevgi ve yabancı bir kültür... Ben yabancıydım onlara, farklıydım, ama bu farkım sadece uzaklığımdan kaynaklıydı. Yüzleri yabancı gelmiyordu hatta sanki senelerdir tanışıyormuşuz gibi sımsıcak bakıyorlardı. Üzerlerinde

boydan, basma nakışlı elbise, bellerinde nakışlı tel kırma kemer ... larında da tıpkı kayınvalideleri gibi beyaz yazma vardı.

İri kahverengi gözleri koyu bir sürmeyle çevrelenmiş, yanakları ... gal beslenmenin sonucu olarak al al olmuştu. İçeriden dışarı taşan ... cuk sesleri geliyordu. Sanırım teyze hanım gelinleriyle birlikte ayrı ev ... yaşıyordu, ya da onlar da bizim gibi misafirliğe gelmişti ama içinden bir ses teyzenin pek de bu dağ başında yalnız kaldığını söylemiyordu.

Kayınvalidem kardeşine özlemle sarılırken, teyze sitem eden ... Kürtçe olmayan bir dilde konuşuyordu. Tabii ki cahil değildim, biraz Türkçe ve Kürtçe konuşulduğunu biliyor, insanların Türkçe'yi ... bir ahenkle konuştuğunu görebiliyordum. Baran'ın bile bazen burun kaba aksanıyla, genizden konuşması garip geliyordu başlarda ama ona da alışmıştım. Bizim evde ise genellikle Türkçe konuşuluyordu; Melek okulda zorlanmasın diye, ancak yine de ilk buldukları anda kendi dillerine dönmeleri uzun sürmüyordu. Kulağıma tuhaf gelen bu dilin asıl olarak nereye ait olduğunu çözümleyememiştim.

Bu meraklı halimi fark eden kocam, "Siirt Arapçası." dedi kulağımın arkasından konuşup beni belimden ileriye doğru ittirirken. Öyle ya, sıra bana gelmişti. Teyze hanım kalın beline bağladığı kemerle göbeğini öne doğru füze gibi attırarak dimdik bir otoriteyle dururken, elini emreder gibi kaldırmış, sert yüzüyle benim ona uzanmamı bekliyordu.

Usulca yanına gittiğimde, Baran'a bakarak bir şeyler söyledi. Baran da ona yanıt verdi. Azarlanmış gibiydi kocamın hali. Manidar şekilde gülümsediler sonra. Anlayamadım. Ama bir ara kaşıyla kapıyı gösterdiğini fark etmiştim. Ben elini öperken bana bakıp, yine o Siirt Arapçası denen dilde bir şeyler söyledi. Baran ona aynı aksanla karşılık verdi, yine anlamadım ama bu sefer az evvel soğuk bir kaya gibi bakan gözlerinde garip kıvılcımlar gördüğüme yemin edebilirdim.

"Aferin, çetin çıktın." dedi.

Ne yapmıştım da takdirini kazanmıştım ki?

Ne zordu dilini bilmediğin kişilerin içinde böyle yabancı durmak. Kendimi dışlanmış gibi hissetmiyordum ama buraya ait gibi hissetmem de zordu.

"Abla Damla bizi anlamıyor, o yüzden buradayken Türkçe konuşursak mutlu olur." dedi kayınvalidem son noktayı koyarak.

"O kadarını biliyoruz." dedi teyze hanım sert sert bakarak. Öğretmenine yaramazlık yaparken yakalanan çocuk gibi hissettiriyordu bana kendimi. "Ama merak etmezse öğrenemez. Ne konuştuğumuzu bilmek istiyorsa, öğrenmeli. Ben kendimi ona uyduramam, o bana kendini uydursun." dedi ve onun aksine güler yüzlü olan enişteye geldi sıra.

"Hoş geldin babom evimize..." dediğinde elimi uzattım, yaşlı adam başındaki sekiz köşe kasketini biraz geriye atıp başını kaşıyarak bana elini verip vermemek konusunda çekingen davrandı.

"Buralarda kadınlar birinci dereceden yakınları dışında pek el öpmezler yenge." dedi yan taraftan gelen güzel bir ses. Genizden ve aksanlıydı kelimeleri, kendine has farklı ama güzel bir ahengi vardı. Ben yine de amcaya uzanıp saygıyla öperek alnıma koydum elini, mutlu oldu sanki. Gözlerinden çok güzel parlamalar geçişti.

"Hoş gördüm efendim." dedim saygıyla. Teyzenin oğulları Hüseyin ve İbrahim de ellerini uzattılar tokalaşmak için. Anneleri bu harekete sert sert baksa da gülümseyerek karşılık verdim. Sanırım tokalaşmak da yasaktı. Bizim oralarda -yani İzmir'de de, İstanbul'da da- adet böyledir dercesine sımsıkı tuttum ellerini.

"Ben İbraham, en böyükleriyim." dedi güler yüzlü adam.

"Ben de Hüseyin göçüh olan." dedi diğer mahcup adam.

"Bu da Zeynep, benim karı." dedi Hüseyin abi kendi lehçesi döndüğünce. "Bu da Fatıma gözel ablam, İbraham abimin karısıdır." derken içeri seslendi. "Fazlı, Mehmet, Yosuf, Ömer, Abdullah." demesiyle paldır küldür içeriden beş çocuk çıktı. Üzerleri temiz ve mis gibiydi ama yıpranmış kıyafetleri maddi açıdan mı yoksa erkek çocuklarının yaramazlığı açısından mı böyleydi çözemedim.

"İkisi ağabeyimin, üçü benim oğlaklarım." dedi gururla. Konuşmaları tuhafıma giden bu insanlar sanki nazik ve düzgün konuşabilmek için ayrıca yoğun çaba sarf ediyorlardı ancak bunu yaparken bile tuhaf ve aksanlı bir söyleyiş ağızlarından çıkıyordu. Sırf benim yanımda şivelerini düzeltmek için kıvrandıklarını fark etmiştim. Onların

bu yarı nazik ve kibar, yarı kaba halleri ayrıca bir sempatiklik kazandırmıştı gözümde.

Güzel gelinler sarılarak karşıladı beni, onlar da resmiydi ama kayınvalidelerinin aksine sıcaktılar. İçeriye girdiğimizde evi mis gibi nemek kokusunun yanı sıra garip bir koku kaplamıştı. Biraz mide bulandırıyordu ama kötü bir şeye ait olmadığını tahmin ediyordum.

"Süt kokuyor; kızlar ineklerin sütünden yoğurt ve peynir yapıp rak kendi kazançlarını sağlıyorlar." dedi Baran yine bilgilendirerek Bu adam benim beynimi mi okuyordu, yoksa altıncı hissi gibi gözlem kabiliyeti de mi muazzamdı?

Ev çok modern değildi ama hep anlatılan köy evleri gibi de değildi Sadece yerler kalebodur döşeliydi, bunu tahmin etmek de zor değildi Aşağıdan yukarıya çıkacak haşerenin yolunu kesmeye çalışmışlardı

Ev dışarıdan göründüğünden daha büyüktü. Geniş girişe açılan sıra sıra kapılar ilk tezimi onaylamıştı. Evde birlikte kalınıyordu. Mahzun bir çocuk olan sessiz Melek kuzenlerinden uzak duruyordu. İbrahim Bey "Gelsene prensesimiz, özlemedin mi amcalarını?" derken çekingen kız ayaklarını sürüyerek -ki nazlandığına yemin edebilirdim- yanakları al al yanlarına gidip mahcup bir halde kendisini sevmelerine izin verdi.

"Vallah bu eve Melek gelinceye gadar evde beş tana hayven yetiştirdiğimi bilmiyurdum." dedi İbrahim Bey herkesi güldürerek. Beş erkek de zaten kızı pek umursar halde değildi, dışlamışlar gibi görünüyordu. Bademe özlemle gelinlerine sarılmış, evdeki suratsızlığından eser kalmamış halde gülerek hızlı hızlı kendi dillerinde bir şeyler anlatıyor, gelinler de çocukları öpüp bırakan Bademe'ye sorular sorarak gülüyorlardı.

"Zeynep, Fatıma... Baran ağabeyin acıkmıştıur, hadi sorfayı serin." dedi teyze hanım gelinlere seslenerek. Bir tek Baran mı açtı, hepsi aç gelmişti ama bu kadının tavrı itici olmak yerine saygı duymama sebep olmuştu. Kızlar bir anda sustu ve kıkırdayarak salondan çıktılar. Bademde onlarla birlikte tabi...

"Ee gelin gızım alıştın mı burlara?" dedi enişte meraklı bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemedim. Alıştım desem yalan olacaktı, demesem kabalık. Boğazıma bir şey kaçmış gibi yanıyordu. Sesimi temizleyerek "Sanırım bu biraz zaman alacak." diyebildim sonunda dürüstçe.

"Doğurudur, sizin orlardan sonra bura zor iş. Sanırsam doğma büyüme İstanbulsunuz?" dedi yine o tatlı kibarlığına yakışan şivesiyle devam ederek.

"Ben öyleyim ama ailem zamanında Yozgat'tan İzmir'e göçmüş. Sonra İstanbul'a. Ben hiç memleketimizi görmedim. İzmir'de doğup büyüdüm."

Biri sustu diğeri konuştu, konu konuyu açtı, herkes bir şey söyler oldu. Artık daralıp nefes alamadığım bir zamanda imdadıma yetişen kayınvalidem "Sen de kızlara yardım et istersen kızım." dedi genizden gelen sesiyle ama daha kaçamadan kapıdan giren Badem "Biz hallettik teyze." diyerek elinde tuttuğu sofra örtülerini salonun ortasına yaydı. Şaşkınca kıza bakıyordum.

Yer sofrası açacağını düşünürken, yere yayılan örtünün üzerine konulan tabaklarla afalladım. Masa, sini ya da bir altlık yok muydu? Sıra sıra dizilen bulgur pilavı üzerine kırmızı et yayılmıştı. Sanırım onlar koyundu ve ben koyun yiyemiyordum, daha yemek odaya geldiği an kokusu midemi burunca irkildim.

Baran'la göz göze geldiğimizde utanıp gözlerimi kaçırdım. Beni yanlış anlayıp kibirle sofraya burun kıvırdığımı sanmasından ürkerek yere baktım. Ben oldum olası koyun etinden ve kokusundan hazzetmezdim. Bu yüzden kıvrandım, kendimi sıktım, midemi tuttum ama olmuyordu. İyice ateş basmıştı. Dışarı çıksam kibirli diyecekler, kalsam burnunu kıvırıyor, sabretsem ortaya çıkarmama az kalmış... bizi beğenmiyor diyecekler diye ne yapacağımı düşünüp duruyorum. Ama Allah'ım; o kokuya karşı aşırı bir hassasiyetim vardı ve ben kaldıramıyordum.

"İyi misin?" dedi Baran dikkatle yüzüme bakarken. Yüzüm pancar gibiydi eminim ama buna rağmen başımı sallayarak, iyi olduğumu belirttim. Sofra sonunda hazırlandı.

Yemin ediyorum bir an korkmuştum herkes ortadaki o pilav dolu tepsi büyüklüğündeki tabaktan kaşık basarak yiyecek diye ama neyse

ki güzel çiçekli servisler açıldı. Bardaklar köpük köpük kabarmış ayranlarla şad oldu.

"Fe hayde. Buyuruuun." dedi enişte, başköşeye oturup bağdaş kurarken. O oturunca herkes sırayla döküldü yere. Ne yani eller yıkanmayacak mıydı? Utandığımdan diyemedim önce ama sonra bir yolunu bulup gezintide gördüğüm *ibrikle yıkadım ellerimi. O plastik ibrikin ne işe yaradığını biliyordum, kayınvalidem de bahçede abdest alırken kullanıyordu çok zaman. İçeri geldiğimde kendimi garip hissettim. Bu benim ilk kez yer sofrasında yemek yiyişim olacaktı, garipti ama keyifli gelmişti; tek sıkıntı hâlâ kokan koyun etiydi, koku resmen evi tavaf etmekteydi. Her solukla, sofradan kaçma isteği uyandırıyordu. Herkes oturduğunda sofrada hissettiğim eksiklikle "Çocuklar yemeyecek mi?" dedim çekinerek.

"Onlara mutfağa serdim yenge, çoktan başlamışlardılar bile." dedi Zeynep olan gelin nazik bir tebessümle. Konuşma şivesi ona başka bir şirinlik sunuyordu. Kaba desem değil, cırtlak desem değildi Türk'çe konuşurken çıkan sesi, garipti ama itici de değildi. Sevimliydi işte.

"Sessizligiii dinleyah." dedi kaşığını yukarı kaldıran Hüseyin abi oh çeker gibi. "Tek kavgaları pilava vuran gaşık sesine ait."

Herkes gülmeye başladı bu söz üzerine. Daha millet kaşığını ellerine alamamıştı ki Melek elinde kaşığıyla suratı asık, ağlamaklı halde içeri girdi. Garip ama onun hüzünlü hali içime dokundu, hazmedemedim. Yerimden kalkmak ve neyi olduğunu sormamak için kendini zor tuttum.

"N'oldu prenses?" dedi Hüseyin Bey kızın yüzüne vuran hüzne dayanamayarak. Kız sustu. Teyze hanım kızgınca "Kızı postalamışlar veletler, n'olacah!" diye başını salladı. İbrahim Bey kızgınca oğullarını azarlamaya kalkıyordu ki, Badem kızı yanına çekerek "Zaten dişi sallaniyor amca, bırah ben yedireyim." dedi onlar gibi şiveli konuşup ortamı yatıştırarak, oğlanları azardan kurtarırken.

Dişi mi sallanıyordu?

* Su testisinin plastik şekli

Melek hiç söylememişti, gerçi bana bir şey söylemezdi ki ama evde konusunu da etmemişti. Sofrayı kaşık sesleri kuşattı, herkes tabağını doldururken benim içim almıyordu yemeği.

Tabağıma sadece karpuz ve salata aldım. Hayır, hor görmek ya da beğenmemek değildi mesele, mesele koyun etiydi.

"Gızım begenmediysen yemegi." dedi teyze ayıplar gibi. Yüzü buz kesmiş, başındaki o hoşgörü aradan kalkmış gibiydi.

"Hemen saga başga bi'şey yapak." dedi amca üzülerek. "Biz seversin sandıydıh."

Başımı salladım, "Beğendim." dedim kısık sesle. Yanımda oturan Zeynep pilava kaşığını daldırdı. Kocaman bir kaşık pilav bir de irice eti tabağıma koydu. "O zaman tadına bak yenge."

Sofradan elim ağzımda kaçmazsam iyiydi. Herkesin gözü üstümde, titreyen elimle, sinyal veren midemle kaşığı pilavıma daldırdım ama ağzıma nasıl atacağımı bilmiyordum. Herkes merakla bakarken... Bademi kibirle burnunu kıvırınca gaza geldim işte, tek seferde attım ağzıma ve yuttum pilavı isteksizce.

Herkesin dikkati kalktı üzerimden ama ben mi pilavı yiyorum yoksa pilav mı beni bilmiyordum. Zaten sabahtan beri iş güç derken telaştan yemek yiyememiştim. Akşam da kayınvalidem yemeğe gidilecek diye bir şey hazırlatmamıştı, ben de çekindiğim için bir şey diyememiştim. Şimdi açlıktan midem sırtıma yapışacaktı ve ilk yediğim lokma ağzımda büyüyordu.

Sohbetler eşliğinde yemek yenilirken salatayı karpuzu yiyordum ama pilavı yalnızca didikliyordum. Sonra bir çatal uzandı etime, şaşkınca yanımda oturan Baran'a baktım. Hiç istifini bozmadan sanki kendi tabağından yer gibi yiyordu benim etlerimi. Tuhaf ama içimden bir şeyler aktı sanki, bu sessiz desteği başka bir yerlere dokunmuştu içimde, kavrayamadım. Kimseye belli etmeden önce etleri, sonra et suyuyla yapılan pilavımı yedi.

Ya da fark edenler sessizce görmezden geldi, çünkü adam o kadar ciddiyetle yapıyordu ki bunu birisi çıt dese alırdı boyunun ölçüsünü. Korumuş ve kollamıştı sessizce beni. İlk defa güven hissettim

ona karşı içimde, ilk defa bir yakınlık ancak çok uzun sürmeden bu duygum geçip gitti.

Yemek bitip tatlılar gelince, değimi yerindeyse bayram etti gözlerim. Daha evvel hayatımda bu kadar güzel künefe yememiştim ama midem açken fazla yiyip zorlayamadığımdan ve tatlıyla bu geceyi işkenceye çevirmemesi için, kararında yemek zorunda kaldım.

"Zaten kıl kadarsın gızım rejüm neyin yapma." dedi Teyze bana bakıp kızgınca söylenerek. "Hem bu halda nasıl doğuracaksın çocugi?"

Öksüren ben değildim. Baran'dı. Ağzıma attığım lokma büyürken buz kesen yüzüm yere eğildi. Annesi oğlunun sırtına vururken suya uzanan adamın onu bana uzatması da başka bir şaşkınlık sebebiydi, asıl şaşkınlık sebebi ise benim sorgusuz o suyu almam ve tek dikişte içmemdi.

Biz garip bir ikili olmuştuk, hem de tuhaf bir şekilde. Sessizce konuşan, birinin diğerini hissederek anladığı bir ikili... Bazen aramızda kelimelere, sesten dökülmeyen sözlere gerek yoktu, anlıyorduk. Sofralar kaldırılırken kızlara yardım etme bahanesiyle ayaklandım ama bu da sabote edildi.

"Sen misafirsin, üstelik daha taze gelinsin, sen otur gızlar yapar." diyen teyzeyle kaçma hevesim kursağıma dizildi.

"Ee anlat bakalım, torun ne zaman gelecek?"

Hayda, daha evleneli ne kadar olmuştu ki? Hem de herkesin içinde sorulacak soru muydu bu? Yüzümdeki kızıllığı boğazıma dizilen tükürüğüm izledi.

"Ben henüz ço..."

"Daha erken teyze, hem Melek için çok erken." diyerek benim sözümü yarıda kesen Baran kimseyi kırmadan, boğazını temizleyerek beni uyardı. Ah kafam, daha girişte uyarmıştı beni "Teyzemin ağzına laf verme, zıtlaşma diye." ama ben sazanım işte, atlamıştım hemen yeme.

"Çocuğa zaman yoktur oğul, garı kısmının evine alışması içün gerekli. Hem Melek kız da ister kardeş, çocuu tek bırahmayın. Bencil olur."

"Melek bencil bir çocuk değil, aksine çok olgun." dedim kendime bile inanamayarak korumaya geçerken.

Kayınvalidem bana bakarken Baran'ın yüzündeki o garip ifadeden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Hemen yere eğildi utangaç gözlerim. Allah'ım bu işkence gecesi bir bitseydi daha ne isterdim.

"Sen de mektep gördün mü gızım?" dedi amca karısının sohbetini kapatıp beni kurtarırken. Gülümsemesi rahatlatıcı aynı zamanda güven vericiydi.

"Güzel sanatlar fakültesinde okudum." dedim ve o ana kadar işime olan özlemimin ne kadar derinleştiğini fark etmeyerek irkildim. "Bir şirkette çalışıyordum."

"Ana... essahtan mı?" dedi Hüseyin abi şaşırarak.

"Neden şaşırdınız ki?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Ne bilem, sen heç onlar kibi durmuyon ya!"

Tek kaşım kalkmış halde, "Kimler gibi?" dedim şaşkınlıkla.

"Sanat yeteneği bakımından hayran olunan, akademik yetenek bakımdan ise dehşete düşüren kişilerden." dedi Hüseyin abi lafa girip ilk defa anladığım dilden konuşarak. Diksiyonu beni şaşırtmıştı.

Üstelik, nereden biliyordu ki Hüseyin onları, anlayamadım. Baran boğazını temizleyerek "Hüseyin bir sene sanat okudu." dedi gülerek.

"Gerçekten mi?" İşte bu da benim ondan beklemediğim bir şeydi. Hüseyin Bey üniversite mi okumuştu? Hiç öyle görünmüyordu üstelik. Baran onların çobanlık yaptığını söylemişti.

İbrahim Bey gülerek kardeşinin kafasına vurdu. "Ama gazayla ohudu, üniversite formunu bakkal Rıza doldurunca, oraya çıhmış. Biz de sevindik aileden bir tane dohtor daha çıkacah deye ama bir gitti ki okul gözel sanatlar. Bir geldi eve, üstüne başına giydiği esbap, abidik gubidik şeyler. Yalnız nerede satılır, onları kim ithal eder bilinmez. Ha bu köyün dilencisine versem yüzüme tükürür."

"Herkes öyle giyiyordu." dedi Hüseyin kızararak.

"Sürü müsün lan sen, çoban dururken kurda takılmak hangi akla?" dedi İbrahim alayla kafasına vurarak. "Hele bacım ne gomik insanlar onlar. Gendilerine has bir şal dolama sekli bilen vardı. Anam o şalla boğmaya çalışana gadar aha bu denyo da onlar kibi takıyordu."

Herkes gülmeye başladı.

"Ya bacım..." dedi Hüseyin abi heyecanla anladığım şekilde konuşmaya dikkat ederek, üniversite zamanını anlatırken yüzü parlamıştı. " Lafım sana değil ama hiçbir şey bilmeyip her zaman çok şey biliyormuş gibi dolaşan tiplerdir. %75' i diyeyim bak hadi içinden senin gibilerini tenzih ederek, ağızlarından *Kim Ki-duk filmleri düşmez. Tom Waits hayranlıkları hastalık boyutunda. Sorsan Rock, Jazz, Grunge'dan başka müzik bilmezler. Sanki herkes Fransız sarayından ithal edilmiş gibi, kimi klasik müzikle büyüdüğünü ağzından düşürmez kimi bale yapmadan yaşayamadığını anlatır. Hele olmazsa olmazları – le, de eki olan abidik gubidik isimli özellikle Fransız filmleri... Yurdumun onca muazzam işleri dururken, her şeyi aştılar ya, Avrupa sineması kültürü vazgeçilmez gibi dillerinde. Abartısız hepsinin boynunda da bir profesyonel fotoğraf makinesi ve bir fular sallanıyor... Kolye gibi mübarek... Çoğunda ses var görüntü yok, çizerler çizerler, sorsan ne çizdiğini kendileri de bilemezler. İçlerindeki gerçek kişiyi saklıyorlar, ya da her popülist gibi popüler anı yaşamaya çalışıyorlar."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum, Allah'ım bu nasıl bir gözlem yeteneğiydi. Onca sene bunu ben de kendime sormuştum ama onun kadar kısa özetleyememiştim okuduğum okulu.

İbrahim Bey bu sefer hüzünle söze katıldı, "Anam onu adaklar keserek yolladığı okulda tuhaf bir halde bulunca, kopan gızılca kıyameti görmeliydin. Hele bir de köye Janis Joplin midir nedir onun gözlüğü ile dolaşan garip gızlardan oluşan grupla gelmez mi eve? Anamı görmeliydiniz. Battal Gazinin gızı kimi oldu bir anda; bir elinde tellik, diğerinde çalı süpürkesiyle köy meydanında Hüseyin önde, gızlar arkada annemle köşe kapmaca oynadılar."

"Abi lütfen." dedi Hüseyin iyice utanarak.

Onlar kahkaha atıp ben kıkırdarken, "Öyle düşünmeyin. Güzel Sanatlar çok başkalaşmış bir eğitim alanı. Bunun sorumlusu öğrenci değil, sanat eğitiminin sadece akademik eğitim ile mümkün olduğunu sananlardır." dedim fikrimi açıklayarak. "Dışarıdan gelen önyargılardan nasibini bir hayli alan bir kısmı 'entelektüel olmakla kafayı bozdum, saçım mor' kafasında olup çok havalı olduğunu düşünen, her

* "Yazardan not: burada Kim Ki-duk ve Tom Waits' e laf atıyorum gibi olmasın. :) 3:) "

ülkenin gelişmesine, mahalle baskısını yenmesine, hayal gücünü katlamasına yardımcı olduğunu düşünen, içinde bir naneden anlamayan insanlar olduğu gibi, çok mükemmel, yaratıcılık seviyesinde çığır atlamış insanları da var. Şu aralar Türkiye'nin genelinin GSF'ye bakışı şu: manyak, dinsiz, alkolik, sürekli grup halindeki ahlaksız partileri düzenleyen, kızı da erkeği de, erkeklerin kucağına düşen, ot içen, kızları yoldan çıkmış, erkekleri sünepe insanlar... Ama aslı öyle değil, bu kişilik meselesi... Edebiyle okuyan kızlardan sürüsüyle gösterebilirim, hakkıyla bitiren erkek kardeşlerimi saymıyorum bile. Ha içkiye, eğlenceye düşkün çok... Kimsenin alkolüne karışamazsın, neye inanacağı veya inanmayacağı insanın kendi bileceği iş, zorlayamazsın. Erkekleri de öyle yumuşak falan değil sanıldığı gibi, tanıdığım boksör, tekvandocu, tai boksu, combo fighter eğitimi alan çok arkadaş var. Önyargılar çok fazla bu dalda. Keşke okusaydın. İnan bana senin gibi gençlerin ön yargısını kırması gerekiyor bu ana dalın." dedim üzülerek. Gerçekten de öyleydi, insanlar 'Güzel Sanatlar' denildiğinde gözlerinde hep aynı resim vardı, oysa hiçbir resim sanıldığı gibi değildi. Arkasındaki gerçeği sadece yaşayanlar anlardı.

"Evlatlıktan ret ederdim onu, iyi ki ohumadı." dedi düz mantık, tek bakış açısıyla teyze hanım.

"Sonra yeniden denedin mi peki üniversiteye gitmeyi?" diye sordum onu yok sayarak, okumak benim en derin yaramdı. Çünkü okuyamayan çok arkadaşım olmuştu maddi ya da manevi baskıdan, o yüzden derinini iyi bilirdim.

"Evlendi." dedi teyze hanım lafa girerek. "Daha eyisini yaptı, hem ohusa ne olacaktı, it bilimci mi?"

"Anam başını bağladı." dedi İbrahim Bey işi şakaya vurarak. "Korktu göçük oğlanın elden gideceğinden."

Oysa kimse fark etmiyordu ama Hüseyin'in gözlerinde bir kahır, bir sitem, biraz küsmüşlük vardı. Biraz da okumaya olan hasret. İçim ezildi. Kocaman dramı, melodram havasında gülerek anlatmak onların yüreklerindeki saflıktan geliyordu ama Hüseyin onlar kadar şakaya vurup acısıyla dalga geçemiyordu. Belli ki hâlâ okulunu özlüyordu!

Zaman geçip keyifler yerine geldiğinde bendeki değişim arttı. Midem iyice fenalaşırken buna evdeki o değişik süt kokusunun sebep olması da uzun sürmedi. Sanki birisi midemi eline almış stres topu gibi sıkıp bırakıyordu. Temiz hava almak için dışarı koştuğumuzda, olan olmuş kendimi merdivenlerden koşarak inip bahçenin yanına diz çökerken bulmuştum. Şimdi şu bir büklüm halimi biri görse hassas midesinden demez, "ufukta bebek var" diye yaygara koparırdı.

Korkum insanlara olmayan bebeğin lafını anlatmaktan değil bunun asla olmayacağını anlatamamaktan geldiğinden, o yüzden kimsenin dikkatini çekmemek için duâ ederken son mide kasılmasını da tamamlamıştım. Yanaklarımdan süzülen yaşlarla derin derin solurken ensemdeki tüyler ürperdi ama korkmadım.

"Kendini zorlamamalıydın." dedi arkamdaki üzgün ses.

Onun geldiğini daha sesini duymadan hissetmem tuhaf değil miydi? Elindeki plastik mavi renkteki ibriği uzatırken "Uzaklaşır mısın?" diye söylendim acıyan boğazım, boğulan sesimle.

Baran sözümü dinlemek yerine yüzümü yıkamaya devam ederken, şefkatle "Lütfen." diye inledim çaresizce ittirerek ama itirazlarıma verdiği cevap tam ona yakışırdı.

"Ben hastanede bundan daha kötülerini görmeye de alışığım merak etme. Yani için dışına çıksa sıkıntı olmaz"

"Çok rahatlatıcısın."

"Öyle olduğumu sanıyorum, serum kadar iyileştiriciyimdir."

"Kibirli misin sen?" dedim biraz daha rahatlayarak, konuşmak iyi gelmişti.

İntikam alırcasına yüzüme suyu çarparak gözyaşlarımı yıkarken, "Fesat mısın sen?" diye söylendi. İtirazlarımın önünü tıkarken artık suyun ferahlığıyla daha iyi hale getirmişti beni.

Henüz kendime gelmiştim ki, "Abi yengem iyi mi?" diyen Hüseyin'in sesiyle utancımdan yerin dibine girecektim.

"İyi koçum sen içeri gir. Biraz rahatlayana kadar da kimseyi yollama." diye tatlıca buyurdu. Baran yüzüme bakıp, "Şurada bahçe musluğu var, biraz su içersen boğazın acımaz." dedi köşedeki ufak bahçe

kapısını açıp beni içeri çekiştirirken. Daha bahçeye girdiğim an meyvelerin o güzel kokusu az önce coşan midemin guruldamasına sebep olunca, utancımdan elimi mideme bastırdım, karanlığa saklanan kızarmış yüzümü aşağıya eğdim. Kendimi arpa ambarına kilitlemiş salak bir tavuk gibi hissetmiştim. Etrafıma bakınarak dikkatle musluğa yaklaştım. Bahçe karanlıktı, ilerisi ekili alandı ama durduğumuz yer bodur ağaçlarla kaplı açıklık bölümdü.

"Yılan falan yoktur değil mi?" diye sordum merakla.

"Korkma, kocan olarak seni korurum." dedi alaycı sesiyle.

"Önüme atlayacağını hiç sanmıyorum Tarık Akan klasiğinde."

"Sen de hiç Hülya Koçyiğit klişeliğini taşımıyorsun hani, yılan ısırınca kör olmazsın korkma."

"Hani kurtaracaktın beni?"

"Kurtarırım, hem de en Battal Gazi'sinden." dedi gülerek.

"Yalancı." dedim derin derin soluyarak. Biraz toparlanmıştım çok şükür.

Boyumun iki katı kadar, henüz genç olan ağaçların dallarının üzeri tıka basa meyvelerle doluydu. Bereketli ağaca bakarken, Allah'ın ihsanının bolluğuna şükür etmemek ne hadsizliktir diye düşünmeden edemedim.

Etrafı kuşatan cırcır böceklerinin sesine yaprak hışırtıları karışmış, hafif bir meltem onlara yarenlik ediyordu. Ben yüzümü yıkayıp biraz su içtiğimde "Biraz burada kalabilir miyim?" diye sordum çekinerek. O ağır et kokusu evde hâlâ asılı dururken canım hiç gitmek istemiyordu eve, bu yüzden bahanelere sığınıyordum.

Baran başını sallayarak uzaklaştı, önce onun niyetinin beni yalnız bırakmak olduğunu sanarak yanlış anlaşıldığımı düşünüp kendime kızdım. Karanlık bahçenin ortasında öylece kalakalmak hiç iyi olmamıştı. Ama daha korkmama fırsat vermeden -ve sülalesine saymaya tabi- elinde ufak bir minder ve küçük bir kilimle çıkagelen Baran, "Temiz hava iyi eder şimdi seni." dediği gibi kilimi yere serdi. Allah aşkına nereden bulmuştu iki arada bir derede onları?

"Sandalyenin [illegible] bahçede [illegible] makadı var" dedi açıklayarak.

"Tenekelere rıp olmasın" dedim ürkekçe, sanki bu halde ken[illegible] neye cesaretim varmış gibi.

"Onlara babacım gelmek ve biraz burada kalmak istediğini [illegible] dim, anlarsın kırsalda."

"Beni yanlış anlamalarını istemem" dedim yere otururken. Bana [illegible] den razı oturuşuma gülerek baktı, buna bozulduğumu konuşarak [illegible] ladım. "Hüseyin Bey o halimi görmeseydi keşke."

"Anlamazlar emin ol."

Ben onun da benim gibi oturacağını sanırken, Baran yere uzandı ve gözlerini gökyüzüne odakladı. Sonra da kolunu açarak beni yanına davet etti. Geceleri yatağa girmek bir ritüeldi ama bu şekilde çağırılmak ilk olduğundan, garip bir telaşa kapıldım. Hem heyecan hem panik aynı anda karnımda dönmeye başlayınca bocaladım. Gözlerimiz çakışınca ve kızgın uyarıyı alınca, sessizce yanına sokulup başımı göğsüne yasladım. Garip ama henüz tenim tenine değdiği an tarifsiz bir huzur sardı etrafımı. Kokusunu seviyordum, rahatlatıyordu telaşlarımı.

Birlikte sessizliği paylaşırken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Keşke sormasaydım dediğim anlardandı; gözlerini kaçırdı bir suçlu gibi ama görmüştüm. Gözlerinde görmeye alışkın olduğum parıltılar kaybolmuş, yerine gölgeli bir ifade gelmişti. Sanki hâlâ canını sıkan geçmişe ait hayaletlerle uğraşıyordu. Belli ki o da acı çekiyordu geçmişi için ve böylesine mutsuz anlar geçirdikten sonra; neşesini, uysallığını ve rahatlığını kaybetmemiş olması bir mucizeydi.

Acaba böyle anlayışlı olması ona nelere mal olmuştu?

"Ne kadar çok yıldız var değil mi bu memlekette?" Böyle söyleyerek konuyu değiştirmeyi amaçlamıştım.

Karanlık üzerime çökerken ve kocamın aslında kendini saklamasına izin verip, duygularını örtbas etmesine ses çıkarmazken, ne kadar rahat ve uysal bir insan olduğunu düşündüm, ama kimsenin elinde oyuncak olacak bir yapısı da yoktu.

---

* Tahta sedirin diğer adı...

Bana sadece destek olması, kendini acmaması da bunun açık bir [illegible]. Onun İstanbul gibi büyük bir şehirden sonra burada kalmayı [illegible] olmasının sebebinin büyüklüğünü bir kez daha anladım. Onu [illegible] zorlayan şeyler; hava koşulları, mevsim şartları, sıkışık [illegible] ve pazardaki fiyat dalgalanmaları değildi, oradaki onun yüreğini [illegible] sebebin *Hazan* olduğunu ilk defa bu kadar net kavradım.

Hazan bir süre sonra ayaklandı ve dalından taze şeftali koparıp yıkadı. Meyvelerimizi yerken fazla konuşmadık. Benim gibi ruhsuz bir [illegible] evlendiğine pişman olup olmadığını ilk defa merak ediyordum. Gerçi üzgün görünmüyordu ama artık biliyordum ki, o duygularını saklamakta benden çok daha başarılıydı. Ne sevgisini, ne özlemini ne de nefretini dile vuruyor, yüzden okutuyordu.

Şimdi işi gücü bırakmış neden daha önce ilgimi çekmeyen bu konular bu denli düşünüyordum?

"Ekmek arası hazırlama mı ister misin?" diye sordu, bahçe musluğuna yönelirken.

"Hayır..." dedim gülümseyerek ve doyduğumu göstermek için karnıma vurduğumda midemin dönmesiyle yüzümü ekşittim. Gülümsedi. Bir tane daha yemek isteyince elimdeki şeftaliyi alıp "Şimdi de meyvelerden tiksinmeni istemeyiz, değil mi?" diyerek benim şeftalimden kocaman bir ısırık aldı.

"O benimdi." dedim küskün bir sesle.

"Sıkıntı yok, sahibi benim." dedi doğal bir şeyden bahseder gibi dürüst bir havayla. Bir an sanki yıldızlar tepeme yağdı, ağaçlar sallanmaktan vazgeçti, çekirgeler sustu, dünya zifiri bir sessizliğe şahitlik etti. *Onundum!*

"Ağzını kapa..." dedi bana göz kırpıp çekiştirirken.

Onun şeftaliyi yemesini izlerken, dudaklarımı yalamamak için kendini zor tuttum. "Ekmek arası istemediğine emin misin?" dedi gözlerine yansıyan bir gülümsemeyle. Sanki daha fazla burada yanımda yalnız kalmak istiyormuş ve soru sormak istiyormuş da, kendini tutuyormuş gibi bir hali vardı.

O sırada merdivenin başında dikilmiş Zeynep'in sesi duyuldu, "Yenge eyi misin?" derken yüzü endişeliydi.

Çekinerek "İyiyim." dediğimde ona bakamıyordum.

"Çok şükür. Bir daha sevmediin şeyleri sırf biz üzülmeyek diye yeyip kendige eziyet etme, işte o zaman daha fazla üzülürk." dedi tatlı bir ikazla ve içeri girdi.

Bir an ürperdim, bu duygu dolu karşılamalarını ve bana olan sevecen kabullenmelerini hatırlayınca içim buruldu. Bu şefkati bir tek annemde hissederdim. Annemin ne olursa olsun beni ne kadar çok sevdiğini ve kim bilir şimdi ne kadar çok özlemiş olduğunu düşündüm. Eve gittiğimde onu aramalı ve sesini duymalıydım.

Baran beni dikkatle izliyordu.

"Annemi özledim." dedim öyle birden, o bana bakınca çakıl taşı gibi dökülüyordum nedense, aklımdakini ve kalbimdekini hemen dile vuruyordum rahatlıkla. Çekinmiyor, korkmuyor, kaçmıyordum bu huyumdan. Aksine ilk defa içimi birinden sakınmamanın güzelliğini yaşıyordum.

"Dilersen en kısa zamanda yanına gideriz. Melek biraz daha okula alışınca izin alırım öğretmeninden, hafta sonuna birkaç gün daha ekleriz. İster misin?"

"Henüz erken... Çok erken o şehre ayak basamam. Ararım, duyarım sesini sabah." dedim yine patavatsız çeneme söverek ve başka bir açıklama yapma gereği duymadan sustum.

Bu arada yan gözle baktığımda Baran'ın hâlâ yüzümü izlediğini gördüm.

Üstelik bakışlarında mideme kramplar girmesine ve tenimin yanmasına neden olacak ateşli parıltılar saçan nazarlarla...

Baran ağır ağır önden yürürken, yine aynı yavaşlıkta beni çekiştiriyordu. Hâlâ ellerim ellerindeydi, bırakmıyordu ama sanki az evvelkine nazaran daha fazla sıkıyordu, bıraksa düşüverecekmişim ya da kaçacakmışım gibi sımsıkı ve ben sessizce tembel adımlarla ona yaklaşıyordum git gide.

Sonra birden durdu ve karanlık gözlerle bakarken, "O zaman geçmişi düşünmeyi bırak. Bu senin elinde... Beynini kontrol edebilirsin." dedi suçlayan sesiyle. İlk defa gözlerinde şahit olduğum karanlık beni korkuttu, üşüttü ve aynı anda bakışlarındaki o başka rahatsız değişimle bedenimden bir ateş rüzgâr gibi geçti. Baran hiç hareket etmemişti ve doğruca gözlerimin içine bakıyordu.

Konuştuğunda sanki aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibiydi. "Senin hayatını yaşıyorum." dedi sakin bir sesle.

Yutkundum. "Evet." derken sesim kısıktı.

"Senin kişisel her alanını ihlal ediyorum."

"Evet." dedim, artık sesim fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Elimi bıraktı ama geri çekilmek yerine bir elini merdivenin tırabzanına, diğer elini hemen arkamdaki duvara koyarak bedenim gibi tüm düşüncelerimi de kollarının arasına hapsetti.

"Ve ben burada kalmak istiyorum Damla, senin kişisel alanında."

"Hayır. Hayır. Hayır..." Ona son nefesime kadar sadece bedenimle onun olabileceğimi ve ruhumla asla teslim olamayacağımı çünkü bana ait olmadığını söylemeliydim çünkü söylenmesi gereken sözcükler bunlardı. Geri çekilmeli ve bu tip konuşmalara izin vermemeliydim. Haddini, hududunu bildirmeliydim. Ona ne umut ekmeli, ne de kendim umut etmeliydim.

Konuşmaya çalıştım, ama kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülmedi.

"Sen benim karımsın Damla." Gözlerim yaşlarla ıslandı ama o vicdansızca aklımı başıma devşirirken acıtmaya da devam etti. "Geçmişi düşünmek başka, hayal kurmak çok başkadır. Hayal kurma."

"Ben..."

"Elinden tutarsam düşmezsin geçmişin girdaplarına."

"Elimden tutarsa, peşinden gitmekten korkuyorum!"

İşte dökülmüştü içimden bir itiraf daha. Hem de en büyüğünden, en acısından, en gerçeğinden, en yasaklısından. Sait elimden tutarsa, giderdim sorgusuz sualsiz ayak bastığı her yana. Ne vefa kalırdı gözüm de ne de özveri, yıkılırdı her duygu o anda. Kanayan yaram kavlamıştı

yeniden. O anda ona tekme tokat dalsam ya da çekip sinesinden vursam bu kadar acılı bir ifadeye ev sahipliği ettiremezdim. Gözleri kayıp bir karanlıkla kaplanmış, yüzü öfkeyle kabullenme arasında sıkışmış.

"Elinden tutan tek kişi benim." dedi üzerine tek tek bastığı kelimeleri aklıma çakarken. Elimi sıkıp bunu somut olarak da hissettirdi.

Söylenmemiş sözlerdi belki de araya girip canımızı yakan, sözcüklerden düşünceler, gizliden kurulan hayaller, başka bahara ertelenen gelecekler ve yas tutan umutlar. "Bu saatten sonra... Sen gitmek istesen bile, ben bırakmam."

"Yeniden sevemem."

"Yeniden aşık olamam." dedi o da benim gibi aynı ciddiyetle. Ayrılık ikimizin de sinesinde asılı duruyordu. "Ama sevebilirim. Aşk ve sevgi, ikisi çok farklı..."

"Ya sevemezsem seni?"

"Sevmiyor musun?" dedi hiç düşünmediğim bir gerçeği yüzüme vurarak.

Sevmiyorum desem yalan, seviyorum desem umut olurdum. Beni onu insan olarak, dürüst bir adam olarak çok sevmiştim fark etmeden ama istediği anlamda değil. Dostça, savunmasızca, bir saklanma kaygısı, kaybolmama umuduyla sevmiştim.

İçimde gittikçe artan fırtınayla kendimden geçmiştim. Etrafımı saran bedenin sıcaklığını tüm yoğunluğuyla hissediyordum artık. Sanki kendini hissettirmek için savaş veren eli kolumda gezinmeye başladığında, nefessiz kaldım. Bacaklarım boşaldı.

Kollan bedenimi sararken, çekilişimin bu sefer güvenden başka bir adı vardı anlayamadım. İlk defa kaçmadım, put kestim ama donmadım bu sefer yanıyor gibi sıcakladım. Dudakları nazik bir dokunuşla koklarcasına boynumdaki kıvrımlarda gezinmeye başladığında ürperdim ve onun bu hamlesini ödüllendirircesine iç gerdim. İlk defa gülümsediğini, nefesinin o keyifli tınısını tenimde hissettim.

Garip ama bu sefer tenime değen salyasından, ıslak dudaklarından midem kabarmadı, gözlerimi kapatarak bu anın keyfini çıkarır

benliğime itaat ettim. Nerede, nasıl olduğumuzu, gezintiye açılan kapı açılsa ne halde yakalanacağımızı unuttum.

Kolları sıklaştıkça, bedenindeki kalbin hızlandığını hissetti tenim. Artık onu durdurabilmesi mümkün değildi sözlerimin. Böylesine narin ve duyarlı bir yaklaşımla karşılaşmayalı ve tepki vermeyeli o kadar uzun bir zaman olmuştu ki... Dudaklarının dokunduğu her noktada vücudumun hayat bulduğunu hissediyordum.

Bilinçsizce başımı geriye doğru atarak daha fazlasını istediğimi fark edemedim ama o fark etmiş olmalıydı ki, isteğime uyarak aç dudaklarını boynumda daha istekli ve cüretli bir açılıkla gezdirmeyi sürdürdü. Bu arada elleri de ince gömleğimin üzerinden vücudumda gezinmeye başlamıştı. Daha evvel de defalarca boynumdan, yüzümden öpmüştü ama dudaklarıma yapılan her hamlede midem kabardığı için ciddi bir öpüşmenin önünü kesmiş ya da bahanelerle kaçmıştım ama ilk defa onun tarafından gerçek anlamda öpülmek için dayanılmaz bir istek duymaya başlamıştım. Sonra durdu ve elleri yüzümü avuçlarında yok ederken, alnını alnıma yasladı.

"Kendini bana açmazsan, kırık bir kapıdan içeri giren sevginin çıkışını göremezsin. Gönül kapısı kırılmaz Damla, zorlanmaz, sadece çalınır... açılırsa mutlu olur insan, yüze vurursa umutsuz. Sen bana sevginin kapısını açmazsan ne beni mutlu edebilirsin ne kendini. Unutmak zor, yeniden başlamak daha zor... Ama biz en zor olanı zaten gerçekleştirdik, bir yola çıktık. Adım atmazsan yerimizde sayarız, eğer benimle yürümeyi seçersen seni mutlu etmek için elimden geleni yaparım. Ben deniyorum, yanımda çekiştirerek gezdirdiğim bir hayat arkadaşı olsun istemiyorum. Her şeyden evvel... Uzandığımda tutacağım eller olsun hayatımda, düşerken sırtımdan iten değil."

"Deniyorum." dedim çaresizce.

"Deneme, yap." dedi tatlı bir emirle. "Mutlu olmayı deneme, başar."

"Ya sen de sıkılırsan, bırakırsan ellerimi?" dedi yüreğim acısını dilime vurarak. Korkularım ne kadar büyümüştü ben bilmeden, kaygılarım ne ara bu yola sapmıştı. "Bir kez daha yıkılırsam kalkamam."

"Damla, kanayan yarana, kan dursun diye başka yaraları sararsan mikrop kaparsın. Ölürsün. Bırak yaran kanasın, zamanla kabuk

başlayacak göreceksin. Acımayacak ama izini ne zaman görsen hatırlayacaksın o acının keskinliğini, belki çok üzüleceksin. Ama yaralar varsa nasıl yapma beni. Sen mikrop kaparsın, benim sana olan sevgi duygularım kirlenir."

"Mutluluğu sende bulan senindir, ötesi misafir diyorsun ya. Mevlana gibi" dedim ve gülümsedim.

"Öyle" dedi, o da gülümserken. "Misafir olmaya mı karar verdin benim olmaya mı?"

Benim için nasıl büyük bir cesaret gerektiriyordu gözlerine bakarken kollarımı boynuna dolamak... Ama yaptım. Ben misafir olmayı istemiyordum bu güzel yürekte, emanet olmayı istemiyordum artık hiçbir bedende.

Ne demişti Hz. Mevlana, "Maksada sabırla erişilir, aceleyle değil. Sabret ki doğrusunu Allah bilir."

Yar sacının telinden gurbet yapan Rabbim, gözümün gördüğü her huzur da yapardı elbet.

"İçeride misin?" dedi gülümseyerek.

"Hoş geldin." dedim sadece, başka diyecek ne sözüm vardı ki!

"Allah sabrı, tutmuğun sürece bırakmam ellerini, iki cihanda da emanetimsin."

Sonunda kaçınılmaz olan gerçekleşip, dudaklarımız kanayan bir acıyla kenetlendiği an, nefes nefese "Amin." diye fısıldadım. Neyeydi dinim bilmezdi, ne için yalvardığımı anlayamazdı. Yanağımdan süzülen yaşın teninden bir lav gibi akarken ona daha fazla sokuldum. İlk defa sınırları kaldırdım. Özgür olsun istedim, içim kan ağlasa da kabullenmese de, varlığını hissetsin istedim. Dili aralanan dudaklarının arasından süzüldüğünde, hazırlıksız yakalandım, bacaklarımın bağı çözüldü. Tutunmadım ama ürperdim ve utandım.

Sanki ufacık bir tavşandım ve aslanın pençeleri arasında kaybolacaktım, her şey mükemmeldi.

Öpüşü, nezaketi, sahiplenmesi, bedenime değen bedeni, kokusu, tadı...

Birden kendimi inanılmaz derecede mutlu hissettim. Rahatlamış ve aynı anda ayaklarım yerden kesilmişti. Cidden ayaklarım yerden kesilmişti, panikledim. İçeride koşturan çocukların sesini duyunca gerçek hayata döndüm. Saniyelik bir öpüşme için saatlik bir his deryasını bedenime yükleyerek derin bir soluk tüketttim. Mutlu bir şaşkınlıkla dudaklarını benden ayırdığında ise sanki bütün dünyası kararıvermiş gibi suskundu. O anın sonsuza kadar sürmesini istercesine "Sanırım içeri girmemiz gerekiyor." dedi benden çok kendine hatırlatarak.

"Girdik ya zaten." dedim kapı meselesine muzırlaşarak.

Kollarını ahtapot gibi sardığından dolayı huzursuzlandım, bıraksa zaten girecektim. Ben mi duygusuzdum yoksa o gerçekten çok mu romantikti anlam veremiyordum. Tamam işte öpmüştü ve bitmişti, uzatmanın âlemi yoktu. Yanaklarım falan yanmıyor, bacaklarım ilk defa öpüşmüş gibi titremiyordu! Ah kime yalan söyluyordum ki, kollarında isianmış ıt gibi titriyordum ve bıraktığı an yere kapaklanacağımdan adım kadar emindim.

Oysa onun benden daha kontrollu olduğu her halinden belliydi. Alnıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra, titreyen bedenimi bıraktı ve gülümseyerek, "Dudaklarında şeftalinin tadı var." dedi.

"Senin de..." diyecek kadar Leyla olduğumu anladığımda utancımdan gözlerimi kaçırdım.

Utanmama rağmen dudaklarıma yapışan o aptal gülümsemenin farkındaydım, ama kendime engel olamıyordum. Allah aşkına ne yapıyordu böyle? Etrafıma bakındım panikle. Birisi gelebilirdi, hem de misafirlikteyken nasıl böylesine bir aptallık yapabilmiştim? Üstelik öpüşmek umut vermek değil miydi, kahretsin öpüşmem bir hataydı. Ona karşılık vermem ise daha büyük bir hata.

"İçeri girmeliyiz." dedim boğazımı temizleyerek.

"Şimdi olmaz."

"Ayıp oluyor." dedim bocalayarak.

"Bu halde girersek daha çok ayıp olacak."

"Ne varmış ki halimizde?"

Baran bu şapşal halime gülümsemeyi sürdürdü. Mamak neydi? Neye gülüyordu bu adam? O gülümsedikçe benim cinlerim tepeme çıkıp orada havalar nasıl diye bakıyor olmalıydılar. İlk defa öfkeleniyor ilk defa benimle dalga geçercesine gülmesine kızıyordum. Ne kadar rahat adamdı yahu, beni hiç düşünmüyor muydu, bu halde ne yapardım? Dişlerimi sıkarak "Ne gülüyorsun ya?" diye hesap sorarken kaşlarım çatılmıştı sanıyorum, bunu da kocamın işaret parmağının nıma dokunduğu an anladım. Sanki ulvi bir görevi gerçekleştiriyor gibi oradaki yumruları usul bir ciddiyetle düzeltti, şaşkınca donan yüzüme bakarak "Git Bademe yardım et, çok yorgunum." diye direktif verdi.

Hayır, benim asıl dehşete kapılmama sebep olan şey kendi yapığımdı. Omuzlarımı düşürmüş, kocam olacak adamın omzuna indirdiğim yumruk, bacaklarına sert bir tekme atmadan, komutları verilmiş bir robot idamesinde söylenileni yerine getirmiştim. Bana ne olduğunu bilsem, bu ben eski ben değildim. Yaptığım evlilikle birlikte değişmiştim, kendime bile yabancılaşmış, başka bir kadınla yaşar gibi olmuştum. Kendimi tanıyamıyordum artık.

İçeri girdiğimde Badem ve gelinler çoktan yatakları sermişti. Zennep Gelin mahcupça "Kusura bakma yenge, biliyorum alışık değilsin yer döşeğine ama..." dediğinde içime bir suçluluk hissi oturdu. Onlar ellerindekiyle en iyi şekilde ağırlamak için can atarken, ben sırf kendi keyfim için onların yüce gönüllerini kırmaya nasıl teşebbüs etmiştim. Utandım, bir an yüzüne bakamadım ve kendime söverek "Ne kusura asıl biz sizin rahatınızı bozduk, siz kusura bakmayın." diyebildim. Ne deseydim? Hoş ne diyeceğimi bilemeyecek haldeydim.

Kızlar odadan çıkınca Badem geceliğini kaparak "Ben mutfakta giyinirim." deyip çıkıp gitti. Melek ve kayınvalidem odada kaldılar. Yer bizim için döşek serilmiş, makata kayınvalidem ve Melek için yatak açılmıştı. Allah'ım ikisinin ablukasında nasıl uyuyacaktım ben? Kayınvalidem sevgiyle çıkardı uyku mahmuru olmuş Melek'in kıyafetini. O kıyafetlerini çıkarırken orada boş boş dikilmemeye karar vererek sırt çantasından geceliğini çıkardım. Uzattım ama almadı kayınvalidem birden yerinden kalkarak "Tansiyon ilaçları işte." diyerek kıvrana kıvrana kapıya atıldı.

Yine lavabo yoluna çıkmıştı yazık. Elimde ufaklığın geceliğiyle kalakaldım. Melek yarı uykuluydu ama çocuk da şaşkınca bana bakıyordu. Sanki elimi uzatsam çığlık atacak gibi tedirgin, bir söz söylesem ağlayarak kaçacakmışçasına ürkekti. Yutkundum.

"Sen giyebilir misin?" diye sordum anlayışla.

Başını salladı ve elimden kaptı geceliklerini. Pijamasını yarım yamalak giyindi ama geceliğinin ön düğmelerini açmadan başından geçirdiği için kafasından geçmeyen penyeyle bir süre savaştı. Sonra ağlamaklı bir ses çıkarınca dayanamayıp gülerek uzandım ve düğmesini açtığım geceliğin başından geçmesine yardım ettim. Saçlarından düşüp vücuduna oturan geceliğiyle rahatlayan kızın yüzüne gülümseyince, Melek ağzını açtığı an sallanan dişi acıdı ve yüzü buruştu.

Onun canı acıyınca benim de yüzüm ekşimişti nedense. Kaşlarım çatılarak ağzına bakarken "Çok mu acıyor?" diye sordum. Başını salladı hayır dercesine, sonra evet dercesine salladı yeniden.

"Hangisi?" dedim merakla. Yanımdan koşarak uzaklaştı, kapıyı açıp kendini dışarı attı.

Ben hazırlıklı gelmediğim için herkes üzerini giyinmiş halde içeri girdi. Kayınvalidem kapının girişinde duran oğluna bakarak "Oğlum kıza kalacağımızı söyledin mi?" diye azarlarcasına baktı.

"Ben de senden bana sıra kalmaz diye düşünmüştüm ana." dedi Baran alaycı sesiyle.

Yüzümü astım, şimdi ne onun ne de benim üzerimize uygun yatarken giyecek bir şeyimiz yoktu. Hazırlamamıştım ki. Bademe bile çanta yapmış, ben sap gibi bakmıştım. Kapıda beliren Zeynep "Abi bunlar sana biraz küçük olur ama..." diye gülmemeye çalışırken Baran'dan bir yaş daha ufak olan İbrahim Bey'in kıyafetlerini eline tutuşturup kıkırdayarak gitti.

Bademe suratsız bir halde içeri gidip her zaman yattığı yer olduğunu belli ettiği yere uzanırken, "İyi geceler." dedi sadece.

Kayınvalidem de yerine yattı. Kapıya baktım ama Melek hâlâ yoktu.

"Baran Melek nerede?" dedim merakla. Bir yerde uyuyup kalmasından endişe ettim açıkçası.

"Kuzenlerinin yanında yatak açtı yengeleri, orada kalacak." dedi Baran garip bir halde. Kayınvalidem ve ben aynı şaşkınlıkla baktık yüzüne, ben sessizim ama kayınvalidem kızgınca ağzını açtığında birden oğlunun ikazla yanan bakışları yüzünden sustu.

"Baran saçmalama git getir çocuğu orada olmaz." dedim ben de kızarak. Gözüm onların sessiz konuşmasını algılamıyordu öfkeden. Beş tane erkek çocuğunun içinde olmazdı. Aklıma kötü bir şey getirmiyordum, çünkü onlar çocuktu ama çocuk kısmı merakın asıl adıydı. Ne yazık ki başka ülkelerde olduğu gibi cinsiyet kodlamamız bile sorunluydu. Bir kızla erkek çocuğunu bile aynı odada yatırmayı düşünemezken, beş erkekle bir kızı aynı odada yatırmak benim huysuzluğumu arttırmıştı.

"Onlar çocuk." dedi Baran ciddiyetle.

Bocaladım. Ne diyeceğimi nasıl bir açıklama getireceğimi bilemedim.

"Hem yer yok burada." diye eklediğinde bende şalterler attı. Ama Badem'in yanına yatsa tepemize düşmesi an meselesi, kayınvalidemle mümkün değil ikisi sığışamazdı. Zaten kayınvalidem de hiç umursamıyormuş gibi yüzündeki garip ifadeyi silip "Ben yatıyorum size Allah rahatlık versin." dediğinde Badem "Ben onunla ya..." diye atıldı, kayınvalidem "İyi geceler Badem, arkanı dön de uyu." diye uyardı. Badem ağzını açacakken Baran ona sert bir şekilde bakınca kız yutkunarak gerçekten arkasını döndü ve üzerini örterek sustu.

Baran usulca üzerini değiştirirken, ben hâlâ kızgınca beklemekteydim.

"Baran getirir misin Melek'i buraya?" diye rica ettim tekrar.

"Çocuk çoktan uyumuştur, rahatsız edemem." dedi ilgisizce.

Omuzlarım düştü, artık çatışmayacaktım. Adam birden umursamaz ve anlayışsız bir hale bürünmüştü. Sinirlenerek kapıya döndüm, ama kapıyı açtığım an omzuma dokunan el beni olduğum yere mıhlarken, "Nereye?" diye sordu.

Yüzüm asık, biraz da öfkeli bir halde "Ben Melek'le uyusam daha uygun olur." dedim, sesim kısıktı. Omzumdan geriye çekildiğimde itiraz etmedim. Baran garip bir şekilde yüzüme baktı. Gözlerinin daha

evvel böyle baktığını görmemiştim, bu kadar derin ve anlamlı. Öyle tuhaftı ki, sanki gözleri beynimi delip ruhuma ulaşmış ve içinin sırlarına varıp açık bir kitap gibi beni okumaya başlamıştı.

Ben çocukken üst kat komşumuzun benden üç yaş büyük oğlunun soyunmamı istemesi ve yapmamam üzerine beni tehdit ederek kadın ve erkek arasındaki cinsel farklılığı gözlemlemek için zorla soyunmamı sağladığı o gün aklıma gelince dehşete kapıldım. Neredeyse buluğ çağının başlangıcı, yani dokuz yaşıma kadar erkeklerden korkmuş, hatta onun deyimi ile Allah'ın beni cezalandırıp bana pipi takmadığını düşünerek kahrolmuştum.

Kendi çocukluğumdan hatırladığım bu olay üzerine endişelerim artınca Baran'a içimdeki fırtınayı anlatamadığımdan sebep çocukların odasına ilerledim ve ona konuşma fırsatı vermeden kapının gerisinde durup kısa bir an kulak kabarttıktan sonra, yapay bir kapı vuruşuyla hızla kapıyı açtım.

Sanki içimdeki bilgiç kadın yüzüme gerçeği vurduğunda şok geçirecek gibi olmuştum sandığım şey yüzünden ama çocuklar içeride huzurlu bir şımarıklıkla oynuyor, arada Melek'e sataşarak onun üzülmesini sağlıyorlar, erkek egemenliğini ve üstünlüğünü gördükleri toprakların getirisi olan genlerinin rolünü oynuyorlardı.

Baran beni kolumdan tutup odadan çıkarırken, çocuklara da bakıp ufacık bir özür hareketi yaptı ve kaşlarının altından bana bakarak, hiçbir şey sormadan anlatmam için zaman verdi.

O sustukça ben bundan güç alıp konuşmayı erteledim, odamıza vardığımızda o da artık bir yerde pes etti.

"Onlar henüz çocuklar Damla ve Melek ufak olsa bile diğerleri ondan birkaç yaş büyükler."

Sustum, benden cevap beklemesine rağmen sustum ve sonunda dayanamayarak "Sorunda bu zaten. Onlar Melek'ten büyükler ve faydalanabilirler." diye kısık sesle söylendim. "Beş yaşına kadar farklı cinsten çocuklar aynı odada yatabilirler ancak bu yaştan sonra odaları ayrılmalı. Utanma duygusunun geliştiği evrede kardeşlerin ya da kuzenlerin birbirlerinin yanında giyinip soyunmaları sorun olabilir." Sesim gittikçe daha da kısıldı. "Ayrıca aynı odayı paylaşmak birlikte

cinsel içerikli oyunların oynanmasına sebep olabilir." Başımı kaldırıp ilk defa gözlerinin içine çaresizce bakarak "Melek'in artık mahremiyet duygusunu kazanması gerekiyor, çünkü o altı yaşında ve sorgulama zamanında bir çocuk."

"Damla Melek'le bu konuları konuşalı iki sene oluyor."

"Ama o çocuk."

"Doğru. Bir çocuğa her yaşta cinsel eğitim verilebilir. Önemli olan çocuğun doğru yaşta doğru cevaplarla cinsel bilgileri edinmesidir. Bu kadar panik olmamalısın Damla. Televizyonda taciz ya da sevişme sahnesi olduğunda, çocuğun 5-6 yaşlarında farkındalığı artık gelişmiş olduğundan televizyon pat diye kapatılmamalıdır. Mülayim bir dille ona uygun olmadığı belirtilmeli, 'sevişme sahnesi' cümlesi dahi kullanılmalıdır. Ve çocuğa tacizin sokakta sürekli olmadığını söylemek lazımdır. İnsanların genelde iyi olduğunu ancak bazı insanların kötü davranabileceğini belirtmek gerekir. Ben ona, cinsellikle ilgili bilgileri azar azar ve sık sık anlatıyordum ama artık Melek benden utanıyor. Farkındalık zamanı malum." dedi Baran ne demek istediğini anlayayım diye.

"Be... ben yapamam." dedim panikle. "Ona yanlış bir şey söyleyebilirim."

"Bilmediklerini bana sorabilirsin. Sonuçta ailenin doktoru benim." dedi yine o muzır gülüşüyle. Elini omzuma koyduğunda gelecek olan cevaptan korkuyordum. "Çocuk bir kâşiftir Damla.

Durmadan keşif yapar.

Merak eder.

Soru sorar.

Bazen çok zor sorar.

Pat kapı içeri dalar sırf merakından mesela.

En uygunsuz anları bekler cevap almak için.

Bazen seni öyle bir köşeye sıkıştırır ki terlersin...

Melek seninle yeniden, çok başka kavramlar keşfedecek. Önceikle bizim aramızdaki ilişkiyi sınıyor şimdi, kavramaya çalışıyor. Seışmek ne demektir, babası bir yabancı kadınla neden yatıyor, neden

aynı odada tek kalıyor? Soracak ve kendi bedenini tanımaya, cinsellikle ilgili sorular sormaya da başlayacak. Lütfen panik olma.

Hangi yaşta, hangi soruya, nasıl cevap vereceğini bilmen yeterli! Bu konuda ise utanma ya da çekinme, ne zaman takıldığın yerde yardım istersen ben hep yanında olacağım. Biliyorum çok zor olacak senin için ama çocuğun sorduğu soru genellikle sadece merak içerir. Cinselliğin ahlak boyutu, kültürel olarak gelir; 5-6 yaşlarındayken oluşmaya başlar. Yani Melek şu anda kafasında en çok cinsiyetleri irdeliyor, bunun sebebi de bir nevi biziz... çünkü evlendik. O yüzden bizim cinsel içerikli soruları karşısında soğukkanlı kalmayı başarmamız çok önemli. Çocuk için ayıp yoktur, merak vardır. O soru sorarken, seks, cinsellik ya da cinsel organ 'ayıp' değildir, o yüzden kısa ve net cevap vermeliyiz. Utanırsan gözlerini kaçır ama sorularını asla cevapsız bırakma, yoksa bunu başka şekilde öğrenmeye yeltenir."

Onun tecrübeyle sabitlenmiş konuşması kafamın dank etmesini sağladı. "Daha önce yaptılar mı bunu?" dedim kıpkırmızı yüzle.

Başını sallayarak güldü Baran. "İki yıl evvel. Doktorculuk oynuyorlardı. Melek doktorculuk oynanması için üzerinin giyinik olması gerektiğini biliyor artık, ondan izinsiz hiçbir bölgesine başkasının dokunmaması gerektiğini ve dokunursa asla korkup sinmemesi gerektiğini, çığlık atıp yardım istemesi ve uzaklaşıp utanmadan ailesine başından geçenleri anlatması gerektiğini de biliyor... kaygıların bunlarsa... Ama yaşı büyüdüğü için şimdi başka şeylere dair merakı da büyüdü. Sana göre cinsellik başka ona göre bambaşka bir boyutta."

"Nasıl?"

"Çünkü sen onun senelerdir istediği şeyi yaptın. Ona kim sorsa hep aynı cevabı verirdi: *'Ben babamla evleneceğim.'* Artık babaların kızlarıyla evlenmediğini biliyor, rol model ve hayran olduğu babası başkasıyla evlendi, bu yüzden sana olan merakı fazlalaşıyor."

Sonra o garip bakışlarını alarak, içinde kocaman bir karanlığın kapısını açarak odadan çıktı. Tam "Nereye?" diye soracakken onun paldır küldür sesleri gelen oğlanların odasına girdiğini gördüm. Ve az sonra kollarında gözleri ağlamaklı bir halde ıslanan Melek ile yanımıza doğru geldiğini görerek içim rahatladı.

"Benimle dalga geçtiler baba, istemiyorum buraya gelmeyi" diyordu Melek isyanla, ha ağladı ha ağlayacak haldeydi.

Baran kızını sakinleştirerek odaya girdiğinde o da derin bir sessizliğe bürünmüştü. Baran kollarında kızıyla kapının girişinde durup makat üstünde sırtı dönük yatan ikiliye bakarken yere diz çöktüm, döşeğin üzerindeki yorganı araladım.

Baran kızını yatağın ortasına yatırırken Melek merakla ikimize bakıyor, sanki o babasıyla ben ayrı yatacak mıyım merakıyla bekliyordu. Baran ışığı kapatıp kızının yanına uzandı. Odanın içi loştu, sokak ışığı odaya vurduğundan göz gözü görecek kadar hâlâ aydınlıktı. Usulca üzerimi çıkarıp -kocamın gözlerini bana diktiğini yok sayarak- Zeynep gelinin getirdiği eski ama temiz geceliği giyindim. Uzun penyeden, yakası ince fistolu robadan bir babaanne geceliğiydi ama ilk defa giydiğim bu geceliği senelerdir giyiyormuş gibi rahat bir hisle yatağa uzandım. Üzerimi örttüğümde Baran elini yanağının altına almış, gözlerini üzerime dikmiş sessizce duruyordu. Melek şaşkın ama aynı anda tedirgin bir şekilde aramızdaydı, az evvel uykusu gözünden akan çocuk şimdi cin çarpmış gibi ayık bir halde sessizce uzanıyordu.

Bakışlarımı kocamdan kaçırmak için kızın adı gibi meleksi olan yüzüne baktım.

"Uykun yok mu?" diye fısıldadım.

Sanki etine çimdik atmışım gibi hızla babasına sokulup başını göğsüne sakladı. "O neden bizimle yatıyor baba?" diye fısıldadığını zor zor duydum. Kaçtı benden. İşte o zaman ilk defa kendimi garip hissettim. Neyi eksik yapıyordum, ne için vicdan azabı çekiyordum bilmiyordum ama arada bir olan o garip elektriği, içime işleyen o eksikliği hissedebiliyordum.

Baran kızının kulağına ninni gibi bir şeyler fısıldadı ve ben bir karış ötesindeyken bunu duyamayıp sadece onları izledim, en fenası da kendimi dışlanmış hissetmemin etkisiyle ilk defa sarsıldım.

O kızına sımsıkı sarıldı ve uyuyana kadar da asla bırakmadı. Sonra usulca ayırdı kollarından, "Su..." dedi boğazına bir yumru oturmuş halde ve daha fazla konuşmadan, yüzüme bakmayarak kalktı. Sanki o da yorulmaya başlamıştı taşıdığı yükten, ya da onun da artık içinde

acıyan yerleri dışarı taşmaya çatlak arıyor gibiydi. Baran kapıdan çıkarken, Melek sanki eti dürtülmüş gibi sıçradı, dudaklarını büktü ve yokluğunu hisseden bedeni gerilirken, gözleri kapalı olduğu halde dudakları ağlamanın arifesini yaşayarak büküldü.

Ağlamasın istedim, korkmasın, üzülmesin. Uzandım, bir cesaretle yüzüne dokunduğumda apansız gözlerini açtı. Hâlbuki uyuyor olduğunu sanarak yanaşmıştım. Ama Melek uyumuyordu sadece babası kalkıp onu tek bıraktığı için korkuyor ve endişeleniyordu. Ona nasıl ulaşacaktım?

"Korkma." dediğimi zar zor hatırlıyorum. "Korkma. Sana zarar vermem ki."

Ama benden korkuyordu. Hem de ölümüne korkuyordu. Ufacık gözlerinde gördüğüm sancıyla yıkıldım. Onun canını yakacak, bu korkusunu pekiştirecek bir şey yapmamıştım. Ben elimi uzattıkça çocuk irkildi, ben de uzatmaktan vazgeçerek gözlerimi titreyen dudaklarına ve ağlamamak için kasılan bedenine odakladım. Sanki her an yataktan çığlık çığlığa bağırarak kaçacak gibi duruyordu.

Hikâye anlatsam, "Bu kadın ne konuşuyor?" diyecekler çekincesindeyim, zaten pek masal da bilmem, hem ufacık çocuğa nasıl masal anlatılır, yaş sınırı var mı onu bile bilmiyorum. Asıl mesele ben anneliği bilmiyordum ama annecilik oynuyordum.

Kıpırdandığımda nasıl da ürkekçe nefesini içine çektiğini hissettim, ona baksam çığlık atarak kaçacak gibiydi. Öyle savunmasız ve masumdu ki, benden korkmasını anlamasam bile tepkilerine kızmıyor ona güven aşılamak için elimden geleni yapmaya çaba gösteriyordum. Çantama uzandığımı görünce merakla gözlerinin kıyısından beni izledi. Telefonun ışığını düşürdüm, Allahtan dağ başı bile olsa buralarda da internet çekimi güzeldi. İstediğimi bulduğumda, kulaklığımı taktım ama öyle sesini açtım ki benimle birlikte o da dinlesin istedim.

Sesli masallar diye yazdığımda ilk birkaç tanesini eledim ve güzel bir hikâyeye denk gelince sanki dinliyormuşum gibi keyiflendim.

Melek ise merak içinde beni izliyordu ve bu merakını cezbetmek için tuhaf sesler çıkarmaya devam ettim. Bakışlarım ona kaydığında, derhal yüzünü tavana çevirdi ve sanki beni görmüyormuş gibi yapmaya

devam etti. Tâ ki kulaklığı kulağıma yerleştirdiğim o anda şaşkınca çığlık atana kadar. Kayınvalidemin irkildiğini fark edince, işaret parmağımı dudağıma koyarak "Şşştttt..." dediğimde susttu. Kulaklığın bir ucu onda, diğeri bende 'Parmak Çocuk' masalını dinlemeye koyuldu.

Kendini masalın büyüsüne kaptırıp ilk kalkanını indirirken, "Parmak kadar kız mı varmış?" dedi merak ve şaşkınlık dolu bir sesle.

Fakat bu soruyu bana ilettiğini fark edince derhal susttu ve yine kabuğuna çekilmeye kalkınca "Hem de senin parmağın kadar, minnacık." dedim geri çekilmesinden korkarak.

Melek masal ilerledikçe kaygılanıp hüzünlü bir sesle "Kaçırmasın parmak kızı kurbağa, ne olur ayırmasın annesinden." dedi canı sıkılarak. Neredeyse ağlayacaktı. Sesi titriyor, hıçkırıklarının ilk sinyalleri hızlanan solukları veriyordu. "Bak o da annesini babasını özlüyor, nereden kaçırdı ki?" dedi çocukça bir endişeyle sonunda.

Onun ağlaması beni üzüyordu, ağlamaklı sesi ve hüzünlü yüzü göğsüme gülle gibi iniyordu. Ne ara uzandım ya da ne ara kollarımı çektim bilmiyorum onu. "Ama sonunu dinle bak ne olacak!" dedim üzülmesini istemeyerek.

"Kurtulacak mı?" diye yorum yaptı.

"Dinle..." dedim gülümseyerek. Belki sarmaş dolaş değildik ama ilk defa yakındık, ilk defa bir kaçışın, paniğin ya da endişenin içerisinde yan yana değildik. Garipti ama o keyifle masalı dinlerken ben ondan daha çok mutlu oluyordum. Melek heyecanla sesini yükseltip zaman onun sesini kısması için gülerek uyarıyor, o da bana aynı gülücükle "Şşştttt..." işaretini yaparak ciddiyetle dinlemeye devam ediyordu.

"Prensle mi yaşayacak?" diye sordu.

Güldüm. Masalın sonunda Parmak kız annesine ve babasına kavuşunca Melek onun kadar mutlu olup "Buldu sonunda... buldu onları." diye neredeyse çığlık atacakken işaret parmağımı dudağına koyarak susturduğum an kayınvalidemin garip bir sesle, "Anladık Parmak kız artık mutlu, sen de uyu da biz de mutlu olalım." dediğini duyumsadım.

Onun sesinin yüzüne yastık bastırılmış gibi boğuk olduğunu ve her an hıçkırarak ağlayacak gibi omuzlarının hızla kalkıp indiğini sezdi

edemedim. Melek'le bakıştık ve aynı anda dudaklarımızı ısırarak kıkırdamalarımızı elimizle kamufle edip yorganı tepemize kadar çektik.

Melek telefonun ışığında bana merakla bakarken yorganın bunaltıcı kamuflesinde çocukça bir heyecanla dudaklarını şaklattı. Hevesle, "Başka masal var mı?" diye sordu.

"Var ama yatman gerekiyor... Çok geç oldu." dediğimde hemen yüzü asıldı. O üzülsün istemiyordum.

"Ama istersen ben sana yine açarım, birlikte dinleriz." dedim hevesle.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sanki benim teyidime ihtiyacı vardı. Başımı sallayarak "Gerçekten." diye fısıldadım. Ve o anda arkamda hissettiğim hareketlilik ve belime dolanan kolla kasıldım. Biz ne ara Melek'le birbirimize sokulmuş yatağın kıyısında bir yerde buluşmuştuk ki? Melek keyifle gözlerini kapatıp uyumaya başlarken, Baran'ın kolları sıklaştı. Soluğunu ensemde hissediyor ama kıpırdayamıyordum. Varlığı garip bir bütünlükle sarıyordu her hücremi. İliklerime kadar onunla doluydum ama aynı anda tüm ruhum ve kalbimle başkasına aittim.

Çelişki ne zaman başlamıştı içimde, ben ne zaman kıyaslamalara girmiş, ne zaman benliğimde geçmişi puslu bir perdeyle kapatmaya yeltenmiş de önüme bakmak için direktif uygular olmuştum bilmiyorum ama eskisi gibi işkence çekmiyordum dokunduğunda ya da sokulduğunda. O bir eşe sokuluyordu koşulsuz bir sabırla, ben bir dosta, bir yarene sığınıyordum tüm yorgunluğum ve yaralarımla.

Melek uyudu, arkamdan bana sımsıkı sarılan adamın bedeni rahatladı, ritmik solukları saçlarıma dokundu. Bir yanımda annesi olmayı bile isteyip istemediğimi bilmediğim ufak kız, diğer yanımda bana sahip olan ve henüz tam anlamıyla neye kızar neyi sever karakteri, düşünceleri nedir diye bilmediğim ve yabancısı olduğum adam, az ötemizde uyuyan annesi, içimde her gece bir ateş harında yanan sevdam.

Gözlerimde bir ıslaklık, burnumun direğinde acı bir sızı ve dudaklarımın arasına sıkışmış hıçkırığımla, ben gecenin içinde yine yalnızdım. Etrafım kabalıkken olduğu gibi.

Nerede olduğunu, ne yaptığını bilmediğim bir adamı düşünmemek için kendime işkence etmek gibi salakça bir çabayla savaşmaya

devam ederken, unutmuşu oynamak için mücadeledeyim ama durmuyor hain zihnim; geçmişi resmetmeye gözlerime. Susmuyor kalbim; varlığını hatırlatmaya zihnime.

Ondan kaçamıyorum, ondan vazgeçiyor ama değerlerimden geçemiyorum. Benim güçlü yanlarım bırakmıyor ki yıkılıp yok olayım zamanın içinde. İnatçı yanım küsmüyor ki mahvolup kaybolayım hayat denen bu hain sahnede.

Yürek çırpınışı içinde yattığım kocamın kollarında, ruhumu başka bir adama, bedenimi yine daha başka bir adama emanet ettim. İçim kan ağlayarak deliksiz bir uykunun karanlığına kaydığım vakit sanırım yine sabah olmaya yakındı.

Bilmediğim dillerin, bilmediğim geleneklerin ve beni memnun etmek için uğraşan candan insanların arasında güne yenildim. Gece hüzünlerini ve kederini alıp giderken sabahımdan, güne bulaşan umutla yeniden hayata "Bismillah" dedim.

BARAN

Kırık dökük bir kalbim vardı senden önce. Öyle bir girdin ki hayatıma, ne varsa toparladın, düzelttin ve tamir ettin. Saçları ağarmış ömrüme bahar esintisi verdin. Gülüşleri çalınmış yüzüme kahkahalar ektin ve usul usul yeşerttin düşlerimi.

İki yarımdan bir bütün olur biliyorum ama iki bitikten bir tam olmaz, biz ancak yarım yanlarımızla, kanaat etmesini öğreneceğiz.

10. BÖLÜM

"Ne güzel gülüyorsun adını anınca.
O da senin kadar çok mu seviyor?" dediler.
Sustum.

Öyle dalmıştım ki kitap okumaya, hayal âleminde dolaşırken algılamıyordum dış dünyayı. Bana göre en iyi dosttu kitap. En sadık olanıydı. Hani hikâyesi bitince çekip gitmiyordu dost görünenler gibi. Ne zaman açsam sayfasını, açtığım yerden devam ediyordu samimiyeti. Kayınvalidem de Hatim-i Şerifini okuyunca Kuran-ı Kerimi öpüp alnına koydu ve tekrar kaldırıp, başın üstüne gelecek şekilde dolabın tepesine koydu.

"Bir daha ki Hatim-i Şerifi birlikte indirelim mi?" diye sordu merakla.

"Ben okumasını bilmiyorum ki." dedim utanarak. çocukken camiye gitmiştim ama hatırlamıyordum ne öğrendiğimi.

"İstersen ben sana öğretirim." dedi hevesle.

"Bu yaştan sonra zor olmaz mı?"

Dalgın gözlerimle, "Bu yaştan sonra insanlar üniversite okuyor ki zım, okumanın yaşı mı olur? Dilersen başlarız. Ramazan ayına kadar okumaya başlarsın kendi kendine" diye içlendi.

Bu fikir hoşuma gitmişti. her Cuma sohbete gidiyordu kayınvalidem. eve geldiğimde ise mutlaka Kuran-ı Kerim okumayı ihmal etmiyordu. Abdestinde namazında kendi halindeydi. Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmaz. kazara birini kötüleyecek olsan "Elleşmeyin şu canlıcanlı. siz dört oğurluk musunuz?" diye sustururdu. Geleli onca zaman olduğuma karşın kimse hakkında kötü konuştuğuna da şahit olmadım.

"O zaman haftaya başlayalım." dedim heyecanla. "Yani şimdi de olsun isterdim ama olmaz şimdi." diye kavlimce derdimi anlatmaya çalıştım. Yazım kızarmış, kelimeler boğazıma dizilmişti. Ben ki ilk reçetemi bile annemle söylemiş kişi değildim.

Kayınvalidem namazdaki namaz başörtüsünü çıkarıp katladı ve sehpaya koydu. Sonra elini yanına vurarak "Yanıma gel." dedi tüm can samimiyetiyle.

İkilemeden dediğini, kitabıma ayracımı yerleştirip ayaklandım. Kanepedeki yerimin arkasında. elimin üstüne elini koydu.

"Biliyorum seninle benim aramızda kız olamadık, sen bilmesen bile yaradılıştan Babadan Bademden ya da Melek'ten ayrı yerin yok. Nasıl ki evlatlarımı seviyorsam, seni de aynı ölçüde ne eksik ne fazla seviyorum. Belki görmüyorsundur belki fark etmeden kırıyorumdur seni bazen. O yaramazlar yaşlandığımı, yıllarımı yorgunluğumu yer. Kusuma bakma olur mu, yaşlanınca insan dalgın oluyor, biraz da sabırsız. Biraz önce bu eyvanda durup çalıyordu .. biz de bu eyvanda durakladığımız ölçüde yaşamaktayız, öğrenmekteyiz. O yüzden kimsenin Babasında Cennetine sahip çıkmaz kimse de yerinin yurdunun. İnsan kendisini yapmayan yapılmamış, başkasından sana değil kendi kaderine. Onun için bize bizi hatırlatmak için ziyaretine gelmesini bekleme. Kendi ellerinle bizi ziyaret etmeyi öğren. Bu bizi yeniden ziyaret etmek oluyor." İlk defa yemişe dair bir konuşmanın sözlerinin yaşatan... Rahmetli yeğenimi kendisinin bizi ziyaret etmesi için bir kez daha yeniden görmüştü.

Kadın daha önce açıklamamanın mahcupluğunu yaşayarak, "Şa- rahmetlik gelinim kardeşimin kızıydı. Badem'in ablası... İkisi geldiğinde Badem ufaktı ama o gencecik gelinlik kızdı. Neyse sonra konuşuruz. Demem o ki kızım...

Ufak tefek kırgınlık olabilir her ailede,
Küçüğü büyütüp de sakın ailene ifşa etme,
Zamanla kendiliğinden düzelir, çok aşırı gitme,
Dikkat et, kıymetin hep baki kalsın GELİNİM!

Sen oğluma emanet, oğlum sana emanet,
Hıyanetlik etmeden, hayatına devam et,
Biliyorum şimdilik çok güzel niyet,
Dikkat et, niyetler bozulmasın GELİNİM!

Büyüğü büyük, küçüğü küçük bil,
Mutsuz bir aile dünyada cehennemdir,
Unutma zaman birden akıverir,
Dikkat et, hayatın zehir olmasın GELİNİM!

İyi günde kötü günde destek olun birbirinize,
El âleme açık verip güldürmeyin kendinize,
Ne yaparsanız yapın artısı eksisi yine size,
Dikkat et, yuvanız bozulmasın GELİNİM!

İyi de olsa, kötü de olsa adımız kaynana,
Anama bakarsan kızım ben de ikinci bir ana,
Bilmeden kırarsam seni, kusuğu uzatma,
Dikkat et, hiç küs kalmayalım GELİNİM!

Seni de kendi kızım gibi bilirim,
Sen mutlu olursan ben sevinirim,
Her zaman sana iyi öğüt veririm,
Dikkat et, kötüye yorma GELİNİM!

Rehberlik yaparım asla yönetmem,
Ufak tefek kusurları büyütmem,
Barışık yaşar, hiç de kin gütmem,
Dikkat et, huyum değişmesin GELİNİM!

Hakkında kimseye dedikodu yaptırmam,
Durmadan rast gele konuşup da bıktırmam,
Hele komşulara dert yanıp, seyre baktırmam,
Dikkat et, hep aynı devam etsin GELİNİM!

Kendi zamanımı bugünle kıyaslamam,
Sen mutfağa girince oğluma fısıldamam,
Daim dürüst olur, güvenini sarsmam,
Dikkat et, hep böyle kalsın GELİNİM!

Benim yüzümden yuvanız yıkılmasın,
Tatlı aşınıza zehir katılmasın,
Huzuru mahşere alacak kalmasın,
Dikkat et, gönül yıkmayalım GELİNİM!

Evine gelince yüzümüze gülersen,
İzzeti ikrama emek verirsen,
Dünyalar bizim olur, ah bilsen,
*Dikkat et, dünyamızı yıkmayalım GELİNİM!"

* (Mahir Odabaşı'na bu güzel şiiri için teşekkürler.)

Bir buz dağı kırılmış, un ufak olmuştu bu yaklaşımla hanemde ve yüreğimde. Nasıl güzel bir yüreğe sahipti bu güzel aile! Geçmişin fesat komşuluklarından, riyakâr dostlarından, para tamahçılarından sonra nasıl da iyi gelmişti bu çatı üzerime. Sanki daha bir benimser olmuştum bu evliliği bana uzanan her eli tuttuğum sürece.

Ben tuttum rehber bildiğim bu güzel yürekli kadının öğütlerini...

Günler günleri devirdi, aylar ayları ve sonunda zaman su misali akıp geçerken kış kapımızı çoktan çalmaya başladı. Kayınvalideme her geçen gün daha fazla alışıyordum, Melek'le aramızda olan sınırları tek tek ve sabırla yıkarken, Badem konusunda ne yapabileceğimi kestiremiyordum.

Çok sakin bir kızdı aslında, yani evin içinde itişip kakışmadan, hatta neredeyse alelade bir iki cümleden başka bir şey konuşmadan yaşayıp gidiyorduk tasasızca. Kimseye vermezdi ifşamızı, kimseye kötü gözle, kem sözle andırmazdı adımızı. Hırçınlığı banaydı.

Tek derdimiz ne olsa yemek, çarşıya kim çıkacak şu anda gibi şeyler... Tabii konu Melek olana kadar! Ona karşı anlayamadığım bir bağlılığı, tahminlerimin çok ilerisinde bir düşkünlüğü vardı. Kızı bir saniye bile yalnız bırakmıyor, dersi, uykusu hatta tuvalet ihtiyacı da dâhil kendisi hallediyordu. Korktuğu ben miydim, yoksa kendi düşünceleri mi anlayamıyordum!

Ne zaman yan yana gelsek yanımdan almak için hep bir bahanesi vardı. Melek benden gün geçtikçe yakınlaşmak yerine yine uzaklaşıyordu. Canım sıkılıyordu çok zaman, arkadaş yok, dost yok, dahası evlendim evleneli teyzeler dışında dışarıya adım attığım da yoktu. Kitap okuyor, kayınvalidemle sohbet ederek Kuranı-ı Azim Şanı öğrenerek günlerimi geçiyordum. Asosyal olmuştum iyice, nerede eski işini gücünü bilen, sohbeti, gezmeyi seven kız, nerede ben?

Yine teyzelerden geldiğimiz günün ertesi sabahında, kahvaltı hazırlığı için kalktığımda Melek'i mutfakta ağlarken görünce merakla yanına yaklaştım. Bir elinde elma, yemek masasına yaslanmış, koluna gömdüğü yüzüyle ağlıyordu. Önce aksi bir tepki gösterip bağırmasından çekindim ama garip olan babasındaki sakinlik kızının genlerinde

de dolaşıyor, en az babası kadar olgun olan bu çocuk, her hareketiyle bana hayat dersi verirken günden güne biraz daha içimi de büyülüyordu.

Saçmalayarak etrafıma bakındım yardım dilenircesine, sonra çaresiz sokuldum ufaklığın yanına ve temas etmeden eğilerek, "Neyin var Melek? İyi misin?" diye sordum.

Sesimi duyduğu an irkildi, belli ki mutfağa geldiğimi hissetmemişti. Islak yüzü içimde garip bir telaşa sebep oldu.

"Dişim acıyor, yiyemiyorum." dedi çocukça bir çaresizlikle.

"Hangi dişin?" diye sordum kendime inanamayarak.

Henüz geçen günlerde düşen ön dişinin yanını göstererek, "Bu..." derken aynı anda sallıyordu.

Zaten tek dişi kalmış canavar gibiydi o sallanan diş, salladıkça komik bir görüntü oluşturuyordu. "Normalde acımıyor ama yemek yerken acıyor işte." dedi huzursuz bir şikâyetle.

Önce ne yapsam diye düşündüm, ağrı kesici şurup vermem gerekir mi, onu kafamda tarttım ama çocuklara durduk yere ilaç verilmeyeceğini en genç kız bile bilirdi. Önceki dişini Hüseyin abi çekip bu dertten kurtarmıştı bizi ama bu kez ben ne yapacaktım? Gözlerinin içine ürkekçe baktığımdan habersiz "Bakabilir miyim, ne kadar sallanıyor?" diye sorduğumda, yanağından iri bir damla süzülürken biraz düşündü ve sanki ona güven vermişim gibi başını salladı hüzünle. Elimi yıkadım, ağzına uzandığımda irkildi, öyle bir nefes çekti ki içine, sanki canını yakacakmışım gibi büzüldü ellerimin altında. Yapamadım.

"Canını yakmayacağım Melek, sadece bakacağım söz."

"Hüseyin amcam da hep öyle diyor ama sonra dişimi tek seferde çekiyor." dedi Melek üzgünce.

"Ben çekmeyeceğim, bunun için de ayrıca söz veririm sana."

Söz vermenin manasını biliyor muydu bilmiyordum ama sanki bana inanmış gibiydi. Minik diş parmağımın altında lıngır lıngır sallanırken, aslında ufacık bir temasla çıkacağını bilmeme karşın elimi ağzından çektim.

"Biliyor musun ben kendi dişlerimi hep kendim çekerdim." dedim dikkatini çekmeye çalışarak.

"Acır, ben çekemem ki." dedi bu düşünce daha ürkütücü gelmişti.

"Çekebilirsin aslında, çok kolay."

"Olmaz, acır." dedi hüzünle ve aynı kemik inadıyla. Aynı babası diyordu bazen, inatçı ve despot.

Kıracaktım inadını, ben de inat etmiştim işte çocuk saflığında. "Deneyelim mi, olmazsa bırakırız, baban çeker." Dedim. İlk önce düşündü sonra ıslak gözleri merakla parladı.

"O zaman ip bulmalıyız." dedim, önce elimi uzattığımı fark edemedim ona, ta ki Melek elimi tutup bana güvenene kadar. Sanki tüm zaman durdu o anda, bir an donup kaldığımızı ve ufaklığın tepesinden bana ürkekçe bakıp cesaret dilendiğini fark ettim. Elim karıncalanmış, kolum uyuşmuş, kalbimde garip bir çırpıntı vardı. Yutkunsam ciğerlerim ağzıma gelecek gibi taş kesmiştim. "Emanet" diyordu zihnimdeki bir ses. "Yetim kızı kendine evlat saymış bir Peygamberin ümmetiyiz, o sana Allah'ın emaneti." İrkildim, sanki biri ıslak eteğimin ucundan beni elektrikle titretmiş gibi ürperdim. Diken diken olan tüylerim. Emanetim miydi benim Melek'im?

"Gitmiyor muyuz?" diye sordu korkakça.

Minik gözlerinden içime akan ürkeklik onu kollayıp sarmam için zorluyordu beni aşağılara ve savunmasız yanım bir nehir hızında akıyordu minik bedene. Melek'e çekiliyordum ummadığım bir tutumla.

"Vaz mı geçtik?" dedi kaşları gözlerinin üzerine çaresizlikle düşmüştü.

Cevap bekliyordu benden. Sarsılarak ne yapmaya karar verdiğimizi hatırladım "Ha... Ha tamam..." dedim bocalayıp. Salona girdiğimizde teyzemvalidem henüz uyanmış içeride dolanıyordu.

Dikiş kutusu için konsola ilerlerken "Günaydın anne." dedim.

"Size de günaydın." dedi ikimize garip bir nazarla bakarken. Gözleri ellerimize kilitlenmişti, sabah sabah rüya görüp görmediğini merak eder gibiydi afallaması. Gözlerindeki şaşkınlığa bakmıyordum keza benim gözlerimde de aynı şaşkınlıktan vardı ve bunu kimsenin görmesini istemiyordum. Bana ne oluyordu bilmiyordum ama korktuğum kadar hoşlanıyordum da bu hisden.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu elimizdeki dikiş kutusuna bakıp "Bir şey mi yırtıldı?"

"Dişim sallanıyor babaanne." dedi Melek kederle.

"Dişini çıkaracağız ki Melek artık acısız yemek yiyebilsin." dedim ipi koparırken. Elimdeki iple Melek'e baktım, "Hazır mısın?" dedim ben ondan daha fazla heyecanlıydım. Kayınvalidem arkamızda durmuş ne yapacağımızı dikkatle izliyordu. Melek bir süre tereddüt ettikten sonra omuzlarını düşürerek kısık bir sesle "Hazırım." dedi ama cesaretsizliği sesinden, yüzünden ve beden dilinden o kadar belliydi ki, içim ezildi. Oysa pek anaç değildim, çocuklarla iletişimim de hiç iyi değildi benim, ne oluyordu bana da bir dudak büküşe ezim ezim ezilir olmuştum? Onunla göz göze gelebilmek için eğildim ve güç verircesine telkin ettim.

"Korkma Melek, sadece iğne batması kadar kısa sürecek acı."

"Yemin et."

Gülsem mi ağlasam mı şu halimize, yeminin anlamını bilmeyen ufaklık güven duyuyordu gelecek olan cevaba. "Yemin ederim." dedim, sanki yeminin manasını biliyormuş gibi, tüm varlığıyla güvendi bana. Belki de biliyordu, babaannesi bu konuları hep anlatırdı ona.

"Bak yemin ettin, eğer bozarsan Allah seni yakar." dedi kaşlarını çatıp beni uyarırken.

"Allah kimseyi yakmaz Melek, Allah herkesi sever." dediğimde sesim otoriter bir tonda çıkmıştı.

"Ama Allah yaramazlık yapanlara ceza verir." dedi yüzünü asarak.

"Kim söylediyse bunu sana, yanlış biliyor. Allah yaramazlık yapanları uyarır, tıpkı anne ve babalar gibi... Eğer başına bir şey gelirse bu Allah'ın değil bizim suçumuzdur çünkü biz onun ikazını dinlememişizdir. Allah bizi ikaz eder, gerisini bizim dinleyip dinlemediğimize bırakır. Şimdi ağzını açar mısın?"

Oldum olası çocukların zihinlerini Yüce Allah sanki cezalandırıcı bir varlıkmış gibi korkuyla doldurduklarında öfkelenirdim. Sevmeyi öğreneceğimiz tek varlığı bize, her şeyimizi cezalandıran bir yaratıcı olarak lanse ettikleri için, büyüklerimize de ayrı kızgındım.

İpin ucunu dişine bağlarken kapı açıldı. Ensemdeki ürpermeden ve genzime yayılan o garip kokudan geleni tanıdım. Arkamda sessizce dikilen Baran "Ne yapıyorsunuz?" dedi merakla.

Babasına aman dilenir gibi bakan korkak Melek'e güç verircesine gülümserken, "Diş çekiyoruz." dedim ciddiyetle. İpi minik dişin etrafına dikkatle doladım. Canının yanması ürkütüyordu beni, sanki eline iğne batsa benim ciğerime kurşun sıkılmış gibi olacağı hissi benliğime yayılmıştı.

Melek babasına yardım dilenerek baktı son anda, hiç istifini bozmayan Baran kaşlarını kaldırarak "Ben hemen arkandayım minik sarışın, bakalım dişini nasıl çekeceksiniz? Korkma, bir şey olursa ilk müdahaleyi ben yaparım, gerçi Damla bana bırakmaz seni. O benden daha dikkatli baksana." dedi göz kırparak. Onun arkasına geçmesiyle Melek'in tüm kalkanları yeniden suya düştü. Artık ellerimin altında savunmasız ve korumasızdı. Gülümsedim ona.

"Korkma, bana güven."

"Güveniyorum ama acıyacak diye de korkuyorum."

"Acıyacak ama çok değil, iğne batması kadar unutma. Acılar sonsuza kadar sürmez Melek ve bu çok kısa sürecek."

İpin bir ucu Melek'in dişinde, diğeri kapının kolunda durduk. Melek korkudan nefes bile alamıyordu. Eğildim, eline uzandım ve güç verircesine sıkarken, "Sen bunu başarabilirsin." diye telkin ettim.

"Korkuyorum." dedi ağlamaklı bir halde son anda, cesareti yerle bir olmuştu.

"Korkuyorsan kalsın, Hüseyin amcan çeker dişini nasılsa." dedim kaçgererek minik bir tehditle.

Baran bıyık altından kıs kıs güldüğünde, Melek gözlerini dehşetle açtı. "Hayır, hayır... Ben büyüküm artık. Valla büyüküm." dedi patır patır halde.

"Evet sen büyüksün artık." diye tasdikledim onu. "Bak artık boyuma kadar gelmişsin. Kendi dişini çekebilirsin. Korkma, hem sadece iğne batması kadar kısa sürecek acı."

"Söz mü?"

İki parmağımı kaldırıp güldüm. "İzci sözü."

Melek ilgiyle bizi izleyen babasına baktı. "İzci sözü iyi bir söz mü baba?"

"Çok etkili bir söz Melek! Asla bozulmaz." dedi Baran ciddiyetle.

Melek omuzlarını düşürerek "Ne yapacağım şimdi?" diye sordu üzgünce. Bakışları dışine bağlanan ipteydi.

Kapıyı açtım, "Bak bu kapıya sertçe tekme atacaksın." dedim göz temasını kesmeden.

"Atmam!" dedi Melek dehşetle babaannesine bakarak.

"Ben atarım sen atmazsan, o zaman korkarsın işte. Bence sen atmalısın Melek."

"Atamam ki!" Sonra sesini alçalttı. "Onu yaramaz çocuklar yapar, babaannem de çok kızar sonra. Ben kapıya tekme atamam! Başka bir şey yapalım olur mu?"

"Kızmam çocuğum, at tekmeni. Bir seferlik görmezden gelirim, gözlerimi kaparım ben, sonuçta bu yaramazlık değil, sağlık için."

Melek iki kaşını da şaşırarak kaldırıp babaannesine baktı. "Kızmaz mısın gerçekten? Ama geçen sefer kızmıştın çocuklara, kapıya tekme atılmaz diye azarlamıştın ya kusenlerimi." dedi tek dişi olmadığından peltekçe.

"O başka, şimdi kızmam. Hem sen terbiyeli bir kızsın, dişin haricinde kapıyı tekmelemezsin bilirim."

"Evet tekmelemem." Omuzlarını dikleştirdi. Sonra yeniden korkarak babasına baktı. "Baba elimi tutar mısın?" dedi yutkunup.

Babaannesi o sırada çoktan telefonu kapmış bu anı ölümsüzleştirmenin derdine düşmüştü bile.

"Tutarım bebeğim. Sen çok cesur bir kızsın."

Melek kapıya bakarken birden elini bana da uzattı. Bana bakmıyordu ama elini uzatıyordu. Eli havada asılı kalınca Baran boğazını temizledi. Öyle ağlamıştım ki elimi uzatmayı akıl edememiştim. Şimdi ikimizin eller arasında duran Melek kapıya güç toplarcasına bakıyordu.

Baran'a baktım, yapabilir mi dercesine. Gülümsedi ve omuzlarını silkti umursamaz bir çocuk gibi.

"Bir, iki, üç dediğimizde tüm gücünle tekmeni at olur mu? Baka bi ne kadar güçlüymüşsün!"

"Tamam." dedi Melek ve dikkat kesildi.

"Üç." dedim sadece panikleyerek. Melek sanki başında bir, iki, üç demişim gibi aynı panikle hızla tekmeyi kapıya savurunca, dişi ipin ucunda sallandı. Melek acıdan değil ama bir parçasını kaybetmenin korkusundan elini ağzına tutarak yerinde zıplamaya başladı telaşla. Baran gururla gülümserken kayınvalidem "Aferin Melek kızıma." diye tezahürat ediyordu. O sırada içeriye giren Badem onu öyle kanlar içinde zıplarken görünce endişeyle "Ne oldu?" diye atıldı öne.

Keyifle "Dişini çektik." dediğimde, bir hışım soluyan Badem "Canını yakmak hoşuna mı gitti, ne gülüyorsun?" diye bağırarak bana ateş saçan gözlerle bakınca, Melek bile dişinin acısını unutup bize baktı korkuyla.

"Sesinin ayarı hiç hoşuma gitmedi Badem, volümüne dikkat edersen mutlu oluruz." dedim hoşlanmadığım bir tutumla konuşarak.

İşaret parmağını tehditle kaldırmasıyla dişlerim gıcırdarken gözlerim karardı, nevrim döndü.

"Uzak dur ondan!" dedi hırsla sesini daha da yükselterek, tam o işaret parmağını avucumla bükecekken beni tutan sabrın nereden geldiğini anladım. O ana kadar sakin kalan Baran dişlerini sıktığını belli eden çene kaslarıyla beni bile ürkütürken, tek kelime etsem aradaki gerilim benzine sıçramış çıngı gibi etrafı aleve terk edecekti. "Sabır," dedim içimden. "Sabret Damla geçecek."

"Bir daha ona yaklaşma!" dedi Badem ve Baran, Badem'e döndü buz gibi ifadesiyle. Sadece "Mutfağa geç." diye emretti. Hâlâ sakindi ve o soğuk sesin ayarına hâkimdi.

Yüzü öyle karanlık, öyle sertti ki tepeden tırnağa bu duruşun kararlılığıyla titredim ama Badem umursamadan ağzını açınca, Baran "Sana mutfağa geçmeni söyledim Badem, şimdi." dedi kontrolünü zorlayarak.

Badem bana nefretle bakıp kapıdan öfkeyle çıkarken, Baran başını 'sabır' dercesine sallayıp arkasından çıktı. Kayınvalidemin havayı

yumuşatmak için "Hayırlı olsun kuzum, daha iyileri nasip olsun." diyerek gülümsemesiyle, Melek'le aynı anda irkildik. Melek tedirgin olmuştu ve ben buna çok üzülmüştüm. Eğildiğimde, çocuk da şaşkınlıkla avucuna tükürdü. Dişinin sevincini bile yaşayamamıştı. Dişi elime aldım "Bunu diş perisine verelim mi?" dedim gülmesini isteyerek.

"Yastığımın altına mı koyacağız?"

"Evet, o da sana bir hediye verir belki ne dersin?"

"Olur." dedi heyecanla dişi alırken.

"Hadi ağzımızı çalkalayalım." dedim buruk bir gülücükle.

"Yerine yenisi gelecek değil mi Damla?" dedi heyecanla lavaboya doğru yürürken.

'Damla' demişti. İlk defa adımı söylemişti, ilk defa çekinmeden benimle diyalog kurmuş ve bana güvenmişti. Korkmamış, titrememişti. "Gelecek, hem de en güzeli ve daha sağlamı merak etme."

Lavabonun yanına geldiğimizde Baran'ın sesinin bir parça yükseldiğini fark ettim, alışık değildim onun sabrının zorlanmasına ve ses tonunun yükselmesine. Bağırmıyordu ama sakin bir adamın sesini yükseltmesi bile insanı kükreme etkisine tabi tutuyordu nedense, bunu da onunla öğrenmiştim.

"Amacın ne senin?" diyordu üzerine basa basa. Melek bu ana tanık olmasın diye derhal onu lavaboya sokarken, kayınvalidemin endişeyle mutfağa yöneldiğini ama kapının girişinde durup müdahale gerekirse içeriye girmek için beklediğini gördüm. Bakışlarımı kaçırdım ondan, söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlarken, öğütlerine sırt dönmek istemiyordum.

Baran "Aralarına girmeyeceksin artık!" deyince sarsıldım. Girmiyordu ki, dahası bizim aramız mı vardı?

"Ama Melek henüz..."

"Bir daha tekrarlamayacağım Badem. Aralarına girmeyeceksin, onlara kaynaşması için alan vermiyorsun. Hep aralarındasın."

"Ama ben..."

"Biliyorum, Melek'i çok seviyorsun ama böyle olmaz. Badem kırılmayalım değil mi abiciğim?"

"Yıkadım ben ağzını." dedi lavabodan çıkan Melek. Bir yanım mutfağa girip aradaki gerginliği yok etmek, diğer yanım aralarına girip kara kedi olma demekteydi. Ve Melek bu sesleri işitmesin diye "Anne biz yukarıdayız. Hava serin üzerimize bir şeyler alsak iyi olur." dediğimde, kayınvalidem sadece başını salladı ve Baran ile Badem'in sesi gittikçe uzaklaştı bizden.

Badem'in Melek üzerindeki hakkı muazzamdı, bunu ben bile bildiğimden ilk defa Baran'a kızdım. Ona müdafaa hakkı vermemesine içerledim. Nasıl olur da sonradan gelen benim için, ona sesini yükseltirdi ki? Ben kimdim onun yanında? Neyiydim? Ama o annesi gibiydi? Hatta annesiydi. Teyzeler anne yarısı değil miydi? Candı, kandı, merhametti.

İlk adımını, ilk sözcüğünü duyandı, hastalandığında başında duran, ağladığında gözyaşını silendi. Hem ne Melek ne de ben birlikteliğe hazır değildik. Ben anne olamazdım, ona umut veremezdim. Ben kendime güvenmezken ona güven teşkil edemezdim. İçimde anaç bir yanı taşımıyordum bile, yabancıydım anneliğe, beceremezdim. Biraz arkadaş olabilirdim, biraz da öğretmen gibi yol gösteren lakin hepsi bu. Fazlasını yapamazdım.

Korktum, annem muhteşem bir anne değildi ama anneydi işte. Hata yapınca azarlayan, iyi bir şey yapınca sevinen, gururlanan... Babam bencildi, kendinden sonra bizi düşünürdü ama babaydı işte, onda da babalık sevgisi az da olsa vardı. Sanırım ben babama çekmiştim, bencil miydim? Bencil olmak istemiyordum ama ufacık bir kızı üzmek de istemiyordum. Sevemezsem üzülürdü, kendi çocukluğum geldi gözümün önüne, babamın hiç kucaklamayan yapısı, despot halleri. Üşüdüm. Yok, ben anne olmayı beceremezdim.

Kahvaltı masasına geçmemize rağmen Badem gelmedi ve bu benim canımı çok sıktı. Melek öyle merhametli bir sevgiden mahrum kalsın istemedim. Badem anne gibi seviyordu onu, onların arasına girip bu sevgiyi kurletmekten, Melek'in üzülmesinden ürktüm. Kayınvalidem doğaldı, her zamanki gibiydi, hiçbir şey olmamış gibi, olayı büyütmeyeceği belliydi. Melek yemeğini keyifle yerken Baran ayaklandı.

"Ben çıkıyorum." dedi sadece, yüzü sert gözleri ifadesizdi. Arada saklandığı kalın kabuklarına bürünmüştü yine.

"Hayırlı işler." dedim ayaklanırken hafif çekinerek. Ondaki gerginlik beni de geriyordu. Sanki arada bir enerji vardı dokunsam çarpılacağız ve ikimizin de canı yanacaktı. Peşinden çıkıp her zamanki gibi çantasını uzattım. Yaklaşmaya korktum, uzaklaşmaktan ürktüm. Kaldım olduğum yerde, sanki elini oynatsa tepkisel olarak çığlık atacak halde gergindim. Kısa bir an gözlerime baktı, neden bilmiyorum ama sisliydi bakışları, korktum kaçırdım gözlerimi. Başını sallayarak çıkıp gitti. Tek kelime etmedi. Mutfağa tekrar girdiğimde kayınvalidem çayları tazeliyordu. Bir kapıya, bir masaya baktım.

"Otur yerine de yemeğini ye." dedi otoritesiyle.

Keyifsizce dudağımı dişlerken kapıya baktım ve çaresiz oturdum yerime ama ne iştahım vardı ne de huzurum artık. Bir aileyi sabırsız tavrım, düşüncesiz dilimle kırmış, bir anda bölmüştüm sanki. Pişmanlık ve suçluluk duygusu içimi parça parça etti.

"Baran nerede nasıl konuşacağını, kimseye haksızlık yapmayacağını bilir. Üzülme sen, yemeğini ye hadi." dedi tekrar tok bir sesle. Merhametsiz değildi ama... insandı!

Baran'ın kime benzediğini bazen çözüyordum; annesine çok benziyordu. Evet. Sabırlıydı, ama hem otoriter hem de sözünü esirgemeyen dürüst bir yapıya da sahipti. Soğukluğu üşütüyor, sıcaklığı ısıtıyordu.

Badem o sabah tavır yapıp kahvaltıya gelmedi, sonrasında da zaten yüzüme bakmadığı gibi ne zaman göz göze gelsek gözlerindeki düşmanlığı okuyabilir halde gezdim. Artık sakınmıyordu, açık öfkesini, nefretini gözleriyle üstüme kusuyor, uzaklığını ve soğukluğunu hareketleriyle belli ederken, ağzından kırıcı ya da eleştirici tek söz çıkmıyordu. Aramızdaki duvar günler geçtikçe kalınlaşıyor, kırılmaz hale geliyordu.

Ama Melek'le bir sınır daha yıkılmıştı aramızda. Artık arkadaş gibiydik. O Melek'ti benim için, ben ise onun ev arkadaşı Damla. Ama bir değişiklik vardı sanki Baran da. O gün değişmiş miydi bana mı öyle geliyordu? Ya da ben korktuğum için ya da evde huzursuzluğun sebebi olmamak istediğimden ondan uzaklaştığım için gergindik.

Ya da bilmiyorum ama geçen günkü operasyon için gittiği İstanbul seyahati iyi gelmemiş görünüyordu. Aslında Baran her zamanki gibiydi ama aslında değil gibiydi de, aramız limoniydi, çözemiyordum, anlam veremiyordum çünkü onu hâlâ tanımıyor, ne hisseder ne düşünür bilmiyordum. Ben onun için açık bir kitap gibiydim; sayfalarımı çevirdikçe okuyordu. O ise kapağına kilit vurulmuş sandık gibiydi; karanlık bir odanın içinde tek başına bırakılmışçasına. Yaklaşmak cesaret istiyordu, açmak ise güç ve bende ikisini de yapacak enerji de yoktu sabır da...

Ben yorgundum, bir savaşa daha katılamayacak kadar tükenmiş... Teyzesine misafir gittiğimiz gün gibi yakın olamadık bir daha, zaten olmak istemiyordum ama sanki onun uzaklığı beni yabancılaştırıyordu eve ve ona. Baran gülünce, şakalaşınca, sahiplenince evi benimsiyor, o uzaklaşınca, düşüncelere dalıp beni görünmez bir nesne haline kovunca, misafir gibi çekingen ve saf dışı hissediyordum.

Hani annem hep derdi babama, *'benim yurdum senin omuzlarında. Sen nerede evim orada.'* Anlamazdım, ya da anlamak istemezdim, şimdi anlamak neden bu kadar çok yaralıyor o zaman beni? Neden uzaklaştığı zaman kendimi evsiz, yurtsuz bir kuş gibi çaresiz hissettiriyor geri duruşları?

O yüzden gün içinde temas eden dokunuşlarına olan tavrım rahatlamıştı, ilk aşırı tepkilerimin yerini sıradanlık, alışmanın yanında mecburiyet almıştı. Kocam benim için iyi bir yol arkadaşı, yalnızlığıma varen oluyordu ama hâlâ o yarama dokunmaya çekiniyor, ben korkuyordum. Geçmişi en çok geceleri düşünüyordum muhakkak ama eskisi gibi suçluluk duygusuna kapılıp canımı yakmasına izin vermiyordum. Alışmak belli ki zaman meseleydi ve zaman yarayı kapatan en iyi ilaç değil miydi?

Onunla konuşmak çocukluk arkadaşımla konuşmak kadar rahat hissettiriyordu artık beni. Düşüncelerimi ona anlatırken ilgiyle dinlemesini seviyordum. Hatalarımı kırmadan, yüzüme vurmadan nazikçe anlatması etkilendiğim diğer güzel huylarındandı. Şakalarında bile bir ciddiyet ve kalp kırmayan yan vardı. Sabırlıydı, o kadar sabırlıydı ki bazen bu sabrı beni çileden çıkarıyordu. Düşünceli halleri ise her zaman

biraz daha şaşırmamı sağlıyordu. Mucize saklıydı sanki içinde, göremiyordum. Sonra zekiydi. Eline düşmüş gibiydim, sıkı sıkı tutmadığı halde sımsıkı tutmuş gibi ondan gidemiyordum.

İnsanlar bakışarak nasıl konuşur derdim hep, şimdi tek bir bakışla ne istediğimizi ya da neye kızıp sevindiğimizi anlar olmuştuk. Bizim için bazen sözcükler yoktu, kelimeler soluk israfı gibiydi. Tek bir bakışla herkes mesafesini ya da geçmesi gereken çizgiyi anlıyordu. Bazen öyle dalıp gidiyorduk ki sabaha kadar sohbet etsem bıkmıyordum, bazen öyle derin kuyulara dalıyorduk ki ikimiz de yanımızda dünya batsa hissetmiyorduk. İki âşık nasıl olur biliyordum ben ve onun da en az benim kadar iyi bildiğinden emindim artık, ama biz iki âşıktan çok iki iyi dost olmayı daha iyi beceriyorduk. Biz iki yol arkadaşı, ev arkadaşı, kader arkadaşı, yatak arkadaşıydık ama iki âşık değildik, belki de âşık olmadan kazandığımız bu değerleri kaybetmekten korkuyorduk.

Farkında olmadan sevmeyi öğrenmiş, karşılıksız fedakârlığı birbirimize öğretmiştik.

O yüzden o yanımda olsa bile, insan en çok geceleri özlüyordu sevdiğini.

Bu sabah biraz garip uyandım, rüyamda Sait vardı, evimizdeydik ve her hafta sonu olduğu gibi film izlemek için hazırlık yapıyordum ve bir anda etraf kararıp korkuyla beni titretmişti. O yüzden uyandığımda bir süre salak salak etrafıma bakınarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Uyku mahmurluğundan yavaş yavaş kurtulurken, Siirt'e gelişimi ve gelme nedenini hatırlatan adamın yanımdan ayrılan varlığına bakındım, yoktu. Boğazıma çöktü bir taş.

Bugün erken saatlerde gireceği ameliyatı için erken kalkmış olmalıydı Baran, kahvaltı hazırlamadığım aklıma gelince yataktan seri şekilde fırladım. Sanki böyle hızlı kalkınca yetişebilecektim ona. Hızla yatağı toparlayıp camları açtığımda, temiz havadan ziyade burnuna gelen taze ekmek kokularına bakılacak olunursa, kayınvalidem ya da Badem çoktan kalkmıştı.

Hemen elimi yüzümü yıkayıp, giyindim ve aceleyle mutfağa gittim. Bugün alışveriş sırası bendeydi ve nedense Badem bu görevini çok ciddiye alıyordu. Ortalardan kaybolmadan önce yakalamalı ve kilerde

ne tür malzemeler olduğunu öğrenmeliydim. Ama beklediğim kişiyle değil, hiç beklemediğim kişiyle karşılaşınca, şaşırarak saatime baktım. Henüz yedi buçuktu.

Kapının girişinde durup kollarımı göğsümün altında bağlayarak onu izlemek gibi saçma bir niyetim yoktu ama o kadar keyifli duruyordu ki, bu anın bozulmasına kıyamadım. Radyoda çalan hafif bir pop müzik eşliğinde mutfakta dolaşıp duruyordu. Elindeki tavada bir şeyler kızartıyor ve sabahın bu saatinde bir erkeğin görünebileceğinden çok daha çekici bir halde aklımı karıştırıyordu.

Üzerinde yapışık ikili gibi gezdiği beyaz pamuklu bir gömlek ve hiç tahmin etmeyeceğim bir şekilde, yıkanmaktan rengi solmuş bir kot pantolon vardı. Koyu kahverengi saçlarının üzerine düşen güneş ışınları bal tadını yansıtıyordu.

Bronz teniyle o kadar gerçek ve hayat dolu bir havası vardı ki, tam bir tablo gibi seyirlikti. Çok uzun zamandır fark etmediğim gerçeği yüzüme haykırıyordu adeta. Birçok kadının hayalini kuracağı kadar yakışıklı olduğunu ilk defa fark etmem saçma değil miydi? Garip ama bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Sait'i de kıskanırdım ama o bu kadar yakışıklı değildi, onu kıskanma sebebim hep elde avuçta duramayan karakteriydi. İnsanı içine çeken hayat sevinci ve insana değer veren havasıyla, bala üşüşen karınca misali herkesi çevresine toparlardı. Ama Baran başka bir adamdı. Otoriterdi, yerine göre soğuk yerine göre sımsıcaktı. Ve kahretsin! Nefes kesecek kadar yakışıklıydı.

Ama ben ondan etkilenmek istemiyordum. Bu şekilde tepki verebildiğime ise inanamıyordum. Çok garip.

Varlığımı her zamanki gibi hemen hisseden Baran doğal bir tavırla dönüp gülümseyince, aklımda gezen düşünceler bir anda uçuverdi. Gerçeklerle hayaller işte fikirlerimin soyutlandığı anda darmadağınık oluyordu.

"Günaydın uykucu." dedi iğneli bir sesle.

"Ameliyatın vardı." dedim savunmaya geçerek.

"Vardı, bitti."

"Ne zaman?"

"Gece üçte başladı sabah beşte bitti. Sandığımızdan temiz bir iş çıktı."

"Söyleseydin uyanırdım. Aç gitmezdin. Ben sabaha karşı deyince beş ya da altı gibi olacağını düşünmüştüm. Af edersin. Bilsem saati kurardım."

"Affetmem." dedi ciddi bir tonda.

"İyi o zaman affetme, yapacak bir şey yok." dedim aynı yolu izleyerek, umursamazca.

"İnsan en azından yalandan, ne yapabilirim, kocama kendimi nasıl affettirebilirim diye alttan alır. Burnunuzu düşürdünüz Damla Hanım, yerde durmasın."

"Kibirli olan sensin."

"Burnunu almak yerine üzerine basarsın değil mi?"

"Bir bayana nezaketen laf sokmamanız gerektiğini öğrenememişsiniz Doktor Bey."

"Bir bayan?" dedi yalancı bir olumsuzlukla, baştan ayağa beni süzerken. Kendimi o anda çıplak gibi hissettim ve durduk yere kızarıp ürperdim. Tövbe tövbe, bu huy da yeni çıkmıştı. Hemen gardımı aldım.

"Çık, pek bayanlık hal yok." dedi sonra beğenisiz bir halde işini bitirerek.

Şaşılacak şey ama şaka yaptığını bildiğim halde alınarak kendime baktım. Üzerimde her sabahki gibi temiz kotum ve beyaz tişörtümün üstüne giydiğim uzun hırkam vardı. Ne yani, beni bayan olarak görmüyor muydu? Güzel değil miydim? Tamam, gösterişli değildim ama çirkin olmadığımı da biliyordum her kadın gibi. Moralim bozuldu. Üşüyormuş gibi hırkamın iki ucunu kavrayıp göğsümün altında birleştirerek kollarımı bağladım.

"Gözüne hitap edilmiyorsa bakmazsın olur biter." dedim kırgın bir sesle.

Allah aşkına, şu kadarcık şeyi söylerken bile nefes nefese kalmış, sanki içimden küsmüştüm.

"Kızdın mı? Bana mı öyle geldi?" dedi aynı alaycı tavırla.

Nazlanarak omzumu sarstım. "Ne münasebet. Neden kızacakmı şım?" Kalp kırıldığında zamanla yapıştığını nasılsa öğrenmiştik, sempatik bir halde gülmesine öfkelensem de umursamayan kız rolünü oynadım. Konuyu dağıtmak işime geldiğinden "Ne pişiriyorsun?" diye sordum. Onun kolesterol seviyesiyle ne kadar ilgili olduğunu anlama isteğiyle, kızgın tavanın içindekilere şöyle bir göz gezdirdim.

"Uykucu karısı olan her adamın pişirdiğini." dedi uyuz adam yine sataşarak.

"Bakıyorum da bu sabah performansın zirvede, iyi saatte olsunla mı karşılaştın? Pek formundasın biçerdöver tavrınla. Ama sataşırken iki kere düşün derim, restine rest, jestine jest yersin, empati yapmak gerek, değil mi? Ama ben kızınca senin gibi sabırlı olmam adamı paralarım. Bu da benim sempati anlayışım."

"İki kelimeye dolu gibi yağdın Damla, nefes al istersen."

"Alırım ben nefes." dedim küserek ve kızgınca.

"Cadıyım diyorsun yani!"

"Yerine göre, bilmem anlatabildim mi?"

"Bakacağız artık." dedi inadıma.

Tavaya baktım. Et miydi o? Bu adam ne kadar çok seviyordu etli sütlü şeyleri. Ben burnumu kıvırırken, o "İstersen paylaşabiliriz." dedi inadıma yapar gibi burnumun dibine kadar sokarak. Iykk kokusu yine mide fesadı sebebimdi. Ne kadar artıyla eksi gibiydik, her ne kadar eksi olduğumu kabullenemesem de...

"Hayır, teşekkürler." dedim abartılı bir şekilde omzumu silkeleyerek. "Sabahları genellikle yoğurt, süt ve meyve yiyorum."

"Sağlıksız besleniyorsun." dedi ciddi bir azarlama sesine yansırken kaşlarını da çattı.

"Bence bu konuyu tartışmayalım." Dedim ve kaşımla elindekini gösterip burun kıvırmayı sürdürdüm.

"Sen otlarınla yaşamaya devam et öyleyse." dedi üstüme gelerek. Ne içmişti bu sabah bu adam?

"İnek değilim ben."

"Estağfurullah, ağzımdan öyle bir söz mü çıktı?"

Dişlerimi sıkarak dolaba yöneldim. Bir anda sinirlerimi nasıl zıplatabiliyordu ki, anlamıyordum. Bazen suratının ortasına okkalı bir yumruk atmak istiyordum.

"O zaman kevfine bak. Masanın üzerindeki kâsede meyve var. Annemin yeni yoğurt mayaladığına ise eminim, kilerdedir." Bana şimdi de beceriksiz mi diyordu? Resmen damarıma basıyordu. Dişlerimi sıkarak, "Yoğurdu ben mayaladım." dedim. "Yerini de biliyorum."

"Ben de diyorum neden cıvık olmuş."

İki elim belime yaslanırken horozlanan tutumumla, "Şimdi de bana cıvık mı diyorsun?" dedim kaşlarım çatılmış nefes nefese fesat bir halde dururken. İyice şirrete mi bağlamıştım ne, hem de sebepsiz yere.

"Benim söylemediğim şeyleri kendin söylemek gibi bir adet mi geliştirdin huysuz, hani bilirsem kelimelerimi ona göre hassas terazide tartarım."

"Huysuz mu?" dedim işaret parmağımla kendi döşümü dürterek.

"Huysuzsun, küsecek misin şimdi de?"

Evet, küsecektim ama şimdi inadımdan sittin sene küsemezdim. Baran ocağın altını kapatıp, tavadakileri tabağına boşaltırken yan gözlerle de bana bakıyordu ama onun dudaklarının kıyılarının hain bir sinsilikle yana doğru kıvrıldığına yemin edebilirdim. Eğilip özellikle yüzüne baktım ama yok, sanırım hayal etmiştim.

Gıcıktı işte, gıcık. Ne oluyordu bana; kesin muayyen günümde olduğum için oluyordu bu atraksiyon ve duygu çarpması. Sinirlerime yöneldim. Sadece yoğurt değil, akşam yemeği için de ihtiyaç duyabileceği hemen her şeyi seçip çıktığımda, kaşlarının kalktığını gördüm. Elimdekilere eğlenerek baktı.

"İnek değilim ben, sadece yemek için hazırlık."

Elini ağzında gezdirerek fermuarını çekiyormuş gibi yaptı. Huysuz bir çocuk gibi ayağını yere sertçe vurmamak için kendimi zor tuttum. O alayla parlayan gözleri ile baktıkça, içimdeki çığlıklarım arttı. Durduk yere gözlerim dolmuş, sebepsiz burnumun direği ağlama iradesizliğiyle sızlamıştı.

Kahvaltıyı birlikte derin bir sessizlikle hazırladık. Sanki az evvel şa kalaşan ya da sataşan biz değilmişiz gibi, onlar bir TV kanalının açık unutulmuş dizisinden replikmiş de, biri çıkıp TV'yi kapamış etrafı sessizliğe mahkûm etmiş gibiydi.

Neydi bizim oyunumuz; yalanlar söylemek, mutluyu oynamak, birbirimizin yarasına üflemek ve kollamak mı? O mutfakta sessizce dolaştıkça sanki her taraf kelebek etkisine büründü, ortam ve mekân değişti.

Üç yıl evvel olduğu gibi güneşli bir sabahın içinde kahvaltı hazırlayan Sait ve Damla geldi oturdu benliğimin tahtına. Rüyamın etkisinden çıkamamıştım belli ki, ne yüreğim ne de zihnim bugün onu unutturmayacaktı bana.

Gülüşlerinin sesi hâlâ yürekleri sızlatan o Damla ve onu güldürmek için bir standupçu edasıyla zeki hamleler yapan Sait... Gülen gözleri gitmiyordu gözlerimin önünden, boyu, posu, kokusu, sıcaklığı geliyordu aklıma. Durduk yere şimdi neden işkence ediyordu mazi bana?

Önceden ne kadar mutlu bir kadın olduğumu bilmek ve bu zamanlara sahip çıkamadığımı anlamak canımı yakıyordu. Hâlâ anlam veremediğim değişimime ne kadar kırgınsam, geçmişe de bir o kadar minnet duyuyordum. İlk defa mutluluğu onda tatmıştım ben. Şimdi arkamda sessizce dolaşan kişi Sait değil Baran'dı. Sanki o çıkıp gidecek ya da uzaklaşacak apansız Sait'in varlığı beni dolduracak, kolları beline dolanacak, dudakları boynuma dokunarak ayaklarım yerden kesilecek gibi hissettim yine. Doğrama tahtasına yerleştirdiğim yeni biberi sislenen gözlerim artık görmüyordu. Bıçak kayıp parmağıma oturana kadar da kör gözlerle doğramaya devam etmiştim.

"Dikkat etsene!" dedi kendi canı yanmış gibi azarlayan kocam.

Sanki iğne batmış gibi hissettiğim ama aslında büyük bir çizik attığımı, kanlı parmağımı ağzıma götürürken yakalayan adama baktığımda anladım. İri tanelerin yanağıma damlamasına engel olamazken garip bir ürkeklikle elimi ellerinden çektim. Elektrik çarpmış gibi irkilerek uzaklaştım farkında olmadan.

"Ben hallederim, zaten ufak..." Konuşamadım, nereden geldiği belli olmayan bir hıçkırık kuruldu boğazıma. Omuzlarımdan tutan adam ilgiyle yüzüme bakarken "İyi misin?" dedi yine aynı ses tonuyla.

"Ama pişman değil gibisin." dedi sataşarak. Ağlarken güldüm. O'ysa sıkıntılı bir halde iç çekti. "Sessiz kalmayı öğrenir insan sevince. Çünkü hiçbir dil özlemin anlamını anlatacak kadar derin değil, o yüzden insan en çok özleyince sessizleşir. Sessizleşen insan hırçınlaşır. Çünkü konuşarak anlatamadıklarını sessizliğiyle dillendirir. Bu yüzden en çok geceleri özler insan sevdiğini, çünkü gece sessizdir, tüm kederlerimizi yüklenir de karanlıkta, gık demez."

"Ben özlemek istemiyorum Baran." dedim kısık belli belirsiz bir ses tonuyla.

"Ben de istemiyorum." dedi sanki sesime yankı gibi çıkan tok sesi kısıkça. "Ama özlüyor yürek, elde değil."

Özlüyordum, en az onun sevdiğini özlediği kadar hatta daha fazla özlüyordum Sait'i, burnumun direği sızlıyordu bazen bu özlemden.

Sonra konuyu değiştirmek istediği her halinden belli olarak hafifçe beşik gibi sallarken bedenimi, dudakları da şakağıma dokundu.

"Bir kere güldüğünü gördüm."

"Normalde suratsız mıyım ki ben?" diye sataştım derhal.

"Öylesin." dedi yine damarıma basarak. "Huysuzumsun."

"Değilim."

"Huysuzsun." dedi yeniden. Göğsüne vurdum sitemle. "İçten güldüğünü gördüm."

Sustu o vakit, ben en son ne zaman içimden gelerek güldüğümü hatırlamıyordum. Yok, hayır hatırlıyordum ama yine itiraf etmeye korkuyordum.

"Gülüşünü özletme Damla."

"Gülerim ki ben." dedim saçma bir savunmayla.

"Gülüşünü bir taşa sarıp kafana atasım geliyor bazen, belki canın yanınca ne kadar özlediğimi anlarsın."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, şaşkınlığımı gözlerinde yansıyan garip bakışlarından görebiliyordum. Sanki o da itiraf ettiği şeyin şaşkınlığını yaşıyordu kendi çapında. Garipti. Parmakları yanağımda

kuruyan yaşları silerken, şefkatle "Gülüşünü özletme." dedi hüzünle yeniden. "Çünkü bir kadının en güzel takısı gülüşüdür."

"Çok romantiksin, ameliyathanede narkozu fazla mı kokladın?"

"Eğer unutmamı sağlasaydı tüpünü sırtımdan hiç ayırmazdım."

Birden yüzüm soldu. Bakışlarım göğsüne kaydı, elim hiç tereddütsüz göğsüne kondu. Güçlü ve ritmik atıyordu, bu sert ve sıcak göğüs benim evim mi oluyordu? Ve bu hızlı atan kalp başkasına aitti, tıpkı benim gibi, kiracısı mıydım bu sinenin? Ev sahibi olduğumu sanarak avunuyordum bazen.

Ne yağan yağmur ne kar ne geçen aylar, hiç biri soldurmuyormuş hüznü, kimsenin duymadığı bir şarkı, bir şiir, bir duâ hatırlatıyordu insana en olmadığı anda özleneni.

"Neden en çok bu ufak organ acıyor ki? Kocaman bedenin tüm derdini taşıyor da nasıl yorulmuyor, patlamıyor anlamıyorum." dedim hızla atan kalbi durdurmak istercesine elimi bastırırken.

"Çünkü destek alıyor." dedi elini göğsümün üzerine hiçbir art niyet olmadan koyarak. Hızlandı soluklarım şaşkınlıkla. Sanki yüreğim yaprak döküyor, tenim son bahar gibi sararıyordu. Kalbim sanki onun kalp atışıyla birleşmiş gibi tek ritimde atıyordu.

"Hissediyor musun? Tek vücut gibiyiz artık."

Şimdi ikimizin kalbinin de heyecanlandığını hissediyordum ve bu beni korkutuyordu. Uzaklaşıyordum o zaman geçmişten, ona yoğunlaşıyordu düşüncelerim. Gülümsedi. Tek gülüşüyle başladı içimdeki fırtına, tüm duyularımı sarmaşık gibi sardı hisleri. Teninin sıcaklığı içime aktı. Bir gülüp bir ağlayan fıtratımızla, "Ama nasıl?" dedim hüzünlü bir şaşkınlıkla burnumu çekerek.

"Allah her organı çift yaratmış, kalbi ise tek. Hepsi paylaşmış tüm görevlerini, bir eş bulmuş kendilerine, kalp yalnız kalmış. Eş bulamamış."

"Neden?"

"Yaradan nedensiz yaratmaz hiçbir şeyi işte. Düşünsene kalp iki tane olsaydı taşır mıydı bir diğeri öteki sevgiyi yüreğinde? Paylaşır mıydı sıkıntıları diğer organlar gibi tek bedende?"

"Ya kalp öldüyse?" dedim hüzünle. O dokunana kadar ölmüş gibi hissediyordum çünkü hasta kalbimi ama şimdi attığını duyuyordum işte.

"Allah kimseye hiçbir yarayı sebepsiz vermez Damla, senin yaran şifa oluyor bize." Karnım ağrıdı bu sözle, ben bu sitemi bir yerden hatırlıyordum ama nereden çıkaramadım. "Kalp ölmez Damla, yorulur, küser, kırılır ama ölmez." diye devam etti Baran. "Kırılır ve zaman en iyi yapıştırıcıdır. Yanına gelen destekle doğrulur kırgın yürek atışların, ona dayandığı an yeniden ayaklanır ve dik durmasını, destek alarak öğrenir."

Şaşkın bakışlarımı yüzüne dikip dikkat kesildim. "*İnsan bedeninden dünyaya bağlı olduğu için ve etrafında bir tel görmediğinden kendini mahkûm hissetmiyor. Oysa bu cihan bir kafes işte... Geldin, kondun. Kırıldı kanadın yoruldun. Nefesin bitti. Gözünü yumdun. Hepsi bu." dedi. Gülümseyerek saçlarımı okşarken şefkat doluydu.

Kollarım beline dolanırken, içten bir dürtüyle başım göğsüne düşmüştü. Kalp atışlarımız yine tek ritimdi. İçimizden gelen derin bir solukla ciğerlerimiz acımıştı. "Sen benim desteğimsin Baran, olmasaydın nasıl ayakta kalırdım bilmiyorum."

"Sen de benim desteğimsin Damla, olmasaydın nasıl bu kadar sakin kalırdım bilmiyorum. Sen benim yarama şifasın." dedi sımsıkı sarılırken bedenime. O anda anladım; Allah kimseye yarayı boşa vermiyordu ve kimsenin yarasını şifasız bırakmıyordu. Bu kadarı tesadüf olabilir miydi? Yerdeki karınca, gökteki kuş bile biliyordu bu ilahi ahengin tesadüf olmadığını. Bu ilahi düzeni yazan, her yaraya şifa, her kula kaldıramayacağı yükü yüklemiyordu. Adaletin sahibine şükrettim, o olmasaydı ben nasıl yaşamasını öğrenecektim? Yalnız değildim, benim içimi bilen Allah, çaremi hangi anda önüme çıkaracağını biliyor da, insan bu yüce lütfu nasıl bilmezden geliyordu?

Ben ikiye bölündüm; Baran'dan önce Damla ve sonra Damla. Severken sevilmeyi ve tek bir yöne bakan gözlerin ufkunu açmayı öğrendim. Belki biz âşık değildik, ama bu aşk tadında bir devaydı işte. Şifaydı.

"Bir kanadım kırık." dedi garip bir buhranla.

* FEAT. GÖKÇE

"Bir yanım felçli gibi hissiz." dedim çaresizce.

"İki kanadı çalışan kuşlar değiliz." dedi ciddiyetle.

"Yarımdan bir oluyoruz işte." dedim üzgünce.

"Uçmasını öğrenir miyiz bilmiyorum ama yaşama kanat çırpmak için can atıyoruz."

Ufacık kalmıştım; iri bedenin ve korunaklı kolların içerisinde. Saçıma dayanan yüzün, soluklarına sakladığı saçlarımın kokusunun hissi içinde başıma konan içten öpücüğün minnetini yaşadım.

"Sen olmasaydın, ben de yıkılırdım." dedi ilk defa açık yüreklilikle konuşuyordu. "Tek kanatla uçulmuyor Damla, yere çakılırdım." İlk defa o zaman ne demek istediğini idrak etmişti zihnim. Zifaf gecesi neden öyle söylediğini ancak şimdi kavramıştı kalbim.

"Savaş alanında kalan gaziler, birbirini bir bakışından tanır. Onların hüsranı canları yandığına, bir parçalarını yitirdiğine değildir. Tek kederleri, coşkusu tükenmeyen savaş alanından geri kaldığınadır. Hani severek yapılan ibadet gibidir Aşk! Rükûa isteyerek eğilip, secdeye heyecanla kapanmaktır."

"Yani diyorsun ki, 'En iyi demokrasi değilse aşk, en iyi darbedir sevgi; kontrolü ele almak için.' "

"Darbe yaptım mı?" dedi yine o espritüel kişiliğine bürünerek.

"Aldık ya seni içeri, kapıda bırakmadık işte." dedim şakacı kızgınlığımla.

"O zaman kapıyı açık tut da kırmasın dışarıda kalan Baran yüreğini."

"Kırılmaz; nikâh cüzdanındaki mühürle anahtarını verdik ya eline. Kapı kapanırsa açar girer içeri, sonuçta ev onun nasılsa. Darbe yaptı ya."

"Küstahsın." dedi çapkın bir hareketle gözlerini kısarak bakarken ve daha sıkı sarıldı. "Güzel bir küstah yetiştirdim sanırım."

"Çekeceksiniz bayım... Elinize sağlık yapacak bir şey yok, siz istediniz. Ayrıca küstahlık ukala olmaktan aşağı kalmıyor."

"Aldık mı başımıza belayı?" derken keyfi fazlasıyla yerine gelmişti.

"Aldın tabii, hem de imzayla, mühürle."

11. BÖLÜM

Bırakacağını bile bile sevdim.
Bunda ne kaderin ne de onun suçu yok.
Kim ne ederse kendine eder. Ben, beni benden ettim.

Ne oluyordu bu kıza anlamıyordum. Kazara sesimi çıkarsam elinden şeker kavanozunu düşürüp "Düşünmüyordum." diyor, yanına sokulup "Ne yapıyorsun?" desem, "Valla düşünmüyorum." diyerek suç bastırıyordu.

Allah Allah! Düşünmediği şey neydi ki bir anlasam, ben de düşünmezdim. Bazen huyumu hiç sevmiyordum. Taktım mı takıyordum. Bademiyice Leyla'ya bağlayınca düştüm peşine kuyruk gibi, neredeyse her an gözünün baktığı yerde, burnunun dibinde, elinin altındaydım. Ben ne zaman kuşkuyla ona baksam eli ayağı titreyen kız kızarıp bozuluyor, sanki yüzünden düşüncelerini okuyacakmışım gibi panikleyip alelade bir hızla derhal ortamdan uzaklaşıyordu.

Sürekli iğneli iğneli bakan, gözleriyle nefret kusan kız neredeyse. Ne değişiyordu aramızda bilmiyorum ama iyi şeyler sezinliyordu içim o zaman da daha fazla gidiyordum üzerine. Ne demişti Nilgün Annem: "Emek vermeden kazanılan sevginin gözden çıkarılması da kolay olur."

İçim sevmek onu istiyordu çünkü çok yalnızdım burada ve hiç arkadaşım da yoktu. Zaten alışık değildim dostum olmasına benim tek dostum her zaman Sait'ti ama artık o da olmadığına göre bu durum bende ciddi bir ihtiyaç doğuruyordu. Baran çok zaman eve yorgun gelen aynı zamanda işinin ehli iyi bir doktordu. Adama o yorgun halinde işkence etmek de vicdanıma sığmıyordu.

Madem Badem'le kardeş gibiydiler, madem aynı evi sahipleniyorlardı bir bireydik, benimle arkadaş olmasında sorun olmazdı.

O konuşmayınca ayağına çelme takılmış yaşlı gibi hissediyordum kendimi. Her ne kadar itiraf edemesem bile ben onunla kavga edip çekişmeyi bile özler olmuştum. O böyle sessiz kaldıkça içim şişiyor, huzursuz oluyordum. O yüzden istikrarla üzerine gidiyordum ama o benim bu tavrımı yanlış anladı ve baktı ki olmayacak o da çareyi benim dikkatimden kaçmakta buldu.

Bir süredir dalgın gezen Badem dün teyzesinde kalmak isteyince, Baran akşam yemeğinden sonra onu bırakıp tekrar eve gelmişti ama o geldiğinde ben çoktan uykunun kollarına sığınmıştım.

Gecenin karanlığında uyku mahmuru üzerime eğilen bedeni, koyu odanın ortamında zar zor görüyordum. Boğuk bir sesle tepki verirken, Baran usulca sokularak şakağımdan öptü.

"Acil hastam gelmiş, çıkıyorum."

Uyku öyle bastırmıştı ki, ne dediğini çok da algılayamadım ve kokusunu, sıcaklığını da yanına alarak uzaklaştı. Elini tutmak için uzandığımda, aynanın karşısında dikilip kendine çekidüzen verdiğini gördüm. Kalkmaya niyetlenince "Uyu lütfen, uykun açılmasın." dedi her zamanki anlayışıyla. Ceketini giyerken, "Sabah annemin kontrolü var, Melek'i okula bırakıp onunla hastaneye gelir misin?" diye sordu.

"Tabii." dedim gözlerimi ovalayarak. "Yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Vaktim yok, hem sen de uyu artık. Ben saati kurdum senin için, unutma kızı okula bırakınca hastaneye geleceksiniz." Tekrar uzanıp yanağımdan öptü ve sonra odadan sessizce çıktı.

Sonrasında hatırladığım tek şey, başımın yastığa gömüldüğü ve odaya sinen kokusunu içime çekerek yastığına sarılıp huzurlu bir uykuya daldığımdı. Tabii bu huzur sadece üç saat sürmüş olmalıydı, saatin tiz sesiyle yerimden fırladığımda, güneş henüz doğmuştu.

"Melek."

Panikle üzerime sabahlığımı geçirip hızla alt kata mutfağa indim ve yarı uykulu yarı uyanık çayı ocağa koyup altını yaktım ve Melek'i uyandırmak için üst kata çıktım. Bu sırada annemin kapısını tıklattığımda ses gelmedi. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, perdeleri çekili odanın ortasında duran yatağın başına esneyerek geçerken, onun "Kalktım." dediğini duydum. Kapıya yönelirken başını kaldırıp "Ayağında hani çorap?" diye azarlamasıyla durakladım.

Omuzlarımı silkeleyip gülümseyerek odadan çıkarken, onun hâlâ homurdanıp "Hasta olursan görürüm ben seni, karnım diye kıvranacaksın. Anne sözü dinlemez misiniz siz?" demesi bile güzeldi.

Bazen sırf söylensin diye çıplak ayakla gezmek gibi uçuk bir fikir aklımdan geçmiyor değildi hani. Biliyorum sabah namazından sonra Cevşen okuduğu için biraz geç yatıyordu. "Sen biraz daha uyu anne, Melek'i okula ben götürürüm." dedikten sonra Melek'in odasına doğru yürüdüm.

Normalde Badem uyandırır, giyinmesine yardımcı olurdu ama o malum konuşmadan sonra sabahları uyandırma işi bana kalmıştı. Odaya girdiğimde ayağımın altında ezilen kalemle bir an irkildim. Pembe nevresimlerinin içinde adına yaraşır şekilde uyuyan Melek'i, saatlerce bu şekilde izleyebilirdim ama vakit kısıtlıydı.

"Melek." dedim her zamanki gibi usulca. Huysuzlanarak homurdanıp uykusuna kaldığı yerden devam etti güzel melek. Eğildim ve saçlarını okşayarak "Hadi güzelim uyan, okula geç kalıyorsun." dediğim an gözleri fal taşı gibi açıldı. Okul onun için bir şifreydi; ne zaman ya da nerede söylendiğinin önemi yoktu, "okul" denildiği an aşkı depreşen Melek tepki verirdi.

"Kalktım, çok mu geç kaldım?" dedi endişeyle boğuk sesi. Bi[illegible] kız sabahları bu kadar tatlı olmak zorunda mıydı? İçime sarılıp bir daha oradan bırakmayasım geliyordu bazen.

"Yok daha değil ama hemen evden çıkmazsak geç kalacağız" diye dırdır tormasını dolaptan çıkarıp üzerini giydirirken

"Babam nerede?" dedi dağınık saçlarını geriye atıp gözlerini ovuşturdu.

"İşe gitti."

Melek lavaboya girdiğinde çantasını da hazırlamıştım, geriye [illegible] dersek karnını doyurmak kalmıştı. Zaten nazlı bir çocuk değildi. Önüne ne koysam yer, ne söylesem uyardı. O kahvaltısını yaparken saçlarını bağlamak benim için keyifli bir andı, oyuncağına kavuşmuş çocuk gibi hissediyordum kendimi. İçimden o ipek saçları örerken koklamak, çocuk yağmuruna tutmak geliyordu çok zaman.

Evden çıkmadan evvel çayı demlemiştim de annem için kahvaltıyı hazırlamam, servis sesiyle yarı başlı kalmıştı. Bu adam bana kızı okula bırak dememiş miydi, şimdi servis nereden çıkmıştı? Telefonu elime alınca kendime kızdım, adam anlayınca bana izahat verecek değildi ya, tam telefonu cebime koyacakken mesajını gördüm.

"Kusura bakma araba bende, o yüzden okulu aradım servis yollayacaklar. Merak etme gelir servis, Melek'e onun servisi olup olmadığını sorman yeterli."

Bu adamın beyni nasıl çalışıyordu? Hoş o beyin olmasa onca sene okuyup doktor olamazdı. Servis tam zamanında gelmişti ve böylece Melek geç kalacağım diye huysuzlanmamıştı. Onu hostese teslim ederken çocukların cama yapışarak merakla, birbirine sorular sorarak bize bakmasına aldırmayan Melek, her zamanki olgunluğuyla el salladı.

Gülümsedim. Ona yardımcı olmak, okula uğurlamak hoşuma gitmişti ve garip bir şekilde kahvaltı masasını hazırlayana kadar da mutlu yüzü gözümün önünden gitmemişti. Sanki gözleri parlıyordu bu sabah Melek'in, gülüşü de güneş gibiydi ve ben bunu o gittikten sonra ancak idrak edebilmiştim. Sanırım bugün sevdiği bir şey vardı, yoksa neden bu kadar mutlu olmuş olabilirdi ki!

kahvaltı sonrasında Nilgün annenin sövlenmeleriyle hastaneye varışımızda, sıra bize henüz gelmemişti. "Son zamanlarda tansiyonumun iyi olduğunu söyledim ama anlamıyor işte" dedi hüsnüzlanarak.

"Anne o doktor, bu bildiği vardır. Hem rutin kontrol demedi mi, yani belli dönemlerde doktorun görmesi şart."

"Doktor evimde işte, bakıyor ne gerek var buralara gelmeye?"

"Ama o sadece bakıyor, kan tahlillerini de telepati yoluyla yapmıyor. Kolesterolüne bakılmalıymış. Enzimlerini de unutmamalı."

Nilgün annemin Behçet hastası olduğunu çok sonra öğrenmiştim. Behçet hastalığına bağlı olarak şeker hastalığı da başlamıştı. Üstelik ağzının içinde yaraları çıkıyor, sürekli bağırsakları bozulduğu için lavaboyu mesken tutuyordu. Şimdi buna son zamanlarda tansiyon da eklenmişti. Sürekli gözetim altında kalması gerektiğini ise asla kabullenmiyordu. Bazen eklem yerleri şişiyor, bazen karın ağrısından saatlerce kıvranıyor ama bir defa bile "Ah" demiyor sürekli "Af Allah'ım," diye inliyordu. Ondaki bu tevazuuyla, her şeye hoşgörüyle bakan varına, gün geçtikçe daha fazla gıpta eder oluyordum.

Doktor hanımın kapısı açıldığında ikimiz de ayaklandık. İçeriden çıkan doktor -ki doktor mu post model mi kavramak imkânsız- güzel yüzüyle bize bakarak " Nilgün teyzem, hoş geldin." dedi uzanıp annemin elini kendi bakımlı ellerinin arasına alarak. "Seni iyi gördüm."

"İyiyim çocuğum, Baran ısrar etmese gelmezdim."

"Bunu bildiğim için oğlunu devreye soktum. Aslında seninle biraz dertleşmeye ihtiyacım var, oğlun duymasın ama hastalığın bahane oldu." diyerek nabza göre şerbet veriyordu. Kadın gülümseyerek bana göz kırptı, içimden ne kadar sıcakkanlı, yüzü gibi kalbi de güzel birisi olmalı divecektim ki, gözlerinde gördüğüm bir ışık huzmesi tüm tüylerimi havalandıran yel gibi bedenimi sardı. Yanısıma olma olasılığını düşüneceğim kadar hızlı geçişmişti, belki de ben sırf kadın çok güzel ve gösterişli diye kadın fıtratımla bir bahane arıyordum.

Nilgün annem onun söylediği bir şeye kızarak, "Bunun için beni avağına mı getirdin kızım?" dedi şakalaşarak. "Eve gelseydin ya, kapımız

sana her zaman açık. Hem eskisi gibi gelmiyorsun artık. Seni kıracak bir şey mi yaptık bilmeden?"

"Olur mu Nilgün teyzem, malum şehir dışındaydım. Hem iş hem de sohbet şansı yakaladım bak yine." derken şuh gülüşü hastanenin koridorunda yankılanıyordu.

Kayınvalidemin elinden tutup içeri çekiştirirken arkalarından hareketlendim ve onun bana gülümseyerek "Yardımcın burada kalsa da olur, ben zaten yardımcı olacağım sana." demesiyle, sanki düz bir duvara son hızla çarpmış gibi sersemledim. Ağzım kaydı sanki elim çarpıldı ya da ben felçsiz donukluk geçirdim.

O ana kadar olan iyi niyetimi katlettim ve doktor bozması kadına, öldürücü gözlerle bakarken, içeri geçen kayınvalidemin itirazıyla "Kumral o yardımcımız değil kızım." demesiyle -manken- aman doktor hanım bana tepeden tırnağa kibirle bakmayı sonunda kendine borç bildi.

Nilgün annem sevgiyle bana bakarken, "Gelinim o benim. Baran'ımın eşi..." dedi gururla.

Kumral denen Doktor nedense buna hiç şaşırmamıştı, gözleri bu gerçeği zaten biliyor gibi sert parlıyordu. Dudaklarına yapışan o dışı içten, içi sahte gülüşüyle yalandan bir iç çekti, "Öyle mi?" dedi sesini yaya yaya... Özür dilercesine kirpiklerini kırpıştırarak mahcup olmuş gibi gerdan kırdı.

Ansızın mideme bir ağrı bindi. Soluklarım yüzlerce kat merdiven çıkmışçasına genzime oturup canımı yaktı. Biliyordu, ***karısı*** olduğumu ya biliyor ya da tahmin ediyordu ama bilinçli olarak yapmıştı bunu. Beni aşağılamakta kasıtlıydı çünkü Baran'a yakıştıramamıştı.

"Ah pardon yardımcısı olduğunuzu sandım." dedi üzgünmüş gibi.

"Yardımcısıyım zaten, ben onun hayatına yardımcıyım." dedim gururla ve bunu söylerken göğsümü de kabarttım. Bir evlat için annesine hizmet etmek gurur verirdi, utanç değil. Güldü Nilgün annem, o gülünce tüm sinirim uçtu gitti aklımdan.

İçeriye girdiğimizde her şeyin benim kuruntum ve bir yanlış anlaşılma, yıldızımızın barışmaması olarak düşündüm ve başta olan hoşgörüsüzlüğü sineye çekip, saygısızlığımı geriye iteledim. Ama Kumral

denen doktor inatla, sanki kontrole değil de beş çayına gelmişiz gibi davranmıyor muydu -yani kayınvalideme- işte o vakit tüm iyi niyetimi yine idam sehpasına dikiyordum. Bir hatası daha, ona olan hoşgörü mün idamına sebep olacaktı, hem de dönüşü olmaksızın.

Önce sorularına aldığı cevap doğrultusunda tahliller istedi, sonra dikkatle ilaçlarını yeniden düzenledi, yeni bir tansiyon takvimi gerçekleştirdiler.

"Bu aleti gelirken yine getir bakalım kayıtlı tansiyonların ne âlemde... Şeker için aynı tedaviye devam, bir sıkıntı yok ama olursa diyabete yönlendiririm." diye tembihledi.

Kapı tıklayıp açıldığında, içeri girenin kim olduğunu hissetmem uzun sürmedi. Adam daha içeri girmeden kokusunu duyumsamam saçma değil miydi? Ve sonrasında göğsümün ortasındaki o baskı, varlığının kanıtı gibiydi.

"Nazlı hastamız nasılmış Doktor Hanım?" diye sordu Baran gülümseyerek kapıyı kapatırken.

Yerimden kalktığımı, dahası nefesimi tuttuğumu idrak edemedim. *Doktor Bey* diye alay ediyordum ama onca aydır evli olduğum kocamı, ilk defa beyaz önlükler içinde ciddi bir doktor idamesinde gördüğümden, az kalsın küçük dilimi yutuyordum.

Yanıma gelişini, eğilip her zamanki sadeliğinde şakağımdan öpüşünü, hayal meyal hatırlıyorum. Afallamıştım hatta ayakta uyuya kalmıştım. Sesi uzaktan geliyormuş gibiydi, dangalağa bağlayan gözlerimi güzel yüzüne çevirdim. Bir şeyler diyordu bana, sesi netlik kazanmaya başladığında, "Yemek yediniz mi?" dediğini zar zor seçebildim.

"Hazırladım." dedim öyle saf saf. Baran kaşlarını kaldırınca "Yani evde yiyecek..." İyice saçmalamadan derince iç çektim. "Lavabo nerede?" diye sordum.

Kumral Doktor, kayınvalidem hatta Baran tuhaf tuhaf yüzüme bakıyorlardı. Kendimi hiç hissetmediğim kadar garip hissediyor ve bu hislerden hoşlanmıyordum.

"İyi misin?" diye sordu Baran kaşlarını çatarak. Meslek alışkanlığıyla elini alnıma koydu.

"İyi... iyiyim." dedim boğazımı kılçık kaçmışçasına temizleyip ve bessum ettim. Yüzüme vastık bastırsalar ancak bu kadar boğuk çıkara kartlaşan sesim, "Hastane ortamı." diye salladım sonra da. Sanki tüm cik oda üzerime geliyor, nefes alamıyordum.

"Seni götüreyim." dedi Baran nazikçe koluma dokunarak. Do kunduğu an irkildim ve dokunmasına nedensiz tepki vererek kolum elinden kurtardım. Naz mıydı, öfke mi bu halim ya da tam olarak ne bebi neydi?

Bu patlamadan sonra sinir bozucu bir sessizlik oldu, Baran hiç si tifini bozmamıştı ama şakağındaki bir damarın attığı gözle görülü yordu. Sessizlik uzayıp gittikçe, sinirler büsbütün gerildi. Neler oluyordu bana, niye yapıyordum böyle saçma tepkileri ona?

Baran nazik bir tutuşla elini sırtıma koyup beni yönlendirirken az önceki yaptığım çıkışa daha şimdiden pişman oldum. Oysa Sait'e karşı hiç böyle hırçın davranmaz, ani tepkiler vermezdim. Yine kıyaslamaya geçmeden kendimi frenledim. Sanırım bu evlilikle birlikte kişiliğim de bozulmuştu keza ben beni tanıyamaz hale geliyordum.

Yüzüm düştü, yine içim acımaya başladı, ah hayır zamansız gelen melankolik hallere alışmak istemiyordum. Baran beni koridorun sonuna yönlendirince, "Nereye?" dedim şaşkınca. Lavaboların önünden geçmiştik.

"Lunaparka." dedi yine o garip gülüşüyle. Midemdeki kelebeklerin kanadına vurup bayıltmak istedim.

"Lunaparkta ne yapacağız?" dedim iyice balataları sıyırarak.

Bu sefer ciddi bir endişeyle kaşlarını çatıp olduğu yerde durarak "Sen sahiden iyi değilsin. Neyin var?" diye sordu aniden. Saçlarımı kulağımın arkasına sokuştururken "Lavabo..." dedim sanki sözcükleri unutmuş gibi.

Kolumdan nazikçe yönlendirerek "Ameliyata ben girdim ama kafayı bulan sensin." dediğinde gülümsemesi aynıydı. Sonra durdu, yüzüne dalgın dalgın bakınca, kaşıyla lavabonun kapısını gösterdi. Anlamayınca "Burası doktorlara ait, girebilirsin." dedi kapıyı açarak. İçeri

gitmekle kalmak arasında sıkıştım. Yok, ben iyi değildim, kişi kendisinin farkında olmaz mıydı?

"Baran ben iyi değilim." dedim birden, pat diye. Endişeyle yüzüme bakıp nevim olduğunu anlamaya çalışırken "Böyle bakarak göremezsin, sorun içimde." dedim kısık bir sesle.

"İçinde bir huysuz var, bunu saklamıyorsun ki zaten." dedi benimle maytap geçerek.

"Öyle değil, alayı bırak. İyi değilim işte, kafayı sıyırmış gibiyim. Artık kendimi tanıyamıyorum, değiştim ben."

"Ben seni aldığımdan beri aynısın, huysuzsun." dedi aynı sakinlikte.

"Anlamıyorsun beni." diye çocukça bir kızgınlıkla ayağımı yere sertçe vurdum. Garip ama gözünde salak durumuna düştüğümü düşünerek öfkelenip ağlamak istiyordum. "Anlamıyorsun. Bir de doktor olacaksın."

Başını sallayarak, refleks bir hareketle kaşlarından birini yukarı kaldırdı. Bu muydu yani tek tepkisi! Daha fazla öfkelendim. "Ya beni bazen gerçekten çileden çıkarıyorsun." dedim hâlâ sakindi ve aynı dikkatle yüzüme bakıyordu. "Ya uf, yüzüne bir yumruk atmak istiyorum." dedim daha fazla öfkelenerek. Bu defa iki kaşı da yukarı kalktı. İyice dibine girdim. Ayakuçlarımda yükselerek yaklaştım, soluğunun sıcaklığı tenimde dolaşıyordu. Bakışlarındaki şaşkın pırıltılar kalbimin daha hızlı ve sert çarpmasına sebep oluyor, beni heyecanlandırıyordu.

"Ben de istiyorum!" dedim apansız.

"Neyi?" dedi hayretle.

"İçtiğin şeyi."

Şaşkınca bakarken. "Ne içiyorum ki?" diye sordu.

"Sakinlik şurubu, hapı, gazı... Her neyse ondan ben de istiyorum. En çok bana lazım."

Güldü, böyle bacaklarımın bağını kesecek bir şekilde gülerek beni ittirdi. "Git yüzüne su serp, sahiden iyi değilsin, sonra da seni asabiye koğuşuna bırakayım."

"Asabi değilim ben."

"Huysuzluk koğuşu henüz kurulmadı. Üzgünüm henüz elimizde sadece bu var."

"Ya... Ya..." dedim ayağımı yine çocukça yere vurarak. Eğildi, gözlerini gözlerime dikerek "Muayyen günün bitti sanıyordum. Yine mi başladı?" dedi doktor arsızlığında.

"Uyuz..." dedim dişlerimi sıkıp aynı anda ellerimi yumruk yapıp birbirine vurarak. "Uyuzsun."

Güldü bana deli görmüş gibi, keyifle güldü. Ya bir tane çaksan ne kaybederdim? Dişlerimi sıkıp ağzımın içinde çığlık atarak içeri girdim. Yok, ben iyi değildim. Bozulmuştum ben, eski, sakin, umursamaz, aldırışsız Damla yoktu. Benim ayarlarım bozulmuştu. Annem hep derdi, ***"Damla saz gibidir, hangi notadan dokunursan o makamdan çalar."***

Bu adam neden hep sinir tellerime dokunuyor, ille de sataşıyordu ki?

Yüzüme suyu artarda çarparken bana ne olduğunu kavrayamıyordum. Bu hislerden hiç hoşlanmamıştım, dengesizliğimden karnımdaki kelebeklenme hissinden, kalbimdeki fillerin tepişmesinden, tepeme çıkan cinlerden, soluklarıma vuran hızdan hiç hoşlanmamıştım. Hayır, bunlar bana göre değildi. Ama görmüştüm işte.

Kumral denen kadının ona nasıl beğeniyle baktığını gördüğüm an, içime kaçan cin, kızı duvara çarptıkça resmini çıkarmak istiyordu. Hiç Doktor gibi değildi, podyum mankeni gibi duruşuyla benden en fazla dört-beş yaş büyük, güzel bir İspanyol'a benziyordu daha çok.

Nefis siyah saçları ve uzun siyah kirpiklinin altında ela gözleri vardı. Birçok kadın gibi batı modasını benimseyip modeller kadar da zayıflamamıştı. Bu yüzden sadece kadınsı hatları dolgundu ama stil ikonu gibi bir albenisi vardı. Elbiseleri üstüne oturuyor, göğüslerinin dolgunluğunu ve kalçalarının baştan çıkarıcı kımıldayışını ortaya koyuyordu.

Allah'ım sapık gibi kadını ne ara süzmüştüm? Aynadaki aksime baktım. Altımda kotum, üzerinde keten düğmesiz gömleğim ve yine üşüdüğüm için üzerime attığım uzun hırkam... Saçlarımı tepemde sıkı bir topuz yapmıştım. Parmaklarım bilinçsizce cildime dokundu. Bir zamanlar gece gündüz krem sürdüğüm yüzüme dikkatle baktım...

Baktığım yüz geçmişte kalmıştı sanki. Şimdilerde daha kuru ve maskelerden uzak sadece yıkanıp temizlenen bir cilt vardı.

Göz kenarlarımda kaz ayakları çıkmıştı çoktan ve ben asla şu ana kadar bunun farkında olmamıştım. Dudaklarımın kenarlarındaki gülmekten oluşan mimik kırışıklarım daha mı derinleşmişti? Hayır, aynı gibiydi ama kendimi yaşlı, hantal, beceriksiz, bitkin, pespaye gibi hissettirmişti Kumral'ın bakımlı yanı.

İri mavi gözlerimi çevreleyen kaşlarımı aylardır almıyordum mesela, gerçi alınmış gibi intizamlı duruyordu ama olsun. Ben artık güzel değil miydim? Kirpiklerimin hep rimel sürülmüş gibi koyu ve kıvrık olduğuna sevinirdim evvelden, kaşlarımın bir kalemle çizilmiş gibi muntazam oluşu Allah'ın bana bir lütfuydu. İri menekşe gözlerim hep dikkat çekerdi ağlarken de gülerken de, bu yüzden sevmezdim, için için hep kızardım duygularımı ele verdiği için. Bakımsızdım, hem de ciddi anlamda bakımsız... Kendimden geçerken Baran'a uğramış gibiydim.

Ne kıskançlığı, olsa olsa bu hemcinsimize olan hayranlık olurdu. Hakikaten güzel kadındı. Hakkını yememek gerekirdi. Kendime bir kez daha bakmaya korkarak lavabodan çıktığımda, Baran'ı kapının girişinde beni beklerken buldum. Şaşırarak dudağımı kıvırarak "İşin yok mu senin?" diye sordum. Ona neden kırgındım ki hâlâ, kendimi anlayamıyordum.

"Hastalarıma iş dediğini duyarlarsa, çok üzülürler."

"Sen duâ et, her gün işe uğurlarken 'Allah bereket versin' demiyorum." deyip şakayla gülümsedim. Bu sözümle o da güldü.

"Sorma, ilk doktor olduğumda teyzem odama asmam için kocaman bir bereket duası getirmişti de biri görecek diye ödüm kopmuştu." dedi kulağıma doğru eğilip fısıltıyla. Elimle ağzımı kapatıp güldüm buna. Allah kimseyi hasta etmesin, bunun çokluğu dilenebilir miydi hiç! Toparlayarak,

"Hastan yok mu senin?" dedim yine aynı huysuzluğa geçmiştim.

"Çok." dedi bana inat lafı istediği gibi çevirerek. Suratım şirret bir öfkeyle asıldı. Baran yüzümü ellerinin arasına alarak dikkatle gözlerime

Kaçacak ve arkaya "Annem merak eder yarına gideyim" demeye cesaret edemiyor zavallıcık durdurdu. Cevap beklemeden yine sordu. "Sonra sarı saçlım, mavi gözlüğüm nerde" dedim düşünmeden cevapsız.

"Dışarıda değildir herhalde var Demir."

"O zaman ninnyi çarpmışlar içeriye gelmiş işte. Hemencecik gitmeliyim ama" dedim yüzümü asarak. *Kimsesiz bir eşek cesedi* diyecek iken vakit ve kalbime acımadım yine ama sepeti terkedişimi daha erkenden geç. Ve sonra kaçmaktan ödüm kalmadı cabalamıştım yine

"Uzun sepetçi nerde ver"

"Bilmem içeride olmalıdır" dedim dalgınca cevapsız.

"Ben de sepetsiz kalmam dilenecek o zaman." dedi ama ayrıldı.

Kalbi adamı yine dinledim dinlemedim ya, sepeti bana bak vardı verde bir sepetçi bulurdum ben. cinliğe cinlemem kalır. Neredeyse sepeti terkedişim acımış yine vazgeçecek sepetçiye koşmaya başlamıştım. Bir sepet mi? Hemen akşamda bir sepet yapılmıştır gözlerim birden

bakıp gözlerini kaçırmamak için kendimle savaştım. O ne zaman gözlerime bakıp bana bakıp bana bakıp bana

[illegible] Ağzım bir karış açık halde ona bakınca Baran endişeyle "Ne ... Ne oluyor? Ne düşünüyorsun yine?" dedi ciddi bir endişeyle.

Ağzımı kapadım şak diye, sonra iç çekerek omzumu sarsıp sözüne geyip vurmaya başladım. Bu sefer guluvordum, garip ama gerçekten eğleniyordum. Baran benim duygu geçidime yetişemediğinden sövüp saçar diercesine başını salladı.

Ne yapıyordum ben, durduk yere nive huysuzluk çıkarıyordum ki anne-annadım. Odaya girdiğimizde Kumral Hanım, sırada hastası olmadığı için ağzını yayarak, otuz iki dişinin beyazlığını gösterircesine gülüyordu. Anladık, dişlerin de çok düzgün ve güzel. Bu kadın başka ne verem de acıp göstermeden buradan uzaklaşmak tek dileğimdi.

"Nasılsın kızım?" dedi annem merakla.

"Yorgun," dedim keskin bir tonda.

"Bir sıkıntı mı var?" dedi Baran annesine bakarak.

"Yok oğlum, ne sıkıntısı olacak? Sizi beklerken sohbet ediyorduk." Başımı bana odaklandığında gözlerimi kaçırdım. Bu kadın da en az oğlu gibi sıkıntı çıkarmakta geri kalmıyordu. Baran kısa bir an manalı manalı baktı bana, sonra Kumral'a dönerek "Kumral bu Damla, eşim. Tanıştırmış mıydım?" dedi özellikle bir de kendisi tanıştırarak. "Bu da Kumral, okuldan arkadaşım, aynı zamanda buradaki meslektaşım."

"Ben senden sonra bitirdim fakülteyi."

"Olsun, son sene yakalamıştın." dedi Baran gülerek. İçtendi. İçten olması da hoşuma gitmemişti. Arkadaşı olması da, aynı fakülteyi bitirmeleri de hatta... hatta aynı yerde çalışmaları da hiç hoşuma gitmedi. Tamam, dünyada hayat varsa bu kızın tavını orada bir hastaneye çıksın, ancak o zaman rahat ederdi içim.

"Merhaba Damla." dedi Kumral elini uzatırken. Dikkatim nihayet sözlerimin sert yüzünden onun sımsıcak gülen yüzüne kaydı. Ya bir insan nasıl bu kadar güzel maskelerdi içinin fesatlığını? Oyunculuğuna hayran kaldım. Ben duygularımı gizlemekte ne kadar başarısızsam, o da Oscar'lık başarılıydı. Hollywood yıldızıydı mübarek.

"Ama fotoğraflarından daha güzel gözlerin varmış." dedi az evvelki tatlı tavırlarla, hiç yapmamış gibi sımsıcak bir tavırla.

"Sen ne zaman geldin buraya Kumral kızım?" diye sordu kayınvalidem. "Hani İstanbul'da bir hastaneye gitmiştin."

"Oralar bana göre değil Nilgün teyzem, ben memleketimi özledim." dedi dil kırarak.

"Özlersin, memleket gibisi var mı?" dedi kayınvalidem de anaç bir tutumla iç gererek, yine vatansever yüreği kabarmıştı ama yanlış yerde ve sorunlu vakitte.

Baran annesiyle ilgilenirken Kumral denen doktor bozuntusunun gözleri açık bir beğeniyle Baran'ın üzerindeydi ve bunu yaparken benden zerrece kadar çekinmiyordu. Baran farkında değil miydi bu açık ilginin, neden müdahale etmiyordu? Gözlerim kısıldı... kısıldı. Kumral'la bakışlarımız çakıştığında yaptığı arsızlığı umursamayarak bana göz kırptı, gözlerim bu sefer abartılı bir kıskançlıkla ateş saçarken dişlerim intikam naraları atarcasına gıcırdayarak sıklaştı.

"Damla..." dedi Baran dikkatimi çekmek için, ölümcül bakışlarım kocamın koyu kahvelerine kaydığında, elimde neşter olmadığına duâ etmesi gerektiğini sessizce anlatmıştım. Baran da kaşlarını çattı tıpkı benim gibi, ben daha fazla çattım onu dövmek ister gibi.

Aramızdaki ilk sessiz savaşı başlatmıştım böylece her evli çiftin yaptığı gibi. Asık surat, huysuz duruş, cadaloz tutum, öfkeli gözler ve büyük dudaklar. Hah hep eleştirdiğim şirret kadınların resmi tablosu olmuştu yüzüm. Keşke gücüm yetseydi de...

Tövbe Tövbe. Git şeytan başımdan, kırdırma bacaklarını, attırma tepemin tasını...

Kayınvalidemi ablukaya alan Kumral, allem etti kallem etti önümüzdeki hafta akşam yemeği için sözleşme sağladı. Hem de bana *istiyor musun* diye sormadan. İstemiyordum tabi ki, o kızı kocamın yanında- yani evimde istemiyordum.

O hafta kendi içimde başlattığım savaşı huysuz bir duruşla süslemem uzun sürmedi. Baran resmen benden uzak durur hale geldi. Huysuzluğum ve şirretliğim sabır abidesini bile deprem gibi sarstı. Ağzımı

açtırmamak için ne konuşsam "Tamam." diyordu. Yani o kadar ki, öl desem, "Tamam." diyecek haldeydi. Niye bu kadar sakin bir kocam vardı benim, niye damarıma basacağı zaman geri durup beni tek başıma bir savaşa sokup kendi harbimde mağlup ediyordu?

"Damla yırtma o benim." dedi ince bir ses dikkatimi dağıtarak.

Ellerime baktım, avucumda duran pembe elbiseyle ne yapıyordum ben? Bakışlarım çikolata gözlü miniğe kaydı, bana bakıyor ve kıyafetine zarar verip vermeyeceğimi merak ediyordu.

"Özür dilerim zarar vermek istemedim, dalmışım." dedim üzgünce. "Bunu giyince saçlarını nasıl yapalım?" diye sordum. Aynaya baktı başını sallayarak.

Üzerini değiştirdiğimizde bile aklım allak bullaktı.

"Çiçekli tokalarımı takalım mı?" dedi elindeki pembe papatyalı tokayı bana göstererek.

Tokaları elinden aldım. "Çok mu sinirlendin bana?" diye sordu Melek ürkekçe.

"Sana neden sinirleneyim ki?" dedim saçlarını usulca tararken. İpek gibiydi, mis gibi de kokuyordu üstelik.

"O zaman babama mı kızdın?"

"Yok, ona da kızmadım."

"Kime kızdın o zaman? Badem teyzeme mi?"

"Hayır tatlım, kendime." dedim dürüst olarak.

"İnsan kendine kızar mı?"

"Hem de çok zaman..."

"Neden ki?"

"Çünkü artık kendimi tanımıyorum."

"Ben tanıyorum ki seni." dedi Melek masumca, aynadaki gözlerimiz çakıştı. Dikkatle bakıyordu bana masum gözleri.

"Gerçekten mi?" dedim merakla. Kalbim bir tuhaf olmuştu, sanki birisi eline almış sıkıyordu. Başını salladı. Soluğumu tuttuğumu idrak edemedim.

"İyi birisin sen. Ama tuhafsın." dediğinde şaşırdım.

"Nasıl tuhafım?"

Melek hızla arkasını döndü ve büyük bir dikkatle gözlerime bakarak konuşup konuşmaması konusunda düşündü. Sonra omuzlarını kaldırıp "Öyle işte." diyerek yere atladı ve elimden çekiştirerek "Hadi babam bekliyor bizi." dedi kapıyı açarken. "Sen de giyin, gidelim. Kuzenlerim bekler beni."

"Ben üzerimi giyindim Melek." dediğimde durdu. Bana tepeden tırnağa bakarken şaşırmıştı.

"Böyle düğüne gidilmez akıllım." dedi akıl verircesine.

Üzerime baktım. Mis gibi temiz siyah kotum, üzerine balon kollu beyaz lüks yaka gömleğimi giymiştim. Makyaj yapmak içimden gelmemişti, saçlarımı da güzelce topuz yapmıştım, bence mis gibiydim.

"Seni kınarlar." dedi Melek babaannesi gibi bilmiş bilmiş konuşarak. Bu kelimesini duyunca elimde olmadan gülmeye başladım. Gülmemden cesaret alarak devam etti. "Burada gelinler pullu elbiseler giyer. Gözlerine boyalar sürer. Böyle böyle kocaman olur gözleri."

"Ama ben gelin değilim ki."

"Sen babamın gelinisin akıllım, pullu giyinmelisin, süslenmelisin." diye akıl verip koşarak uzaklaştı yanımdan. *Babasının gelini!*

Aslında düğüne gidene kadar Melek'in ne demek istediğini anlayamamıştım. Ya da işime gelmemişti.

"Kızım ben namaz kılmaya gidiyorum." dedi annem sokularak. Dalgın bakışlarımı kaldırdığımda nerede olduğumuzu hatırladım. Yakın bir akraba düğününe gelmiştik. Burada düğünler öyle salonlarda olmuyordu, eğer köyde yaşayan bir çift evleniyorsa, kuruluyordu bahçeye düğün alayına bir meydan, kenarına atılıyordu masalar sandalyeler ve her sokak düğün salonu ve pistine dönüveriyordu.

Aslında alışık olmam lazımdı artık bu görsele ama ne yazık ki bazen yadırgıyordum. Kayınvalidem yanımdan kalkınca, üzerime düşen gözlerin ağırlığından ve açılması için zaman kollayan ağızların dolu dolu sorusundan kaçmak için, yerimden kalkıp kızların aynı yere birikerek kıkırdaşıp durduğu odaya daldım.

Ah ben ne yaptım? Dimyat'a bulgura giderken evdeki pirinçten almıştım.

Kanepeye oturduğum vakit gözlerimi nereye çevireceğime şaşırmıştım. Gencecik ve şıkır şıkır giyimli onlarca kız... Başlarında beyaz yazmaları, üzerlerinde allı pullu temiz kaftan ve fistanları, kalem kaşlarının büyüsünü arttıran iri gözlerinde kapkara sürmeleri ve burunlarında çeşit çeşit hızmalarıyla... Her yüzde konuşacak bir ifade vardı ve ağzı olan konuşmak için öne atılıyordu.

Allah'ım, kadınlarla dolu bir köyde, sırlar kelebeklerden daha kısa bir ömre sahipti. Ve sıra bana geldiği anda, sorgulara ve sorulara boğuldum. Kızlar aksanları yüzünden kabalaşan Türkçeleriyle bağrışıyor... etrafım bir şekeri saran karınca ordusu misali daha çabuk kuşatılıyordu.

Meraklı tazeler, dedikoduya aç yaşlılar, hayal peşinde koşan kız kuruları, henüz pembe bulutları keşfeden genç kızlar, mısırın peşindeki tavuklar gibi etrafıma toplanmış, bir parça bilgi için beynimi gagalıyorlardı. Herkes herkesi ne kadar çok merak ediyordu burada.

"Duyduğumuz şey doğru mu? Söylenenler doğru mu?" diye başladı henüz on dokuz yaşında gösteren Nazan adındaki kız.

"Ne duydunuz ki?" dedim merakla yüzüne bakarak. Kendimi teşhir masasına yatmış bir ceset gibi çıplak hissediyordum.

Kınalı ellerini ağzına kapatıp mahcupça kıkırdarken, "Baran abim seni kaçırmış ya..." dedi bir başka kız nazlıca. Gülerken omzunu sallıyor, eşarbının bir ucunu tutup ağzına kapatarak altından kıkırdıyordu. Tövbe Ya Rabbim, nesi bu kadar komik geliyordu ki bu yalan haberin? Bu köyün paparazzileri sahtekâr olmalılardı ki, asılsız haberlerle boşuna bizim gündemimizi yaparak kızları kendilerine çekmekten ötesine gitmemişlerdi.

"Yok öyle bir şey, bu da nereden çıktı?" dedim kızarak. Bu sefer telimle duvağımla, ailemin rızasıyla evlenmiştim ben. Hiç, iftiraya pabuç bırakamazdım.

"Hani aniden oldu ya düğün. Çok şaşkınız. Gerçi üstünden çok zaman geçti ama..." dedi kıkırdayarak bir diğeri.

"Aşk evliliği mi oldu sizinkisi de, ah tıpkı filmlerde ki gibi. Yakışıklı Doktor, güzel hastasına aşık olur. Mutlu son." dedi bir başkası diğerlerinin garip senarist hareketini yaparak. Bir tek ellerini çenesinin altına bağlayıp, gözlerini kırpıştırmamıştı iç çeken şaşkın. Bu kızlara Türk filmlerini yasaklamalıydılar.

"Hasta oldun ona değil mi, ay böyle doktora herkes hasta olmak ister, suç sende değil." dedi iç geren başkası. Bak utanmaza! Kocamı mı övüyor, hayranlığın dozunu mu katlıyor bellisiz... Ne hastası be! Ne reden uydurmuşlardı bunu? "Görücü usulü evlendik biz." dedim cid diyetle. Sakin olmalıydım. Demek kadınlar ona başka anlamda hasta oluyordu? Bu sohbet hiç hoşuma gitmiyordu. Her geçen gün kocamın fanları gibi kadınlarla karşılaşıyordum ve galiba neye sahip olduğumu Allah şu günlerde özellikle gözüme sokuyordu.

"Görünce göresi, görmeyince ölesi mi geliyor yani görücü usulü doktorun?" dedi arsız kız kıkırdayarak, yanındaki yazmasını yüzüne çekip sanki onu anlatıyorlarmış gibi arkadaşını dirseğiyle dürtüp durdu.

"Uf." dedi birisi hayalleri yıkılırcasına isyanla. "Biz de senden bir masal çıkar diyorduk. Sen de mi Niyazi oldun yani?"

"Niyazi?" dedim şaşkınca, hepsi birden gülüşünce, kaşlarım çatıldı. Aklıma gelen tek Niyazi'nin, b*k yoluna giden olduğunu düşünmek dahi istemedim.

"Hayal kurup hakkımda saçma senaryolar yazmayın." dedim kızarak. "Benden olsa olsa dram yazılır." Acı acı güldüm halime. "Hem de yarım kalmış bir romana, son yazısı düşülmeden."

Git aklımdan geçmiş git, bari bu gün ziyarete gelme.

Geçmişe dalmamak adına, Sait'i anmamak adına başlattığım savaş kızların ilgisiyle kazanıldı.

Kızlar kendi arasında konuşmaya başladı, birisinin "İlk evliliği değilmiş," dediğini, diğerinin "Dulmuş." dediğini duyumsadım. Dul olmak ayıp mıydı? Sanki "dul" derken "suçlu" der gibiydi zihniyetleri.

Bari yanımdayken arkamdan değil yüzüme konuşsaydılar iyiydi. Bademi tedirgin halde dolanıp duruyordu içeride, gözlerim ona kaydı ama bunu fark edince derhal yok oldu gözlerimin hizasından. Tam artık

kalkacaktım ki, engellendim, izin verilmedi. Kızlar umu vurdukça aval aval yüzlerine baktım dalarak, birinden diğerine düştü gözlerim, du şüncelerimi toplamak ve tanıdık görkemin tadını çıkarmak için ken dine bir dakika verdim.

Küçük odanın ön tarafında kuzeye bakan, kare pencerelerin önüne makat dedikleri sedirler ve el dokuması halı yastıklar dizilliydi; bu sa yede altın rengi gün ışığı içeriye doluşuyor, oturduğum otantik yer bu yülü bir geçmişe sahiplik yapıyordu.

Diğer üç duvarın her biri yerden tavana kadar yüklüklerle do luydu. Bu evde de sanırım ya çok kişi kalıyor ya da misafir çok fazla geliyordu. O yüklük her türden rengârenk döşek ve yorganlarla kap lıydı. İpek ve dantel, pul ve işlemeleri vardı.

"Belki Badem de bulur kısmetini, düğün bu belli mi olur?" dedi Zeynep gelin kıkırdayarak yanımıza gelirken. Ah sonunda tanıdık bir yüz. Minnetle baktım ona. Bu kızı ayrı seviyordum ben, çok içten ve candandı. Arkadan gelen Badem'in yanakları heyecandan pembeleşti, teyzemizin gelini Zeynep ona manidar manidar baktı.

"Askerler geliyor bazen düğüne, bakarsın birisine âşık olursun sen de Nevreşan gibi. Tutar götürür ellerinden İstanbul'a." dedi kızlardan biri yüzüne tülbendini çekip kızararak güldü. Bu tülbentler sadece saç örtmeye değil aynı zamanda dedikodu süzgeci ve utanç kalkanı olarak da görev görüyordu belli ki. Korktuğu lafı söyleyen söylemekten kork muyordu çünkü onu tülbent koruyordu. Kurşungeçirmez tülbent(!) Oysa ağzına tülbendi değil dilini tutmayı öğrenmeliydi bu kızlar.

Sürmeli gözleri öfkeyle parlayan Badem, "Ben kaçarak evlenmem." dedi ciddiyetle. Gururla kalkmıştı çenesi havaya.

"Ben âşık olursam evlenirim. Hem kaçar hem de göçerim." dedi bugün tanıdığım diğer bir kız iç gererek. Bu duyurunun ardından ge len heyecanlı cırlayışlar ve ayıplamalar kulaklarıma doldukça acı verdi. "Edepsizlik etme, yaşlı babacığını düşünmüyor musun sen, kaçarsan adamcağızın yüzü eğilir." dedi Badem ona kızıp. Zeynep gelin de aynı azarlamayla tasdikledi Badem'i.

"Aklını başına devşir, aşk diye bir şey yoktur." dedi Badem ken dinden emin.

Bakışlarım Bademe kaydı, aşk hakkında ne biliyordu ki bu kadar keskin konuşuyordu?

"Kız kurusu olacaksın bu gidişle, Baran abi seni sonunda ya köre ya topala verecek." dedi Zeynep gelin ve ona kızıp omzunu salladı.

"Baran beni kimseye vermez... Yapmaz bu haksızlığı bana." dedi o da kızgınca. Tamam Baran'la kardeş gibi yaşamışlardı ama Bademin bazen dik dik *'Baran'* demesi canımı sıkıyordu. Garip hissediyordum. Yoksa bu da mı hüsnü kuruntuydu? Neyse Kumral derken başıma bir de Badem çıkarmaya niyetim yoktu.

Aralarındaki konuşmaya inanamayarak bakarken, gözlerimi kırpıştırdım. Zeynep bir şey söyleyince Badem gülerek, "Sensin kız kurusu. Hüseyin abim almasaydı seni karta kaçacaktın." dedi sataşarak. Kol kola girmiş bir hâlde gülümsedi arkadaki iki gelin. Badem ayak parmakları üzerinde yaylanarak umursamazı oynadı. İlle de damarına basmak isteyen Zeynep ona bilmiş bir bakış attı. Sonra abartılı bir sesle "Aaa askerler mi onlar?" dedi cama bakarak.

Bademin etekleri tutuştu, eli ayağı karıştı. Nereye gideceğini bocalayarak, kaçacak delik aradı. Zeynep abartılı bir kahkaha attı. "Aklı bende, gönlü o subayda kaldı."

"Yok öyle bir şey." dedi Badem kızarak. Öfkeden küplere biniyordu. İçerisi biraz boşaldı, üç beş kişi ancak kaldı, onlar da birbirine tatlıca sataşarak işin gırgırındaydı.

Birkaç kadın Badem kaçtıkça, kızın etrafında çember oluşturup yeni bir ilgiyle yüzünü incelemeye başladılar. Ben onlara katılmadım, istem dışı ne kadar meraklı olsam da uzakta kaldım. Onun yerine, odanın karşısına geçtim.

Kızlar onu sıkıştırdıkça kızaran Badem keyif verecek şekilde akıllı cevaplar hazırlamıştı ve en yakın arkadaşları arasında bu pek bir işe yaramıyordu.

"Askerler geliyormuş." dedi içlerinden birisi heyecanla. Bu sefer inanmadı Badem ama kız ciddi olduğunu gösterince, yine ayağından bağlanmış tavuk gibi panikleyen Badem, endişeli halde etrafına bakındı ve üzerine çekidüzen vermeye başladı.

Sonunda sessizce, "Endişeli görünüyorsun," dedim, sinsice yaklaşarak.

Ne ara dibine geldiğimi anlayamadığından korkuyla cıyakladı. Damağını çekerken, "Endişeli değilim." diyerek yalan söyledi.

Etrafıma bakındım. "Bence yine de bilmelerinden endişeleniyor gibisin."

Genç kızlardan oluşan grup, kendi aralarında da iki küçük gruba ayrılmıştı; kızlar ve evliler diye. Zeynep'in evlilik hakkındaki tavsiyelerini hevesle dinleyenler solda, sağda toplananlar ise aşkın savunmacısı olan bir küme halinde, endişeyle cama bakışlar atıyorlardı.

"Ah çok kötüydü başlarda." diyen Zeynep abarttıkça muzırlık yaparak, ilk geceden korkan kızların tam olarak bu tepkisinden keyif alıyordu. Zeynep'e azarlayan bir bakış attım ama aldırmadan kızları korkutmaya devam etti. Bunu yaparken kıkırdayıp hayıflanmayı ihmal etmedi.

"Eğer bunu yapmazsa, köy hayatına sıkışan bir avuç genç kız, neredeyse askerlerin peşinde kuyruk sallayarak koşmaktan; abilerine ya da babalarına kurban gidecek. Akıllarını başlarına almıyorlarsa birisinin getirmesi iyidir." dedi bu sefer Badem kulağıma sokulup açıklama yaparak. Badem cinsellik adına okuduğu kitaplar dışında ne biliyordu ki, Zeynep'in niyetini ya da ilk gecenin detayını, buna şaşırsam da ses etmedim.

İlk gece korkusuna kapılan kızlar, birden evliliğe olan o müthiş ilgisini kaybetti, cıvıldayan sesler kesildi, mahcup çoğunluksa sır küpü gibi koruyucu kabuklarının içine geri çekildi.

"Askerler nasıl görünüyor?" dedi hâlâ hayallerde dolaşan genç Nuran.

"Yeşil göründükleri kesin ve silahlı ve kaslı ve sert." diye alay etti bir diğeri kaşlarını çatarak.

Gülerek Badem'e bakarken bir diğer kız, "Sen gördün kaç defa. Çok yakışıklılar mı?" diye sordu hevesle.

"Ben nereden bileyim?" diye çıkıştı Badem. "Resimlerini mi çektim?"

"Çektin mi? Hani nerede?" diye atladı bir diğeri heyecanla. Utançtan kıvranan Badem dudağını ısırarak "Mal mısın?" diye çaresiz savunmaya

geçti. Az daha kahkaha atacaktım, demek resimlerini çekmişti. Bir kez daha! Ellerim kaşınıyordu onu avucuma düşürmek için.

"Sonuçta komutanları sana sevdalı, sık sık karşılaşıyorsunuzdur dive sordum."

"Yok öyle bir şey, kıçından uydurma." diye cırladı Badem.

"Yeme bızı kızım, adam bir yıldır peşinde. Nereye gitsen geliyor mu?"

"Hiç de bile, köy burası ve askerler denetlemeye gelecek elbette"

"Şehri de mi denetliyor? Ve okulun çevresini?"

Kızardı, patlamaya hazır domatese döndü. Kıza, sanki ulu orta genelevi patronunun listesini okuyormuş gibi dehşetle baktı.

Zevnep ağırbaşlı bir şekilde onayladı. "Bence de kızlar haklı, adam sana kör kütük âşık, bunu saklamıyor ki." Fakat kimse onun karakterine uymayan yorumunu duymadı çünkü tam o sırada kızlar ite kaka camda belirmişti.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Fatma elini şakağına koyup cama yapışarak. "Onları tam da kepirin başında gördüm."

İki kız içeri heyecanla geldikleri gibi duydukları haberle süslemek için çabucak ortalıktan yok oldular. Kızlar birden heyecanla cama hücum edince, üzerinden bizon sürüsü geçmiş gibi kendini ezik hissederken, acıyan ayağımı tuttum sessizce. Eğitimin her yerde ve her şekilde şart olduğunu söylüyordu ya kayınvalidem, işte bugün. Sınır bizonunun izdihamının ortasında kalmanın nasıl hissettirdiğini öğrenmiştim çok şükür.

Odaya hücum eden diğer kız kuruları genç kızları ezerek ve bana çarpıp sendeleterek cama hücuma geçti. Ağızlarında bir tek savaş naraları eksikti, ya da Kızılderililer gibi ellerinde kamaları.

Kızların iç çekişleri içinde aracından inen ve düğün alanına yaklaşan uzun boylu askerlere sadece bir bakış atabilmek için pencerelere adeta yapıştılar. Biri canı acıyıp söylendikçe de, itişip kakışıyorlardı birbirini ezerek.

Kendimi ezilmemek adına yüklüğün yumuşaklığına yapıştırdım. halıdan kalkan toz yerine çökene kadar da nefesimi tuttum. Şaşkına

ve dilini yutmuş halde damdaki kalabalığa baktım. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Amma da vatan sevdasıydık genç kızlar olarak, asker için ezile büzüle, ölüp ölüp diriliyorduk gözümüzü kırpmadan.

"Vay be!" dedi birisi. "Pek de yakışıklılar. Kesin okumuşlardır, belki doktor belki de avukat vardır aralarında."

"Salak, doktorun burada ne işi var, onu görmek için hastalanıp revire gitmek gerek." dedi bir diğeri zekice.

Baranı görmek için de birileri yalandan hastalanıyor muydu acaba? Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

"Mavi gözlüyü gördün mü, yıldız gibi maşallah."

"Ona bakma kızım, o Badem'in yavuklusu komutan, valla bizi oyar." dedi bir diğeri, "Sen şuna bak, ben de şuna... Benimkine de bakma oyarım."

Badem dişlerini sıkarak hırlayıp arkadaşının kafasına sertçe vurdu, tepesinde yıldızlar dönen kız başını ovuştururken bile gözlerini camdan ayırmadı, tıpkı Badem gibi, o da camın gerisinden çekilmedi.

Bir diğeri, "Ah!" dedi, görünüşe göre birden fazla heceli kelime söyleyemeyecek kadar altüst olmuştu gariban. Ya da birisi o anda başından tüm gücüyle bastırıyor olabilirdi, ya da bir diğeri ayağına basıyordu.

"Ah!"

Kıkırdamama engel olamadım. "Ah." Sesleri "Dikkat etsene geri zekâlı ayağım, ah kafam." sözlerine dönmeye başlamıştı.

Birisi, "Bir şey göremiyorum Fatma, çek kıçını." diye sızlanarak ayağını yere vurdu. "Zeynep abla sen evlisin ne işin var aramızda?" diyen bir diğeri Zeynep gelini koluyla dürte dürte ileri itti.

"Sen sus, Badem'inkine bakıyorum ben, siz bakarsanız gözünüzü oyarım." dedi Zeynep; abla inisiyatifini kullanıp onları eze eze öne geçerken.

"Zeynep abla dirseğin kulağıma giriyor." dedi bir diğeri huysuzlanarak.

"Anam belimi kırdın çekil üzerimden Fatma." diye acıyla inledi bir başkası.

Badem dudağını dişleyerek cama uzanınca, merakıma yenildim, görmek için parmak ucunda tıpkı onun gibi durup boynumu uzattım. Fazla uzanmama gerek kalmadı. Anormal boyumun işe yaradığı zamanlar oluyordu. İşte oradaydılar. Bir sürü bereli, yeşil yeşil eli silahlı aslan yavruları.

Genç kızlar birkaç gencin yakışıklı yüz hatlarına ve neşeli tavrına cıvıldaştı. Badem adamlara pek bakmadı. Ama benim dikkatim de anında ve değişmez bir biçimde askerlere döndü; hangisiydi acaba meraktan çatladım. Baksa anlayacaktım ama inadıma bakmıyordu uyuz kız.

Badem yüzünü asıp, huzursuz bir halde dışarı çıktı. Dışarıya çıktığımda askerleri misafir eden köylülere bakmak için başımı uzattım.

"Neye bakıyorsun?" dedi arkamdan birisi.

"Askerlere." dedim sesimi yaya yaya ve duyduğum sesin kime ait olduğunu anlayınca suçlu bir duruşla başımı kendime çektim. İfadesiz suratıyla Baran elinde sürahiyle arkamda dikiliyordu. Dudağımı ısırarak kızarmış yüzümdeki utancı ve suçluluğu saklamaya çalıştım. Ama karşımda dikilmeye devam edince, yüzüne bakmaya zorladım kendimi, ifadesiz gözleri beni irdeliyordu. Ona, yalancının mumu yatsıya kadar gülüşü atarken "Ben de susamışlar mı diye bakıyordum." dedim şirince.

Adam bana kafa atacak gibi bakarken bile, sakin duruyordu. Sırtımdan aşağıya salınan yel değil iri bir ter damlasıydı çünkü duruşu ne kadar sakinse gözleri bir o kadar fırtınalar koparıyordu. Titredim. Hem de buzlu suya düşmüş minik bir kedi gibi tırsarak.

"Bu senin görevin mi?" dedi sert sesiyle. "İçeri geç, ben sularım onları." Sanki çiçek sulayacaktı, maşallah hepsi çam yarması gibi iriydi, onlara sürahi ne yapacaktı?

"Damla, gir içeri."

Sesteki uyarı, gözlerindeki ikaz, sıkıysa bak halindeydi. Hiç istifini bozmayan ağır abi Baran iri adımlarla yeri dövercesine askerlere suyla yaklaşırken, gözlerimi kısmış komutanlarını aramaya devam ediyordum. Ne arsızdım Allah'ım!

"Hayırdır yenge, bir tanıdık mı var aralarında?" dedi yanıma uzanan kocabaş! Hüseyin de hemen yanımda aynı merakla başını uzatmış,

bakınıyordu meydana. Yüzüne baktım, genç adam ciddiyetle gözlerini kısmıştı sanki ne aradığını biliyor gibi.

"Ya Hüseyin abi, bu askerlerin komutanı nerede?" diye sordum huysuz bir sesle.

"Nah şurada." dedi eliyle ağacın dibini işaret ederek. Yahu ona nerede demiştim, elinle göster de bizi hedef tahtası et değildi ki...

Hüseyin abinin eli hedefini seçmişti, benim gözlerim korkunun ateşli noktasını. Hüseyin abinin eline vurup işaretli bölgeyi gösteren parmağını düşürmekte geç kalmıştım. Baran'la sohbet eden uzun boylu, çakı duruşlu komutan gülerek bir şey anlatıyor, onu dinlemeyen kocam ateş saçan gözlerle beni hedef seçmiş, dokunmadan delik deşik ediyordu.

"Sağ ol Hüseyin abi, çok yardımcı oldun." dedim kızarak içeri girerken. "Sayende arsız olduğumu düşünen bir kocaya sahip oldum kesin."

"Bi'şey değil yenge, her zaman." dedi omuzlarını silkip türkü söyleyerek açık alana yürüyen Hüseyin abi.

Az sonra hâlâ gözlerim meydanda aval aval dışarıya bakarken, sinsice yanıma gelen Badem "Sen neye bakıyorsun öyle?" diye sokuldu kızgınca. Birden irkildim. "Hiç." dedim bocalayarak. Gözlerimi kaçırdım delici gözlerinden. Badem bakışlarını gözlerimin hedefine çevirdi. "Yalan söyleme, nereye baktığını biliyorum."

Dilindeki suçlama değil ama gözlerindeki o kara öfke yine gelmişti yerine, ne güzel son zamanlarda yok diye sevinirken aynı öfkeyi ve nefreti yeniden görmek beni üzmüştü.

"Kocama bakamaz mıyım?" dedim yağ gibi üste çıkarak. "Kocam o benim."

"Ben de karın demedim." dedi Badem bana kızgın bir bakış atıp, "Cık cık." yapıp içeri girerken ayıplayan bakışlar atmaya devam ediyordu. "Kocaman kadın, utanmadan çoluğa çocuğa sulanıyor."

Ağzının içinde söylendiği şeyle şalterlerim attı. "Bana bak, kırarım bacaklarını senin." dedim peşinden atılarak ama tam o anda kayınvalidem gözlerimin hizasına girince, derhal dilimi dibime sokup sustum. Beni fark etmemişti ama fark etseydi kesin ayıplardı. Yani ayıplamasa da kaşlarını çatardı oğlu gibi. Onu üzmek en son istediğim şey dahi

olamazdı. Omuzlarımı düşürdüm. Dalgınca bakışlarımı karşıya dik tim, ne gördüğümü ne de orada olanı görmüyordu üzgün gözlerim

"İyi baktın mı bari?" dedi kulağımın arkasından yine bir ses. Ne oluyordu millete, sanki elimde dürbünle röntgen mi çekiyordum? Ben de herkes gibi bakıyordum işte.

"Göremedim ki, tam bakacaktım uyuz adam gördü beni." dedim kızgın bir sesle, ensemden aşağıya salınan ürpermeyle arkamı dön meye bile korktum. Öne doğru korkuyla attığım ilk adımla, bir kez misali ensemden yakalanmam bir oldu.

Buyurun cenaze namazına.

Adamı sonunda katil etmenin yolunu bulmuştum. Kızmadı, azarlamadı, hırpalamadı. Aksine nazikçe omuzlarımdan tutup beni kendisine çevirdi. Kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırmış kedi gibiydim. Sorgulayan bakışlarını üzerime iliştirdi. Çıngı çıngı çakan gözlerine bakamıyordum ki, elinin altında tir tir titriyordum yine, bacaklarım karıncalanıyor dengemi kaybediyordum.

O sustukça ben devam ettim sessiz eylemime. Suçlu psikolojisi beşer sanırım; kabahat ettiğim zaman elleri altında bir çocuk gibi siniyor ve masumca susuyordum. İç gerdi. Sabır taşı ha çatladı ha çatlayacak.

Başımı usulca kaldırdım, gözlerine bakmadan omzundan geriye baktım ve endişeyle araladığım gözlerimi geriye dikip, "Aaaa kavga mı var orada?" dedim dehşet bir ses tonuyla.

Baran refleks olarak arkasına bakınca, ellerinin altından yılan gibi kayarak tüydüm hemen, onun bana kızgınca baktığını görmesem bile hissediyordum. Bir daha da başımı korkudan dışarı çıkaramadım ta atlerce.

Melek koşuşturup duruyordu evdeki çocuklarla, bir ara karnını doyurmak için zorla mutfağa çektim onu, bir ara da sırtına annemin ince tülbendini koydum çünkü koşturmaktan suya batmıştı. Zaten o da arkadaşlarını görünce yanımda fazla kalmadan ortadan yok oldu. Ama ev kalabalık oldukça sorulan sorulardan ve üstüme dikilen gözlerden iyice bunaldım. Bu şekilde bir ilgi odağı olmak hoşuma gitmiyordu. Sonuçta ben onların adetlerine ve geleneklerine yabancıydım

dilleri başkaydı, duruşları bambaşkaydı. Benimle Türkçe konuşsalar bile kendi dillerine dönmeleri uzun sürmüyordu, merakları herkesinkinden daha fazlaydı ama bazen sergiledikleri kaba tavırları beni incitiyordu.

Bir ara Melek elini tutarak yanıma geldi, gözleri yaşlarla parlıyordu. Onu ağlıyor görünce kendimi kaybettim sanki "Ne oldu? Neren acıyor? Düştün mü?" diye kıza konuşma fırsatı vermeden sıralamaya başlayınca, Nilgün Annemin tepemden gelen sesiyle irkildim.

"Kızım sus da anlatsın çocuk."

Melek iri taneleri dökünce yere diz çöküp onu kucağıma çektim. Yüzünü şefkatle kurularken "Neyin var?" diye sordum üzgünce.

"Parmağımı kapıya sıkıştırdım. Hamza dedi ki buraya koy, ben de koyunca kapıyı kapatıp güldü. Damla çok canım acıyor."

Minik parmağını elime alıp inceledim ama görünürde bir şey yoktu, endişeyle anneme bakıp "Kırılmasın anne, Baran'a söyleyelim baksın." dedim panikle.

Annem dikkatle baktı, sonra doğrularak. "Ne kırığı kızım sadece acımış, ne yüzülme ne şişlik var. Geçer birazdan." dedi sakince.

"Olsun biz yine de buz koyalım, şişmesin." dedim endişeyle, Melek'i ayaklandırıp mutfağa yönelirken onu dikkat etmesi konusunda uyarmaya başlamıştım fark etmeden.

Az sonra Melek zaten elinin acısını unutmuştu ya da geçmişti ve arkadaşlarını gördükçe kıvranarak izin almak için gözlerimin içine bakıyordu.

"Dikkatli olacaksan gitmene izin veririm." dedim saçlarını düzeltirken.

Yanımdan fırlayarak, "İzci sözü." dedi iki parmağını kaldırıp gedik dişleriyle sevimlice sırıtırken. Yerdim ben bu şirineyi ya. Melek saçlarını tepesinde sallayarak gözden kayboldu.

Hava kararmaya başladığında düğün alanı iyice kalabalıklaştı. Artık geceyi ateş böcekleri sesi değil davul zurna ve halay çekenlerin çıkardığı garip sesler kaplamıştı. Zılgıt diyorlardı buna, hep bir ağızdan bağırıyorlardı.

Ufak renkli ampuller yanmış, kara bir çarşaf gibi tepemizi kaplayan göğü parlak yıldızlar süslemişti. Ama ben hâlâ komutanı göreme-miştim. Bir ara camda kimse kalmadığı zaman odaya girdiğimde, Badem'i üzgün bir ifadeyle, dokunsam ağlayacak gözlerle cam önünde dikilirken buldum. Sinsice yaklaştım. Gözlerini bir noktaya dikmiş kıpırdamadan bakıyordu. Ayakucunda yükseldim, boynumu sessizce uzatıp bakışlarımı onun baktığı noktaya çevirdim.

Baktığı adam tıraşsız çenesi, güneşte yanmış cildiyle her zamanki askerlerden daha kararlı ve ortaçağa ait kadar iri görünüyordu. Badem gözlerini uzun boylu yiğit askerden ayıramıyor, hülyalara dalan yüzünde hayallerin izine rastlanıyordu.

"Yakışıklı adammış."

Badem irkilerek bana kızarak baktı. "Ben... Şey... Halay çekenlere bakıyordum." diye bocaladı panikle.

"Ya ya, ben de öyle..." dedim iç geçirerek. Kız bana kafa atar gibi bakarak giderken kıkırdadım. Yakışıklı adamdı, acaba onun da gönlü var mıydı bizim kibir kraliçesinde? Kendi fikirlerime dalarak baktım ve ensemdeki tüyler diken diken olunca, bakışlarım biraz daha sağa kaydı. İki koyu lav topu beynimi ve kalbimi hedef almıştı. Baran kafamı o usta ellerinin tuttuğu neşterle tek seferde koparacağı kurbanlık koyun gibi bakıyordu bana. Tövbe Ya Rabbim! Herkes bakıyordu kimse görmüyordu, ben başımı iki saniye uzatsam yırtık çoraptan fırlayan parmak gibi biri beliriyordu etrafımda. Hele ki Baran, bu gece hasta olmazsa bir daha olmazdı.

Garip ama gözlerindeki o yakıcı ateş korkumun yanında başka şeyleri de tetikliyordu. Adamın sıcaklığını göğsümde hissediyordum. Bu edepsiz düşüncelerim bu gün boyunca kızların azgın muhabbetlerinin etkisinde kalmamla mı tesir ediyordu acaba aklıma?

Baran'a bakmak ve düşlemek... Elime dokunan güçlü tutuşunu... Dudaklarıma sürtünen sıcak öpücüğünü... Sanırım nöbet geçiriyordum, o saçma nöbetlerden yine. Karnımda Karadeniz horon ekibi ayaklarını vurarak tozlar saçıyorlardı içime, üstelik her bakışında kızarıyordum.

Bu seferbana sinsice yaklaşan Zeynep, "Allah'ım!" diye fısıldadı kulağıma. "Abim seni ahıra çekecek gibi duruyor." Bismillah!

İrkildim ve kaşlarımı çattım. "Abin beni neden ahıra çeksin, manyak mı?" dedim kızgınca durduk yere. Arsızca gülerken kızarıyordu Zeynep gelin. Dudaklarımı birbirine bastırarak ısırdım. Gözlerimin önüne gelen sahne nedense kızmam yerine gülümsememe yol açıyordu. Ahır, samanlar, Baran ve ben...

"Onu böyle ateşleyecek ne yaptın uzaktan, formülü merak ettim?"

"Valla bir şey yapmadım." dedim masumca, bana hâlâ aynı şekilde bakan kocama kaçamak bir bakış attım ürkekçe.

"Bence çok kızmış yenge ve aynı anda kıskanmış seni."

"Baran medeni bir adamdır, kıskanmak falan ona ters şeyler. Yanlış anlamışsın sen."

"Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar yenge." dedi Zeynep sesini yaya yaya, göz kırpıp odadan çıkarken güldüğünü duyuyordum.

Merakla Baran'a baktığımda bedenimdeki sıcaklık iyice arttı. "Allah'ım yanıyorum!" dedim karnım kasılırken.

"Yanıyor musun?" dedi arkamdan seslenen Badem bu sefer.

Hayda bu neydi, sinsilikte yarış mı yapıyorduk? Ona şaşkınca baktığımda gözleri kocaman oldu ve utançtan ısırdığı dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Sen ne dedin?"

"Ben... ben. Ben... dedim ki hava çok sıcak." Elimle yüzümü yelledim, nefes alamıyordum.

"Hayır. Öyle demedin. Yanıyorum dedin, duydum." Kızın koyu kahverengi gözlerinde yaramaz bir pırıltı parladı.

Kulaklarım utançtan daha fazla kızarırken, zayıf bir savunmayla ağzımı açtım ama Badem benim inanamayacağım bir tepkiyle elini kaldırdı.

"Bence burası fazla sıcak oldu."

"Ha...va... Hava sıcak." dedim utançla.

Badem pencereye döndü. Yüksek sesle içini çekti. Ve bize bakan gözlerin sayısı dört olmuştu. "Cidden burası çok sıcak..." Şimdi ikimiz de kızarıyor ve susuyorduk.

"Biraz dışarı çıksak iyi olur." dedim çaresizce.

"Öyle." diye tasdikledi beni Badem, ilk defa aynı konuda hemfikirdik. Kaçar şekilde kapıya aynı anda atılınca, omuzlarımız tokuştu ve acıyla inledik. Şaşırarak ve utanç içinde geriye çekilip omuzlarımızı ovuşturup ofladık. İkimiz de sebepsizce ağlayacak haldeydik, aynı anda birbirimize isteksizce yol verdik. Yutkundum. Ve öne atıldığımda bu sefer de kafalarımız tokuştu. Acıyla inledik.

"Üf ya, önüne baksana." dedi Badem kızgınca başını ovuşturarak.

"Kör müsün, asıl sen önüne bak. Aklın nerede senin?" diye bağırdım ben de altta kalmayarak.

Bana diş bileyerek bakıp kapıdan hiddetle çıkıp gitti. Dışarı çıktığımda serin hava iyi gelmişti. Yanan yüzüm değildi artık ve içim de kaynamaya başlamıştı. Gözlerimi kapatıp yanaklarımdaki sıcaklığa dokunurken "Bakar mısınız?" diyen kibar bir sesle irkildim. Burada trafik gerçekten çok sıkışıktı. Sürekli kıstırılıyordum. Merakla arkamı döndüğümde, şaşkınlıktan bir karış açık kalan ağzımla karşımdaki askere bakakaldım. Bu o'ydu. Koyu mavi gözleriyle, kumral teni ve uzun boyuyla bana tepeden bakan yakışıklı, o'ydu. Kaybolan eşeğini bulan köylü kadar mutluydum. Lakin Baran da aklıma gelince her an altına kaçıracak bir çocuk kadar da korkak.

Asker çekinik halde, şapkasını önünde bükerek "Bir sorum var ama yanlış anlamanızdan çekiniyorum." diye başladı mahcup sözlerine. Kulakları mı kızarmıştı, iyi ama neden?

"Ne... neymiş?" dedim heyecanla kekeleyerek. Aklıma gelen başıma gelmesin ne olur, ne cevap verecektim? "Az evvel yanınızda duran kız..."

"Ne olmuş ona?" dedim adamın ağzına lafı tıkayarak panikle. Kaşlarımı neden çattığımı bilmiyorum ama çatmıştım işte.

"Sakın yanlış anlamayın, ben sadece..." Elini cebine attı. Avucundaki şeyi bana gösterdi. "Bu onun sanırım, ona nasıl ulaştırabilirim, bunu soracaktım."

"Ben veririm." dedim eline atılarak anlayışsız halde, salak ben. *Kendisi versin işte sana ne!* Düşüncesiz mi oluyordum ne bazen, kavrayamadım gencin isteğini.

Uzandığımda elim havada kaldı. Çakal, elini kapadı derhal. "Ben versem daha iyi..."

"Sebep?" dedim bilmişçe.

"Bulan benim, sahibine verildiğinden emin olmak isterim."

"Bana hırsız mı demek istiyorsunuz?" dedim kedinin fareyi kuyruğundan yakaladığı gibi onu avucuma düşürerek. Bu iş hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Yanlış anladınız beni. Ben sadece adını... Yani..."

"Alabilir miyim?" dedim elimi uzatıp küpeyi isterken. Gözlerinin içine baktım, sanki canını teslim eder gibiydi. Bu hali hoşuma gitmişti. Demek değer veriyordu bizim kibir kraliçesine. Bana sorduğuna bin pişman olmuştu bunu gözlerinden anlayabiliyordum. "Şey..." diye başladı sözleri.

Bakışlarım arkasına kaydığında geleni görünce panikledim. Kalbim kaburgalarımı döverken soluk soluğa, "Telefonunu ver." diye emrettim aceleyle.

Genç asker şok olmuş bir halde bu sorumla afalladı ve anlamaya çalışarak yüzüme bakarken, "Ne bakıyorsun saf saf, versene. Hadi..." diye çıkıştım kısık sesle. Vermedi. "İyi o zaman adını da telefon numarasını da unut." dedim arkamı dönmek içim hamle yaparak. Bu hareket daha fazla hoşuma gitmişti. Demek ki herkese mavi boncuk dağıtmıyordu çapkınlar gibi. Heyecanla telefonunu uzattı. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Hızla numarayı yazıp "Badem." dedim kısık sesle.

"Anlamadım!" dedi Asker tok sesiyle, o kadar kısık söylemiştim ki ben bile anlamamıştım. "Badem." diye seslendim ve arkadan gelen Badem kızarmış yüzle, soluk soluğa "Buyurun suyunuz." diyerek askerin

eline tutuşturduğu suyla beni kocamın öfkeli gözlerinden kurtarırken, daha fazla afallattı.

Asker anladığı gerçekle boğazını temizlerken, "Salak mısın sen?" dedi dişlerini sıkarak Bademi kısık sesle.

Asker suyu alıp giderken, Bademi de ortadan toz olmuştu. Olan bana olacaktı anlaşılan. Burnunu her yere sokanın canı yanardı.

Baran ile ezeli iki düşman gibi karşı karşıya dururken, o yine sakin halde elini ceplerine sokarak bana tepeden bakmayı yeğledi. Ben susunca yine dayanamayarak yanıma gelip "Kimdi o adam?" diye sordu ama sesindeki sertlik yüzündeki ifadesizliği yalanlıyordu.

"Asker." dedim sesimi yaya yaya suçlu bir çocuk kıvraklığında.

"Askerlere olan özel ilgin nereden ileri geliyor karıcığım?"

"Her vatansever gibi onlarla yürekten ilgiliyiz." Ah Allah'ım yanlış kelime seçmiştim, şimdi ne karıştırıyordum, yüreği, dalağı, böbreği.

Burnunun kenarındaki damarı seğiren Baran "Onun yüreğini sökerim." Bakışlarıyla dişlerini sıkarken, korkudan titreyen bacaklarımla bir adım geriledim.

"Ya bana böyle bakma, a...a altıma edesim geliyor." dedim.

"Et o zaman." dedi kesif sesiyle tıslarcasına.

Dilin kopsun Damla, bir kere de şu adama çakıl taşı gibi dökülme, yut dilini hatta tutamıyorsan kes at. Sönmüş ateşler içinde yanmak böyle miydi?

"Kimdi o?" diye sorusunu yeniledi aynı sakin kalma işlemiyle. Korkudan elimi ağzıma kapadım. Bende bu potansiyel ispiyonculuk varken, her şeyi dökülürdüm şakır şakır, kesin. "Damla..." dedi aynı sabırla. "Gidip sorayım mı ona kim olduğunu?"

"Valla sandığın gibi değil. Vatan, Millet, Sakarya meselesi." dedim ürkerek. Bir saçmalamadığım eksikti, hah tamamlamıştım rezaletimi.

"Sanmıyorum zaten." dedi gözlerindeki güven parıltısıyla. "Ben sadece karıma soruyorum; meraktan."

Rahatlayıp derin bir nefes aldım. "O zaman neden ödümü patlatıyorsun be, neredeyse altıma edecektim korkudan." dedim suratımı asarak.

Az evvel öfkeli durup sakinlik maskesi altına saklanan adamın gözlerindeki yumuşama, bu defa gerçekti. Ne yani bana güveniyor muydu? Gerçekten. Ama o zaman neden öyle beni gırtlaklayacak gibi ateşli bakıyordu? Yoksa ahır fikri onunda mı aklına gelmişti? Hayır, hayır... Öfkeden nevri dönmüş gibiydi. Kaçmalıydım. Bir delik bulmalıydım. Avukucumda yükseldim, göz göze gelince "Bana böyle bakmayı kes. Hiç ür... ürkütücü değilsin." diye tısladım korkuyla. Kekelememiştim ki!

Elleri belimden kavrayıp beni kendine çekti, sert değildi hamlesi ama elleri arasında titrememi sağlayan delici bakışları tekme tokat dalacak gibiydi. "Ona kimin numarasını verdin?" Aha... İşte şimdi kövün delisi gibi meydana çıkıp son hız kaçabilirdim ondan.

"Valla benim değil." Dilimi ısırdım.

"Bunun olmayacağını zaten biliyorum. Ben kiminkini verdiğini soruyorum sevgilim."

Sevgilim mi demişti? Hem de şimdi. Şu anda. Bu halde. Gözlerimdeki yumuşamayla elleri arasında erirken, o ses tüm bedenimi kas katı kesti.

"Baran, geç kalmadım değil mi?"

Bir yerlerden Kumral bir afet geliyordu ama bu doğal afetin yıkımı ne yazık ki derin olacaktı, o şimdiden belli oluyordu.

Az evvelki şaşkınlığım ya da masumluğum yerle bir olmuş halde kocamın ellerini üzerimden sökerek, saçlarımla yüzüne tokat atmak istercesine hırçınca arkamı dönüp, tek kelime etmeden içeri girdim. Sanki kendi evimin kapısı gibi hızla da çarptım.

12. BÖLÜM

Keşke bu kadar inanmasaydı gülüşlerine yüreğim.
Sen ellerimi bıraktığın an, ben her sevinci terk ettim.

Dalgınlığımdan sıyrıldığım andı tam da sağa baktığım an. Evin girişindeki hareket dikkatimi çekti. Kapıyı açan Bademe gülümseyerek hatırını soran kişi kocam olacak suratsız adamdı. Hayır, suratsız olan o değildi aslında bendim, düğüne Kumral geldiğinden beri yüzüne bakmıyordum, uzak ve her bakışım öfkeye tuzaktı.

Zaten Baran da alışkın gibiydi huysuzluğuma, uyuz adam üstüme bile gelmiyordu. *Bir gel, derdimi sor, neye kızdım öğren ama yok, beyimiz koyun saymış gibi hemencecik uyur, derdimiz yokmuş gibi sakin dururdu.*

Tam yine nazlıca arkamı dönüp yukarı çıkacaktım ki, o da ne! Dişlerim sıklaştı, yüzüm sertleşti, ellerim yumruk oldu. Birazdan yerimde tepinirsem şaşırmazdım. Geniş adımlarla yaklaştığını görünce, sinirlerime hâkim oldum, zor da olsa kendimi tuttum.

Sakindim ben. Sakin. Çok sakin!

Allah'ım biri beni tutmalıydı; bu Kumral doktor'u ellerimle özel muayeneden geçirmek istiyordum çünkü. Bu tam da şu anda kuaför edasıyla saç, kaş, bacak bakımı yapmak istiyordum. Bakışlarımı kaçırmak istedim, ama kızgın gözlerim yanında yürüyen uzun, ince belli sarışına takılıverdi.

Sarışın mı? Siyah saçlarına ne olmuştu bu kadının? Boyatmıştı ve kahretsin ki çok yakışmıştı. Şimdi iki kere lanet olsun!

Kadın, güneş gibi kocaman gülümseyerek Baran'ın koluna girer gibi dibine sokulmuş, kendinden emin ve keyifli şekilde etrafı tanırcasına göz gezdiriyordu. O anda kızı tanıdığını belli eden Badem - sırf inadımdan yapmadıysa yeri öperim- ona keyifle sorular soruyordu. Badem her ne dediyse Baran keyifle başını kaldırdı, o kalkan başa ayağımdaki terliği fırlatmak istedim. Güneş gibi gülümseyen kocamın yakışıklı yüzüne şehvetle bakan kadın, nefesinin kesildiğini saklamadı. Böyle bakmaya devam ederse o nefesi birazdan ellerimle, keyif alarak kesecektim.

Karnımda gereksiz bir kasılma baş gösterirken, usulca bahçe koltuğundan ayağa kalktım; farkına varmadan keten pantolonumu, beyaz tişörtümü düzelttim ama ayaklar ofsayt. Bari babet giyseydim, şıpıdık terlikle bu kadına yakalanmak olacak iş değildi, ayaklarımı nereye saklasam bilemedim, sanki çok lazımmış gibi garip bir telaşla panikledim.

O sırada bisikletiyle oynayan Melek babasını fark edince, üstü başı toz toprak içinde gülümseyerek sevinç çığlıkları atıp yerinden fırladı. Kızının geldiğini gören Baran eğildi, onu kucaklayıp havaya kaldırdı, göğsüne bastırarak şefkatle yanaklarından öptü. Melek sevinçle parlayan yürek biçimi, minicik yüzündeki heyecanla birden konuşmaya ve sanki babası hemen gidecekmiş gibi yaptıklarımızı hızla anlatmaya başlayınca, Baran kaşlarını kaldırdı. Kızının sevinci karşısında enfes bir kahkaha daha koyuverdi.

Melek durmaksızın gün boyu yaptıklarımızı anlatıyor, Baran sabırla ve aşkla kızına eşlik ediyordu. Öyle şahaneydi ki bu manzara, izlerken yüreğim ısınıyor, gözlerimden kalpler fışkırıyordu. Bir an büyülenmiş gibi ikisini seyrettiğimi idrak edemedim. Normalde sert, suskun, her

an içinde kaybolacakmışım gibi derin bakışlı ve gerekmedikçe konuşmayan kocam, kızıyla bir araya geldiği an bambaşka bir insan olup çıkıyor, böylesi ifadesiz, mesafeli bir adamdan asla tahmin edemediğim yönünü ortaya koyuyordu.

Şimdi kucağında heyecanla konuşan Melek, uzun boylu sarışın Kumral da yanında bana doğru yürüyorlardı. Sarışın? Hiç sevmeyecektim artık sarışınları!

Dalgınlığımdan silkelenerek kendime çekidüzen verdim. Her zamanki gibi tepemde topuz olan saçımı yokladım. Onlar yaklaşırken bir ara gözlerim kısıldı, sonra hızla hafızamı zorladım ve bu kızın geleceğinden haberdar olmadığımı kavradım.

Çok zekiydim çok. Zaten düğünde de nereden çıktığını anlamadığım bir şekilde ot gibi bitmişti karşımda. Allah'tan Melek'in uykusu gelmişti de biz de daha fazla kalmadan kalkmıştık. Şimdi de evimdeydi işte!

İyi de bu davetsiz misafir neden *evime* gelmişti ki? Hem de çat kapı. Belki müsait değildik, arasa kesin olmazdık zaten ama aramamıştı. Hayır, hadi o aramıyordu ama kocam geleceklerini neden haber vermek için aramıyordu. Ama aramıştı, hem de iki defa ve mesaj da atmıştı, fakat ben düğüne de çağırdığı için kızgın olduğumdan bakmamıştım. Ne ara elimi ağzıma kapatıp öfkeden çığlık atmamak için kendini zorladım anlamadım ama başardım.

Kumral'ın beni gördüğü an, sadece bir an gözleri büyür gibi oldu ama bozuntuya vermedi. Yüzünden silinen gülümsemeye daha büyüğünü ekleyerek, boğuk bir sesle, "Merhaba Damla." dedi sakince. Belli bir aşağılama içeren kibirli bakışlarını üzerimde gezdirerek, burnunu saliselik kıvırarak, "Umarım uygunsuz bir zamanda gelmedik, temizlik mi yapıyorsun?" diye karnıma vurur gibi sordu.

Bu kadının çırpı bacakları elimde kalacaktı ya, sabır Damla sabır! Kocan da kıskanıyorsun sanacak! Kimse sinirden gırtlakladığına inanmaz ki!

Öfkemden kıpkırmızı kesilmiştim kesin ve bunu engelleyemediğimi bildiğimden kendime lanet ettim. Tıpkı soyadı gibi karakteri de içimi delip geçiyor gibiydi Kumral Dağdelen'in. Ne zaman Baran onunla birlikte yanıma gelse, hemen duruşu ve bakışı değişiveriyor, kedi gibi

dibine dibine sokuluyor, kısık sesiyle baştan çıkarıcı bir ayartmayla mırıldanıyordu. Hem de benim inadıma.

"Temizlik yapmıyoruz." dedim dişlerimi sıkarak. Kocam olacak adama ters ters bakarak karşılık bekledim ama adamın umurunda olmadığı açıktı.

"Çok solgunsun o zaman, hasta mısın? Sanki hasta yatağından çıkmış gibi duruyorsun."

La havle vela kuvvete...

Baran bir an kızıyla oynamaktan vazgeçerek kadına baktı ve onu tasdikleyerek, "Her zamanki hali, hasta değil." dedikten sonra doğal bir tutumla sonra da bana baktı. "Hasta mısın?"

Hasta gibi mi duruyordum? Gerçi son zamanlarda kafadan kontak olmaya başlamıştım ama bunu onlara sezdirmemeyi gayet iyi başarıyordum. Üf, gerçekten o kadar berbat mıydım? Hem berbat olsam bile bir *insanın dış görünüşü değil iç güzelliği önemli* diyen adam, bana hasta mısın diyemezdi? Hasta falan değildim, öyle de görünmüyordum işte.

Bu anlayışsız adamın yüzüne yumruğumu gömmemek için kendimi zor tutarak dişlerimi sıktım ve sadece "Hayır." dedim güleç bir sesle. Ah dişlerimin cinayet bestesi yaptığını sadece ben bilecektim. Üstüme başıma dalgınca bakarken, başımı kaldırdığımda sanki bir saniye Baran'ın dudakları haince yana kıvrıldı ama bunu benim hayal edip etmediğimden emin olamadım.

Kumral'ın gözleri bize bakarken ürkütücü bir bakışla kısıldı.

"Kumral bu arada sana söylemeyi unuttum, Damla da bizimle gelecek, ona yardımcı olur musun?"

"Bizimle mi gelecek?" Bu şaşkınlık değil şok geçirmenin ifadesiydi, benim gibi.

"Nereye?" dediğimde beni duymazlığa vuran kocam "Evet annemler de sonra gelir..."

Nereye gidiyorduk biz ya hu? Ben bu kızla helaya bile gitmezdim.

Üstelik bu kız neden bozulmuştu gideceğimizi duyunca ki? Neyse sonra soracaktım bunun hesabını. Özel meselelerimizi karı koca konuşabilirdik.

"İyi de sen onlarla nasıl ilgileneceksin, sunum, ameliyat..." dedi ciddi bir tonda Kumral.

"Ama sonrası hafta sonu, tüm vakitler bizim." dedi Baran doğal bir şekilde. Bir yere gitmeyi mi planlıyordu-k... anlasaydım.

O sırada bir tepside buz gibi üç bardak limonata getiren Bademe, gülümseyerek teşekkür etmeyi unutmadı Kumral. Bademe halini hatırını sorarken, kaleyi içten fethetmek niyetinde olduğunu anladım. Ama garip olan Bademin tavrıydı. Benim inadıma yanaşsa bile kıza, sırf beni kızdırmak için sohbet etse bile, buz gibi sesi, mesafeli duruşuyla beni hayrete düşürdüğü kadar takdirimi de kazanıyordu.

Kumral sanki senelerdir limonata içmiyormuş gibi, "Uzun süredir istediğim bir şeydi, teşekkürler." dediğinde, bu onun göreviymiş gibi Bademe gülümsedi, Baran Melek'i genç kıza uzattı.

"Limonata için teşekkürler Baran, valla özlemiştim." dedi Kumral gitmeyi planlıyormuş gibi.

Baran araya girerek, "Anneme, bu gece yemeğe konuğumuz olduğunu haber verdim. Yemeğe kalıyorsun tabii, değil mi Kumral?" diye nazikçe sordu.

Tabi ki hayır demezdi, atladı balıklama. Baran üzerini değiştirmek için odaya çıkarken, annem havanın serin olmasından yakınarak bizi salona çekti. Ne güzel ayaküstü duruyorduk işte, belki giderdi misafir etmenin ne âlemi vardı?

Herkes koltuktaki yerini alırken, annemin en sinir olduğu şey bir yaşlının karşısında bacak bacak üstüne atılmasıydı. Ona göre saygısızlıktı. Biraz Osmanlı kadınıydı, tuhaf adetleri vardı ama ilk defa bu huyuna hayran kalacağım aklıma gelmezdi.

Modern kız kurusu mini eteğine aldırmadan bacaklarından birini öbürünün üzerine atarken, "Sizin evinizin kokusu bile hiç değişmiyor Nilgün teyze." diyerek etrafa bakınmaya başladı.

Çok modern değildi evimiz ama ayrı bir güzelliği vardı. Rahat ve zannımca annemin milatlık avangarde ve Country tarzı koltuklarıyla, ona uygun yemek takımıyla çok da otantik bir havası vardı. Sımsıcaktı.

Annem her zamanki saygılı tavrı ve vakur duruşuyla yanımızda otursa da, kızın bana havadan bakış açısı ve küçümser tavrını fark ediyor ve buna kızıyor gibiydi. Vakur bir tutumla biraz hoş beşten sonra "Ben Bademe yardım edeyim, izninizle." diye ayaklanırken, duşunu alıp içeri giren Baran'a sert sert bakarak odadan ayrıldım.

Onları yalnız bırakmanın huzursuzluğuyla tekrar kıpırdanarak içeri girdiğimde, bana dönen Kumral, ev sahibi havasında ve eski dost rahatlığıyla, "Ee, sen alışabildin mi bu şehre, eve?" diye sorduktan sonra, bana konuşma fırsatı vermeden, sanki kırk yıllık arkadaşıymışım gibi adımla hitap ederek, "Damlacığım, seni ev işlerinden alıkoyuyor olmayayım. Yakışıklı kocanla konuşacak bir sürü şey buluruz biz merak etme. Sen işine bakabilirsin." dedi. Lütfetmişti.

Hizmetçi muamelesi yaptı bana, kocamın yakışıklı olduğunu yüzüme vurdu, ilgisini saklamadı ve bunu Baran duymadı çünkü sesini ayarlamıştı. Sinsi yılan. Sanırım ateş tepemden püskürüyordu. Ve, ya ben yanacaktım ya da bu kız kurusu. Ama bunu kocamın karşısında asla yapmayacaktım, onu yaktığımda küllerini bile göremeyecekti kimse.

"Sohbetiniz koyu sanırım." dedi Baran bizi fısıldaşırken görünce.

"Öyle, ben de Damla'ya benimle ilgilenen var, seni işinden alı koymayayım." diyordum dedi gülerek. "Malum gün boyu yemek yiyecek vakit bulamadık."

"Zıkkım ye." demek varken kadının laf cambazlığına gıptayla baktım. Ne kadar doğal, ne kadar sinsiydi halleri.

O anda onunla sohbet eden Yakışıklı Kocamı üstüne itip, ikisini de eşek sudan gelene kadar tekmelemek için tüm ruhumu şeytana satabilirdim. Onu parçaladığımı hatta her bir parçasını başka memleketlere yolladığımı hayal ederken, içime dalmış olduğum hayal âleminden, kızın sesindeki uzaklaştırıcı etkisiyle uyandım ve derhal silkelendim.

Evet, buraya belki de zoraki istemeye istemeye gelmiştim ama yine de kendi evimde aptal yerine konmaya asla izin vermeyecektim. Annemin misafirlere karşı saygılı olma konuşması kulağımda çınlarken, bu kadına biraz daha gözümden düşme hakkı verdim.

O beni küçümseyen -ki kopası dilimle daha ilk günden ona izin vermiş olan bana lanet yağdırarak bu Kumral denen ve artık çakma sarışın olan kadın tarafından ahmak yerine konmaya hiç niyetim yoktu. Baran'ın şimdi sadık olduğunu düşünsem de, onun hayatında daha evvel nasıl bir yeri vardı diye merak etmeden de duramıyordum.

O benim kocamdı. Üstelik birbirimize saygılı olacaktık. Ve lanet olsun, dilim kopsun, daha ilk günden söylediğim sözler şimdi beni kahrediyordu. Önceden yediğim hurmalar şimdi beni pek fena tırmalıyordu. Ama bu sözlere uyup bir halt yerse, aramızdaki anlaşmada, onun metresiyle iyi geçinmek diye bir şart, bir zorunluluk yoktu!

"İyi misin sen?" dedi benim dalıp gittiğimi anlayan Baran. Ciddiyetle yüzüne bakarken "Hem de nasıl, dişlerim keskin, tırnaklarım da yeni törpülendi." diyerek ters ters baktım. Buz gibi bir sesle, "Gidip anneme yardım edeyim. Gelini olarak benim görevim." dedim hırsla.

"Ah ne kadar da düşünceli bir hareket." dedi ağzını yaya yaya Kumral. Ağzının ortasına çakmadıysam, tek düşündüğüm anneme olan saygımdı.

O gece Kumral'la geçen her an, işkence gecesinden farksız değildi. Kadın o engin fikirlerinden, hastalarından ve hastalıklardan konuşurken Baran dikkatle onu dinliyor, benim ise uykum geliyordu. Allah'ım ben doktor olamazmışım, zaten o kadar zeki de değildim tıp falan kazanamazdım ama şimdi anlamıştım ki, kocamın işi de çok zordu. Mesleğinin yanı sıra geveze kadınların çenesini çekmek zorunda kalıyordu.

Tam esniyordum ki Baran'ın gözleri dikkatle bana kayınca, ağzımı bile kapatmadan başımı "Ne?" der gibi salladım. Kaşlarını kaldırdı. Bu sefer daha sesli esnedim. Ama Kumral hanımın umurunda değildi. Yahu saat on olmuştu, bu evde okula giden bir çocuk – ki onu dokuzda uyutmakla hiç iyi etmemiştim, Melek olmayınca canım sıkılıyordu- bir de işe giden evin beyi vardı. Yakışıklı kocam pardon! Uyuz sarışın.

Allah'ım esnemekten çenem ayrılacaktı artık, ben hedefime Kumral afeti alırken "Benim uykum geldi." diyen annemin esnemesiyle şaşkına uğradım. Hedefi mi şaşırmıştım anlayamadım.

Annem ayaklanıp izin isterken, Badem de hemen arkasından ayaklandı ve koltuğumun arkasından giderken eğilip "Ağzını gözünü ayırana

kadar, dilini çıkar da bir işe yarasın." diye sinsice fısıldadıktan sonra "İyi savaşlar yengeciğim." dedi dil kırarak, sonra da "Hayırlı uykular." diye abartılı bir sesle odadan ayrıldı.

Uykusunda boğacağım kişi sayısı iki olmuştu. Bu geceden hayır mı kalmıştı?

"Otururken içecek bir şeyler iyi olabilirdi." dedi Baran "Kahve." dercesine.

"Geç oldu uykumuz kaçmasın." dedim ayaklarımı koltuğa çıkarıp altıma toparlarken.

"Meyve..." dedi uyararak. Ah kime demişti, sivrisinek mi geçmişti şuradan, buradan?

"Damla meyve...?"

"Mutfaktaki masanın üzerinde var, canın çektiyse alabilirsin, hepsi yıkanmış." dedim hiç istifimi bozmadan. Baran bana ters ters bakarak ayaklandı. Ama onca imaya Kumral'da tık yoktu; kadın ne arsızdı. Yüzüne tükürsem "Yarabbi şükür." kıvamındaydı.

"Allah'ım sen şeytanın şerrinden, fesadın densizinden, yanımıza sokulan yılan görünüşlü kulların zehrinden bizi koru." Âmin.

"Ee, sen böyle hep evde mi pinekleyeceksin?" dedi kocamın dışarı çıkmasını bekleyen yılan... aman Kumral.

"Ne yapayım, sahaları size mi bırakayım?" dediğimde açık bir imayla, kadın anlamıyormuş gibi yapıp ama anladığı şeyle keyifli bir kahkaha attı, öyle sesli güldü ki annemin birazdan "Savaş mı çıktı?" diye odaya paldır küldür dalması an meselesiydi.

"Evde olmak zor olmalı."

"Yok, gayet keyifli." dedim, işimi özlediğimin gerçeğini çok gerilere itip, hissettiğim acıyı yok sayarak. "Okula giden ve henüz birinci sınıfta hayatı yeniden öğrenen bir kızım, çok çalışan ve mesleğinin zirvesinde olan yakışıklı bir kocam var. Dünya tatlısı bir annem, arkadaşlığına gıpta ettiğim bir kız kardeşim varken, sence evde olmak yorucu ya da sıkıcı olur mu? Allah gözü olanları uzaklaştırsın." dedim içimden geçenlerin, dilime vurduğunu fark edemeden. Ama sehpaya meyve bırakan adamla ve bana dönen o garip bakışlarıyla, az evvel

tatlı bir balla söylediklerim bıçak olup batmıştı kursağıma; ne yutkunuyor ne de nefes alabiliyordum.

Baran bana dikkatli, derin ve daha önce hiç görmediğim bir tuhaflıkta bakınca ürperdim, kızardım ve kalbim ağzımdan çıkacak gibi hızlanınca yerimden fırlayarak "Ben Melek'e baksam iyi olacak, üstü açılmıştır." diyerek odadan çıkarken "Size iyi geceler." diyerek kadını tatlı bir dille şutladığımı belli ettim.

Eğer Baran o kadını evden yollayıp, on beş dakika sonra odaya gelmeseydi, aşağıya inip Karındeşen Jeck olmaya çoktan gönüllü olduğumu fark edemedim.

Baran üzerini çıkarıp pijamalarını giyinirken bile kafama kadar çektiğim yorganla uyuma numarası yapmaya devam ettim. Ve garip olan bu numaramın daha Baran yatağa girmeden gerçek olmasıydı. Onun arkamdan sımsıkı sarılıp, istekle, "Damla." dediğini duyumsuyordum ama gözlerim açılmıyordu.

"Damla..." dedi yine, istekle kabarmış bedenini bana yaslarken, ne istediğini hevesle belirtirken, tek hatırladığım "Hımm..." dediğimdi, gerisi yoktu, sanırım uyumuştum. Adamın hevesini kursağına dizerek üstelik bu da intikam alma çeşidinin başka bir yoluydu sanırım, hem de hiç planlamadan.

Karanlığın içinde kaybolmuş çocuk gibiydim. Öylesine savunmasız ve korkak... Etrafımı çevreleyen siyahın içinde duyduğum ses "Damla..." diyordu sürekli, "Damla..." ama bu ses kocama ait değildi. "Özür dilerim. Çok özledim."

Sesi tanımamla, anında genzime acı bir yumrunun oturması ve içime ateşten kılıçların saplanması bir oldu. "Özür dilerim Damla'm, böyle olsun istemedim."

"Sait..." demek istedim, el yordamıyla karanlığı yırtmak, korkularımı alt edip sesine, ışığına gitmek istedim ama etrafım zifiri karanlıktı. Hiçbir görsel yoktu, kör bir kuyuya hapsolmuş gibi hissettiriyordu bana.

"Damla'm. Affet. Ne olur affet."

Onun o huzursuz, acılı sesi ağlama isteği uyandırıyordu içimde. Çocukluğum, genç kızlığım, kadınlığım, yıllarım bir oluyor hücum ediyordu hafızama. Ömrümdü Sait benim. Geçmişim ve geleceğime dair hayallerimdi. İlk elimi tutandı, ilk gözlerime bakan, ilk öpen, ilk defa sevindiren, mutlu eden ve mutsuz edendi. Sait benim meğer ne kadar çok şeyimdi.

"Damla, affet."

Hızlandı adımlarım, gözlerimin görmediği bir yere koşarken, karanlıkta kendi varlığımı bile göremeden yürürken, sesin geldiği yönden emin bile değildim. Sadece duyuyordum. O da mı karanlıkta kalmıştı? Korkuyor muydu benim gibi? Özlüyor muydu? Oynuyor muydu mutluymuş oyunlarını ve ağladığını saklıyor muydu geceleri?

Üzülüyor muydu, geçmişi anıyor, geleceğinde beni istiyor muydu?

"Sait neredesin?"

Ses yok olmuş, sanki karanlık bir sokakta kalmıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi soludum, bacaklarım titriyor, korkudan soluğum genzime diziliyordu. "Damla, affet." Başı dertte miydi? Yardıma mı muhtaçtı? O seslendikçe ve ben ulaşamadıkça korkularımın içine sıkışıp kaldım. "Damla, Affet."

Edecek gibiydim. Bir kere görmek için canımı bile verecek gibiydim. Hızla koştum ama yine bulamadım.

"Üzgünüm."

Üzgün olduğunu duymak istemiyordum. Varlığını hissetmek ve sarılmak istiyordum. Genzime oturan acının geçmesini, burnumu sızlatan özlemin bitmesini istiyordum. Allah'ım ben sesini bile öylesine ölesiye özlemiştim ki, dayanamıyordum. Direncim kalmamış, ruhum bedenimden çekilerek sadece miskin bir et parçasına dönüşmüş gibi halsiz can çekişiyordum.

Ellerimi kulaklarıma kapatarak, çığlık çığlığa haykırmak istedim ama olmadı. Birisi boğazıma bekinmiş, bir başkası da ağzımı kapatmış gibi, sesim soluğum çıkmadı. Sonra usul usul aralandı karanlık. İleriden, gözlerimi alan, keskin bir loşluk, bir ay ışığı belirdi. Işık gözlerimi

aldıkça elimi yüzüme siper ettim, canım acıyor, karnım ağrıyor, bacaklarım köturüm olmuş gibi tutmuyordu sanki.

Gözlerini gördüm ya ilk... "Bir kez daha göreyim Allah'ım!" diye her gece dua edip, her sabah dilek dilediğim gözlerini... Gayrı oldürse de Rabbim, gözlerim açık gitmezdim.

Öne atılmak istedim, buzdan bir cama çarpmış gibi durdu bedenim, sanki bir kavanozun içine hapsedilmiştim. Çıkıp da varamıyordum. Acı içinde olduğum yere mıhlandım, ne kadar istesem de hareket edemedim. Gözlerine baktım heyecanla, umutla. Artık Karadeniz gibi hırçın değildi gözleri. Karanlık bir umman gibi sessiz, terk edilmiş ova gibi ıssız, ay vurmuyor üstündeki sonsuzluğa, yakamozları da kayıp... Parlamıyor gözleri Sait'imin... Denizin mavisini, gecenin karasına vuran ayın vakurluğunu taşımıyor eskisi gibi. Çalmışlardı içindeki sevincini... Buz tutmuş, bir kuyunun kuytusunda saklanan karanlık su gibi! Kararsız ve anlaşılmaz bir o kadar da öfkeli...

Kaçmak istedim işte o zaman, bana suçlayıcı bakışlarla bakan gözlerinden kaçmak... elimi yüzüme kapatmaktan başka çareler bulmak istedim. Yapamadım. Tutulmuştu sanki bacaklarım, kıpırdayamadım.

Oysa okumak istedim içini. Acı mı çekiyorsun sen de benim gibi? Kırgın mısın sen de benim gibi hayata, sitemkâr mısın geleceğe? Bana yıllardır aynı bakan gözlerine sinmiş siyahla, içini okuyamadım. Sanırım ben bakan kör olmaya başladım, ilk defa sana ulaşmaya güç bulamadım. Sait geldiği gibi sessizce, ışığını da alarak, tek kelime etmeyerek, karanlığın bağrına döndü, geldiği gibi usulca geriye yürüdü. Uzandım ama tutamadım, seslendim ama sesimi duyuramadım. Ağladım, haykırdım, çırpındım ama ulaşamadım.

Kan ter içinden uyandım uykumdan.

Karanlık değildi etrafım, odamdaydım yine ve yeniden. Saçlarım ıslanmış ve yüzüme yapışmıştı, geceliğim de aynı sular içinde kalmıştı. Çok terlemiştim ve soluk soluğa bir yoksulluktaydım.

"Sait..." dedi içli sesim kısıkça, yanağıma dökülen yaşların sebebini biliyordum.

Kaçtır aynı kâbusu görüyordum; yırtıcı karanlığı ve o sarsıcı korkuyu iliklerime kadar hissediyordum. Sesini duyumsuyor, varlığını hissediyordum ama ne görüyor ne de dokunabiliyordum. Fakat bu sefer başkaydı, gözlerini görmüştüm uzun zaman sonra ilk kez, kırgın, küskün ve üzüntülüydü. Tıpkı son zamanlarda olduğu gibi, tıpkı terk ettiği zamanki gibiydi bakışları.

Çaresizliği ilk defa iliklerime kadar hissettim. Titreyen ellerimi ağzıma kapatarak, yanağımdan saçılan gözyaşları eşliğinde, ter su içinde doğruldum. Baran uyanmasın diye dışarıya çıktığımda, tüm bedenim hâlâ zangır zangır titriyordu. Haykırarak ağlamak isterken hıçkırıklarda boğuldum.

Hava, ağzımdan buhar çıkaracak kadar serindi, gecenin ayazından üşüyordum ama içim öyle yanıyordu ki, aldırmıyordum. Neden sönmüyordu içimdeki yangın, neden geri gelmişti bir süredir unuttuğum kâbuslarım? Odama gitmek istemiyordum. Sait aklımdayken Baran'ın koynuna girmek gibi bir ikiyüzlülüğü artık kaldıramıyordum.

Ensemde bir ürperti hissettim, yüreğimde o coşkun çırpıntıyı. Bakışlarım avluya kaydı. Sanki baktığım an Sait orada olacak gibi hissettim. Sonra bir tıpırtı geldi aşağıdan. Demirin demire sürtünmesi gibi garip sesler! Gezintideki tırabzanlara uzandım ürkekçe, korkarak kolaçan ettim avluyu. Karanlıktı. Tek tük yanan loş ışıktan başka bir şey yoktu. Ses yine geldi. Üşüdüm bu sefer ama beni üşüten soğuk değil korkunun soluklarıydı.

"Kim var orada?"

Ses gelmedi, kimse de yoktu sanırım hayal kurmaya devam etmiştim. Ürkerek, her adımım geriye gidecek gibi sarsılarak merdivenden avluya indim. Aşağıda kimse yoktu, o anda korku filmlerindeki gibi gıcırdayan kapı aralandı ve rüzgârın ani hareketiyle hafifçe vurdu kilide. Olduğum yerde sıçrayarak titrerken, "Kim var orada?" dedim kısık ve kesik sesimle ama geceye yayılan sesim ve ağzımdan çıkan buharımdan başka kimse yoktu.

Elim hızla atan göğsümde, kapıyı kapamak için ürkekçe ilerlediğimde, birisinin kapının önünden uzaklaştığını görünce korkuyla çığlık atıp bir adım geriledim. Ama içimden bir umut, korkmamam gerektiğini

oğutluyordu. Hiç düşünmeden uzandım, zangırdayan ellerimle kapıyı araladığımda gördüğüm şey hayal olmayacak kadar gerçekti.

Karanlıkta, taş duvarla çevrili sokakta, sokak lambasının altındaydı. Kalbim atmayı kesti, gece üzerime gelmeyi. Soluk alamadım.

Uzun boyu, üzerinden çıkarmaya ikna edemediğim deri ceketiyle Sait omuzlarını düşürmüş gidiyordu. Boğazıma el abanmış gibi soluksuz kalırken, ayaklarım önce geriye gitti, sonra ileriye. Ne ara cana geldi titreyen bacaklarım da atıldım ardından, anlayamadım.

"Sait..."

Uzandım. Bakmadı bana, duymadı ya da umursamadı.

"Sait lütfen dur."

Ağlaya ağlaya düştüm peşine. Yalınayak gecelik içinde... Neden yapıyordu bu işkenceyi bana, neden huzur bulmama, unutmama izin vermiyordu? Neden?

Burada ne işi vardı? Konuşmayacaksa neden gelmişti buraya kadar? Hain rüzgârlar, bana öl der gibi taşıdı kokusunu genzime. Ateş olmadan yangın çıkar mıydı? Kokusunu her soluduğumda içimde, yüreğimde sönmeyen yangınlar başladı.

"Sait dur!"

Sonunda durdu. Üzerimdeki geceliğe aldırmadan heyecan ve korku karışımı bir halde koştum peşinden, tam yanına geldiğimde arkasını dönen genç adamla karnıma tekme yemiş gibi irkildim.

"Buyur bacım, bir şey mi oldu?" dediğinde tok ses tedirginlikle, belim ortadan ikiye ayrıldı, soluk alamadım. Nice zaman sonra, adamın çekinerek etrafa bakınmasıyla kendime geldim.

"Yo... yok bir şey. Bi... Birine benzettim." dedim sarsılan ellerimi ağlamak için bükülen dudaklarımın üzerine kapatıp, hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken.

Adam kaçarcasına arkasını döndü ve hızla gitti. Bacaklarım tutmadı, soluk alamadım sanki. Sait değildi. Ama kokusunu duymuştum, sıcaklığını hissetmiştim. Sesini duymuştum. Varlığını hissetmiştim. Özlemiştim, hem de çok özlemiştim. Ölecek gibi, tek bir bakışına canımı verecek gibi. Ben onu unutmayı ne yaparsam yapayım beceremiyordum.

Yılların izi sinmişti üstüme, silemiyordum. Ellerimi kulaklarıma kapatıp isyan ederken "Neden? Neden?" diye haykırdığımı anlayamadım.

Yere kapaklanırken "Sait..." bedenime dolanan kollarla irkildim ama ne korkuya verilecek tepkim ne de gelene bakacak iradem kalmıştı. Yorulmuştum. Tükenmiştim. Üşümüştüm ve artık soluk alamıyordum.

"Sait..."

"Tamam..." dedi beni kendine çeken kollar.

"Neden... Neden? Neden?" diye haykırırken aklımda sadece "Neden yaptın?" sorusu yankılanıyordu.

Hıçkırarak ağlayan başımı sinesine çekerek saçlarımı okşarken "Geçti." dedi şefkatli ses.

"Ben... Ben... O'ydu." dedim beynim uyuşmuş gibi. Islak bakışlarım yukarı kalktığında o ana kadar korkmamıştım ama aklım başıma geldiği an, kocamın gözlerinde gördüğüm o karanlıkla yutkundum. Baran dişlerini sıkıyor, sakin olmak için irade savaşı verdiğini gizlemiyor, nefes alamıyor gibi derin derin ve sık sık soluyordu.

Bu sefer çok başka bir korkuyla sarmalandım. "Öz... özür dilerim." dedim çaresizce. "Ben..."

Kaldırmaya çalıştı beni ama tutmuyordu bacaklarım ki dikileyim karşısına. Kucağına aldığını, eve taşıdığını ve yatağıma yatırdığını algılayamayacak kadar kafam bulanmıştı. Büzüldüğümü, bacaklarımı karnıma çekip hıçkıra hıçkıra, seslice ağladığımı hatırlamıyordum bile.

Artık Sait yoktu. Baran vardı ve ben hayalle gerçek arasında sıkışmaktan kafayı yiyordum. Canlısının koynuna girip hayalin kollarına süzülmekten akıl sağlığımı kaybediyordum. İlk defa artık ne kadar istesem bile gerçek olmayacağını bu kadar net anlamıştım. Demek hâlâ içimde bir umut vardı. Demek ben hâlâ bekler, hâlâ özler, hâlâ umutlanırmışım. Demek "Gel." dese gidecek "Kal." dese üzülecek haldeymişim. Demek yalancı baharlara ev sahipliği etmiş bağrımdaki kış sadece kendimi kandırmışım.

Oysa kışın açan yemiş dalı meyve vermezdi, bilememişim. Oysa gidenler geriye gelmez, zaman geri dönmezdi, bir yalana inanmışım.

İlk defa onun çoktan benden gittiğini, kirpiklerimde hissettiğim yokluğunu gözyaşıma sinen varlığında algıladım. İlk defa yetim kalmış gibi buktu boynumu acısı bu kadar derinden. Sicim gibi bir yağmur yağıyordu gözlerimden. Sanki gidişine su döker gibi. Ölmüş geçmişimin toprağını sular gibi... Bir geçmişi kasırga gibi patlattığı hayal kırıklığıyla yıkıyor, geleceğimi geçmişten katlederek temizliyordu her bir sözü.

"Affet beni."

Affetmiş miydim ben onu?

Biraz kendime geldiğimde, bakışlarımı yatağın başında dikilen ve daha evvel görmediğim bir ifadeyle bana zalimce bakan adama çevirmeye korkuyordum. Dizlerimi kendime daha fazla çekip, etrafına kollarımı sararak sessizce oturdum yatağın üzerinde. Hıçkırıklarıma engel olamıyordum ki sesimi keseyim.

"Özür dilerim." dedim çaresizce. "Özür dilerim."

Sessizce ve öfkeyle bana bakmaya devam ediyordu kocam, elinde kılıç olsa hiç düşünmeden keserdi boynumu, hançer olsa saplardı sineme. Öyle vicdansız bir bakış vardı işte gözünde. Öyle de kırgın, çaresiz.

"Kapı açıktı... ses gelince..."

Sonunda dişlerini sıkarak, titreyen sesi tıslayarak, "Hırsız olabilirdi." dedi daha evvel hiç düşünmediğim bir gerçeği yüzüme vururken. Kedi olabileceğini düşünmüştüm ama hırsız hiç aklıma gelmemişti.

"Kapı zorlanmış Damla, o yüzden açıkmış. Kapıdaki hırsız olabilirdi, sana bir şey yapabilirdi!" derken öfkesinin neye bu kadar fazla taştığını ancak anlayabildim.

Kaskatı olmuş, titreyen ellerini saçlarına daldırdı kızgınca. Öfkeden mi titriyordu yoksa korkudan mı bilemedim! Sesi boğuklaşarak kısıldı. Sonra birden gürleyerek, "Aklımı kaçıracağım." dedi hiddetle, korkuyla sindim biraz daha yatağa. Dövse hakkıydı. Kızsa hakkıydı. Hangi adam koynundan kalkan kadın başka adama gitmek istese, böyle sakin ve öfkesine ket vurarak mantıklı kalırdı? Ama Baran incinen yüreğimi kırmamak adına, dilinin ucuna gelen acı sözleri yutmaya razıydı.

Dilini ağzının içinde dolandırdı ve kinini kusmamak için ısırdı. İşaret parmağı tehditle havaya kalktı ama tek kelime etmeden geri indirdi

yanına, elini yumruk yaptı sonra. Bu hareketi vurmaktan daha fazla canımı yakmıştı. İsyankâr bir tutumla, "Bana seçim yaptırma. Yeter." diyen tok sesiyle hırladı. "Yeter!"

Kararlı hareketleriyle pantolonunu giyindi. Ceketine uzandı ve telefonunu alarak çıkıp gitti. Dur demeye gücüm yoktu, kal demeye ne yüzüm ne de cesaretim kalmamıştı.

Birbirinden oluşan kopmayacak, çıkarsız, fesatsız, yalansız bir sevgiliydik, âşık olmadan sevdalı olmuştuk ama ben onu da mahvetmeyi başarmıştım. Bedenlerimiz ayrı, ruhlarımız birleşmiş halde mesuttuk, algılayamamıştım.

Hepsini hissettim.

Bugün anladım; yıllardır okuduğum şairlerin ne demek istediğini! Bugün anladım; romanlardaki kadınların ne hissettiğini? Bugün anladım; tükenmeyen bir efsane olan Leyla ile Mecnun'un neden çaresiz sevdiğini...

Belki Yusuf ile Züleyha olmamıştık, biliyorum ama Ferhat ile Şirin gibi olmuştuk. Birbirimiz için direnmiş, eskiye, maziye kafa tutup yaralardan, arda kalanlardan bir yuva edinmeye çalışmış, tam başardığımızda benim çaresizliğimle mahvetmiştik.

Bir kez daha anladım. Ben güçsüz değildim, silkelenmeme yetecek kadar dirayetim, sabrıma yol verecek kadar gücüm, her şeyimi sen yapacak kadar yüreğime sığınmış bir sevgim vardı Baran. Mazim var benim evet, sana dair sırlarım, sevginin yüreğime bağışlandığı bir huzurum var.

Beni bir savuran, bir ayaklandıran, bir üzen, bir dirayete iten sevgi denen melaneti, hâlâ içimde taşıdıkça... ben yıkılmam, akın akın sana çağlarım.

Küstü bana haklı olarak Baran. Kırdığım yerden sarmama izin vermedi acısını... Yatağa devrildiğimi, içim dışıma çıkana kadar ağladığımı, çaresiz kaldığımı iliklerime kadar hissettiğimi, sonra da sızıp kaldığımı odama gelen Melek'in üzgün sesiyle idrak ettim.

"Damla uyan..."

Ateş gibi yanan gözlerimi açtığımda başım çatlayacak gibi ağrı vordu. Hızla etrafıma bakındım, gece Baran bir daha odaya gelmemişti. Varlığının huzur bırakmamasından anladım bu gidişin hayra alamet olmadığını.

"Damla... Hasta mı oldun?"

Gözlerimi açamıyordum. Zorlanarak ayaklandım ama kendimi kaldıracak gücüm yoktu. Sarsıldım. Düşecekken yatağa oturup derin derin soluyarak gözlerimi kapattım.

"Çok mu hastasın?" dedi Melek alnıma şefkatle elini koyup merakla yüzüme bakarak. Onun teması sanki içime akan güç gibiydi, hiç düşünmeden alnımdaki elini yakalayıp öptüm.

"Başım ağrıyor." dedim boğuk sesle. Üzülmesin diye gülümsedim yalandan.

"Ben üstümü giydim ki, sen uyu tamam mı? Ben çantamı da hazırlarım, zaten babaannem kalkar şimdi." Merhametli kuşum, bana kıyamıyor, üzülüyor muydu?

"Ben hallederim" diye zorlanarak yerimden kalktığımda üşüyordum, öyle bir üşüme ki titrememe engel olamıyordum. Melek'in kahvaltısını zor hazırladım. Eğer kendi kalkmasaydı okula geç kalacaktı çocuk, bunu anladığımda üzüntüm ikiye katladı. Nasıl duymamıştım saati, nasıl uyuya kalmıştım?

Melek'i servise verdiğimde ayakta duracak gücüm yoktu, olduğum yere neredeyse yığılacaktım. Sarsak adımlarla titreyerek odama gittiğimi ve yatağıma devrildiğimi hatırlıyorum.

Dört duvar arasına sıkışmış bir bedenle boğuluyordum ve içimdeki gizli saklı savaşla yaşarken ölüyordum. Ufacık yüreğim kocaman geçmişle dolmuş, bana nefes aldırmıyorken mazi, yeniden harabenin üzerine bir şehrin sağlam temellerini atamıyordum. Kumdan bir kule gibi inşa edilen bu evin toz duman yıkıntısından, kocamın benim için yaptıklarına bakmaya utanıyordum ama elimde değildi, ben içimde büyüttüğüm sevgi için Sait'ten geçtim fakat yüreğimdeki aşktan geçemiyordum.

kimdesin, cansınaya dışındaki hastalık karışınca daha fazla dayanamadım ve çöktüm. Artık barabelerin altında kalan bedenimi toprak altına gömülen ceset gibi battığı çukurdan çıkaramıyordum.

Çıkmak istemiyorum yataktan, odaya kim gelse yorganı başıma kadar çekiyordum. Utanıyordum. Elimde olmadan yaşadıklarıma, yaşamlarıma üzüntü katıyordum. Neden saklandığımı da anlatmak bir yana. Kendimden mi kaçıyordum? Onlardan mı utanıyordum?

Sıyrılıp atlarımdan, öfkemden, isyanımdan, yeniden sakinleşmem gerek! Sen benim hangi yüklerin altında kaldığımı bilmeden bana işkence ediyorsun Sait, ben beni sevenleri istemeden üzüyorum. Git artık benden, bende sana verecek ben kalmadı, ben artık kendimi değil, henüz yabancısı olduğum Damla'nın geleceğini yaşamak istiyorum.

Akşama doğru uyandığımda, başım çatlayacak gibi ağrıyor. boğazıma iğneler batıyordu. Acı acı içimi çektim. Garipti, acı içinde kıvrandığım aylar boyunca bir kez bile hasta olmamıştım da, şimdi bir bahsime bir eli yağda, bir eli balda yaşıyorken hastalık gelip yakama yapışmıştı. Kayınvalidem üzgün, Badem bile telaşlıydı.

Ne kötü bir durumdu. Bir boğaz ağrısıyla bir baş ağrısının bedenimi böylesine güçsüz düşürmesi olacak şey değildi. Kalbimdeki acı bile beni böyle yatak döşek kahretmemişti. Bir sıra annem geldi gitti odaya, ateşimi ölçtü, alnıma sirkeli bez koyup azarladı. Sonra şefkatle okşadı saçlarımı, merhametle elinin değdiği yerden öptü. Duâ etti bizim için, hissetmiş gibi dakikalarca duâ etti, üzüldüğünü saklamadı. Yeniden uykuya daldım. Kapının usulca vurulmasıyla uyandım bu sefer. Pürüzlü bir sesle, "Girin" diye seslendim.

Elindeki çantayla Baran içeri girdi, yabancının odasına girer gibiydi durağındaki soğukluk. Kendi odasına girerken neden kapıyı vurmuştu ki biri? Yabancı mı olmuştuk? Uzak! Yakışıklı yüzü ifadesiz, gözleri yine ilk tanıştığımız günkü gibi sır küpüydü.

Soruma bile bakmadı. Ondan utandım, tek kelime edemedim, yüzüne de daha fazla bakamadım, hemen örtülerin altına gizlendim sevemedim. Baran aldırış etmeksizin yatağın başucuna dikilmişti, elindeki çantayı komodinin üzerine koymuş açıyordu.

Nazikçe, "Ateşini düşüremiyoruz, iğne yapacağım." dedi. Sesindeki soğukluk kemiklerimi bile sızlattı. Sanki benimle -karısıyla- değil de bir hastasıyla konuşuyor gibi doğaldı tavırları.

"Gerek yok, iyiyim ben." dedim ama konuşurken sesim kısık çıkıyor, ağzımdaki o derin koku büyük bir iltihabın habercisi oluyordu. Uzandı, elini alnıma koyunca buz gibi geldi ve ürperdim. Bir an kendime hâkim olmasam elini tenimden düşürecektim. Yanaklarımın alev gibi yandığının farkında değildim, gözlerim de çakmak çakmaktı kesin.

"Ateşin yine yükselmeye başlamış."

"Ne zamandır var ki?" dedim ciddi bir merakla. Ama o söylemese bile ben kendimi üzerimdeki sıcaklığın altında çatlayacak gibi hissediyordum.

Yüzüme bakmadan, "Dünden beri." dedi.

Dünden beri mi? İyi de ben Baran'ın geldiğini, muayene ettiğini falan hiç hatırlamıyordum. Yorganı çekiştirdi, "Dön." dedi ayarladığı iğnenin havasını alırken. Buz gibiydi hâlâ, ateşimden daha fazla soğukluğu üşütüyordu, neden anlamıyordu?

"İğ... İğne istemiyorum." demek istedim ama o benim hareket etmeyeceğimi anlayınca, kolumdan çekerek nazikçe çevirdi, yüzükoyun yatmama gerek kalmadan pijamama uzandı. Kaçmak istediğimde kızgın bir şekilde boğazını temizledi. Kalçamın kenarına pamuğun serin dokusunu sürtüp sterilize ettikten sonra, iğneyi yanaştırırken "Derin nefes al." dedi ve almamı beklemeden iğneyi etime sapladı. Vuruşu nazikti ama tavrındaki uzaklık, kabalık daha fazla canımı yaktığı için sanırım hıçkırarak ağlamaya başlamamın sebebi de buydu. Acım tenimde değil, bu kez ruhumdaydı.

"Bir iğne, abartma." dedi ilgisiz sesiyle, vicdansızca.

Keşke iğne kadar geçici olsaydı tavrının içime düşürdüğü acı. Onun uzaklığı beni çaresiz bırakıyordu.

"Yataktan çıkma, Badem sana çorba getirecek. İtiraz etmeden iç." Emirleri katıydı.

"Çok iyiyim merak etme." dedim ilgisini çekmek için, aldırmadı.

Bakmadı yüzüme, zaten merak eden bir tavrı da yoktu sanki. Sanki *git bak, ilgilen* demiş gibi duygusuzdu. Bu hali daha fazla yakıştı canım. Çantasını toparladığında gideceğini anladım. Kalmayacak mıydı yanımda? Uzanıp koluna atılmak ve gitmemesi için *yalvarmak* geldi içimden, yapamadım. O usulca kalktı, ben sessizce baktım.

Dudağımı ısırarak dişlerken, "Bu sabah işe gitmiyor musun?" dedim sordum. Sesim öyle çekingendi ki, kendimi bile nerdeyse *zor* duyuyordum. Amacım konuşmak değildi, sadece sesini duymayı *özlemiş*tim sebepsiz. Havadan sudan, hatta saçmalıktan konuşsun büyük bir ilgiyle dinlerdim.

"Akşam olmak üzere," dedi düz ve katı sesiyle, konuşmak istemez gibi sıkılgandı. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "İyi değilsin, ayak lanma. İyiyim diye milleti de ayaklandırma."

"Yalan söylemedim!" derken bana bu kadar soğuk davranmasına kızdığımdan, sesimdeki öfke yalan söylediğimi doğruluyordu. *Yor* gundum. Gerçekten böylesine çelik gibi bir düşmanla tartışacak gücüm yoktu, hastaydım.

Eğer bana böyle uzak davranacaksa yakınımda olmaması daha iyiydi. Çünkü acıyan gözlerim kapanmaya başlamıştı bile, tek bir isteğim vardı uyumak, biraz iyileşinceye kadar uyumak. Küskün bir alınganlıkla örtülerin altına gömülürken, "Teşekkürler." diyebildim sadece. Kırılmaya, küsmeye hakkım mı vardı! Hem de onu bu kadar kırmışken.

Hangi erkek koynundan bir başkasının adını sayıklayarak kalkan kadını yanında isterdi ki? O da sıkılmıştı. İyi ama bu düşünce neden nefesimi kesiyordu o zaman? Gözlerim sulanmış, onun önünde ağlamamak için çocuk gibi saklanmıştım.

Baran donduran sesiyle, "İlaçları komodine bıraktım, alırsın." dedi. Başka zaman olsa sataşırdım, "Sen verirsin işte." diye ama uyuklamaya başlamıştım bile, savaşacak kadar güçlü değildim henüz.

Ne odadan çıktığını ne de bir daha gelip gelmediğini bilmiyordum, iğnenin etkisiyle ancak sabaha doğru uyanabildim. Yatak odasında bir hareket duyunca doğrulmaya çalıştım. Başım ağrıyor, boğazım öyle acıyordu ki nefes alamıyordum. Birisi üzerime eğildi, alnıma

[illegible] Üşüyordum. Dişlerimin sıvar sıvmas da onun çelik gibi sert [illegible] karşılaştım.

"Derhal gerçekten ilaç almalısın."

[illegible] dersinden, halimin hatırını sormadan direk lafa girme [illegible]. "Böyle mi davranacaksın?" dedim çaresiz bir gücen [illegible]. Bu sorunu sorduğumu idrak ettiğimde utanmadım.

[illegible] hayretle kaşlarını kaldırdı, sonra garip bir hareketle sıvlık[illegible]. Belki gerçekten hatta küçümser gibiydi. Bu tavrı tüm organlarımı [illegible] geçti aniden. Sonra biçimli dudakları hafif bir alayla kıvrıldı. Bu [illegible] kaçırdığımı, kurnaz olduğunu biliyordum artık. İçten de[illegible] sinirlendirdi beni.

"Nasıl davranıyorum?"

"Hak ettiğim gibi." demek istedim, ama genzime dolan sıcak gözle[illegible] dolan yaşlarla tutulup kaldım. Güçlükle doğrulup oturmaya ça[illegible] vücudum çıplak halimle ne kadar çekici olduğumun farkında bile [illegible]. Ta ki Baran gözlerini benden kaçırıncaya kadar!

Demek ki hâlâ üzerimde etkim vardı, buna sevineceğim aklıma [illegible] gelmemişti, mutlu oldum. Üzerimde ip askılı geceliğim vardı. Ve [illegible] Neyle bir geceliğimin olduğunu bile bilmiyordum. Hayret. Ba[illegible] kaşları durduk yere iyice çatıldı. Tepsiyi bana doğru uzatırken, [illegible] alnıma yapışmış saçlarımı kenara ittim.

Baran bir an ne yapacağını kestiremeden bakakaldı, sonra kendi [illegible] bir savaş vermiş ve kazanmışçasına yataktan kalktı. Titreyen elleriyle kaşığı ağzıma götürürken yanaklarımdan yaşlar süzülmeye [illegible] ve yudumlarken hıçkırdım. Ütlerken de hıçkırdım. İçerken de hıçkırdım. Ve onun beni sımsıkı göğsüne bastıracağını sanırken, ka[illegible] kapatma sesiyle irkildim, yıkıldım. Elimdeki kaşık tepsiye düştü, hıçkırarak ağlayan sesim odanın duvarlarına çarpıp kulağımı dürttü.

İstemiyordu artık beni, bıkmış, pes etmişti. O gün akşama kadar sadece bunun için ağladım. Geldi, gitti ama tek kelime etmedi. Ne desteğini, ne de artık onun için alelade görünen, hastaya olan ilgisini üzerimden çekmedi.

Zavallı Baran, böylesine nefret ettiği biriyle ilgileniyor görünmek kim bilir ona ne kadar ağır geliyordu! Ve zavallı ben, kaybettiğim sevin yüceliğini ne yazık ki, kırdığım yüreğin artık telafisi olmayacak şekilde zarar gördüğünü anladığımda öğrenmiştim.

Baran gitgide uzaklaştı benden, artık konuşmaları sadece "Nasılsın? İlaçlarını içtin mi?" kadar değiyordu kulağıma. İhtiyacım olan doktor desteğini veriyor ve kocalık desteğini neredeyse yok sayıyordu. Ona muhtaç olan birine sırtını çevirmiyordu aklı sıra ama ben şimdi ona daha çok muhtaçtım, anlatamıyordum.

İlaçlarımı annem verirken onun da yüzünden düşen bin parça halde geride duruyordu. Melek uzaktan gelip gidiyor, Badem büyük bir ilgiyle benimle ilgilenip arada damarıma basıp eski neşeme kavuşmam için zorluyor, sürekli gözlerim dolup ağladıkça ve eskisi gibi olmayınca da kızarak suratını asıp "İyileşsen iyi olur, canım sıkılmaya başladı." diyerek kendince sitem ediyordu.

Yatakta geçirdiğim beşinci gündü bugün ve açıkçası artık yatmaktan bıkmaya başlamıştım. Çok ağır geçmişti hastalığım, sebebi malumdu, savaşmak istemiyordum. Hastalığımın süresi de uzadıkça uzuyordu böylece. Bugün tek istediğim ailemle birlikte olmaktı. Annem başta kızdı ama Melek gördüğü an çok sevindi... yine de mikrop bulaşır korkusuyla yanıma pek yaklaştırmadım onu.

"İyi olacağım, merak etme." dedim Melek'in minik gözleriyle ciddi ciddi yüzüme baktığını görünce, güldüm. Üzülmesine kıyamazdım ki.

"Krep yapacak mısın?" dedi sesini kısıp parmaklarıyla oynarken.

Yüzü asılmasın istediğimden biraz sataştım. "Sadece krep yapmam için mi iyi olma mı istiyorsun?"

"Hayır, iyi olman için krep yapmanı istiyorum, çünkü o zaman iyi olmuş oluyorsun."

Biraz karmaşık söylemişti derdini ama ben ne demek istediğini anlamıştım. Gözlerimin içine nasıl da özlemle bakıyordu. Biz hiç sarılıp koklaşmamıştık ama sanki her an bunu özlüyorduk ikimiz de. Gözlerim sulanıp yüreğim hasretle çarparken, kollarımı açtım sarılmak isteyerek,

ama sonra üzgün bir yüzle omzumu sallayarak düşürdüm kollarımı. Melek önce hareketlendi, sonra kapanan kollarla olduğu yerde kaldı.

Ona içim giderek bakarken, "Hastayım ben." dedim çocukça bir açıklamayla. Kırılmasının fikrine bile katlanamazdım. "Borcum olsun." dedim hüsranla.

Sanki bendim çocuk, oydu abla olan. Benim aksime anlayışla, "Çok borcun oldu Damla, nasıl ödeyeceksin bu kadar borcu?" diye sordu kıkırdayarak.

Sevindim bu tavrına, demek o da istiyordu sarılmamı. Bu umuda tutundum, bıraktım içimden akanı. "Sımsıkı, kocaman kocaman sarılarak ve sürekli öperek öderim ben sana borcumu. Olur mu?"

"O zaman daha çok borçlanmalısın." dedi Melek çocukça bir mahcuplukla gülüp, derhal odadan kaçarak. Ona sarılmamı mı istiyordu, onunla vakit geçirmemi mi, ilgilenmemi mi? İlk defa Melek açık açık belli ediyordu özlemini ve ben ilk defa burnumun direği sızlayarak ona sarılmanın nasıl güzel bir şey olduğunu merak edip yaşamadığım duyguyu özlüyor ve gün sayıyordum.

Bakışlarım kitap okuyan Baran'a kaydı, kitabın üzerinden bize bakıyordu ama gözlerimiz buluştuğu an yüzü donuklaşıverdi. Fark ettiğim şeyle umuda durdu yüreğim. Son birkaç gündür Baran'ın eskiye oranla evde daha çok kaldığını fark ettim ama onu nedense pek göremiyordum. Ben hastayım diye evdeydi ama benden uzak duruyordu.

Annemin merakla yüzüme baktığını fark edince, düşüncelerimden sıyrıldım. Burukça gülümsedim ama annem ikimize de bakarak tavrını koydu, kızgın bir biçimde başını sallayarak odadan çıktı. Haklıydı, huzurumuzu bozmuş, her şeyi mahvetmiştim. Ağlamaklı bir halde odama çıktıktan sonra, gözlerimi tavana diktim, bakıyor ama görmüyordum buğudan. Saatlerce tavanı izledim, Baran gece yine odada yatmadı, gelmedi yanıma. Annem, Badem hatta Melek bile geldi, bir şeye ihtiyacım olup olmadığımı sorup gittiler. Ama o gelmedi.

Hastayım diye yanımda yatmadığını sanıyordu ev ahalisi belki ama ben onun asıl sebebini biliyordum. Annem gece yanıma gelip ilacımı verdiğinde, "Kız hasta yanında kalsan daha iyi oğlum." dediğinde, ateşime bakan buz gibi sesiyle "Hastalarım var benim, hasta olursam

birçoğunun sağlığı riske girer. Ayakta olmalıyım ki ameliyata girebileyim." diye bahane uydurup annesine mantıklı cevabını, hatta mantıksızlarını sıralayıp gitmesine seyirci kalmıştım.

Sabah yanıma hiç uğramadı, güya artık iyileşmiştim. Annesine birkaç gün daha yataktan çıkmamam gerektiğini söylemişti ama bana tık yok. Tamam kızgındı, gururluydu ve saygılıydı ama benim elimde olan bir şey değildi geçmişin trajedisi, hart diskim yoktu bellediğimi silip sıfırdan başlayayım hayatımı.

Bu odada tek başıma biraz daha kalırsam aklımı kaçıracaktım. Ona dinlemeyecektim işte! Bu odada bir saniye daha kalmayacaktım. Belki de gönlünü almak için biraz çaba göstermiş olsaydım, şu zor günleri daha kolaylıkla atlatabilirdim. O yanımda olunca hasta oluşum bile keyifli olabilirdi, işkence çekmezdim.

Beni gözden çıkarmasına izin vermeyecektim, burada böyle gözden uzak tutulan, unutulması kolaylaşacak bir varlık gibi kapatılmaz hiç işime gelmiyordu.

Yorganı öfkeyle itip doğruldum, bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ama gücum olmadığından ayaklanamadım. Gözüm kararıp, başım döner gibi olunca beş dakika oturur halde kaldım. Sonra biraz toparlandım. Şimdi daha iyiydim. Sabah kahvaltısına inip onu şaşırtacaktım. Kendisini eski bekârlık günlerine dönmüş sanıyorsa yanılıyordu, ben hâlâ karısıydım ve hayatındaydım.

Yere basarak kalkmaya çalıştım. Ama dizlerim titriyor, gücüm bedenimden çekiliyordu! Oda etrafımda döndü. Birdenbire kapı çok uzaklarda gibi göründü. Kapıya ulaşmam sanki asırlar sürdü, ama sonunda ulaştım ve kapının tokmağına sanki yaşamım ona bağlıymış gibi sımsıkı yapıştım. Belki de kalkmakla iyi etmemiştim. Ama yatağa nasıl dönecektim peki? Oda sanki daha da uzamış mesafede ve her adımla uzaklaşmış gibi geliyordu. Başım dönüyor, ayakta sallanıyordum. Yok, yok yapamayacaktım, yatağıma geri dönmek zorundaydım.

Geri dönüp şifonyere kadar gidebildim, ama yatak birden bire çok uzaklarda gibi göründü. İkinci çabayı gösterebilmek için gereken gücü toplamam birkaç dakika sürdü. Çekinerek bir adım atmıştım ki

dengemi kaybettim ve korktuğum başıma geldi; yerdeki halı hızla kaydı ve yüzüme yapışır gibi oldu.

Yüzümün üstüne düştüğümde, hırsımdan gözlerim yaşarmıştı. Ciğerim sanki içimden çekiliyor gibiydi. Muhtaç olmaktan hiç hazzetmezdim ama acı acı kapıya bakıyor, birinin gelmesini umutla bekliyordum, başka çarem yoktu çünkü kendi başıma kalkamıyordum. Bunca gürültüyü birinin duymuş olması gerekirdi elbette.

Gerçekten de yanılmamıştım. Birkaç saniye sonra Badem deli gibi bir korkuyla içeri daldı. Beni yerde görünce bir bakışta durumu kavradı, peşinden gelen Baran'a endişeyle bakarak yanıma çömeldi.

Baran uzanınca "Dokunma." diye hıçkırdım. Çaresizlik kötüydü ve tüm dengem altüst olmuştu. Üstelik bu saatten sonra yanımda olmasını artık istemiyor, yüzüne bakmıyordum.

"İyi misin?" dedi Badem.

"İyiyim." dedim sessizce ağlayarak.

Barandan bakışlarımı kaçırıyordum. Baran, "Ne oldu?" diye sordu.

"Halay çekmeye kalktım." dedim içimden ama dışımdan tek yapabildiğim hıçkırmaktı.

"Damla iyi misin?"

Sanki çok umurundaydım. Hâlâ yüzüne bakamıyordum. Kızmıştım. Küsmüştüm. Kızarmış yanaklarımdan inen gözyaşlarını silmeye çabalarken, "Damla iyi misin?" diyen Badem'e bakıp, hıçkırarak "Düştüm. Kaburgalarım acıyor." diye fısıldadım.

Baran tekrar uzandığında "Dokunma." diye bağırdım kızarak yeniden bağırdım. Adam donup kalınca "Düştüğüm gibi kalkmasını da bilirim. Umursuyormuş gibi davranma!" dedim hırsımdan kudurup, hıçkırarak. Dişlerini sıktığını fark ediyordum ama umurumda değildi.

"Ben gidip su getireyim." dedi Badem odada su olduğunu bildiği halde aradaki gerginlikten kaçarak. Kapıyı kapatıp çıktı. Baran yeniden uzanınca geriledim. "İstemiyorum yardımını, git sadakanı başkasına ver. Sana muhtaç değilim ben, acımanı istemiyorum." dedim tüm iyi niyetini görmezden gelerek ama inatla aldırmadı hırçınlığıma, kollarımdan yakalayıp ayağa kaldırmak için çekerken, sert bir sesle, "Çok

merakla değilsin dokunmaya." dedi soğuk dolu gibi üzerime yağdırdığı [illegible] kelimesiyle.

Bir kez daha sözleri alet keskinliğine saplanmıştı sinerine. Derin bir yara açtı gözlerim. Bu andan fırsat bilip beni kavrayarak kucağına aldı ve göğsüne sımsıkı bastırdı. Özlemiştim sıcaklığını, daha temiz kokan değişik bir tüm evlerim, sınırlım, kırgınlığım bir nehir gibi akıp gitsin.

Onun bana çok yakından hissettiğim vücudumun sıcaklığıyla, kendimden geçmiş mırıldanıyordum kollarında. Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan yuvarlanırken, başımı eğmiş kocamın açık renk gömleğinin yakasından görünen sık, ince, kıpkırmızı tüylere bakıyordum çaresizce. Onun göğsünde yatmaya alışmıştım son zamanlarda, kokusunu da seviyordum. Sıcaklığını, ritmik kalp atışlarını duymayı da. Özlemle bütünleşebileceğini bilemedim, bu yüzden çaresizce gözlerimi kaçırdım.

Esmer yüzü eğildi, kurşun gibi delici olan gözleri dikkatle yüzüme sürüldü. "Bir yerin acıyor mu?"

Başımı sallarken sıcaklığından ve varlığından sarhoş olmuş gibiydim. "Acıyor." demek ve kollarından hiç inmek istemedim.

Bir an durup bakıp bana utandım karşılayamadım gözlerini. Bir yığın bakışların altında kızardım, çekingen bakışlarımı kaçırdım. Gece sivilce sularının göğsüne yayılmıştı, çekemedim. Şimdi daha hızlı değişen görünüşlerim ve şişmiş göz kapaklarımla huysuz bir kadına benziyordum kesin. Baran'ın kaşları çatılmıştı.

"Varlığımı hatırlamaktan hoşlanmadığını biliyorum." derken yatağa yıkıldı. "Korkma sana dokunmak için zaman kolladığım falan yok, benimle sadece yardım." Kaşları hâlâ çatılıydı.

Konuşurkenki bakışlarındaki sertlikle sustu, sonra usulca yatağa bıraktı, bir bebek gibi ilgiyle üstümü örttü ve sonra tek kelime etmeden çıkıp gitti. Bir bendi onunla giden, bilemedi.

Oysa "Kal." diyecektim susturmasaydı. "Sana muhtacım." diyecektim konuşturmasaydı. Kaşlarını çatmasaydı "Gitme." diyecektim. Arkasını dönmeseydi susmayacaktım.

Ertesi gün daha iyiydim, hem de kızacak, öfkeden deliye dönecek kadar. Davrandıklarıma inanamıyordum. Bana tek kelime dahi etmeden,

[illegible] annesine hazırlattığı valiziyle gitmişti. Hoşça kal bile demeden mi? Hem de o kadınla! Kumral mı afet mi ne haltsa onunla?

"Haberin yok muydu?" dedi annem şaşırarak.

"Kaan, sen valizini hazırlayana kadar haberim yoktu." demek yerine "yoktu" dedim dürüst olarak. "Bana bir şey söylemedi."

"Hastasın ya, ondan sanırım." dedi annem arayı bulmaya çalışarak. Sıyrılmıştı. Kırdığım gibi kırılmıştım aynı yerden, üzülmüştüm bir kere. Aklımda hangi tilkiler dolanıyorsa artık, ani ve düşüncesiz bir kararla yerimden kalktım. Telefonu tuşlarken içimdeki sese kulak vermekten korkuyordum. Ama tam aklım başıma gelip fevri hareketimden vazgeçip kapatacakken, Baran ikinci çalışta açtı.

"Neredesin?" dedim selam sabah sormadan. *Hesap sormam ekşisin hem sustu hem güçlü aferin Damla, devam et böyle.* Arada bir sessizlik oldu.

"Havaalanına gidiyorum." dedi sadece.

"Bana söylemeyi ne zaman düşünüyordun?" dedim üzgün sesim titrerken.

"Düşünmüyordum." dedi aynı soğuk sesle içime fitne, fesat düşünceleri sokarken.

Annem gözlerini üzerime dikince utandım. Ağzımdan vanlış bir şeyler çıkar, kırılır diye korktum. Yanından uzaklaşıp, odanın kapısını kapattığımda artık sesimi kimse duyamazdı. "Yanında kim var?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Kumral var." dedi aynı soğuklukla.

Çığlık atmamak için dişlerimi daha fazla sıktım ve olduğum yerde sinmemek için kendimi zorladım.

"Sen evli bir adamsın." dedim kıskançlıktan gözlerim kör olunca.

"Hatırladın mı? Ben de bunu senin sık sık unuttuğunu düşünmüştüm. Hani bir kocan olduğunu unutuyorsun." demedi bana misilleme yaparak ama demiş gibi sessiz kaldı; o her zamanki sakinliğiyle sustu ben tüm sessiz çığlıklarını dinledim. Bu adamın sakinliği bile konuşuyordu.

"Gidemezsin." dedim sonunda pes ederek.

"Sen bu izni bana ilk gün verdin, unuttun mu, şimdi hesap mı soruyorsun?"

İlk gün ne söz vermiştim ki ben ona, düşündüm bulamadım, bu an mazıyı andım.

"Aşk yok." dedi adam ve gerisini getireceği sözleri bildiğimden hemen atıldım.

"Sadakatim konusunda korkmayın. Görücü usulü evlenen ilk çift değiliz ve son olmayacağız. Tanışacak ve birbirimizi tanıyacak vaktimiz olmadı biliyorum." Başımı kaldırdım. Sesim gibi bedenim de titriyordu, korkuyordum. "Eşim olduğunuz sürece sadakatimden asla kuşkulanmayacaksınız."

Adam ağzını açacakken, "Sizin sadakatiniz ise sadece huzura olduğu sürece beni yormaz." dedim içimden gelerek. Nasıl büyük bir söz söylediğimin farkında olup olmadığımı anlamak istercesine tek kaşını kaldırdı. Ama hem sözümden hem de kararımdan emindim. Ona ne teklif ettiğimin gayet farkındaydım.

"Yani?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Yanağımın içini dişledim utançla, ne düşündüysem artık birden içine düştüğüm umutsuzluk girdabında debelenirken "Yani bana sadakat sözü vermenize gerek yok." diyebildim utanmadan. Her eşin ilk şartıydı sadakat ama ben bunu yapmasından daha fazla keyif alacak gibiydim. Başkaları olsun, bana ilişmesin istedim.

Kaşlarını çattı bu düşünceme ve tutumuma, belli ki ne ahlakına ne de geleneklerine uyduramadığı şeyi gururuna da uyduramıyordu.

"Başkalarıyla gönül eğlendirebilirim, öyle mi?"

"Si... size aşkla bağlı olamam, romantik oyunlar, tutkulu birleşmeler veremem." Dürüstlük bir erdem ve karanlık düşüncelere yol gösteren bir ışıktı.

"Yani, cinsellik için başkasını mı bulmalıyım?"

"İstersenız, karşı çıkmam."

"Şimdi verdiğin özgürlüğü geri mi alıyorsun?" dedi, onunla mı gidiyordu? Ona gidiyordu, Kumral'a. Sonunda pes etmişti öyle mi?"

Yanağımdan yaşlar süzülürken yeniden, "Anneme gitmek istiyorum." dedim öyle apansız, pat diye. Kapristi amacım, sadece nazlanmak.

"İyi git." dedi hiddetle ve ben algılayamadan, küfreder gibi telefonu yüzüme kapattı. Öylece kalakaldım olduğum yerde. Hırsımdan ağlayamıyordum bile. Titriyordum sadece.

O öfke ve acıyla bir hışım içeri girdim ve kızgınlık içinde titreyen sesimle "Anneme gidiyorum ben, İstanbul'a gidiyorum." dedim saçmaca bocalayarak. Ve ağlıyordum hâlâ.

Kayınvalidem olduğu yerde şok geçirdi, Badem yerinden kalkarak usulca "Hayda, bir kavgamız eksikti." dedi hırsla. Nilgün anne ona kızgın bakışlar atınca, aldırmadan omzunu silkti. "Gideyim de valizimi hazırlayayım bari." dedi iç çekerek.

"Sen nereye?" dedi Nilgün anne isyanla.

"Teyzeme tabi ki, bu şapşalla İstanbul'u fethedeceğimi sanmıyorsun ya!"

"Seni paralarım." dedim tüm hırsımı Bademe yöneltip dişlerimi sıkarak.

"Kırıp döküp sinirini benden almaya kalkma, ben de seni paralarım." dedi ve hırsımı körükleyerek odadan çıkıp gitti usulca.

Ayaklanan ve hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamayan kayınvalidem, "Kızım ani karar vermeseydin." dedi üzgünce.

"Neye anne?" Kadın kaşlarını kaldırdı. O anda kafama dank etti. *'Annemi özledim!'* Lanet olsun, en son mutfakta *'annemi özledim'* dediğimde Baran...?

Uf ben ne yapmıştım? Yine de yanlış anlayan oydu. Oysa ben bu sefer sahiden de kendi annemden bahsetmiştim.

"Anne mi özleyemez miyim?" dedim ağlamaklı bir sesle yüzüm düşerken.

"Özlersin elbet ama..."

O "ama" da çok söz gizliydi de dile vuramıyordu. Telefonu çalınca sözleri yarıda kaldı ne yapacağına şaşıran kadıncağız benden ayrılıp telefonunun olduğu koltuğa yürüdü.

Önce dinledi oğlunu, sonra sakince "Ben de İstanbul'a gidiyorum." dedi Nilgün anne.

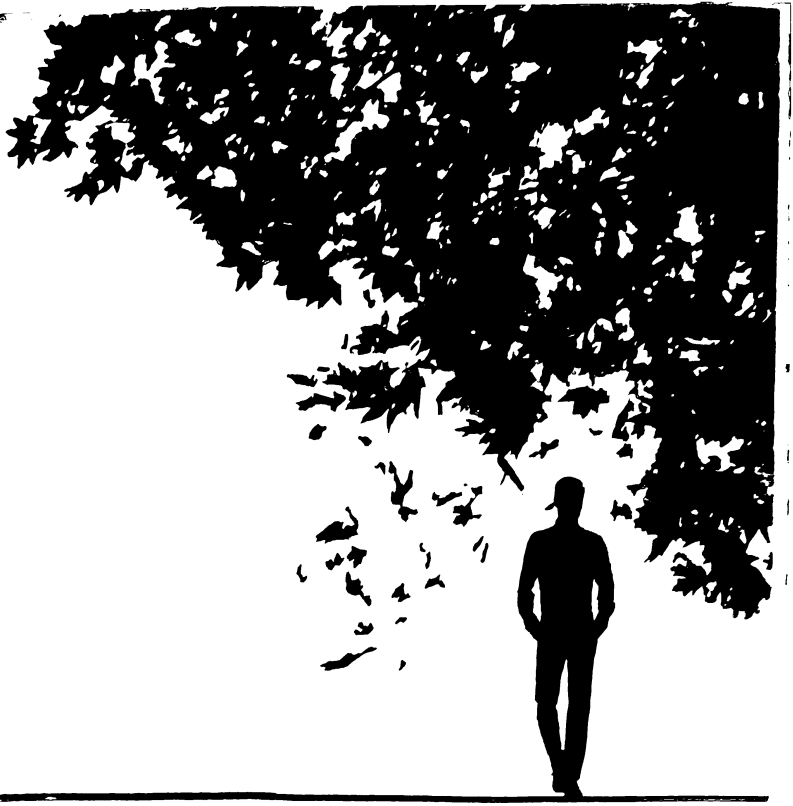
Kaşlarım kalktı. Kirpiklerim kırpıştı. Anladım ki, ben tek gide miyordum. Baran ne dediyse- ki itiraz ettiğine eminim- "Saçmalık... Nerede görülmüş taze gelinin baba ocağına tek yollandığı? Ben götürürüm gelinimi, geri de alıp getiririm." dedi içime su serperek, gelecektim tabi. Temelli gideceğimi ona düşündüren neydi? Gurursuz mu olmuştum ben? Meğer Baran'a rest çekerken jest beklermişim de farkında değilmişim.

Oysa ben gidiyorum dediğimde "Gitmiyorsun." demesini beklemişim hatta eminmişim de blöf yapıyormuşum ama blöfüm tutmamıştı. Dikkat çekmek isterken uzak düşüyordum. Uyuz adam demek gözden çıkarmıştı beni bile bile. Annesine ***bırak gitsin*** mi demişti? Tek gitmemi mi istiyordu? Yüzüm düştü, soluklarım bile yük oldu, bayılacak gibi yorgun hissettim kendimi.

"Ben hallederim, ararım Şule öğretmeni izin alırım."

Melek'te mi geliyordu? Mantıksızca lafı atarken onu unutmuştum ama şimdi ondan ayrı kalmayı düşününce karnıma keskin bir bıçak saplanmıştı. Gitseydim dönüşü olmayacaktı biliyordu Nilgün annem, o yüzden götürüp getirmeyi düşünüyordu ama bilmiyordu ki oğlu beni çoktan gözden çıkarmıştı. Bu gidişin dönüşü yoktu!

13. BÖLÜM

Keşke 'geri dön' diyecek kadar cesur olabilseydim.
O zaman acımazdı kalbim, ağlamazdı gözlerim.

Bir gün.

İki gün.

Beş gün.

Gözlerim camda, kulağım kapıda, elimde telefonla gezindiğim tam beş onsuz gün.

Ailemin yanına geleli beş gün... Annem her zamanki sıcak, babamsa her zamanki despot haliyle karşıladılar beni ama senelerce yuvam olan, sırtımı yasladığım dağım olan evim şimdi bir yabancıydı bana, ne odamı benimseyebiliyordum ne de kendi öz ailemi. O geceden sonra Sait de bir daha rüyama girmemişti, üstelik İstanbul'a ne zaman gitsem, ilk görmek istediğim o olur diye düşünürdüm her zaman ama sırf Baran'ın kulağına gider de o üzülür diye evden dışarıya

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

[illegible] gördüm.

[illegible] Kur'an-ı Kerim okuması [illegible] bir de [illegible] resim yapar. Meseli o yazıma geçtim. Bana [illegible] bana sevap resmi hâlâ [illegible] bir [illegible] [illegible] resmini yapıp yanıma [illegible] [illegible] Niçin [illegible] bana vermedi. Meseli'in [illegible] [illegible] [illegible] yanıma [illegible] [illegible] bir [illegible] [illegible] [illegible]

Sokakta [illegible] [illegible] Dayak [illegible] bir [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Ben o gün dik [illegible] bir [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ᠪᠣᠯᠣᠭᠠᠨ ᠬᠣᠲᠠᠨ ᠤ ᠲᠡᠭᠦᠰ ᠪᠠᠶᠢᠭᠤᠯᠯᠠᠭ᠎ᠠ ᠶᠢᠨ ᠵᠠᠷᠯᠢᠭ ᠤᠨ ᠲᠣᠭᠲᠠᠪᠤᠷᠢ

ᠪᠣᠯᠣᠭᠠᠨ ᠬᠣᠲᠠᠨ ᠤ ᠲᠡᠭᠦᠰ ᠪᠠᠶᠢᠭᠤᠯᠯᠠᠭ᠎ᠠ ᠶᠢᠨ ᠵᠠᠷᠯᠢᠭ ᠤᠨ ᠲᠣᠭᠲᠠᠪᠤᠷᠢ

"Ben, sende tükenmeden gözlerini kapatmam." demek istiyordum ona, beceremiyordum. Beni hâlâ sevdiğini, bana hâlâ güzel baktığını, dokunamasam bile ellerine benim sevdamdan başka bir tenin sığmadığını, hâlâ benim kokumu hatırlayıp sarhoş olduğum gibi, onun da beni kokladığını hissediyordum. Kumral'a değil, başkasıyla gitse bile bana verdiği sözü sonuna kadar tuttuğunu düşünerek geceleri uyuyor, sabahları yeni bir umutla uyanıyordum.

Annem Kuran ı Kerimi kapatınca "Çocuk uyumuş, yerine yatıralım." dediğinde ancak kendime gelebildim. Melek kucağımda uyuya kalmış, kitabı da ustune düşmüştü. Masum, nazlı öksüzüm benim. Yatağın içine yatırdım kuzumu, saçlarını öpüp okşayarak üzerini örttüm. Ondan ayrılma fikri diken gibi batıyordu sineme, çaresiz kalıyordum.

"Ben senden ayrı nasıl kalacağım?" dedim hıçkırırcasına.

"Niye ayrılasın ki ondan?" dedi annem başındaki eşarbını çıkarırken. Omuzlarımı sarstım suçlu bir çocuk gibi, gözlerim dolu dolu, boğazıma kocaman bir yumruk oturdu.

"Gel buraya." dedi annem yer yatağına oturup, işaret ederek eliyle yanına çağırdı beni. Başımı dizlerine koydum, sessizce ağlarken, "Buraya birlikte geldik, birlikte gideceğiz." dedi sert ve otoriter bir tutumla.

Bir kafeste gibiydim, gidemezdim o kapımı açıp beni çıkarmadan. Başımı salladım, yanağımdaki yaşları silerken annem şefkatle, "Güçlü olacaksın, sen artık bir eş, bir annesin." dedi tatlı bir azarla. "Benden sonra onları sen toparlayacaksın. Sen kendin dağılırsan, ben nasıl emanet ederim sana onları? Daha Badem evlenecek, Melek büyüyecek..."

"Ama ben yanlarında olamayacağım."

"O da nereden çıktı?"

"Çok kırdım ben onu. Affetmez artık beni, zaten vazgeçti benden, istemiyordur."

"Buna sen mi karar vereceksin?"

"Kumral denen kadınla gitti duydun, bana hiçbir şey söylemedi."

"Sürpriz yapacaktı. Sana daha önce çıtlatmıştı hatırlarsan. Bir gece önce haftayı seninle, hafta sonunu da hep birlikte geçirmeyi düşünüyordu. Evlilik yıl dönümü için otelde yer ayırtmıştı."

Birden dizlerinden kalktım. Heyecan ve korku aynı anda nasıl yerleştirdi ufacık yüreğe? Islak gözlerimle annemin yüzüne bakarken "Gerçekten mi?" dedim çocukça bir sevinçle.

"Gerçekten tabi. O gün hatırlamıyor musun? Damla da gelecek demişti." Yüzünü sertleştirdi. Evet demişti ama o gece olanlardan sonra, konu bir daha açılmamacasına kapanmıştı. "Çocukluk etmeyin, özür dilemek gurur değil ancak şeref vermeli size. Neyi kaybettiğinizi, neyi kazanacağınızı bilecek yaştasınız. Hatanız telafisiz değil ki... Hatalı olduğunu biliyorsan neden sen adım atmıyorsun, özür dilemiyorsun?"

"Affeder mi ki beni?"

"Bilmem ben." dedi yatağa uzanıp üzerine yorganı çekiştirirken. Rahat yatsın diye kalkmak zorunda kaldım. "Affetmezse sen de zorla affettir, koca senin, hata senin. Hem kırıp hem de gururlu olup ondan adım atmasını bekleyemezsin, bu adil değil." dedi bilmişçe.

Melek'in yanına yattım ama gururumun boynunu kırıp arayamadım onu. Hem arasam bile benim aklım başıma gelene kadar saatler olmuş, geç olmuştu. Ne yazacaktım?

"Ben sensizliğin ağırlığında eziliyorum, bilmeyeceksin. Felç olmuş gibiyim. Gücüm yetmiyor cesaretimi kovalamaya... Farkında mısın sessizliğimin? Sen de benim seni ettiğim kadar, beni merak ediyor musun? Soru kalmadı sorulacak kafamda, sana verilecek cevaplarımı o gece hıçkırıklarım eşliğinde terk ettim. Her bir hıçkırık, bir bomba olup düştü gerçeğime... Bir hesaplaşma yok!

Örseliyorum kendimi son zamanlarda "Neden gitmedin ardından?" diye.

Öfkem kendime, kinim kendime, kızgınlığım ve isyanım kendime...

Ağır geliyor üzerime biçilen bu bedelin üniforması. Ben mutluluk oyununda sınıfta kalmış, hayat tiyatrosunda rolleri çalınmış bir bedenim... Sana bir beden küçüğüm, hayatına bir bedel büyüğüm.

Ah Baran, bir bilsem içimi! Hiçbir yere bağışlanamayacak bir yürek var elimde. Kirlenmiş, senden başka bir ritmin daha önce damgasıyla

mühürlenmiş, ellerinin gezdiği yerlere başka dokunuşların izi sinmiş... Katletmiş bu bedenin hayalleri gibi sevdası da, tüketmiş...

Bu yorgun enkazı kime bağışlasam istemez. Oysa o gittikten sonra yemin ederim bir tek sana gelin oldum. Toprak bile zaman kollayıp, kabul etmezken, bedenimi bir tek sana gelin verdim. Şimdi iyi de gil senin dokunuşlarının izi silindiğinden beri tenim, yaşlandı bedenim, ruhum hastalandı.

O gün gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümden beri, dışarıda unutulmuş, kokmuş bir et gibi hissediyorum kendimi... Daha yaşım kaç oysa ama sana hibe ettiğim ruhum vakti geçmiş ölü gibi... Kokuyor ve gömülmeye hasret yaşayarak çürüyor. Yaşıyor mu, ölü mü o da kendini bilmiyor. Komada unutulmuş bir zavallı gibi, sadece duruyor. Ölümle, yaşam arasında sıkışmış gibi.

Ben sensiz kalınca savunmasız yanımı zırhından sıyırdım. O gün tüm maziyi seninle olan geleceğimizden ayırdım. Kurşuna durur gibi, bir maziye karşı duran Damla belirttim gelecekte. Hep ürkek, hep umursamaz, her darbeye açık.

Baran... Bazen çok fazla sensizlik içiyorum ben... Sarhoş oluyorum yokluğunla... Bir köşede uyuşup kalıyorum senin hayalinle.

Kokunu soluyorum sanki yanımdaymışsın gibi. Gülerken çekildiğimiz fotoğrafın duruyor hâlâ gözbebeklerimde asılı halde... Yemin ederim her gece, her bekleyişin sonunda bana dokunan bir tek senin ellerin var artık gelecekte, hayalimde... "Alnımın yazısı" derdi dudakların alnımla sevişirken...

Benim alnıyazım da sensin. Hani yastık değişir de kader değişmezmiş ya, benim avuçlarımda yazılı her şey, ikimize ait kaderimiz, olduğu yerde duruyor. Hani ben avuçlarına duâ diye düşecektim ya senin, sana diyemesem de, sen de benim avuçlarıma kader diye yazdın kendini... Keder olmasın bizim geleceğimiz.

Yani anlayacağın... Tek yön, çaresiz bir düzlükte, sonsuz bir yoksunluğun ummanında burktum içimi. Belim bükülüp, direncim kırılırken, tuzla buz olmadan kırdım hayallerimi. Başı ve sonu belli masaldı yaşadığım. Bitmesin diye duâ ettiğim, sonu güzel olsun diye

hayaller kurduğum bir masal. Oysa bilmeliydim. Masal için çok büyüktüm, hayal kurmak için ise kirli..."

Yazdım sildim defalarca, yazdım ve sildim. Saat sabahın altısını gösteriyordu, telefonumun şarjı bitmek için sinyal veriyordu, gözlerim yine uykusuzluktan şişmiş, ağlamaktan kan kırmızıya dönmüştü.

"Yazacaksan yaz artık, namaz saati geldi." dedi annem yataktan ayaklanırken. Sesini duyduğum an yerimden sıçradım. Ne zaman uyanmıştı ki, ne zamandır izliyordu beni? Utancımdan kıvranırken "Yazmadan bilemezsin." dedi ve ayaklandı.

"Sonra da hazırlan, eve dönüyoruz. Ben evimi, kızımı özledim." dedi sitemle.

"Ya cevap vermezse?" dedim üzgünce.

"Bir daha yazarsın."

"Bir daha vermezse..."

"Verene kadar yazarsın, emek vermeden ekmek olmuyor. Hamuru yoğurmadan, ekmeği pişirmeden karnının doymasını bekliyorsun. Allah sana vesile vermiş, emek ver, ekmeğini ye demiş."

Annem abdest almaya çıktığında kararımı verdim. Hiç düşünmeden, içimden ne geliyorsa yazdım gönderdim.

"Özür dilerim Baran, özür dilerim. Bu kadar vicdansız olmak istemedim, böylesine emsalsiz bir yüreği kırmak istemedim. Özür dilerim. İsteyerek kahretmedim.

Bir fırtınanın içinde sallanarak batmamak için uğraşan, eski bir sandala döndü umutlarım.

Rüzgârın yön değiştirdiği yerdeyim şimdi. Hep güzel meltemlerin eseceğini sandım ama fırtınaları biçtiğim zamanlardayım.

Bir yanım buz, bir yanım yaz sanki...

Ne üşümesini, ne yanmasını keşfediyor yüreğim...

Kalbimin kapılarını kapatmadım hâlâ sana... Sadece gelmeye cesaretin olduğundan korkuyorum. Beklemeye de cesaretim yok artık, açıkçası umut etmeye de çekiniyorum.

Hayallerimde eski günlerimiz beliriyor. Güzel gözlerinde açan gülüşlerini unutmadım. Affet demeye yüzüm yok, zaten ellerimi tutmazsan yeniden doğrulmaya gücüm de yok.

Şimdi diyorum gitme, günümü geceye verme. Biliyorum ben yıkılırsam sen acırsın.

Önceden neşemdin, şimdi hüzün yanığımsın...

Güneşin vurmadığı gölgede kalan yanım... En sotaya sakladığım, koruduğum, kolladığım, gizlediğim yaram... Karların buz tuttuğu, öfkelerin hortum oluşturduğu yerde sakladığım. Kimselerin bilmediği, kendime gizlediğim yerdesin. Gitme."

On dakika oldu bir cevap gelmedi. Namazı kıldık gelmedi. Yatağa uzandım hâlâ cevap gelmedi.

"Yazmıyor." dedim üzgünce.

"Kızım saat sabahın nuru, görmemiştir." dedi kayınvalidem tespih çekerken.

"Ama gördü." dedim üzgünce.

"Nereden biliyorsun, yanında mısın? Uyuyordur çocuk, hafta sonu bugün." dedi.

"Uyumuyor, gördü." dedim WhatsApp'ın görüldü işaretini göstererek. Üzüldüm, kırıldım ve hiç hakkım yokken yine küstüm.

Saat yediye gelmişti ama hâlâ cevap yoktu. Annem ev ahalisi kalkana kadar yatmayı düşünerek yerine uzanırken, zil çaldı. Sabahın nurunda kapıda kim var ki diye düşünerek gittiğimde, delikten baktım ama göremedim. Sanki delik kapalıydı ya da apartmanın içi karanlık falan olmalıydı ki görünmüyordu.

Kapıyı açtığım anda karşımda gördüğüm kişi, "Kim o demeden açmamalısın." diye ciddiyetle kaşlarını çatarak uyardığında birden derin bir nefes çektim. Şaşkınlıktan çığlık atarak yerimde zıplamam ve boynuna sarılmam, deli gibi gülmeye başlamam, gülerken gözlerimden

hırçın dalgalar gibi coşup yaşların gelmesi, nefesimi tutmam, elimi ağ zıma kapatıp sesimi duymasınlar diye olduğum yerde sıçramam, hepsi bir oldu... Kolları belime dolanıp hasretle beni kendisine çektiğinde, bu sıcaklığı bir daha hissetmeyeceğimi düşünerek işkence çektiğim günle rin korkusunu bir daha yaşamamak için dua ettim. Saçlarımı okşarken yüzümü boynunun köküne gömerek sessizce ağlamaya başladığımda, kulağımın dibindeki ses "Ben de seni çok özledim." diyordu ama ben hıçkırmaktan ağzımı açacak gücü bulamıyordum.

Geriye çekilip baktığımda gözlerini ne kadar çok özlediğimi fark ettim, sıcaklığını ve kokusunu da. Gülümsüyordu. Sonra yüzüm bir den asıldı, omzuna sertçe vurarak "Neden mesajıma karşılık verme din? Neden?" diye bağırdım.

"Huysuzsun işte, kabul et." dedi kaşlarını çatarak, şu güzel anın bile içine ettiğimi fark edemedim.

Dişlerimi sıkıp hırsla solurken telefonunu çıkardı. "Uçaktan he nüz inmiş taksi bekliyordum mesajını okuduğumda. Hem cevap ver seydim sürpriz olmazdı ki." dedi gülümseyerek.

Sürpriz mi? O anda dank etti aklıma. Yani ben mesaj yazmadan evvel mi gelmeye karar vermişti?

"İçeri almayacak mısın?" dedi yine aynı sevecenlikle.

Dudağımı dişleyerek "Affettin mi beni?" diye sordum.

"Affetti afetti, hadi kapıyı kapatın da millete rezil olmayalım. An nenler uyanır şimdi." dedi Nilgün annem oğluna sokularak. Baran an nesinin elini öpüp hasret giderirken, arkama baka baka mutfağa gir dim. Kaçtım. Sanki tüm gece uyumayan, bir haftayı işkence içinde geçiren, huzursuzluktan soluk alamayan ben değilmişim gibi yüzüm gülüyor, elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmez şekilde sırıtıyordum.

Sanki omuzlarımda unutulan tonlarca yük kaldırılmıştı. Rahatla mış, hafiflemiş, müthiş bir huzurla dolmuştum. Tüm korkularım onu görünce arkalarına bakmadan kaçar adım uzaklaşmışlardı içimden. Ah Baran, sen huzurun tanımıydın.

Mutfak kapısı kapandığında karnımda düğün halayı kurulmuştu yine. Salak salak gülmekle, hıçkırıp ağlamak arasında gidip geliyordum.

Patatesleri soymak için kaba alırken, belime dolanan kolları ne kadar özlediğimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Sıcaklığı başımı döndürürken varlığı ayaklarımı yerden keserken, çenesini omzuma yasladı.

"Beni özlemedin mi?"

Kızarsam, kıvransam bile, "Özledim." dedim kısık sesle. Usulca çevirdi beni kendine, elimdeki patatesleri düşürmezsem iyiydi. Ellerim de titriyordu bacaklarım gibi. Belimden tutup usulca kendine çekerken gözlerini yüzüme dikti. Bakamıyordum yüzüne, sanki baksam vazgeçtiğim mesai gibi akıtacaktım içimdekileri gözlerine.

Yanağıma hasretle dokundu, gözlerimi kapadım ve yanağımı avucuna yasladım. Alnını alnıma yasladı. Solukları tenimi ezberlerken "Çok özledim ben seni." dedi derinden gelen sesiyle. "Çok."

"Baba..." dedi kapının önündeki uyku mahmuru sevinçli ses ve biz ayrılmadan içeriye girdi heyecanla. İlk defa bizi öyle sarmaş dolaş görünce şaşırdı ama sonra babasının özlemi ağır basınca hızla babasının kucağına atlayarak "Ne zaman geldin?" diyerek yanaklarına yumuldu.

Melek babasıyla hasret giderirken, kahvaltıyı hazırlamak için uyanan annem, damadını sevgiyle karşılayıp, heyecanla odalarına koşup babamı da uyandırdı. Hoş beşle birkaç kelam zor edebildik. Babamsa Baran'ı hemen ablukaya alınca, bu sohbet bitmez dedim. Malum has damadı yanındaydı. Ama annem işi ele aldı, beni mutfaktan sepetleyip "Kocanla ilgilen adam yoldan geldi, kahvaltı hazır olana kadar dinlensin." diye ikimizi de odama postaladı. Melek yanımıza gelmeye kalkınca o da Nilgün annemin engeline takıldı, hah şimdi yemiştim naneyi.

Zifafa ilk defa giren yeni gelin gibi elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmeden dikildim kapının girişinde. Baran önce odama baktı, sonra Melek'in hâlâ sıcağının olduğu yatağımın ucuna oturdu ve benim şaşkın bakışlarım altında uzandı. Belli ki yorgundu. Bana bakıyordu ve her zamanki gibi kolları açıktı. Bu sefer söyletmedim ona, ağzı kıpırdamadan yanına gittim ve göğsüne başımı koyarak sımsıkı sarıldım. İçimdeki vicdan azabı, pişmanlık ve korku öyle büyüktü ki, kaybetme korkusunu bir daha yaşatmaması için Allah'a yalvardım.

"Konuşmamız gerekiyor." dedi yorgun sesiyle elini şakağında dolaştırarak. Başı mı ağrıyordu?

"Şimdi dinlen sen, yol yorgunsun? Uykusuz görünüyorsun."

"Sen uyudun mu? Tüm gece aktiftin." dedi iğneleyerek.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, o da sorgulayan bakışlarını yüzüme çevirdi. "Sen bir özür mesajı yazmak ne kadar zor biliyor musun? Yazdım sildim, yazdım sildim." diye açıklarken, sözlerim ağzıma takıldı. Baran keyifle kaşlarını kaldırıp yüzüme bakarken, yine dökülmüyordum çakıl taşı gibi. *Aferin bana.* Sonra anladığım gerçekle gözlerimi kıstım "Hem sen nereden biliyorsun ki aktif olduğumu?" diye hesap sordum.

"Sen bütün gece 'Özledim' demenin ne kadar zor yazıldığını biliyor musun?" dedi ciddiyetle.

Yine yağlarım eridi, yine mayıştım. Ağzım kulaklarıma değecek şekilde kıvrılırken "Özledin mi gerçekten?" diye sordum nazlıca. Soruma cevap beklerken kendimi yatağa sırt üzeri çakılmış, onu da hemen üzerimde bulmuştum.

Bacaklarımı aralayarak yerini alırken, heyecandan soluk alamıyordum. Kalbim kulaklarımda atıyordu, nabzım hızlanmış, boğazıma soluklarım diziliyordu. Gözlerindeki ateş, bedenindeki sıcaklık beni yağ gibi eritecek cinstendi.

"Baran." dedim soluk soluğa ve dikkatle, "Annemler içeride."

"Evet içeride." Parmak ucunun omzumdaki baskısı arttı. "Özlemi anlatamıyorum." dedi bedenini bedenime yaslarken. İnledi, bir an gözleri kısıldı. "Bir barut fıçısı gibisin ve ne zaman yan yana gelsek, kıvılcımlar saçmaya başlıyoruz."

"Beni kızdırıyorsun çünkü."

"Hangi anlamda olduğuna bağlı kızma işlemi!"

Utançtan kıpkırmızı kesilip yüzümü yana çevirdim. Allah'ım müstehcen imasından soluk alamıyordum. Parmağını kolumda gezdirdikten sonra, bir çizgi izleyerek yukarı çıktı. Okşarcasına kolumdan aşağı kaydırıp elime uzandı. Elimin içini önce yanağına yaslayıp gözlerini kapadı, sonra sıcacık dudaklarına yaslayıp öptü. Soluğum kesilirken, zevkle gelen ufak bir ürpertiyi bastırmaktan âciz kaldım. Baran göğsünün derinliklerinden inledi.

"Konuşacaktık" dedim titrek sesimle.

Boğazını temizledi. "Aklımı karıştırıyorsun."

"Sor..." dedim çaresizce, bu kadar yakın olmak beni mahvetmiş.

Yanağıma yasladı avucunu yine, gözlerimi kapadım, başımı çevirerek avucunun içini öptüm, göğsünün ortasından hırladığını hissettim.

"Damla." dedi gözlerine bakmak için kafamı çevirdiğimde, gözlerinde gördüğüm kırgınlık burnumun direğini sızlattı.

"Aş bulamazsak yuvamız yıkılmaz, taşı sıkar suyunu çıkarır yine beslerim sizi. İş bulamazsam da yıkılmaz, birimize diğerimiz destek çıkarız. Kavga edince de yıkılmaz, biliyorum biz barışmanın bir yolunu buluruz. Ama birbirimize güvenimizi kaybedersek, işte o zaman aramızdaki her şey yıkılır."

Gözlerim dolu dolu halde "Yı... Yıkıldı mı güvenin?" diye sordum. Kısa bir an sustu. "Gitmedim, yemin ederim evden dışarıya adım bile atmadım. Ben... O gece rüya görmüştüm, buna engel olacak kadar güçlü değildim. Rüyamda... Rüyamda sesleniyordu, başı dertte sandım, sesine uyandım ve... Baran bir geçmiş kolay silinmiyor."

Ağlamaya başlayınca, saçlarımı okşadı. "Geçmişini silemem, silemezsin... Damla, sen de geçmişini gömmeyi öğrenmelisin."

"Gömdüm. Yemin ederim ama ne yaparsam yapayım unutmam zaman alıyor."

"Ne kadar kızarsam kızayım, benden hiçbir şeyi saklama."

"Sen de bir daha küsme... O zaman nefes alamıyorum."

"Ben de alamıyorum." dedi sarılırken. Sarılışındaki sıcaklık, şefkat kısa bir zaman sonra başka bir ateşe yelken açmıştı. Karnımın üzerindeki istekli uzvu hissettikçe soluklarım hızlandı, bedenim kasıldı.

Hâlâ ona istekle karşılık vermemiştim ve bu geri çekilmeler gün geçtikçe zorlaşıyordu.

Başını kaldırırken kendini bastırdı ve hissetmem için kıpırdandı. "Görüyor musun? İçindeki tutkuyu sıkıca kapayıp gizlediğini düşünebilirsin. Herkesten, hatta kendinden bile. Ama artık biliyorum." Bakışları açlıkla yüzümde gezinirken sesi derinleşti. "Özlemek altı üstü üç hece ama anlatmasına ne gün yeter, ne de gece."

"Affettin mi?"

"Sen affettin mi?" dedi üzgünce. O ne yapmıştı ki affedeceğim! Sonra kıskançlık virüs gibi doldu içime. "Kumral cadısıyla tek başına gidecek kadar öfkelendiğine inanamıyorum."

"Bak ya, ben ne dedim az evvel, o ne diyor!"

"Bir şey olmadığına eminim." dedim kendimden emin. Tek kaşını kaldırınca omzuna vurdum. "Beni zehirleme, ölen sen olursun."

"Kıskanıyor musun?"

"Hayır, o kadını sevmiyorum."

"Kumral zararsız." dedi hoşuna gitmiş halde.

"Kedi de zararsızdır, hatta sevimli. Ta ki tırnaklarını çıkarıp cırmık attığı ana kadar."

"Kendini ne güzel özetliyorsun." Eğildi dudaklarını kulağıma götürürken yanağındaki henüz çıkan sakallar tenimi gıdıkladı. "Ben Antalya'ya gittim, o İstanbul'a döndü."

Birden omuzlarından ittirerek "Gerçekten mi?" diye sorarken buldum kendimi.

"Bazen çok tehlikeli oluyorsun Damla."

"Benim olanı paylaşmayı sevmem."

"Paylaşmayacaksın korkma, ben de paylaşmayı sevmiyorum."

"Söz..." dedim üzgünce. "Asla paylaşmayacaksın."

"Söz." dedi burnunu burnuma sürterek. "Bu konuda şüphe bile duymayacaksın."

"Nasıl?"

"Kumral İstanbul'a döndü."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Gözlerimi kıstım. "Bunda senin bir parmağın var mı peki?" O ağzını açmadan da hemen ağzına lafını tıkadım. "Yalan söylemek yoktu."

"Ona dilerse hastaneden ayrılabileceğimi belirttim."

"O da kendisi ayrıldı öyle mi?"

"Öyle."

Önce omzunu ittirdim, "Uyuz musun mubarek, o zaman neden yüreğime indiriyordun?" dedim, kıs kıs gülmesini duymaya değmeden sarıldım bu sefer, hem de sımsıkı.

"Teşekkür ederim."

"Sarılman için kavga etmemize gerek yok, biliyorsun değil mi?" Bir eli omzundan dirseklerime kadar geldi, oradan karnıma inip pazı yemin sınırlarında gezindi, kumaşın tenimle buluştuğu narin noktaya varınca ilerledi. Heyecandan kasılan bütün bedenimde hassasiyet artarken, ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Dışarıdan gelen sesler düşündüm. Duruşumuz, ne kadar da tehlikeliydi. Okşayışı sarsıcı kadar zarifliksiz hissettim.

Dudakları sakağıma dayanan Baran cüretkâr okşayışına devam ederken, "Uykudan bile tatlısın." diye soludu. "Bu tehlikeli."

Tehlikeli mi? Soluksuz kalmaktan kıpırdayamıyordum. Bedenim ona cevap vermekle meşguldü, benim emirlerime bir an için kulak asmıyordu. Soluğum hızlandı. Göğüslerimde garip bir sızı oluştu. Bu sızının sebebini bilecek kadar olgundum. Kalbim delicesine çarpıyor, uyluklarındaki hassas yerin nabız atışıyla soluklarım uyum sağlıyordu.

Boynuma çıkan el, nazikçe çenemi havaya kaldırdı. "Evimize gidelim." dedi soluk soluğa.

Tek cevabım hırıltılı bir inlemeydi. Tek parmağını çenemin altına yerleştirdi. "Böyle inlersen, eve kadar sabredemem."

Başını eğdi ve dudaklarını aralanmış ve hızlı solumaktan kurumuş olan dudaklarıma sürttü.

Kıvılcımlar çıktı. Şimdi ne dediğini anlamıştım. Gözlerim kapandığı an, onlardan sürüsüyle gördüğüme yemin edebilirdim; parlak ve sarıydılar. Kalp ritmi kadar çoktu, iğne deliği kadar ufaktı ve bir ısı derimi dağlarcasına kasıklarımda toplandı.

"Baran..." diye soludum itiraz etmek ister gibi ama aynı anda itiraz etmeme karşı gelsin istedim. Bir öpücük daha çeneme...

"Aklımı karıştırma."

"Baran lütfen."

Ağzı açıldı ve sonrası yıldız kaymasıydı, dudakları dudaklarının üzerinde hızla hareket ediyor, kısa, bereleyici öpücüklerle arzuma sarsıyordu. Ellerim ne ara beline uzanmış gömleğini çekiştiriyor, bacaklarının ne ara açılmak için istekle geriliyordu anlamadım. Bu öpüşmelerin ardında gizli bir şeyler vardı, özür gibi, şehvet gibi, muhtaçlık ve ihtiyaç gibi, öylesine buyurgan ve sertti ki. Tıpkı sözcükler gibi...

Ceza ve azar gibi, söylenmeyenlerin dilden dile sessiz sedasız vurması gibi. Anlamadığım bir dilde özlemin anlatılması gibi. Bilmeyi çok istediğim ama öğrenmek için hiç zahmete girmediğim dillerden biri gibiydi öpüşlerinin şiddeti.

Her öpüşü bir sıkıntısını anlatıyor, her darbesi beni cezalandırırken azarlıyor gibiydi. Ve şimdi üzgündü, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bu öpücükler suçlama mıydı? Uyarı mıydı? Yoksa ceza mıydı? Ya da daha fazlası için umutsuz yalvarışlar mıydı? Bilemeyecektim. Belki de onun dilini okumayı, zamanla keşfedecektim.

Ne çeşit bir tartışma yaşadığımızın ya da geçmişimizin önemi yoktu, biz bugündeydik, şu anda ve ben onun beni kazanmak için girdiği savaşa destek çıkmaya karar vermiş, bu savaşta onu asla yalnız bırakmayacaktım.

Sırtımı dikleştirdim, tutkudan kısılan soluklarına inat saldırgan ağzına karşı kendi ufak öpücüklerimle baskı yaptım. Sanki bu imkânsız çatışmanın içine biraz mantık sokabilirmiş gibi, iki elimle birden gömleğini avuçlarımda topladım ve yukarıya çekiştirdim. Ne ara birkaç düğmesini açtığını bilmediğim gömleğin başının üzerinden uçtuğunu hayal meyal hatırlayacaktım. Daha kaba bir şekilde abandı. Ya da belki de sadece vücudumuzdan birbirine geçen sersemletici hislerden dolayı yataktan düşmemek için sımsıkı sarıldı.

O an gerçekten affettiğini anladım, içim neşeyle doldu ve bu his göğsündeki boşlukta bale yaparcasına süzüldü.

Öpücükler sona erdiğinde, bakışıyla buluştum, bulunduğum yerde eriyip yataktan aşağıya akmadığım için kendimle oldukça gurur duydum. Tamamen altüst olmuş hislerime rağmen, pişkin ve sakin görünmeye çabalayarak gülümsedim. İçten ve art niyetsiz. Tamam biraz art niyet olabilirdi, kıpırdanmıştım! O da keyifle güldü. Sanki bu tarz

bir şey karşılıklı etkileşim sırasında ona her zaman oluyormuş gibi iç tendi gülüşü.

Sanki her an infilak edecek, patlayıcı dolu bir odada elimde meşaleyle geziyordum ve aramızda oluşan bu ölümcül kıvılcımları hep görüyordum.

"Parlatacağız." dedim şaşkınca.

Güldü. Göğüslerim duvar gibi sert kaslı göğsüne dayandı, meme uçlarım tomurcuklandı. Tahrik olmuştum. Baran kollarındaki ani bir kasılmayla üzerime yıkıldı ve tüm bedenimiz aynı anda verilen solukla bütünleşti. Ve tam ağzı ağzıma kapanmak üzereyken fısıldadı:

"Allah'ım, sonum olacaksın."

Ve kapı tıkladı. "Kahvaltı hazır kızım, kocanı uyandır."

İkimiz de aynı anda sıçrayıp panikledik. Sanki sevgilisiyle gizli saklı iş pişirirken yakalanan ergenler gibi utandık. Baran geriye çekilince, ikimiz de aynı anda kapıya baktık ve bakışlarımız çakışınca, aynı anda gülmeye başladık. Hiç uyumamıştı ki. Üzerimden kalkıp uzandı, elini uzattığında ayaklarımın üzerindeydim. Her zamanki gibi...

"Uçak saatimiz yaklaşıyor!" dedi kendine çekidüzen verirken. Ne ara adamı bu kadar darmadağınık etmiştim ki, gömleğini başından geçirdi.

Uzanıp düğmelerini iliklerken, "Bilet almadık ki." dedim şaşkınca. Tek kaşını kaldırdı. Son düğmeyi ilikleyince yakasını düzeltti, ellerimi avucuna alıp usulca öptüğünde içim titredi.

"Galiba, özleyince almış olabilirim." Gözlerindeki ateş karnıma mı akıyordu da ilk oradan başlıyordu yangın?

"Galiba derken." dedim yine muzırca dudağımı büzerek.

"İşte, işin bir de gönlünü alma noktası vardı. Önce yoklamak gerekti."

"Geleceğimden o kadar emin miydin yani?"

"Kendim kadar. Sen bensiz yapamazsın." dedi gülümseyerek. İçtendi.

"Asıl sen bensiz yapamazsın." dedim kaşlarımı çatarak. Ben de içtendim. Hem de nazlıydım azıcık. Biraz da kibirli olabilirdim.

"Yapamam." dedi beni kollarına çekerken. "Ben sensiz artık nefes bile alamam."

Bu itirafla eridim. Tam hevesle üzerine gittiğim an kapıyı açtı ve çıktı, beni sap gibi şaşkın bir şekilde orada bırakarak. Ne demişti? Beni nefesinden daha fazla sevdiğini mi?

Yok canım, bundan bu anlamı çıkarmak fazla uçuk olmaz mıydı? Ama demişti işte. Demişti değil mi? Aman ne dediyse demişti, sonuçta beni almaya gelmişti. Hoş, gelmese bile gidecektim, o kadar uzun boylu değildi. Ona bekâr hayatını altın tepside sunacak kadar aklımı peynir ekmekle yememiştim.

O benim en kıymetlimdi.

14. BÖLÜM

Çay gibi yüreğim...
Bakınca, ateşler içinde yanıyor,
unutunca buz kesip donuyor
gittiği günden beri de acıyor...

Yol yorgunluğuyla eve geldiğimizde bile ayaklarım resmen yere basmıyordu. Onca gurura ve inada rağmen beni almaya gelmişti ve ben kibri bir kenara bırakıp ondan özür dilemiştim.

Aslında yüreğimi fetheden şey, onun bunu ben özür dilemeden evvel yapmış olmasıydı. Her yaptığı mı insanın güzel bir ahlaka dayanırdı? Sakin halleri, vakur tavırları, mantıklı hamleleri, güzel sözleri ve kapris içermeyen sahiplenmesiyle Türk erkeklerine "Alın size idol." denilecek bir erkekti Baran ve ben onu çok kez üzüyor, istemeden kırıyor, kızdırıyordum.

Allah'tan umut kesilmez diye buna deniliyordu sanırım, umudumu kestiğim anda tutmuştu ellerimden, hayata küstüğüm anda yaşama

serinci vermişti bana ve bunları yaparken bir gram yorulmamıştı, hatta derdi değilken istekle savaşmaktan hiç vazgeçmemişti. Hâlâ ne diyeceğimi olduğunu bilmiyordum, yüreğini kimin kırdığını ya da neden böyle eşsiz bir adamın anı bir kararla görücü usulü evlenmeye kalkığını çözemiyordum.

Kaşını kaldırsa kadınlar sıraya dizilecek, gözü kırpsa ayağının altına serilecek bir potansiyele sahipti. Baran valizleri indirirken iç geçirerek evime baktım. Yuvama. Benim yuvam, sığınağımın beşiği.

İstanbul'a gitmeseydim anlamayacaktım bu evin benim hayatımdaki büyük yerini. Kış iyice yaklaştığından dolayı hava serindi. Kapıyı açıp avluya geçtiğimizde, merdivenin başında akbaba misali bir kan gözleriyle suratsız Badem bizi bekliyordu. Dışarı fırlamış kırmızı gözleriyle beni tepeden tırnağa inceler gibi süzerken, nereye saldıracağı belli olamayan pençeleriyle saldırıya geçmek için bir işaret arıyor gibiydi. Belli ki gidişim onu öfkelendirmiş, kafasında tasarladığı cezayı uygulamak için de gelişimizi yukarıdaki odasının camında beklemiş.

Gözlerindeki tehlike yıldırımları veren ışıltılar, içimde var olan eşdişeyi daha da güçlendiriyordu. Yalan değil bazen onun bakışlarından korkuyordum, beni parçalasa kılı kıpırdamaz gibi duruyordu.

Baran'a sokulup ufak çocuk gibi tırsarak, titrek bir sesle "Baran " dediğimi hayal meyal hatırlıyordum. Badem öfkeli birkaç adımla merdiveni inmeye başlayınca, ateşe basmış tavşan gibi geriye doğru sıçradım. Ancak kocamın destekleyen eliyle daha fazla gerileyemedim.

Baran'a sokularak "Bunun derdi ne? Neden beni öldürecek gibi bakıyor?" dediğimde Baran gülümseyerek "Seni özlemiş." dedi.

"Özleyen insan böyle mi bakar?" dedim korkuyla. Baran bana güven veren bir ifadeyle göz kırpınca, bir anda Badem gözlerimin önünden silindi ve çapkın bir surata hülyalı bakışlar içeriğiyle iç geçirirken cızırdayarak içimin eridiğini hissettim ve kendimi kontrol etmeye çalışarak bakışlarımı kaçırdım. Hayır tek bir bakışla yoldan çıkacak kadar iradesiz değildim. Ama yapmasın bana böyle şeyler, çapkın gülüşler, arsız göz süzüşler ve işveli göz kırpışlar, valla tutmaz bacaklarım yere kapaklanıverirdim.

"Neredeydiniz?" diye hesap sordu Badem hırsla.

"Neyse dünya turuna çıkalım dedik" dedim alayla ama sesim titriyordu.

"Seni dünya gibi top haline getiririm" bakışları atınca yutkundum.

"Aklını başına aldın mı?" dedi dişlerini sıkarak. Cevap vermeme fırsat tanımadan kollarını kaldırdı ve ona doğru "Teyzeee!" diye heyecanla ve hasretle koşan Melek'i keyifle kucaklayarak etrafında döndürdü.

Suratsız Badem birden dünyanın en güzel gülüşüyle Melek'i ödüllendirirken, ufaklığın keyfine diyecek yoktu. İkili aşk yaşadıktan sonra kayzesinin elini öpen Badem Baran'ı da yanaklarından öptü ama sıra bana geldiğinde, karşımda gözlerini kısarak durdu. Bu duruş hoşuma gitmeyince suratımı sallandırarak, "Bak bana elini sürersen aynısıyla karşılarım. Yolarım saçlarını." dedim ciddi bir tehditle.

Dişlerini sıktı. "Sana olan güvenimi boşa çıkarma Damla. Kış günü yalınayak dolaştırır, yaz günü kürkle yatırır, saçlarını ağdalı parmaklarımla okşar, yüzünü kezzapla yıkarım." Dedi ve sarıldı bana, hem de özlemiş gibi, hasretle ve sevgiyle. Bir an donup kaldım. Buzlar prensesi, kibir kraliçesi, küstahların soytarısı bana sarılmıştı. Nereye ölüyorduk, sağa mı sola mı?

"Sana Melek'i bırakmamın sebebi vardı, emanetime sahip çıkamayacaksan bize boşa ümit verme, kemiklerini kırarım." Ve şaşkınca havada asılı kalan ellerimle daha ona sarılamadan, "Neyse hadi yemekler hazır." diyerek geriye çekildi ve hoplaya zıplaya ona itaat eden Melek'le merdivenlere yönelirken, şaşkın ve tırsmış bakışlarımın altında bana göz kırptı.

"Ben pişirdim, sen de sofrayı serince haber verirsin." diye eklemeyi de unutmadı tabii...

Gülsem mi ağlasam mı tepkisindeki dengesizliğe bilemedim. Yanımda bıyık altı sırıtan Baran'a sokulup ufak bir çocuk çaresizliğiyle koluna girdim.

"Küçükken kafasına saksı mı düştü bunun?" diye sordum gülerek.

Baran şaşkınca kırpıştırdığım gözlerime bakarak burnuma işaret parmağıyla dokundu. "Ufakken baban seni de beşikten düşürmüş sanırım, huysuz hanım."

"Sen bana çatlak mı diyorsun?" dedim hırsla kolundan çekip ele- rini her an saçlarına daldırıp yolacak gibi dururken.

"TDK'da Huysuzun eş anlamlısı çatlak mıydı? Bilmiyordum."

İşte normal hayatımıza dönmüştük çok şükür. Baran gülerek annesini koltuğunun altına alıp ağzından düşürmediği duaları eşliğinde yukarı çıkarken, hasretle evime baktım yeniden. Özlemiştim.

Baran merdivenin başında durup bana bakınca, omzumu sarstım "Ne var?" der gibi. Başını salladı anladığı şeyle, o gülerek yoluna ve ben de keyifle özlemimi gidermeye devam ettim. Bu ev, bu aile benimdi ve zorla kazanılan yuvamı tırnaklarımla, emeklerimle korumaya o anda yemin ettim.

Yemek sonrası valizleri açıp yerleştirdikten sonra salonda maaile olarak birlikte olmanın keyfini sürdük. Sanki ilk defa evin gerçekten bu kadar huzur dolduğunu hissettim. İçime çektiğim havanın bile bir başka değeri vardı. Mısır kâsesi kucağımda, başım kocamın göğsünde, onun kolu benim omzumda, Melek'in başı kucağımda, ayakları Badem'in kucağında, ailecek kanepeye oturmuş Minion'ları izliyorduk.

Badem bilmem kaçıncı izleyişi değilmiş gibi heyecanla anlatımlar yaparken, Nilgün annem de bizi güldürecek derecede ciddi ve bazen resmen ağlamaklı bir halde "Yazık, vah vah, tüh tüh..." diyerek hayıflanıp, filmin gidişatını değiştiriyordu.

Melek mutluydu, şirin dudakları susmuyor, melek yüzü keyiften pırlanta gibi parlıyordu. O mutlu olunca biz de mutlu olmuştuk.

Saat geç olduğunda ve filmin bitmesine yakın Melek kucağımda uyuya kalınca, artık yatma zamanı gelmişti. Hayır, sadece Melek için değil, hepimiz için gelmişti, çünkü yorucu bir hafta geçirmiştik ve ben hatırladığım kadarıyla her gün birkaç saatlik uykuyla ayakta durmuştum.

Daha evvel defalarca yattığım odama korkarak çıkacağım hiç aklıma gelmezdi. Bu gece özlediğini öne süren Baran kızını yatırırken, odanın içinde neredeyse tur atıyordum. Daha evvel defalarca birlikte olduğum yatağa bakmaya korkuyor, odanın dört duvarı üzerime düşüyor gibi hissediyordum.

Heyecan ve endişe birbirine karışmıştı. Elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırıyorken, pijama takımımı iki kere ters giydim. Yatağa girmeye çekiniyordum. İstekle, yanarak ve aşkla karşılık veremediğim kadına bu gece aynı soğukluğu gösteremeyeceğimi biliyordum, ama korkum bundan değildi. *Ya hissettiğim dostluğu, sevgiyi yatağımıza sokamazsam, ya başaramazsam, ya istediği gibi bir kadın olamazsam, hayal kırıklığı olursam, ya bu tutkuyu kafamda kurup bedenimde bulamıyorsam* kaygısıyla odanın içinde dolanıp duruyordum.

Ama artık geri dönüş yoktu. Ucu tutuşturulmuş saman balyasının ufak bir meltemi beklediği gibi öpüşlerle kor olacağımız anı bekliyordum. Kapı açılıp kapandığında, sanki aralıktan süzülen hafif rüzgâr değil de hiddetli bir fırtınaymış gibi sendeletti tüm bedenimi.

Baran girişte sessizce durunca, arkamı döndüm ama yüzüne bakamıyordum. Ateş topu gibi sıcak hissediyordum yanaklarımı ve sıcak havada buzlu suya girmiş kadar titrek hissediyordum bacaklarımı. İyice çaresiz kalınca panikledim, endişelerim boyut değiştirdi. Yatağın üzerindeki örtüyü katlayıp yerine koyarken "Melek'in müsameresi varmış ay sonunda, öğretmeni mesaj atmış." diye başladım konuya ve nefes almaksızın konuşmaya devam ettim.

Ancak Baran'dan onca konuşma sonrasında ses gelmedi. "Kıyafet için bir mağazayla anlaşılmış, düşünebiliyor musun?" dedim, ben de düşünemiyordum ne dediğimi, konuşuyordum işte saçma sapan. Bahanelerle mırıl mırıl bir şeyler söylemeyi sürdürürken "Bence bir terzi olması daha iyi değil miydi? Hepsinin bedenine göre dikilir, böylece çocukların üzerinde emanet gibi durmazdı kıyafetleri. Ben diyorum ki..."

Yüzüme uzanan sıcak, ne istediğini bilen eller ve başımı kaldırıp dudaklarıma sokulan dudaklarla, kelimeler yarıda kaldığı gibi elimdeki yastık ayaklarımın ucuna düştü. Vücudum taşa dönerken soluklarım kesildi, bedenim titremeye, heyecandan yerinden fırlayacak gibi duran ve birden şahlanan kalbim patlamaya geçti.

"Nefes al." dedi ama nasıl, nefesimi keserken denilecek şey miydi bu?

Gözlerim ilk defa görüyormuş gibi inceliyordu kahvelerdeki o tutkunun parıltılarını, ikimizin bedeninden de neredeyse gözle görülür şekilde duman çıkıyor, hararet yapıyordu uzuvlarımız.

Yanaklarımı okşayarak saçlarımı düzeltti, yüzümün her bir karesini özlemle seyretti. Ben ise ellerinin altında kıpırtısız kaldım. Üzerime doğru eğilen devasa cüsseden korkmuyordum ama içimdeki heyecan beni ilk kez eline erkek eli değmiş genç kız gibi tüketiyordu.

Daha evvel aşkın ve ilişkinin en doyumsuz hallerini bilen olgun bir kadın gibi değil de, zifaf gecesine hazırlanan bakire bir kız gibi basiretsiz ve çaresizdim. O anda anladım ar duygusu olduğu sürece bir insanda, yaşı kaç olursa olsun, kaç tane yastık değiştirirse değiştirsin, eline erkek eli değdiği an basireti bağlanırdı.

Nilgün annem beni görmeye ilk geldiği gün açık TV'de öpüşme sahnesi geçince kızardığımı görmüş, memnunca gülmüş ve şu sözleri söylemişti.

"Çok şükür, ar damarın hâlâ çatlamamış."

Ben şimdi anlıyordum onun ne demek istediğini. Kocamdı o benim, ama utanmamak elimde değildi. İçimden kollarına atlamak gelirken, çekinmek bana göre değildi. Yanardağ ateşi gibi yanan teniyle beni kavuran Baran, arzudan koyulaşmış gözleriyle bakınca, bana duyduğu isteğini ve derhal devam etme konusundaki kararımı beklediğini gördüm. Çekinik öpüşler değildi istediği, arzuyla karşılamalar.

Yanlış anlamasından korktuğum için ürktüm. Yanaklarımı tutan ellerinin üzerine ellerimi koyarak "Zamanla..." dedim ne demek istediğimi anlasın diye. "Zamanla..." Anlamıştı her zamanki gibi. Bana ne kadar kızsa da, gözleri de ne kadar çok arzuladığını belli ediyordu.

Gergin elleri tenimi çelikten bir kıskaç gibi sarmaladığında, tüylerimin ürpermesini engelleyemiyordum. Onun kadar güçlü ve irade birinin bile bocalıyor olması beni de geriyordu. Aslında en çok şaşırdığım şey, onun beni bu denli çok arzulamasını nasıl başardığımdı. Gariptim, liseli âşıklar gibi kıpır kıpırdı içim.

Bir adamın kollarında kendimi çıplak bulmanın ötesinde, onun tarafından arzulanıyor olmaya şaşırıyordum. Bu zamana kadar bir erkeği baştan çıkaracak potansiyele sahip olduğumu asla düşünmemiştim. Gözlerimi açıp Sait'i görmüştüm, çocukluğumuz ve ergenliğimiz neredeyse birlikte geçmişti. İlk dokunuş, ilk öpüş nasıl bir şeydi bilmiyordum bile, biz hep yan yanaydık, ne zaman aşka yelken açmıştık

o zamanlar ikimiz de şaşırmıştık. Her şey kendiliğinden su akar gibi gelişmişti. Ne olduğunu, ne yaptığımızı bile anlamayacak kadar saf ve hülyalardaydım. Oysa Baran gerçeğin tam haliydi. Yaşadığım her salisenin ne olduğunu iliklerimde dahi hissettiriyordu. O zamanlar olduğu gibi bilinçsiz ya da şuursuz bir birleşme değildi ama bu yine de utanmamın da önüne geçemiyordu.

Şimdi âşık olmasam bile ne zaman bu kadar kudretli bir sevgiye tutulduğumu yine kestiremiyordum. Yani ne zaman dokunuşlar arzuya karışmıştı hatırlamıyordum ama Baran'ı hep güçlü, iradeli bir erkek olarak bildiğimden, arzusuna karşı bu kadar güçsüz olması beni şaşkına uğratıyordu. Ve bu arzunun sadece bana duyuluyor olması müthiş gurur veriyordu.

Daha önce hiç onu böyle görmemiştim, görüntüsünden neredeyse içmeden sarhoş olmuş gibiydim. Ellerimin saçlarında dolanmasını, ışığın gözbebeklerinde tutkuyla oynaşmasını ve heykeltıraşın elinde yontulmuş gibi düzgün kaslarını elimle ezberliyor olmayı garipsiyordum. Ben onu usulca ve ürkekçe keşfederken, o gözleriyle her bir hücremi içiyordu.

Bakışlarının etkisiyle daha da sertleşen kasıkları sanki yerini özlercesine davet sundu. Bu kadar heyecandan ürkmem gerekirken, onun yerine içimde başa çıkılamaz bir tutku hissettim. Kalbimde patlamaya hazır bir ritim, bacaklarımın arasında bir yerde zonklama hissi başlamıştı. Güçlükle nefes alıyordum. Ve mütemadiyen boğazım kuruyordu.

Sadece öpüşürken haz almıştım şimdiye kadar, o da kısa süredir, ya ısınmazsa tenim, ya uyum sağlayamazsa bedenim diye korkuyordum. Erkekliği, ağzıyla hissettirdiği hazdan daha fazlasını verebilir miydi? Ya da sevgimin boyutu neydi; arkadaşlık, dostluk, sığınma... Bunların dışında bir arayış mıydı?

Gözlerim onun tutkudan parlayan gözleriyle buluştuğunda, utanç verici düşüncelerimden dolayı yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

Yanağıma dokunan Baran "Kızarıyorsun." diye mırıldandı, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi elini kaldırıp yüzüme değdiğinde, yanaklarım kızmış mangal kömürüyle eş değerdi.

"Elimde değil, özür dilerim." dedim utanarak.

"Bu hediye gibi..." dedi parmağının ucunu kızarmış yanaklarımda sürtüp ürpertirken beni. "Kızaran kadınlar erdemini dışa vurur Dama. Bu hediye benim."

Dudağımı dişlemiştim, neden yaşardığını bilmiyorum ama gözlerim yaşarıyor, içime dolan ağlama isteğiyle savaşıyordum. Ne garip millettik, en çok haziran ayına yazardık şiirleri, en çok haziran ayında anardık birilerini, yani aşklarımız sevinçlerimiz bile yaprak dökümü yaşardı. Şimdi ki gibi... Ben de ona haziran da vermiştim tüm iradeyi.

"Bundan sonra her şeyin senin için daha güzel olmasını istiyorum. O yüzden lütfen çekinme, dokun bana." dedi buyururcasına.

Sesinin şehveti, bakışlarının karşı konulmaz yoğunluğuyla birleştiğinde, onun istediği her şeyi yapmak kaçınılmazdı benim için. Böyle bir adamın yüreğine gönüllü köle olmak koymazdı bana.

Biraz çekingen biraz merakla uzanarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Beceriksiz, tırsak hamlelerim sonuca varamayınca ellerimi kavradı elleri. Heyecandan hissizleşen parmaklarımı kaldırıp öptü, sonra ellerimi göğsüne bıraktı ve iri parmakları kendi düğmesine uzandı. Bakışlarım ellerine kenetlenmiş, her bir düğmenin açılışını nefessiz izlemekteydim.

Yüzüm terlemişti, sırtımdan aşağıya yürüyen ürperti ensemdeki tüyleri de ayaklandırmıştı. Gömleği açıldı, bir cesaret ve merakla parmaklarımın ucunu, geniş ve kaslı göğüslerinin arasında dolaştırdım. Ona değmek, dokunmak ve avucumun içinde tenini hissetmek, varlığına eminlik katıyor, onu bir bebek gibi sevmeme müsaade ediyordu. Her dokunuşumda kasılan ve titreyen bedenindeki heyecan da bana hediye oluyordu. Tepkisi hoşuma gitmişti. Sarsak bir gülümsemeyle, parmağımı aşağı doğru kaydırarak karnının üzerindeki tüyleri okşarken, sert ve kaslı bedeni daha fazla heyecanlanmamı sağladı. Cansız ve sürekli durduğu yerde sallanan ellerimden dolayı tırnağım sert tenini hafif hafif tırmalıyordu. Ve her kıpırdanışımda kasılıp titreyen karnıyla birlikte soluğu gittikçe sertleşiyordu.

Parmağımı daha aşağılara kaydırmaya çekiniyor, bu kadar mahremiyeti kendimize yeterli görüyordum. Elim duraklayınca Baran kasılarak inledi.

Onun inlemesinden cesaret bularak başımı kaldırdım, elleri yüzünü sevgiye gömdü, uzun boynu büküldü ama aynı zamanda heyecanla başımı yukarı kaldırdığında, "Damla, korkuyorum." diyen sesle soluklarımız dışında hiçbir yerimiz birleşemeden kasıldık.

"Lütfen aç kapıyı, çok korkuyorum Damla." diyen Baran değildi.

İkimiz de seslice verdik soluklarımızı dışarı. Baran iç gererek gömleğinin birkaç düğmesini rast gele iliklerken, kapıyı açtığında, uyku mahmuru sesiyle Melek saçı başı dağılmış, kucağında ayıcığıyla kapının önünde duruyordu. Bir bacağının pijaması yukarı sıvanmış, birisi ise yerleri süpürüyorken yalınayaktı. İçeri girmesine izin vermediğimiz için tedirginice dikilirken gelecek komutu bekliyor, kapının girişinde çaresizce üşüyerek duruyordu. Baran hemen yanına varıp kucakladı kızını.

"Neden korktun babacığım?" dedi sevgiyle içeri alırken ve şefkatle saçlarını okşadı. "Sen uyuyana kadar yanında bekleyebilirim."

Bu öneriden memnun olmamış gibiydi, Melek'in yüz ifadesi ekşidi.

Bakışları yalvarırcasına bana kaydığında, gözleri boncuk boncuk parlıyordu, içgüdüsel olarak bunun bir naz değil, gerçekten korku olduğunu anladım. Daha evvel hiç böyle yapmamıştı. "Lütfen, yine seninle yatabilir miyim Damla?" diye sordu. "O zaman korkmam."

"Olmaz." dedi Baran benden evvel konuşmanın devamını kestirip atarak. Yüzü sertleşmiş, sesi katiydi. Melek'le aynı anda ona bakınca, ciddi bir ifadeyle "Yerinde yatman daha iyi. Gerekirse uyuyana kadar ben başında beklerim." dedi anlayışsızlığı tutarak. Ya bu erkekler akıllarını başka yerlerine taktıklarında nedense mantıklarını da oradan yürütüyorlardı. En iyisi olsa bile...

Melek yüzünü düşürdüğünde, yanağına incileri sıralanırken "Ben Damla'yla uyusam baba, o zaman korkmam ki." dedi üzgünce.

"Babaannene götüreyim seni."

"Ama baba..."

"Aması yok küçük hanım..." dediğinde Melek'in bu ifadesi ne gece uyuturdu beni ne de vicdanımı rahat bırakırdı.

"Baran lütfen." dedim aynı kırgınlıkla Melek gibi kocama bakarak. "Uyuyana kadar kalsa olmaz mı?" Bakışlarımı Melek'e çevirdim.

"Uyuyunca baban seni götürür, korkmazsın değil mi?" diye sordum. Hevesle başını sallayıp burnunu çekti.

"İyi." dedi Baran dişlerini sıkıp bana sert sert bakarak ama ben gözlerimi kaçırdım. "Uyuyana kadar dursun."

Az sonra Melek ortamızda, hep birlikte yatakta uzanıyorduk. Melek İstanbul'da alıştığı gibi başını göğsüme yaslamış, benden ona bir şeyler anlatmamı bekliyordu. Bense sevdiğim cennet kokusunu içime çekerek varlığını içime almak istercesine sarılıyor, parmaklarımla ipek saçlarını tarar gibi okşuyordum. Masal bilmiyordum, hikâye anlatmakla aram iyi değildi ama ona çocukluğum hakkında güzel anılar anlatıyordum, o da ilgisini daha fazla çektiği için heyecanla dinliyordu.

Bir ara Baran'la göz göze geldik, elini başının altına almış, parlayan gözlerle bana bakıyor ve o da en az kızı kadar dikkatle dinliyordu. Bir süre sonra ise sisler arasındaydı Baran, sonrası ise karanlık, sanırım uyuya kalmıştım anlatırken. Kollarımda Melek, içimde heyecanımdan kaçışım...

Sabah saatin sesiyle panikleyerek uyandığımda, Melek aramızda sıkışmaktan ter su içinde kalmıştı. Baran ikimizi de kollarının kozasında ablukaya almış, tüm korkulardan ve huzursuzluklardan saklıyor gibiydi. Güneş yüzümde oynaşınca uyku mahmuru gözlerle kocama baktım.

"Günaydın." dedi gülümseyerek ve uzanıp yüzüme düşen saçlarımı kulağımın ardında toparladı.

"Günaydın." dedim kabalaşmış sesimle tek gözümü kısarak. Heyecanla soludum, onunla güne uyanmak başka güzeldi. Melek kıpırdanınca ikimizin de terlediğimizi anladım. Sırılsıklam olmuş penye üzerime yapışmıştı. Gerçekle yüzleştiğimde gözlerim kocaman açılarak kocama döndü, sonra utançtan kızaran yüzümü saklayarak "Özür dilerim." dedim çaresizce. Yanağımın içini ısırdım.

Yanağıma şefkatle dokundu. "Neden?"

"Dün gece için." dedim kısık sesle.

Baran'ın parmakları yanaklarımda ve omuzlarımda dolaşırken doğruldu, sonra hiç beklemediğim şekilde üzerime eğilip alnımdan öperken "Sen dün gece... bana hayatımın en güzel gecesini armağan ettin

Damla, farkında değil misin?" diye sordu kokumu derince içine çekerken. Uyurken iş pişirmediysem, ya da Baran rüya görmediyse... Allah aşkına bu adam neden bahsediyordu? Ben onunla henüz sevişmemiştim ki? Baran hâlâ keyifle gülümsüyordu. Kızmamış mıydı bana yani?

"Teşekkür ederim." dedi ciddiyetle.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için intikamını böyle mi alıyorsun?"

"Damla sen ne yaptığının farkında değil misin?" dedi kızına şefkatle bakarken. Ben de baktım ona, Melek hâlâ keyifle göğüslerimin üstünde sımsıkı sarılmış uyuyordu. Farkında olmadan ben de sarıldım ona ama anlayamadım... Ne yapmıştım ki ben?

"Sen bizi bir aile yaptın? Bunun hakkını nasıl öderim?"

Melek kıpırdandı. Uykulu gözlerle babasından evvel bana bakarak, cennetten gönderilmiş huzme berraklığında gülümsedi. "Günaydın Damla." dedi keyifle, kedi gibi sokularak başını daha fazla gömdü göğsüme, uyanmak istemiyor, ayrılmaktan korkuyor gibiydi. Ellerim ipek saçlarında kasılıp kaldı.

Gerçek işte şimdi tokat misali çarpmıştı yüzüme. Şimdi gerçekten bir aile mi olmuştuk biz, hem de kocaman bir aile! Gözlerim şaşkınlıkla kocama döndüğünde, "Günaydın." dedi Baran, iması dank ettirmişti yüreğime.

Kollarımda duran ve ayrılmayan masum kıza sımsıkı sarıldım. Kızıma. Ben anne mi olmuştum? Karnımda taşımadan, kanımdan beslemeden, canımdan mı beslemiştim bilmeden? Melek beni annesi olarak kabul mü etmişti gerçekten? Bana böylesi yüce mertebeyi layık mı görmüştü? Ne ara yakınlaşmış, ne ara bu kadar candan olmuştuk biz? İyi ki olmuştuk, ben iyi ki "Evet." demiştim Baran'a, iyi ki vazgeçmemişti benden, iyi ki savaşmıştı.

Beni hem anne, hem de mutlu bir eş, hayata gülen mutlu bir kadın yapmıştı. Baran benim iyi yanımdı. Ben onun annesinin gelini değildim artık, ben onun can yoldaşı, kızının öz ve öz annesiydim. Yanağıma damlayan yaşla tekrar sımsıkı sarıldım Melek'e, kokusunu içime çeke çeke sarıldım çekinmeden, saçlarından doyasıya öptüm. Ben anne olmuştum, benim bir meleğim, bir kuzum, bir evladım, emanetim vardı

artık. Allah'ın emaneti bana hediye edilmişti. Rabbim bu kutlu görev için beni mi seçmişti? Aciz bir kul için nasıl bir şerefti.

Baran ayaklandığında, keyifle okul için yapacaklarını anlatan Melek'le biz hâlâ yataktaydık. Dünya umurumuzda değil gibiydi, ya da biz dünyanın döndüğünü anlayamamıştık. Bu halimizi bozmaya kıyamayan adam da uyarmamıştı. Uyandırmamıştı bu güzel rüyadan...

O sabah acele etmedik, Melek ilk derse geç kalmıştı belki ama hayatı için hiç kaybetmeyeceği bir anne, bana da ne kadar duâ etsem teşekkür edemeyeceğim bir hediye kazandırmıştı.

Melek'i öpüp arabaya yollarken, çantasını uzattığım Baran "Akşam için istediğin bir şey var mı?" diye sordu her zamanki gibi. Yine elleri saçlarımda ve yanaklarımdaydı. Ve bu sefer utanan ve kaçan bir Damla yoktu karşısında. Sanki kopamıyor, ayrılmak istemiyor gibiydik.

"Var." dedim yaklaşıp ayakuçlarımda yükselirken. Dikkatle bana bakıyordu ki yanağından öptüm bir cesaret, kulağına yaklaştım. "Sensin. Geç kalma."

Geriye çekildiğimde yüzünde kaybolmuş bir ifade vardı, bunun şaşkınlığa dönmesini keyifle izledim ve gözlerine bakmayacak kadar utanmış ama yaptığım arsızlıktan gurur duymuş halde arkamı döndüm. Ben hep bir adım gitmiştim ona, o hep bin adım gelmişti bana, şimdi aradaki mesafeyi kapatmak benim boynumun borcuydu, bunu kendime geç de olsa hatırlatmıştım.

15. BÖLÜM

Sonra olur olmadık yerde gülüşlerin geliyor aklıma...
İçimde bir ateş kaynıyor ki sorma.
Hem içimi hem gülüşlerimin fitilini yakıyor hoyratça.

Hâlâ yüreğimden geçerken hisleri, durup ağrımı zorlayan acıya dokunuyordum. Oysa şimdi başkasına ait bedenle yalanlıyordum, saklıyordum tüm geçmişi kendime, "Unutacaksın, hatırlamayacaksın, üzmeyeceksin artık kimseyi." diyordum, diyordum ama hâlâ aklıma geldiği an durup kalbime dokunmayı bırakamıyordum. Artık "Keşke birlikte olsaydık" diye hayıflanmalar yaşamıyordum. Ne yapmak, nasıl sevmek gerektiğini öğrettiğinden beri Baran, o aşktan geriye sadece birikmiş korkular saklıyordum. Bir zamanlar "Sevemem." dediğim adamın, şimdi "Bitirelim." demesinden deli gibi korkuyordum.

O yüzden geçmişteki sancıları saklıyordum, umuda sımsıkı tutunmak için her yolu deniyordum.

Sun muhtevten cahil günel geçiyordu meselâ sabah temizliği, [illegible] veya akşam yemeği telâşı derken akşam göz açıp kapayıncaya kadar oluveriyordu. Ve bir evlenek bir sene olmuştu. Bir zamanlar "Zaman [illegible] geçecek Allah'ım!" dediğim adamla bir yılı devirmiştim bile.

Kocaman bir yıl acısıyla tatlısıyla gelip gitmişti. O olmasaydı o kendi yalnız kalacak bir yılın kederi artık mutluluğa terfi etmişti.

Kıvrana kıvrana düşündüğüm şeyi anlatmak için içeri girdim. Sesler çıkarım ama yok, bir türlü beceremedim. Akşama doğru salonda kanasmanlı kitap okuyan Bademe dönerken "Neyin var?" diye sordu dilimin ucuyla.

Omzumu silkeleyerek "Hiiç..." dedim ve tabakta kalan son elma dilimine uzandığım sırada elime vurup elma dilimini ağzına atan Bademe "Tevze bak görürsün bunun altından bir şey çıkar." dedi işaret parmağını ısırıp masaya sürerek. "Şurava yazıyorum."

İçimden resmen elime vurarak "Yapma şunu!" diye azarladım. Peçeteyle masayı sildiğimde inadına yeniden yaptı. La havle...

"Bir şey mi oldu?" diye sordu annem el işini indirip gözlüklerinin üstünden bana bakarak.

"Yok." dedim kıvranarak.

"Bak söyle, sonra kavgaya kadar gidiyor sorun. İnsanın huzurunu bozma." dedi Bademe yine aynı tersliğiyle. Ona sinirle bakarken kalkanlarım bir anda indi.

"Kızım çekinme de söyle." Annem Bademin bu hallerine artık alışıp azarlamayarak cevaba gidiyordu direk. Bu kız neden bana böyle davranıyor bir çözebilseydim? Neyse kıvranmayı bir kenara bırakarak "Şimdi geçen Cuma bizim evlilik yıl dönümümüzdü ya..." dediğimde Bademe "Hah demiştim, patlatacak bombayı." diye girdi lafın arasına. Peçeteyi yüzüne fırlatıp sustururken annemin dikkatli bakışlarından gözlerimi kaçırmamak için oturuşumu bekleştirdim.

"İşte ben telafi için bir şey yapsam diyorum."

"Yap kızım." dedi annem her zamanki olgunluğuyla. Şişine ilmek takıp örgüsüne devam etti.

"Ama özel bir şey yapsam!" dedim çekinerek.

"Tevze anlasana bizi postalama derdinde haspam."

"Estağfurullah, o nasıl söz?" dedim üzgünce.

"O zaman ne kıvranıyorsun?" dedi Badem cingözlerini devirerek.

"Bırak da kız konuşsun."

"Akşam yemeğimizi diyorum..." biraz yutkundum. "Biz ayrı yesek?"

"Olur kızım. Biz mutfakta yeriz." dedi annem, oh işte şimdi açım sabahlamıştı.

"Mutfakta yemeyin, erken hazırlarım ben size bugün."

"Yok yok mutfak iyi." dedi annem, "İki kere in çık gerek yok."

"Ben salonda yiyeceğim." dedi Badem inatla. "Onlar Mutfakta yesin."

"Kızım yeriz çıkarız küçük odaya işte."

"Bak ya, hem mutfakta yiyeceğiz hem de salon yerine misafir odasına tıkılacağız. Allah Allah ya..." dedi yerinden kalkarken. Yanımdan geçerken "Daha askere verdiğin numaranın hesabını vermedin Damla Hanım." diyerek dişlerini sıkıp yanımdan uzaklaştı.

Hah şimdi anlamıştım derdini, kızgınlığı bunaydı. İyi de gönlü vardı işte kimden neyi saklıyordu? Haspam, istemem yan cebime yapıyordu o gece, şimdi niye yüz asıyordu?

Annem dediğini yaptı, akşam yemeğini onlar mutfakta yerken ben bevecanla salona yemek hazırlama telaşındaydım. Her zamanki gibi yanımdan ayrılmak istemeyen Melek'te bana yardım ediyordu.

"Evlilik töreni çok mu önemli bir gün Damla?" Çiçeği uzattı.

"Evlilik töreni değil, yıl dönümü." dedim gülerek.

"Babaannem dedi ki onların evlilik töreni var, ayakaltında dolaşma."

Yanına gidip yanağından kocaman öptüm. Yüz hizasına gelecek şekilde eğildim. "Özür dilerim, bu gece bizimle ol isterdim ama babanı kırdım. Gönlünü almam lazım." dedim dürüstçe.

Yanağımı okşadı. "Üzülme, ben zaten film izlerim, dersimi yaparım. Badem teyzem uyutur beni, sen barış babamla bir daha küsmeyin. Ayrılmayın." dedi korkarak.

Anlamıştım ki benim saklayarak yaşadığım duygular, aslında Melek'e korkulu kâbuslar olarak yansıyor, hüznüm benden başka herkesi üzüyordu.

Çok anlayışlı ve olgun bir çocuktu Melek, bazen o anne oluyordu ben çocuk, kimin kime hayat dersi verdiği belli olmuyordu. İlk defa aynanın karşısına heyecanla oturduğumda elim ayağıma dolaşıyordu. Makyaj malzemeleriyle dolu çekmecemi geldiğim günden beri temizlemek dışında yeni aralıyordum.

Kaşlarımı Sait gittiği günden beri almadığımı, saçlarımı kestirmediğimi fark ettim. Saçlarım için yapacak bir şey yoktu ama yüzüm için yapacağım şeyler hem beni, hem de karşımdaki kişiyi memnun etsin istiyordum. İnsan mutluyken süslenirmiş, insan en çok mutlu olmak için süslenmek istermiş.

Kadınlar kendileri için süslenmezdi zaten, ya hemcinslerini kıskandığı için, ya da eşlerinin aklını başından almak içindi onca çaba. Bu geceki istisna sürer miydi bilmiyordum ama çok güzel olmak istediğimden dolayı özeniyordum.

İlk önce kaşlarımı alarak şekil vermiştim. İlginç, alma işlemi bittiğinde sanki yüzüm gözüm aydınlandı, cildim ay gibi parladı. Meğer o uzayan ve benim görünmez zannettiğim kıllar bir gölge gibi yüzümü kapatıyormuş ya buna ben de şaşırdım. Sonra makyaj malzemelerine geçtim. Çok itinalı ve detaylı bir çalışma beni bekliyordu. Yüzüme nemlendiricimi sürdükten sonra ince bir fondöteni badana yapar gibi değil ama son günlerde beliren minik lekeleri kapatmak ve cildimi bir ton aydınlatmak için iyice yedirdim. Sonuç pürüzsüzdü. Mavi gözlerimi çevreleyen siyah gür kirpikler sürdüğüm rimelle daha çok kıvrılıp birbirinden ayrılarak tel tel olduklarında gayet gösterişli bir hal almışlardı. Göz kapaklarımın büyüsünü yansıtan, nazik dokunuşlarla sürdüğüm gri far işveli bir hava sunuyordu. Daha sonra gözkapağıma ince ve az kuyruklu bir likit çektim. Gözaltıma da sürme sürünce mavi gözlerimdeki anlam hem derinleşti hem daha çok ortaya çıktı. Yanağıma dokundurduğum allık uzun zamandır cansız rengimi ışıldattı. Gözaltlarımı aydınlatıcı sürdüğümden allık elmacık kemiklerimi daha bir ortaya çıkardı. Biraz parlamak iyidir diye düşünüp çeneme ve elmacık kemiğimin üzerine ışıltı da sürdüm. Kırmızı mat ruju elime alıp kalın dudaklarıma sürdüğümde kızıl alevler gibi yandı dudaklarım. Makyajım bittiğinde aynanın karşısında oturan kadın bambaşka bir Damla'ydı.

Sıra saçlarıma gelmişti. Oldukça temiz olan saçlarımı bugün omuzlarıma salmıştım, siyah bir pelerinin mavi bir denize düşmesi gibiydi perçemlerimin göz önüne düşmesi. Sanki geceyi aydınlatmıştı deniz. Fön makinesi ve fırça yardımı ile uçlarına hafif ve doğal dalgalar verip bakımsız duruşundan onları da kurtardım. Yarısını alıp yan tarafıma attığımda işte şimdi gerçekten ben, ben değildim.

Dolabın karşısına arayarak geçtiğimde varlığından bile haberdar olduğumu unuttuğum kıyafetlerle karşılaştım. Seçeneklerim çok fazla değildi ama elimde olanlar beni fazlasıyla memnun etmişti.

Gözlerimi vurgulayan menekşe mavisi ince askılı elbiseyi, Baran'ın yüz görümlüğü olarak taktığı kolyeyle tamamladım. Elbise tam üzerime oturmuş, ipek kumaşın dalgalanan şekli vücudumu sararak hatlarımı ortaya çıkarmıştı. Göğsümün çatalı çok az görünüyordu.

Çok uzun zaman sonra topuklu ayakkabılarımı da çıkardım raftan. İnce kemerini porselen gibi beyaz bileğimde bağladıktan sonra bu işlem de tamamdı. Son olarak, uzun zamandır hiç sıkmadığım parfümü boynuma, göğsüme, saçlarıma ve biraz da vücuduma sıktım. Her şey bittiğinde aynanın karşısında durup kendime bakarken benim bile aklım kaymıştı. Güzellik özellikle kocaya gösterilmesi gereken bir mücevherdi. Ve ben bunca zamandır ondan bunu saklamıştım, esirgemiştim gözlerinden bu zevki. Ama şimdi hazırdım. Salona indiğimde yemeklerin hâlâ ılık olduğunu bilmek içimi rahatlattı. En azından bu düğüne gider gibi halimle onlarla fazla uğraşmayacaktım.

Baran'ın geliş saati yaklaştıkça heyecandan kıvranmaya başladım. Mumları yakarken dışarıdan gelen arabanın motor sesiyle heyecanlandım. Son kez kendime çekidüzen verirken, avludan gelen seslerin kalabalıklığıyla irkildim. Daha kendime gelemeden kapı pat diye açıldı, mum ışığı dışarıdan esen yelle titredi. Odaya şaşkın bakışlarım altında Hüseyin abi ve Zeynep gelinin çocuklarıyla birlikte, teyze hanım girdi!

Bir anda etrafımda koşturan beş erkek çocuğu, iki gelin, iki kayın, bir teyze ve enişte belirdi. Yoksa kâbus muydu bu? Şaşkınlıktan kirpiklerimi kırpıştırırken, elimi sineme koydum. Sanırım nefes alamıyordum ama elimin sineme gitmesi, Hüseyin abinin ve İbrahim abinin gözlerini utançla yana çevirmesiydi. Dekoltesi biraz fazla olan kıyafetimle

zorlanınca, üşürsem diye üzerime almak için sandalyenin başına koyduğum şala atıldım ve derhal omuzlarıma atıp sarıldım. Kâbus görüyor olmalıydım evet yoksa bu anı başka türlü açıklayamayacaktım.

"Af edersin gelin hanım." dedi İbrahim abi boğazını temizleyerek. Geride bir otoriteyle duran teyze ve enişte sessizdi.

"Abo... Hüseyin biz yanlış zamanda geldik herhal." dedi Zeynep Gelin elini ağzına koyup söylenirken.

Teyze hanım hiç bozuntuya vermeden "Işıkları niye yakmıyorsun gelin, hoş geldin demek yok mu?" dediğinde bu şaşkınlığı yırtmak isteyerek, afallamam iki katına tırmandı. Kâbus değildi, gerçeğin ta kendisiydi. Kapının girişinde beliren annem ve Badem'le kadro tamamlanmıştı. Ve kahretsin, hepsi gözleri parlayarak ve beni ilk defa bu kadar süslü görerek şaşkın ama bir yandan da hayran gözlerle süzüyorlardı.

"Kusura bakma yenge, bilmiyorduk." dedi Hüseyin abi utanarak.

"Özel bir gece miydi?" diye sordu Zeynep de beni baştan aşağı süzerek.

Dut yemiş bülbül gibi susan şaşkın ağzımı açsam söyleyecektim. Onlar kızaran yüzlerini eğmese anlayacaktı mahcup halimden ama işte, herkes kendine göre saklanıyordu şu durumun uygunsuzluğundan.

"Biz gitsek iyi olur ana." dedi Fatma yenge eşi İbrahim abiye bakarak.

İçeriye girdiklerinde çocuklar masanın etrafında koşuşturmaya başlayınca, Zeynep kızmaya başladı, Teyze Hanım hiç istifini bozmadan geçip başköşeye kurularak omzundaki kalın şalı çıkarırken "Nilgün yok mu?" diye sordu. O sırada kapının girişinde şaşkınca kıvranan kayınvalidemle göz göze geldik. Kıpkırmızı yüzümle ortada bostan korkuluğu gibi dikiliyordum hâlâ ve kimsesinin gözlerine bakamıyordum.

"Abla geleceğinizden haberim yoktu." dedi annem ablasına sarılıp hoş geldin derken.

"Bacım bizi sen davet ettin ya, niye gelmeyelim?" dedi teyze hanım kızgınca. Aynı anda dönüp şok olarak anneme baktığımda kadının beli iki kat büküldü.

"Ben mi?" dedi ürkerek.

"Badem aradı öğlen, dedi ki akşam yemeğe bekliyor muşsunuz? Biz de geldik."

Annemle aynı anda döndü gözlerimiz hedef tahtasına. Badem intikam naraları atan bakışlarıyla keyifle gülerken gözlerime, annemin çimdiğiyle irkildi ve uyunarak teyzesine hoş geldin dedi. Nilgün annem gözleriyle Badem adına özür dilerken, kapıda beliren diğer kişi en az benim kadar şaşkındı. Ama onun şaşkınlığı sanırım sofraya değil, içeride toplanan aile üyelerine de değil, karşısında gördüğü ve ilk defa görüyormuş gibi baktığı karısınaydı.

Baran ifadesiz yüzünden hiçbir şey anlayamadığım halde bana dikkatle bakıyor, sanki benden başka kimseyi görmüyor, buz tutmuş gibi, ya da betondan heykel gibi kıpırdamıyordu. Ağzı açık kalmış, olanları çözümlemek bir yana sadece baştan aşağı beni süzüyordu. Bense kaşlarım gözümün altına düşmüş üzülerek ona bakıyordum masumca.

Zeynep Gelin omzuyla omzumu dürterken "Ya bacım, böyle bakmasını nasıl sağlıyon, bağa da öğretsene?" dedi arsızca bıyık altından gülerken. Hiç de onu çekecek halde değildim sol tarafımda elimin tersinde dururken.

"Ağabey, biz de buradayıh ya." dedi Hüseyin ve Baran'ın gözlerinin önünde elini hareket ettirip kendini hatırlattı. Utançtan on kat katlandım sanki. Yer yarılsa da yok olup gidebilseydim keşke. Eriyen civa gibi akarak kaçabilseydim bu salondan... Baran bana nefes almadan baktıkça ben daha çok kızardım, bozardım ama yerimden kıpırdayamadım.

Baran bir rüyadan uyanır gibi "Ha." dese bile kendine gelemiyor, gözlerini benden alamıyordu. O bana böyle ateşler içinde baktıkça daha fazla kızarıyor, terliyor, nefes alamadığım gibi elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum.

Şaşkın bakışlar altında içeriye girdiğinde teyze hanım mahcupluğu bir kenara atarak "E hadi Zeynep ne duruyon, geline yardım edin de sorfayı kurun. Fatıma. İlaç alcam ben, garnım aç." dedi ortadaki gerilimi düşürmek için.

Baran'ın şaşkın bakışları altında omzumu sarsarak salondan çıkarken, ne ben ona sarılabilmiştim ne o hâlâ üzerinden afallamasını atabilmişti. Neler döndüğü hakkında ise eminim zerre kadar bir fikri yoktu.

Merdivenlerden mutfağa üzgünce inerken, Zeynep omuz atarak, "Yenge çok güzel olmuşun ya, ağabeyim çok şanslı. Valla." dedi içten bir tutumla.

"Ben de çok şanslıyım." dedim mahcupça gülmek için kendimi zorlayarak. Ama bir o kadar da kadersizdim bu gece. "Ona sahibim." diye ekledim.

"Mektep görünce insan böyle oluyor işte. Göğül hali biliyor." dedi Fatma kendine bakıp üzüntü duyar gibi iç çekti. "Sevgi de, değer de farklı oluyo zahir."

"Ne alaka ya?" dedim sözlerine kırılarak, sevginin değeri mekteple mi kıyaslanırdı?

Zeynep iç gererek "Öyle öyle." diye başladı sözlerine. "Geçen sene ben de anamlar evde yoh diye heves ettim ecnebi kadınlara..." Ona ters ters bakınca "Yani anadın işte sen, romantik ortam ambüyans dediklerinden yapayım dedim. Bin bir zorluhla çocuhları uyuttum, mum yahtım. Ama ne oldu, bizim öküz Hüseyin eve girince 'Elektrikler mı yok avrat, neden mum yahtın?' diye sordu. Sonra da mumları söndürerek 'Bu gadarı fazla, muma ne gerek var, israf. Gözümüzün önünü görmüyoruk.' diye azarladı. Ahıra bağladığım öküz bile benim herifften daha romantik, iş tutmadan evvel ineklere kur yapıyo, benimki için tumanımı indirmesi yeterli. Öyle de oldu zati, bir daha heves etmeye töbe ettirdi." dediğinde tüm gerginliğim, hayal kırıklığım kayboldu ve Fatıma ablayla mahcup bir keyifle kahkaha attık.

Ben gülünce, Zeynep üzgünce başını salladı, "Valla habarımız yohtu, bilsek gelmezdik. Kızdın mı bize?"

"Size niye kızayım Zeynep, ama birine bunun hesabını soracağım."

"Sor valla, istersen ben de saga yardım ederim." dedi destek vererek.

Buna *'hayır'* demezdim, o Badem gözlü çıyandan intikamımı alırken, bu ana tanık olacak bir çift göz olsa iyi olurdu. Malum galibiyet tek başına kutlanmazdı ve ileride bu anı anlatan birisi lazımdı.

İki kişilik özel sofra donatıldı ve bir anda 15 kişilik yemek masası haline getirildi. Mumlar kalktı, çiçekler ortadan yok edildi. Ben sofrayı kurarken Baran gözlerini benden alamıyor, her hareketimi büyük bir

ilgiyle izliyor, bazen gözleri şalın altında gizlenmeyen göğüslerimde, saten elbisenin saklamadığı belimde ve kalçalarımda hatta ayak bileklerimde dolaşıyordu.

Öyle yakıcıydı ki her hareketi, nereye baksa titriyordum. Hal böyle olunca ben bocalıyor beceriksiz gibi döküp saçıyordum ve iki lafımdan birisini özürle tamamlıyordum. Baran ise inadıma yapar gibi anlayışsızca bakmaya devam ediyordu, bunu gören teyze boğazını temizliyor, Zeynep kıkırdıyor, annem oğlunu koluyla dürtüp duruyordu.

Yemek her şeye rağmen keyifli geçti, başlarda kızsam bile böyle güzel bir ortam olduğu için Bademe olan kızgınlığım geçse de, öfkemi taze tutmak için sebeplerim vardı.

Çay faslından sonra saat geç olduğu için dolmuş kalmamıştır diye ve onca kişiyi Baran'ın arabası almayacağı için kalmalarına karar verildi. Yerleştirmek biraz zor olsa da sonunda başarılmıştı. Zeynep ve Hüseyin abilere Melek'in odası, çocuklara misafir odası verilmişti. Salonda annem kalacaktı, odasını da bacısına verdiğinden yerler de olmak üzere her yer yatakhaneye dönmüştü. Kocaman evde ayak basacak yer kalmamıştı.

Melek'i odama yatırıp çıktığımda, kendimi tanıdık kolların arasında bulmam saniyeleri aldı. Hava serinlemişti, bizim tüm odalar avluya baktığı için de odadan çıktığı an insan üşüyordu. Titredim.

"Üşüyor musun?" dedi Baran üzerimdeki hırkanın önünü çekiştirip sinemi kapatırken. Üşüyor muydum yanıyor muydum bilmiyorum ama o ne zaman böyle baksa ve dokunsa, titriyordum.

"Biraz." dedim gözlerine ürkekçe bakıp. Gözleri gökteki yıldızlardan, aydan daha parlak ve göz kamaştırıcıydı. Bu bakışları sevmiştim.

"Bu gece önemli bir gece miydi?" diye sordu bakışlarını saçlarımdan aşağıya indirip, göğüslerimde duraklatırken, dudaklarını nemlendirdi.

Şimdi önemli desem adam niyeti bozmaya dünden razıydı, o yüzden kısık bir itirazla, "Saçmalıyorsun. Ne alaka?" dedim bocalayarak. "Ne önemlisi?"

"Sana neyin önemli olduğunu göstereyim." dedi soluk kesen bakışlarıyla. Şaşkın bakışlarımın altında, elimden tutup sürüklediğinde, cehenneme götürse "nereye" demezdim.

Sanki sabrının son zerresini az evvel tüketmiş gibi, sanki artık iradesi yerle bir olmuş gibiydi kendinden emin tutumu. Karanlık mutfağa girdiğimizde kapının kapandığını ve anahtarın kilitte döndüğünü, heyecandan zar zor duyumsadım. Işığı yakmadı ama mutfağı avlunun ışıkları aydınlatıyor, loş, heyecan verici romantik bir ambiyans oluşturuyordu.

Ağaç dalı gibi kalın kollarını gererek, bedenimi kendi kas ve sıcaklıktan ibaret olan sert duvarına yasladığında, şu vakitten sonra dünya yansa beni bu kollardan kimsenin ayıramayacağını belirtmişti. Soluk soluğa kalmıştım.

Panikle yukarıda henüz gezinen misafirleri düşürdüğümde, "Baran... Herkes..." ve yaptığı hamleyle nefes alamadım. Tüm bedenim onun bana hissettirdiği uyarışla gerildi. Baran çekinmeden sınırları ihlal etmeye, ben çekinerek kaçacak delik aramaya başladım. Sırtım onun göğsündeydi, kolu karnımın üzerinden bir halat gibi geçerek bedenimi sarıyordu. Yüzünü hızlı hızlı soluyarak enseme sürtünce yutkunamadım dahi.

"Henüz uyumadılar." diyebildim çok sonra.

"Savaşmayı bırak artık." dedi sitem eden kızgın bir tonda. Burnunu enseme sürttü, seslice soludum. Maraton koşmuş kadar efor harcıyordum. "Neyin önemli olduğunu en az benim kadar iyi biliyorsun, sen cahil ya da bakire bir kız değilsin."

"Aramızda olanlar sadece..."

Sözlerimi kızgınca keserken kolları daha fazla sıklaştı, soluk alamadım. Nefes nefese ve kesik kesik konuşuyordu.

"Aramızda olanlar, birbirini havadan daha çok isteyen iki insan arasında olanlarla aynı şeyler. Benimle istediğin kadar tartışabilirsin, huysuzlanabilirsin ama buna karşı savaşamazsın." Artık bedenlerimiz birdi ve ben istem dışı içime garip bir soluk çekince "Hissettiğini biliyorum." dedi soluğumu tüketerek. Kasıkları kalçalarıma yaslanırken

hissetmemek mümkün müydü olacakları? Ondan azgın bir sel gibi taşan tutku benim utanç duvarlarımı tek tek yıkıyordu.

Ah, evet. Hissediyordum. Sıcak, erkeksi, sert, elektriksi bir his tüm bedenimde vızıldıyordu ve ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın dibine kadar her yanım diken diken olmuştu. Uyluklarımın arası bu hisle âdete erimişti. Ben de kollarında birazdan kül yığınına dönecektim, ateşle baruta dönen tenlerle, bu kadar tehlikeli olabileceğimizi kim bilebilirdi!

Bir anda kendimi o kollarda fırıldak gibi dönerken buldum. İpek satenden eteğim çiçek gibi açıldı, bacaklarımın etrafında turlayarak salındı. Başımda hareler oluşturan saçlarım yüzüne okkalı bir öpücük kondurdu. Ama aldırmadı. Sonunda istediğini elde etmişti, şimdi yüz yüzeydik, beden bedene, tüm sınırlar kalkmış, tüm arzuları serbest bırakmıştık. Yanan ya da kavrulan sadece yanaklarım değildi artık, tüm uzuvlarımdı.

Dudakları öpecek gibi sokulup bir öpüş mesafesinde durup benimle oynarken, vahşi bir zalimlikle parlayan gözlerim git gide ufalıyor, hülyalı bir hal alıyordu. Utandım, daha fazla bakamayınca kaçırdım gözlerimi.

"Bana bak..." diye buyurdu. Gözleri safirleri kesecek kadar keskindi.

"Bu kadar önemli mi?"

Kalçalarıma uzanan elleri kendine yaslarken hoyratça, tutkudan kararan bakışları yüzümün resmini gözüme vurdu, "Bu önemli." dedi solukları tenime vurarak. "Yaradılışımız bunun üzerine ve bu his, en canlı, en reddedilemez güce sahip. Sen kontrolünü kaybetmekten korkuyorsun diye beni senden mahrum edemezsin. Bana bak Damla, gör beni."

Aslında açıkça görüyordum ki şimdi kontrolünü kaybetmekten korkan oydu, ben değildim. Kuyuya düşmemek için tutunacak bir ip arama telaşına girmiş çaresiz gibiydi. İliğine kadar korkuyordu. Ve aynı korkuyu ben de hissediyordum. İkimiz de yaralıydık, cahil değildik. Hayal çemberinden geçmiş, zaman çeperini parçalamıştık. İkimizin de olmazsa olmazları, sınırları, duvarları, korkuları ve sırları vardı. Şimdi tüm bunlardan arınmak isterken korkmamız kadar doğal ne olabilirdi ki?

Ve benim korkumu tetiklerken garip bir şekilde sevimli bulduğumu kabul edebilirdim- tabii aklımı ve dudaklarımı kullanmama izin verseydi.

Bir anda geçmiş zırhını çıkarıp paslarından temizlenircesine sokuldu ve sanki cezalandırıcı silahı bulmuştu erkek yanı, öyle vahşi ve boyun eğmez bir öpücüğe çekti ki benliğimi, teslim olmaktan başka şansım yoktu.

Farkına varmadan ellerim göğsüne açıldı, dudaklarım yumuşadı. O kadar tükenmişti ki salt gerçek zihnimizde, istilasını tamamlayan dili dudaklarımın arasından süzülerek, ilerlediğinde tek düşünebildiğim bu hazzın daha fazlasıydı.

Bu vakitten sonra yapacağım tek şey buydu; meydan okumayı kabul ederek darbelerine aynı sertlikle karşılık veriyor, eşit şekilde dalaşmaktan keyif alıyor ve savaşı kazanmak için tüm silahları kuşanıyordum.

Oyun eşitlenmeli, kazanan kim olursa olsun kaybedenin ödeyeceği tek bedel mutluluk olmalıydı.

Ve bu sataşmalarımdan Baran memnuniyet duyduğunu sesiyle belli etti. İnledi. Ona hükmetmekten garip bir haz aldım, dudaklarımı dudaklarına bastırırken keyifle gülümsedim. Yoldan çıkmış tekerlek gibiydim, bir bariyere çarpıp devrilene kadar yola devam edeceğimi bilecek kadar kendimi tanıyordum. Açıkça görülüyordu ki bunda iyiydim. Ben bakire değildim, her hücremle yakıcı bir kadındım. Şu ana kadar ona karşılık vermemiş olmam benim suçum değildi, istek ve içten gelmeyen dürtüler yüzünden ertelenmiş bir tutumdu.

Meğer buzdan kulelerim içten içte yanan ateşle erimiş, ona karşı olan ulaşılmaz tutumum usul usul, sabırla fethedilmişti. Üstelik onun içimdeki yeni güçleri açığa çıkarmasını seviyordum; sahip olduğumdan haberimin bile olmadığı yetenekleri çekip gün yüzüne çıkarmakta üstüne yoktu. Baran sabrıyla ve erkeksiliğiyle, keskin zekâsı ve kararlı duruşuyla beni kendine adım adım çekmeyi emin bir gerçekle başarıyordu.

Dünya daha hızlı dönüyordu. Ayaklarım yerden kesilirken başım geriye düştü, düşmemek için hiçbir tedbir almadım keza o korkunaklı kollar buna izin vermezdi biliyordum. Kendimi onun tutuşuna

güvenle bırakırken boynumu öpücüklerle kaplıyor, kalçalarımı kaba, kesik bir tavırla okşuyordu.

Kollarım boynuna dolandı önce, ellerim ne ara tırmandı ensesine, saç diplerine anlamadım. Dili en olmadık yerde yaramazlık edince, "Sakın geri çekilme." diye emretti sert bir şekilde. "Sakın duvarların arkasına kaçma, saklanma Damla, bana kendini göster."

"Korkak değilim ben." dedim dişlerimi sıkarak. Gözlerim hem hiddetle, hem tutkuyla yanıyordu biliyordum, çünkü onun keyifli gözlerinde kendimi görüyordum. Sadece kendimi, tıpkı onun gibi.

"Değilsin." dedi inlercesine. "Allah'ım. Damla. Senin için nasıl da sancı çekiyorum. Narkozun bir adama nasıl rüyalar gördürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Sen anlatmazsan bilemem, doktor olan sensin."

Gülümsediğinde ve aç gözlerinde parlayan yıldızları gördüğümde nefesim kesildi.

"Rüyanda beni mi gördün?" dedim kalbim yerinden çıkacak gibi boğazımda atarken.

"Son zamanlarda sıklıkla!"

İtirafı kalbimi patlatmış olabilirdi, çünkü ölüyor gibi usul usul bir şey çekiliyordu içimden. Karnımdan beynime...

Dudakları usulca çeneme dokundu. "İstekli halde." Bir kez daha dokundu dudakları yanağıma, karnımda bıçak batması gibi keskin bir acı. "Farklı biçimlerde." İşte buna cesaretim yoktu, gözlerimin önüne gelen görseller hiç bana göre değildi ama kanımı hızlandırmış, heyecanımı körüklemişti.

Burnumun üzerine konan bir öpücük daha soluklarımı kesti. "Bu anın yine rüya olmasını istemiyorum. Bu sefer kollarımda heyecanla yanan, tutkuyla ışıldayan kişi gerçek sen ol istiyorum. Karım. Benim karım." Hafifçe gülerek bakışıyla buluşmak için geriye çekildim. Ellerim yüzünü avuçlamıştı. "Ben... Ben yapamam." dedim pişman bir tutumla. Tek elimle yanağına dokundum. "Buna gücüm yok, seni de üzebilirim. Ya... Ya beceremesem?"

"Senden beklentim yok."

"Olacak. Zamanla olacak. Hep... hep böyle olmayabilir."

Belki alınmalıydı fakat aptalca heyecan duymakla fazla meşguldü ki beni anlamıyordu. Geri çekilip, "Olmayacağım," diyerek sahiplenici ellerimi belimle kalçalarım arasında gezdirdi. "Ben artık sana uzak olmayacağım." Gözleri yüzümün her santimini dolaşırken "Ne kadar güzel olduğuna dair söyleyecek bir şey bulamıyorum. Oysa seni ilk gördüğüm andan beri düşünüyorum..." Bakışları aşağıya indiğinde titredim. "Damla ben sana iltifat edecek tek kelime bulamıyorum, beynim yanmış gibi." Dudaklarımı usulca yaladığında ise nefesim kesildi. "Bunu benim için giydin, değil mi?"

Heyecan kuvvetli bir ateş daha yaktı içimde. En çok da karnımda.

"Ben hep böyle giyinirim," dedim kibirli bir tonda.

"Ah, demek ki ben körün tekiymişim."

"Öylesin, hastalarının kalbiyle dalağını karıştırmaman bir mucize."

"Yine de giyinirken beni düşünmüş gibisin."

"Ne münasebet, güzel görünmek için kendimi düşünmem yeterli."

"Düşündüğünü biliyorum." Sesindeki tutku tehlikeliydi, sanki kendimi kaptırmam ölüme eş değerdi. "Düşündüğünden eminim, sadece benim için süslendin."

Ah gurur ne aptalca bir eylem içindi. Düşünmüştüm. Elbette düşünmüştüm. Çok güzel olmayı düşünmüştüm hatta duâ bile etmiştim, gözleri benden başkasını görmesin, sadece bende kilitli kalsın istemiştim.

Ve sadece onun için süslenmiştim, evlendiğimiz günden beri ilk defa onun kadını olduğumu hissetmiştim. Bu akşam en iyisini seçmiştim. Aslında sadece Baran görsün diye değildi, bir yanım da çok daha basit, çok daha bencilce bir sebepten istemişti. O kadınlar kadar alımlı olup onu gururlandırmak istemiştim. Oysa Baran hep iç güzelliğe odaklanmıştı ama ben bir defa dış görünüşümün de onun içine uyması gerektiğini düşünmüştüm.

"Saçlarını omuzlarına düşürmen de benim içindi." Başımla onaylıdım, gözlerimdeki ışık yüzüne fener gibi yansıyacak diye korkuyordum. Yüzüme düşen başıboş bir tutamı yakalayıp parmağına doladı. "Saçına dokunmak için nasıl ölüp ölüp dirildiğimi bilemezsin." Dokunuşun

boynuma indirerek elbisemin yakasına ve oradan göğsüme inen de kolteye kayıp, mavi kumaşı sabırsızca kenara itti ve altındaki mavi iç çamaşırımın dantel askısını açığa çıkardı. "Bunları daha önce görmemiştim." dedi parmaklarını düzgünce kavramış askıların kenarında gezdirerek. "Mavi ve dantel... Benim için en güzellerini giydin."

Utançtan yüzüm kıpkırmızı kesildi, onun için hazırlanmak başkaydı ama onun bunu dile vurması çok başkaydı. Sadece başımla onayladım. Garip ama ağlamakla gülmek arasında gidip geliyordum, ayarı bozulmuş saat gibiydim, bir anım diğerini tutmuyordu. "Beni özledin." Boğuk, şehvetli fısıltısından öyle etkilendim ki inkâr etmek için sahip olduğum tüm gücümü kaybettim. "Görmek istiyorum." dedi. "Seni tüm güzelliğinle görmeme izin ver."

Şu ana kadar hep ışıksız odada ve çok zaman pike altında gerçekleşen eylem şimdi ifşa istiyordu. Ürkekçe etrafıma bakındım. Aman yarabbi mutfağın ortasında duruyorduk, sokak ışığı her ne kadar az ışıtsa da buraları, birisinin göremeyeceği kadar karanlık değildi. Ev misafir kaynıyordu, çocuklar pirelerle yarışsa bile her an birisi uyanabilirdi. Yok, iyice kafayı bulmuştum, mutfağın ortasında elbisemi çıkarmayı teklif ediyor olamazdı!

Kendinden emin elleri ne istediğini tekrar söylercesine sırtıma ve elbisemin arkasına kaydı. "Benim için giyindin, o zaman görmeme izin ver." diye fısıldarken hazla, dudakları yanağıma, oradan da boynuma sürtündü. Sıcacıktı ıslak öpücükler ve ayartıcı. Favorilerinin tenime değmesi duyularımı ateşe verdi. "Seni özlüyorum. İçimdeki seni, tutmadığın, özgür bıraktığın seni..." İşte bu sözler benim zırhıma atılmama sebep olmuştu ama tekrar kuşanmama izin vermeyen adam nazlı bir çiçeği tutar gibi çenemi yukarı kaldırdı.

"Beni gör Damla."

"Lütfen."

Ne için yalvardığımı kendim de bilmiyordum ama duygusal olarak hazır değildim istediği şeye, ona hem ruhen hem bedenen tüm çıplaklığımla soyunmaya hazır değildim. Yürümeye henüz başlamış bir bebek gibi biraz zaman sonra koşmaya hazır olacaktım, yoksa düşerdim, acırdım, acıtırdım.

"Asıl sana lütfen... Bırak bu gece seni göreyim."

Sorgusuz sualsiz başımı *'evet'* dercesine sallarken buldum kendimi. Heyecandan buz kesen elleri göğüs kafesimin etrafından kaydı titreyerek ve elbisemin arkasındaki düğmelere gitti usulca. İlk minik düğmeye yaslanan kancayı açtı. Sonra bir diğerini ve düğmeyi kavrayan parmaklarını tenime sürttü. Elbisesinin önü gevşemeye ve omuz kısmı açılmaya başladı. Solukları tenimde dolaşarak meme uçlarımı gergin tomurcuklara dönüştürüyordu.

"Baran." diyecek oldum ama ağzımı açtığım an gözlerinde gördüğüm o karanlık tutku beni susturdu. Fakat yenilmedim bu sefer. "Bunu yapamayız. Burada olmaz."

"Başka bir yere kadar sabredemem. Zaten buradan başka yer de kalmadı baş başa olacağımız." Elbisemin arkasındaki bir diğer kancayı gevşetti. Elbisenin sol askısı bir dalga gibi omzumdan kayarak altındaki pırıl pırıl parlayan dantel detaylı mavi sutyeni açığa çıkardı. O kadar şeffaftı ki dokusu, utancımdan yerin dibine girerken kendime saydırıyordum. Bu kadar cesur nasıl olabilmiştim? Soluk almak için çabaladıkça kaburgalarımı satan hava ciğerlerime batıyordu.

Baran bedenimi nazikçe yakına çekerken, "Söz, kimse görmeyecek." diye mırıldandı. Güvendim, hem de bu bizim elimizde değildi. Dudakları boynumun kenarına sürtündü. Burnunun ucu üşümüşçesine ürperdim. "Sadece bana odaklan, başkalarını düşünme. Şu anda sadece ikimiz varız. Ve tek istediğim seni hissetmek."

"Ama uyumadılar..." diye başladığım sözler tek bakışıyla ağzımda tıkandı.

Derin bir soluk aldığımda bir diğer düğme daha teslim oldu kurnazlığına ve elbisemin hışırdayarak bir kabarcık halinde aşağı düştüğünü hissettim. Tenimi yalayan serinlikten değil, adrenalin ve tutkudan titredim. Ayaklarımın etrafındaki kumaş yığını bacaklarımın bağını çözdü.

Boynum kırılacak gibi kasılırken, sanki bunu biliyormuş ve rahatlatacağı noktayı hedef seçen ateş saçan dudakları, boynumun yanından aşağı doğru öpücükler kondururken, sutyenin sol askısı omzumdan aşağı kaydı. Utanç ve haz aynı kefede barınamıyorlardı illa ki diğeri galip gelmek zorundaydı. Biri kazandı. İçgüdüsel bir dürtüyle

ona daha iyi ulaşım sağlamak için başımı yana eğdim, ellerim saçlarına dadandı. Parmaklarımın arasındaki kısa, ipek gibi saçlar bana en büyük heyecanı yaşatıyordu. Serin bir su gibi ürperten dili tembelce nabzımın üzerinden çeneme çıkıp, kulağıma doğru gezinip duyularımı tutuşturuyordu.

"Baran..."

"Sanki adımı ilk defa duyuyor gibiyim."

"Bar..." gırtlağıma takılan inlemeyle sesim kesildi.

"Ben senin kocanım Damla." dedi sanki telkin edeceği anı kollarcasına. "Beni istiyor olmaktan utanma. Bu çok doğal..."

Onun serin bir yel gibi yüreğime çarpan sözleri, gerginliğimi yatıştırdı. Elleri belime yöneldi, sutyenimi açmak için her zamankinin aksine biraz beceriksizce kurcaladı, sanki o da ellerini sabit tutamıyordu. Titriyor muydu benim gibi, ilk defa birlikte oluyormuşuz gibi heyecanlı mıydı?

Kopça açıldı ve sutyen göğüslerimin üzerinde takılı kaldı. Hararet basan aç dudaklarını nemlendirirken, tek bir parmak hareketiyle de bedenimden su gibi kayıp aşağı düştü kumaş. Hava sersemletici ve yenileyici bir şekilde ciğerlerime hücum ettiğinde, boğazım acıdı.

Baran soluk soluğa bir halde dantel çamaşıra bakarken, onun yumuşak bir şekilde ayağımın ucuna düşmesine izin verdi. Beraberinde bütün özgüvenimin de yerle yeksan olduğu gibi. Nasıl kırılgan ve ürkek hissettiğimi fark etmedi. Hızlı hızlı, derin derin soluduğum an gözleri göğüslerime kaydı. Saklama dürtüsüyle titreyen ellerim havalanınca, bileklerime kenetlenen elleri fark ettim. Bunu tahmin ediyor gibi çoktan esir almıştı ellerimi, kıpırdayamadım. Yine beynimi okuyordu, yine ona karşı savunmasızdım ve her anlamda olduğum gibi bir kere bakmasıyla kum tanesi gibi dökülüyordum.

"Aklımda geziniyorsun." dedim çaresizce.

"Sen tüm damarlarıma işledin, ben sadece aklında mıyım hâlâ?"

Gülümsemek istedim ama bu eylemim inleme sesinden ileri gitmedi.

"Kıpırdama. Bırak seni seyredeyim." Sesi titredi. Hep kapalı ışıklar, yorgan altı faaliyetlerin ürünü olmuştu evliliğimiz, o uzaklaşmayayım

dive bana mahremiyet sunardı, ben de sesimi keser işini bitirmesini sabırla ve kıpırdamadan beklerdim.

Ama şimdi başkaydı. İlk defa başka olacaktı. Soluğu kulağımı okşadı. Bedenim taş kesti, boğulacak gibi oldum. "Sadece nefes al, hisset beni." Çeneme minik ama ıslak bir öpücük daha kondurdu. "Bırak kendinle savaşmayı. Sadece benim ol."

Yureğimde filizlenen sıcaklık bütün vücuduma yayılıyordu. "Sadece benim ol" demişti. Ben çok uzun süredir onundum zaten, sadece onun. Bu sefer farklı olmasını istememiş, yerinde başka birinin olmamasını dikte etmişti. Oysa uzun süredir sadece o vardı, bilememişti. Bu korkuttu, acıttı içimi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, cesurca gözlerine bakarak dudaklarından öptüm. O da hissetsin istedim bendeki değerini, o da hissetsin istedim bunun istekli bir eylem olacağını. Çünkü korkularından arınması gerekti, tıpkı benim gibi. Çünkü onun olduğumu bilmeliydi çünkü bu kıymetli kelimeler bir öpücüğü hak ediyordu. Fakat öpücük en çok da kendim içindi çünkü tüm gece onu öpmek, en çok yapmak istediğim şeydi.

Urkek bile olsa istekli dokunuşumu ağır, şehvetli seviyelere taşırken kollarımız kenetlendi. Tenime sataşıp oynayan diline, nazikçe karşılık verdim. Yavaşça, neredeyse eğlenceli bir halde öpüşürken tuttuğum ritim çok ahlaksız ama aynı anda çok keyifliydi. Bir an için. Ve sonra durum daha ciddi bir hal aldı. İstekler derinleşti.

"İçinde olmaya ihtiyacım var." Bu sözler seslice inlememize sebep oldu. Aceleci elleri bedenimi çekiyor, kendi gömleğini pantolonunun içinden çıkarmak için uğraşıyordu. "Şimdi."

Ve birden uzaklaşarak ışığın en iyi geldiği tarafa çekti bedenimi. Utandım ama kaçamadım. Bakışı her bir noktayı hafızasına kazırcasına üzerimde dolaştı. Her santimimde... Bakışları altında, göğüs uçlarım dokunmuş gibi gerildi. O tek tek üzerini çıkarırken ben de tutkuyla onu seyrettim. Sessizlik uzadıkça, sabırsızlığım daha da arttı. Sonra belirsizlik çoğaldı. Gördüğü hoşuna gitmiş miydi? Uzun zaman önce gördüğü tüm o kadınlarla kıyaslamasını istemiyordum. İşte o zaman saklanmak istedim.

"Çok güzelsin." Göğsünden gök gürültüsünü anımsatan düzensiz bir iç çekiş kaçıverdi. "Çok güzel."

Tek parmak ucunu ürperen ve tüyleri diken diken olan kolumda gezdirdi. Sarsıcı dokunuşu soluğumu kesti.

"Ne zaman ve ne olduğunu bilmiyorum." dedi, parmaklarını omzumun üzerinde gezdirirken. Dokunuşu göğüslerimin üzerinde gezindi. Avuçlamak için eli aşağı kaydı. Endişeyle yutkundum. Fakat Baran sakin kaldı, yumuşak küreyi kışkırtıcı bir baskıyla yoğuruyor ve sert göğüs ucunu başparmağıyla çeviriyordu. Yakıcı her hareketinde başım dönüyor, ayaklarım yerden kesiliyordu.

Başını düşünceli bir ifadeyle eğerken dikkatini diğer göğsüme çevirdi. Sanki hepsinin sahibi olduğunu hem kendine hem bana kanıtlamak istiyordu. O yüzden ikisini de avuçlamıştı, bir soldakini, bir sağdakini sıkıyor, mıncıklıyor, okşuyordu. Sanki ilk defa dokunuyormuş gibi test ediyor, sabrımı ölçüyordu. Duruşu ve okşama şekli her zamankinden farklıydı. Erkekler çok garip yaratıklardı. Bakışlarımız çakıştığında, göğüs uçlarımı aynı anda çimdikledi. Şaşkınlık ve zevkle nefesimin kesilmesini izledi.

Bir kez daha aynısını yaptı ama bu sefer gülümsüyordu, öyle karanlık ve öyle çekici bir gülüştü ki kaybolmak istiyordu insan karanlık gözlerinin içinde ve bir kez daha çığlık atmamı sağladı aynı edepsizlikle.

"Şunu yaparken en azından beni öpemez misin Damla, böylece sesini kesebilirim?"

"Yapma o zaman." dedim saklanmak istercesine.

"Bunu keşfettikten sonra mı? Beni öldürmelisin." Sesi tutkulu bir kahkahanın ardına gizledi.

Dudaklarımı dişledim utançla. Bağırmak istememiştim, sadece bir refleksti. "Şişttt..." dedi sakinleştirip sesimi kesmek için. Dudakları boynumun oyuntusuna sürtündü. Burnunun ucu tenime dokundu. Tekrar ve sonra tekrar... Hafif, tüy gibi öpücükler direncimi kırdı, tüm kararlılığımı lime lime etti.

Yaramaz elleri keşfini bedenimin kıvrımlarına taşıdı.

"Baran... lütfen..."

"Bakmaya doyamadım."

"Lütfen."

"Sadece öpücük," diye mırıldandı, dudakları hızlanan nabzımı or tup elleriyle belimden tutup kendine çekiştirirken. "Sadece öpücük bir tanem..." Dili kıvrılarak boynumdan aşağıya süzüldü. Soluk soluğa sadece öpücük diye düşündüm, hemen biter. Bitmedi.

Beynim yere akacak gibi oldu, iç çekerek ona izin verirken ciddiyetle kendini verdiği inişine yardımcı olmak adına başımı eğdim. "Sadece bir öpücük daha, sonra seninim," diye fısıldadı. Ve dudakları aşağıya inerken "Birkaç öpücük daha," diye boğuk sesle fısıldadı. Daha evvel, daha fazlasını yapmıştık ama sanki ilk defa birlikte oluyormuşuz gibi heyecanlanmıştım. Arzuyla uyuşmuş aklım uçup gitti.

Baran başını eğdi ve dili kendinden emin, kasti bir şekilde göğsümün üzerinden geçti. Sonra kabarmış tepeciği ağzına aldı. Tüylerimin hepsi aynı anda ayaklandı, ani zevk patlamasıyla şoka girerek inledim, bu onu daha da kamçıladı.

Tenime doğru ılık nefesini verirken, "Şişşt, sadece öpücük," diye mırıldandı. Islaklık tenimi ürpertti. Sadece öpecekti, sadece öpecek. Ellerim sımsıkı kavradı. Dudakları tenimi yağmalarken, sanki dudağının değmediği tek bir yer bırakmamaya yeminli gibi her yanımı damgaladı.

Ah, tabii, bunlar sadece öpücüklerdi. Ve güneşte ufak, minik bir meteor taşıydı. Damla ufak bir bebekti ve bunlar sadece öpücüklerdi.

Heyecan dalgası bütün bedenime yayıldı. Böyle katlanılmaz, tatlı bir şeyi hiç beklemiyordum açıkçası. Huysuz dili yaladı, oyalandı ve göğüs uçlarımı dişleri arasına çekti; çığlık atışlarım onu körükledi, dili yle gittikçe genişleyen daireler çizdi. Tâ ki gül gibi kızarmış tenime soluk soluğa son öpücüğü kondurana kadar.

"Sadece öpücük Damla..."

Sonunda işkencesini bitirmeye karar vererek, yüzüme bakmak için geri çekilirken, "Şu anda tek istediğim şey yatağımda olman," diye solu dı.

"Ama orada Melek var."

"Biliyorum." Boynuma doğru öpücükler kondurarak karnıma dokunurken hain parmakları daha aşağıya ilerledi. "İşte bu," dedi nete

nefese fısıldayarak. Ve bir anda diz çökerek iç çamaşırıma uzandı. "Bir adama diz çöktürecek tek şeydir." Elleri en mahrem yerlerimi keşfederken sarsılarak sendeliyordum. Alnını karnıma yasladı ve derin derin soludu. Sanırım ne ben ne de o nefes almayı artık hatırlayamıyorduk. Boğazımız kupkuru olmuştu ve biz tükenmiştik.

"Baran..." diye inledim fethettiği ihlalleri görünce, bir an da tutku şehvete dönüşmüştü. "Sadece öpücük." dedi Baran. Elleriyle belimi kavradı. "Sadece öpücük, yemin ediyorum. Ne kadar iyi olabileceğini sana göstermeme izin ver." Sanki daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi ve ağzının içinde küfretti. "Neye ihtiyacın olduğunu tam olarak biliyorum."

Ve o anda dünya durdu sanki soluklarımın sesini ağır çekimde duyarken ellerim arkamdaki masayı tırnaklarım batasıya kavramıştı. Açık ağzını saten kaplı mahremiyetime dokundurması şok edici bir tepkiyi peşinden getirmişti. Dilini kumaşın üzerine bastırdı, sıcak bir kavrayışla çok fazla zevk verebilecek kıymetli, gizli yeri esir aldı.

Zevk tüm bedenimi etraflıca ele geçirdi ve dizlerim tutmayarak büküldü. Geriye yaslandım. Bu, bu ahlaksızlıktı ama... Kahretsin dayanılmayacak kadar tutkuluydu.

Soluğum kesildiğinde, hayatta kalmak için vahşice omuzlarını kavradım. Tırnaklarım etine geçerken, "Baran, yapm..." diye zor bela inledim. Dinlemedi beni. Baran'ın elleri belimi daha sıkı sardı, kaçmamdan korkarak iyice hapsetti kendine. "Bara..." soluk soluğa geriye kaykılınca masa gıcırdadı.

Kısaca duraklayarak mırıldandı: "Seni tutuyorum. Düşmene izin vermeyeceğim." Ve işine kaldığı yerden devam etti, düşmekten korkan kimdi! Ben ölmekten korkuyordum, ağzının işkencesi bittiğinde yaşayabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Baran..."

"Sadece bir öpücük!"

"Ama..."

"Durmamı mı istiyorsun?"

Bilmiyordum. Hayır, biliyordum, hem de çok iyi, cevap vermeyi başaramadım.

Baran sadece bir an durdu o da, boğuk kahkahası katlanılmaz bir şekilde alay ederken bana baktı.

"Küstah." demek istedim ama o anda tek yapabildiğim inlemek ve omuzlarına tırnaklarımı biraz daha geçirmekti.

Baran şimdi kendini amacına vermişti, tüm dikkatiyle yoğunlaşmış dilini çok daha şiddetli bastırıyor, zevk dalgaları beni kendine katıp sürükleyene kadar devam ediyordu. Eğer onun güçlü kucaklayışında gevşeyerek o dalgalara teslim olmasaydım, utancımdan ölebilirdim. Şiddetli hisler, çarpıcı gelgitler gittikçe artıyor, ağzının nemli sıcaklığı, uyarıcı bir alarm görevi görüyordu. O dokundukça bacaklarımız arasındaki nem gittikçe arttırıyordu. Dermansız kalan bacaklarımdaki kaslar seğirmeye başladı. Boğazımdan çaresiz bir inilti daha döküldü.

Titremeye başladım. Ve dünya daralmaya, zaman yavaşlamaya başladı. Sokaktan gelen araç sesleri, geceye ait o aşina çınlamalar solup gitti. Misafirler, ahlak sınırları, utançlar, bahaneler, geçmiş, gelecek, her şey unutulmuştu. O anda ikimizin dışında hiçbir şey yoktu, sadece biz vardık. Evren bizimle dolmuştu.

Bedenimi sarsan zevk dalgalarıyla yorgun bir halde kendime gelirken, Baran sanki dik yokuşu koşarak çıkmış gibi nefes nefese, alnını karnıma dayayıp garip kelimeler fısıldayarak, düşmeyeyim diye belimden sıkıca tutuyordu. Solukları az evvelki ateşi yellercesine ürpertirken beni, başparmakları belimde rahatlatıcı daireler çizdi. Tenim karıncalandı, bacaklarım uyuştu.

Ve usulca doğrulup yüzümü avuçlarının arasına alarak, alnını alnıma yasladı. "Gözlerini aç." Ağzım damağım kurumuş, dilim dişime yapışıp bir bütün olmuş gibiydi. Gözlerimi açtığımda gördüğüm dar madağınık olmuş ifadeyle, Baran gülümsedi. Hâlâ nefes nefeseydik ikimiz de ve ben az evvelki şehvet duvarının arkasına saklanmak için can atıyordum. Yanaklarımı ezercesine okşarken, "Allah'ım..." diye inledi. Bacaklarımı kavrayıp beni kendisine çekerek kaldırdı ve ayaklarımı derken kalçam masaya dayandığında, bacaklarımı beline sardı. Şimdi uzuvlarımız ağacın kökleri gibi birbirine karışmış ve düğüm olmuştu.

"Böylesi daha iyi..."

Milimlik bir mesafedeydi, solukları sevişiyordu hâlâ tenimle, elleri belimde ve kalçamda dolaşıyordu. Ortak soluklarımız bir sis bulutu oluşturdu; sanki bu dünyadan uzakta kendimize ait bir gökyüzü vardı. İkimiz kalmıştık orada ve çıplaktık. Havva ile Âdem gibi.

Titredim ama üşümekten değil, Baran güçlü kollarını kapatarak bedenimi daha da yanına çekti. Göğsüne iyice sokulup sıcaklığıyla sarmalandım. Hâlâ titriyordum.

"Üşüyor musun?" diye mırıldandı, alnıma öpücükler kondururken.

"Üşümüyorum."

Üşümüyordum, sadece... şaşkına dönmüştüm. Yine ağzıyla beni tüketmişti. Bu, onun için ne ifade ediyordu bilmiyorum ama beni sarsmıştı. Dudaklarıma sokuldu. "Sadece öpeceğim."

Sadece öpücük, diye hatırlattım. Bunlar sadece öpücüktü. "Sen yönetmek ister misin?" dedi elimi tutup kendi vücuduna doğru çekerek, bir an dalgınlığımdan yararlanıp avucumu şişen kabarıklığın üzerine kapadı. Nefes alamadım. Yok sayılabilecek bir ölçüde değildi. Ürkek dokunuşumun altındaki mabet küt küt attı ve kasıldı. Birden panikleyerek elimi hızla çektim, sanki ısıracak gibi baktım korkuyla.

Baran kısık sesle güldü ve daha sıkı sarılarak boynumdan öptü. Parmaklarını bacaklarımın hassas boşluğunda gezdirdi. Parmak uçları sıcak, ıslak, mahrem yeri bulduğunda, gözlerime bakıp ıslık sesi çıkararak derin bir nefes aldı. O mahremiyete sataşınca göğsümü tırmalayan boğuk bir inleme koptu ağzımdan.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Vahşi bakışları bir kurdunki gibi kararlı ve açtı.

"Daha fazla dayanamam."

Ben de dayanamazdım ama bunu dile vuramazdım da. O yüzden kalçalarım kıvrılıp havaya kalkarken, bedenim kendi cevabını verdi. Daha evvel hiç ıslanmamıştı tenim ona, ısınmamıştı, istememişti, kuru kuruya, canım acıyarak, bir rendeye dokunurcasına yapılan görev gibiydi, ama şimdi... Şimdi başkaydı. Bu harika özlemi tekrar tecrübe etmek için kendimi koyuverdim. Kalp atışlarımız iyice hızlandı.

"Teşekkür ederim." dedi dudakları dudaklarıma dokunurken. Kelimeler sıcak, hırıltılı bir solukla tenimden geçip gitti; bacaklarım sıklaştı, göğüslerim gergin bir yumruya dönüştü. Baran başımı eğdi ve uyarılmış tepeciği ağzının derinliklerine çekip, ellerimi omzundan kaydırarak sırtındaki puruzsuz, kaslı düzlemleri keşfe çıktım. Onun bir elini bedenimizin arasına kaydırmasını, kalçasını hevesli bir şekilde kaldırmasını... sonunda sıcaklığı ve ağırlığı her hücremi doldurdu. Konuşamadık, onun ihtiyaç dolu, cesaretlendirici inlemesi içimde yankılandı. Yoğun zevk soluksuz, akılsız bir halde bıraktı.

Baran sıkılmış dişlerinin arasından hırladı. Dudaklarındaki ölümcül hırıltı bir kalp atımlık duraklama verdi.

Sonra dünya durdu, kimseyle kıyaslanmayacak ve muazzam bir büyüye sahip an, sahip olduğum şeyin ne kadar değerli olduğunu hatırlattı. Tüm o gelgitler ve içime bıraktığı tutkulu yakınlık, bizi kopmaz bağlarla bağlayıp mühürler kapadı. Şu anda fena halde yaşamdan kopmuş gibiydik. Açı, ritim, vücudumuzun uyumu birlikte hareket edişi... Sonunda bedenlerimiz evliliğin amacına ve gerçek ahengine erişmişti.

Bu ikimizin de daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Utanç, korku, ya da kayboluş, hepsi uçup gitmişti. Dışarıda bir dünya vardı, bu mutfağın ötesinde bir yerlerde. Becerebildiği kadar derinine indiği anda, sanki bundan başka amacı yok gibi darmadağınıktı. Aslında amacı yoktu, hayatında aradaki boşluğu doldurmaktan, memnun etmekten, soluğumu kesmekten, inletmekten ve çığlık attırmaktan başka şu andan sonra başka bir amacı yoktu. Tırnaklarım sırtına battı. Bu da fazla zamanımın olmadığı anlamına geliyordu. Başım geriye düşerken, göz kapaklarım titreyerek kapandı.

"Nefes alamıyorum." diye inledi ama onu duyamadım. "Nefesimi kesiyorsun."

Bedenim kasıldı ve içimden boşalan şey çığlık olup dudaklarıma süzüldü. Ve soluklarım onun soluklarıyla tamamlandı.

"Artık benimsin. Sadece benim huysuzum."

Ben onundum ama bunu söyleyemedim. Her şey bittiğinde bedenini üzerime bırakıp vücudumu kollarıyla bir koza gibi sardı. Burn

hissediyordum, içinde kabaran koruyucu içgüdüler neredeyse kaldı rabileceğimizden fazlaydı.

Hissettiklerimiz, bir an için konuşamayacak duruma getirdi beni, üzerimdeki tutku kalkıp yerini tedirginliğe, arzu utangaçlığa bıraktığında çaresiz hissettim. Ve yapacağım en iyi şeyi yaptım, göğsüne so kuldum ve korunma içgüdümü anlayan Baran sıkıca sararak daha yakınına çekti bedenimi.

Bu kadar kısa sürede, bu kadar yakınlık kurmamız imkânsız gibi geliyordu. Fakat işte buradaydık ve başka bir yerde olmayı dilemiyorduk. Derin bir iç germeyle saçıma bir öpücük kondurup öylece kaldı.

"İyi misin?"

"Ayaklarım yerden kesilmiş gibi..." dedim utangaçlığım dışında en iyi savunmam olan muzırlığıma sığınarak.

"Gururumu okşuyorsun."

Sımsıkı sarılırken "Teşekkürler." dedim başka bir kelime bulmaya çalışmak boşunaydı. Onca zaman beklemişti, sabretmişti, benim isteğim dışında asla zorlamamış, hakkı olmasına rağmen taleplerde bulunmamıştı.

"Ödülün güzelliği."

"Bu ödül değildi." dedim çekinerek.

Onun sesindeki gülümsemeyi duyumsadım. "Evet. Öyleydin." Biraz geriye çekilip yüzümü ellerinin arasına gömdü. Derin derin soluyarak terden yüzüme yapışan saçlarımı geriye çekerken "Yukarı çıkmalıyız." dedi ama sanki ***ayırılmayalım*** demek ister gibiydi sesi. Gözlerine baktığım an ani bir ses, donakalmamıza sebep oldu. Önce tıpırtılar, sonra fısıltılar yükseldi. Bakışlarım mutfak duvarındaki saate kaydı. Ben göremeyince Baran "İkiyi geçiyor." diye fısıldadı. O sesler yine geldi. Öfkeli seslerin merkezi fazla yakın değildi ama tedirgin ediciydi.

Ürkek bir tutumla "Yakalandık." derken panikledim. Ve yere düşüp seken bir nesnenin sesi bizi anında ayırdı.

Ben panikleyince bacaklarımı belinden söken Baran, yere eğildi ve masanın üzerinde donup kalan bana içi giderek bakarken elbisemi uzattı. Daha fazla konuşmadan kıyafetlerimizi giyinmeye başladık. Sesi

duymazdan gelmek gibi bir seçeneğimiz yoktu. Her an birisi mutfağa inebilirdi ya da inmişti bile. Huzurlu aralarımız sona ermiş yerini panik ele almıştı.

Baran daha hızlıydı, birkaç saniye içinde pantolonunu düğmeledi. Gülümseyerek beceriksizce savaştığım elbisemi giyinmeme yardım etmek için döndü.

"Sen çık engel ol gelmelerine, ben halledebilirim." dedim ama dinlemedi. Ne zaman üzerimden çıkıp kapının girişine düştüğünü bilmediğim hırkamı üzerime giyindiğimde, tepeden tırnağa beni seyredip başını salladı.

"Çok tehlikelisin."

"Şu anda tehlikede olan yarınki sohbet konusu, bir şeyler yap." dediğimde Baran söyleneni yaparak mutfak kapısının kilidini hızla açıp ilerlemeye başladı.

Delilleri alıp arkasından ürkekçe çıktım. Kimseye çaktırmadan merdivenlere yönelmek için ayak parmaklarımın ucunda ilerledim. Avludaki gölgelerin arasında iki oğlan çocuğunu gördüm. Yusuf'la Ömer miydi onlar? Baran bana kaşıyla yukarı çıkmamı söylerken usulca onların yanına ilerdi.

"Bu evde tuvalet var arsızlar." dedi çocuklara sert bir çıkışmayla. merakla ne yaptıklarına bakmak için merdivenin yanına geldiğimde gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Annemin çok sevdiği çiçekleri suluyorlardı veletler, hem de en doğal şekilde.

"Amca." dedi Yusuf ürkek bir şekilde. "Valla Ömer'in fikriydi."

"Lastik ağız." diyerek ensesine vurdu Yusuf kardeşinin. Baran onu riter bir tutumla ikisinin kafasına nazikçe vurarak uyardı. "Ellerinizi yıkayıp doğru yatağa, sabah erken kalkıp bu çiçeklerin toprağını değiştirip temizlemek de sizin işiniz olacak." dediğinde iki çocuk birbirine sataşarak merdivenlere yönelirken ben hızlandım.

Baran'a yakalanmadan duşa girmenin hayalini kurarken, Allah yardım etti. Ben kapıyı kapatırken İbrahim abinin "Veletler." diye çemkirdiğini duydum. Baran abisiyle ayaküstü özür sohbetini yapıp ufaklıkları uyarmasını izlerken, ben çoktan yatağa kurulmuş olurdum.

Yüzümde şapşal bir gülüş, bedenimde yaşadığım hazzın doyumsuzluğuyla duşa girdiğimde, hayallerim yarım kaldı, çünkü tam çıkacakken belime dolanan kollar gecikmiş borçlarını almak için çoktan atağa geçmiş, benim düşüncelerimin önünü tutkuyla kapamıştı. Sanırım yarın yürüyecek bacaklarım, düşünecek bir aklım olmayacaktı.

Allah'ım! Bu adam ateş gibiydi ve çaresiz yusufçuk gibi pervaneye koşan bir ben görmeye cesaretim yoktu.

16. BÖLÜM

Sözler ne anlatırsa anlatsın,
gözler hep gerçeği gösterir.

Hafta sonumuzu her zamanki rutin işlerimizle geçirirken, akşam yemeğinden önce ailecek salona geçmiş, herkes başka telden çalar bir vaziyette oturuyorduk. Badem son aldığı kitaba resmen boyut atlayıp girecek şekilde dalmış tırnaklarını kemiriyor, Melek resim defteri ve boya kalemleriyle bir olup bizi unutmuş resmiyle aşk yaşıyor, annem TV'deki bir programa öyle dalmıştı ki neredeyse içine girecek gibi bir dikkatle bizi zihinsel alanından uzaklaştırıyordu. Ve peşimde bir kuyruk gibi dönen, gözlerini yine üzerime diken Baran meyve tabağına bakınca, kucağımdaki elma dilimini ağzına sokuşturdum.

O ağzındaki lokmayı usulca çiğnerken, garip bir tutumla bunu çok etkileyici bulmuş olmalıydım ki, izlemeye daldığımı, hatta eriyip aktığımı fark edemedim. Ta ki bana dönüp göz kırpıncaya kadar... Son zamanlarda yaptıklarımı zaten hiç tasvip etmiyordum. Mutfakta

[redacted]

"Kendi ne ilim istemeliyiz" dediğimde artık gözler, evvelki ne ilim ne bahsettiğim varlıklarımıza hem tecessümlerine sahip çıkışımızın cevabı ve izah için gösterdiğimiz ısrarın vakarları hakkında sürüklendi. Bu kimsedim. Artık hatta ağzımdaki kuru hikâye cümleye varmasın. Zaten sevgi cümleyi hissettirdi ve değişim ağızdaki kuru sözlerden [redacted] birçoğu hafıza varlığı ve varlığa sahiplik hissettirmeye devam eder. Bunu hem ne hoş bunda elim dizeyimde dinlerdiler. gözlerinden okunan ateş gibi varlığına emindim.

"Evet, " bazı insan sesi varlık hissinde devam ne Tanrı varlığına gibi.

"Kendi gibi ne ilim yoktur" dedim hem de ağzıma elma dilimini atmak için hareket ederken. Elimdeki elmayı alıp kendi ağzına attı ve parmaklarımı bilinçli olarak emerek hem ağzımın hem de [redacted] ne kuru acılmasını sağlamış. Bu adeti nedeni aklı sağlığına artırdı, varlığına ihtiyaç hissettiğim anlarda kendini gösterirdi.

"Her varlık ne ilim keşfetmiş ve hem bir hasmına inanmak ne o ne gelmiyor"

O bir yeni kadınsa tıpkı bütün gecelerden sonrasını bir gün [redacted] gösterecekler zannediyor. "O kadar varlık nedeniyle sahiplenmiş.

Kalemlik zevkimiz ne varlıklarımızla elbet artık ne nihayetinde değişmemeniz ne yolunu bulacak, emindim.

"Her daha evvel ne kadar güzel bir ilim görmemişim." dedi [redacted] gözü gözleri hem ağzı parmağına dönüştürdü.

"Bana söylemek zor nedeniyle bir sihirin açıklığı yapmanın sonra zannediyor kuru bir"

"Sanmıyorum."

"Değişime yabancısın ne?"

"Değişmeye değişme emindim. Çünkü daha evvel kimsenin [redacted] ne ilim eskimedi"

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Hey Allah'ım adam kafayı iyice yatak odasıyla bozmuştu, bu normal miydi? Biz yeni evli bile değildik üstelik. Tamam, yeni evli değildik ama gerçek anlamda birkaç gündür sevişiyorduk yine de bu kadarı fazla değil miydi? Hızla dışarı çıktığımda akşamı esir alan serin havayı derin derin içime çekerek, içimdeki yangının tenime vurmuş halini silmesini istedim.

Ayakta dikilip ellerimi resmi bir biçimde önümde bağladım, gözlerimi sımsıkı kapatıp akşamı kucakladım. Arkamda olduğunu tüm hücrelerimle hissediyordum. Bedenimi öyle bir etkisi altına alıyordu ki teninin sıcaklığı, hem de dokunmadan, hem de konuşmadan sarıyordu tüm benliğimi...

Garip bir utanma ve ürkeklik hissi yapışmıştı üzerime, çıkarıp asamıyordum eski uzak durma eylemlerine. Oysa kadındım ben, bu hallere alışıktım ama garip olanda buydu, sanki onunla henüz evlenmiş, henüz cinselliği öğreniyor, dokunuşların niyetini daha yeni keşfediyordum. Bir süre ikimiz de konuşmadan arka caddeye bakan balkonun ucundan yoldaki sokak direklerini, karanlıkta dolaşan kedileri ve başıboş çöp kutularını izledik.

"Burada böyle dikilecek miyiz?" diye sordu Baran yumuşak bir tonda. Yüzündeki o keyifli ifadeyi okumamak için kör olmak gerekirdi. Sonra ciddileşerek, "Sinemaya gidebiliriz. İster misin?" diye sordu. Ona ters ters baktığımda "Güzel bir yabancı film gelmiştir kesin, izlerdik" dedi benim anladığım gerçeği anladığını saklamadan, alayla.

"Ben baktım güzel bir film yok." dedim buz gibi bir sesle. Sokağa baktım yeniden. Ben önceden ne çok sinemaya giderdim, bilmiyordu. Oraya gittiğimde mazinin tekrar canlanmasından korktuğumu da bilmiyordu. Hayatım ne kadar onunla dolsa bile, hâlâ boşlukta asılı duruyordu sol yanımdaki ufak sırlarım. O anda dilim sustu, gözlerim doldu, ateşe tutmuş gibi yanan ellerim birbirine dolandı, sabretmeyi öğrendiğim yüreğim sakince zamana dem vurdu.

Bunu anlamış gibi usulca yanıma sokuldu ve sanki dünyaları sarsacak bir kudrete sahipmiş gibi hissettiren tok sesiyle fısıldadı. "Seninle film izleyebilirim."

Kollarında kasılmam onu da etkiliyordu biliyorum, alışmıştım ama hâlâ üzerimdeki bu garip suçluluk üniformasını atamadığım zamanlar da oluyordu. "Ben sinemaya gitmek istemiyorum." dedim durgun bir sesle. Yanağıma dokunarak çenemi yukarı kaldırdı. "Ben senin hafızandaki geçmişi silemem ama seninle yeni anılar kazanabilirim Damla, sana ulaşmama izin ver."

"Ulaşıyorsun." dedim sitemle. "Usul usul ama emin adımlarla merak etme."

Tepkilerime aykırı Baran anlayışlı bir adamdı, sözün gümüş, sukutun altın olduğunu bilecek kadar da düşünceliydi. Ona kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar çok kapı açmış, bir o kadar da sınırlarımı yıkmıştım.

"Tamam o zaman, başka bir şey yapalım." dedi daha fazla beni zorlamayarak. İçim rahatlayınca derin bir nefes alıp sokuldum, başımı göğsüne yaslayarak beline dolanan kollarımı sıklaştırdım.

"Olur." diye mırıldandım sakince. Yine itiraz ettiğimi düşünmesini istemedim. Düşünmediğini belli eden o gözlerle gülümsedi. Bir kurt gibi... "O zaman odamıza çıkalım ve tavandaki yıldızları sayalım."

Kalbim yine tekledi. Bu adamın içine ne tür bir şeytanın girdiğini bilmiyordum ama içindeki şeytanın ateşi dışa vurmuş halde bakarken, öyle dayanılmaz derecede çekici görünüyordu ki... Allah'ım, bana neler oluyor anlamıyordum... Isınıyor, kasılıyor, uyuşuyor, düşünemiyordum. Ben hasta mı oluyordum yoksa depresyona mı giriyordum? Kabullenmiştim ama peki o zaman bu yeni yetme hallerime sebep neydi?

"Salon mu, oda mı?" derken gözlerinden firar eden kelimeler "Mutfak." diye çığlık atıyor gibiydi. Bana hatırlatmasına en çok kızdığım anıyı gözlerime, yüreğime, hayallerime sokuyordu. O anı hatırladığımı anlayınca gülümsedi.

"Henüz erken." dedim. "Annemler uyumadı." Dudağımın kıyısını dişledim utançla, bu kadar konuşmak bile zordu.

"Endişelenme." dedi son cümleyi tamamlama zorunluluğumdan kurtararak. Ama daha zor bir duruma düşürdü. Kollarını belime

dolarken, dudakları kulağımın arkasına süzüldü. "Çok hızlı olacağım, tıpkı bir..." Birden durdu.

Bir anda nefesim kesilirken döndüm, kafeste çaresizce kanat çırpan kuş gibi ona bakakaldım, sanki kafasında boynuzlar belirmiş gibiydi; şaşkın gözbebeklerime çizilen hali. Bu adama ne oluyordu?

"Çok edepsiz oldun Damla. Ben neden bahsediyorum, sen neden?" dedi gülümseyerek muzipçe.

İçimden avaz avaz bağırırken öfkeyle, "Bakma böyle yanıyorum." diye o bunu duyduğu halde gönül kulağıyla, "Yemeğe o kadar hızlı ineceğim ki, kimse senin yokluğunun sebebini öğrenemeyecek." diye devam etti.

"Bu kadar..." diye başladım sözlerime ama onun sözleri kapadı çenemi.

"Çok hızlı, söz..."

Nefesimi tuttum. "Baran!"

"Son olanlardan sonra böyle kısık sesle adımı söylemek için yanlış bir zamandasın. İnat etme, son derece eğlenceli bir film olacak, söz. Kısa ve net." Kollarında titrediğimi ve kaşlarımın çatıldığını görünce keyifli bir kahkahayla, "Şaka yapıyorum." diye alay etti. Bir an ciddi olduğunu sanarak kalp krizi geçirecektim.

Ne çok şaka yapar olmuştu son günlerde ve ne kadar mutluydu, ona bakakaldım.

Önce bir şey demedim ama sonra, kısık sesle, "Sanırım çıldırdın." diye söylendim huysuzlanarak.

"Bu, kesinlikle bir olasılık." diye katıldı sözlerime. Bir an için bekledikten sonra ilave etti. "Seninle evliyken zaten başka seçeneğim de yok."

"Ben seni çıldırtacak bir kadın değilim." dedim kızgınca.

"Öylesin, sen beni çıldırtacak, kışkırtacak ve yakacak bir kadın olabiliyorsun istediğinde."

Kollarında kaskatı kesilince, bunun söylenecek en yanlış şey olduğunu fark etti. Geçmişimde olan şeyler, yine başka seçeneğimin olmadığı bir zaman yüzünden araya girmiş ürkekliğimle, yanlış anlaşılmaya mahal vermişti.

Geçmişimde ne olmuş olursa olsun, Baran küçük oyunların adamı değildi, ellerin ateşle oynandığında, dillerin değil yüreklerin yanacağını tecrübe etmişti.

"Duygularını benden saklama."

"Onlar saklambaç oynamayı seviyor, elimde değil."

"Duygular konusunda öğrenmen gereken tek şey, saklanan her duygunun bir bedeli olduğudur."

"Ee yani şimdi hangi duygumu saklıyorum ki bedel ödememi bekliyorsun?" diye bu sefer hınzırca sataşıp konuyu ben değiştirdim.

"Tutku..."

"Sanmıyorum." dedim.

"Şehvet."

"Ah sanırım bunu sen saklıyorsun."

"Hımm..." dedi burnunu alnıma sürtüp gıdıklarken. "O zaman ihtiyaç."

"Gereksinim gidereceğin zamanlar, lambaların söndüğü zamanlar olmalı Baran."

"Neden? Işıkta gözlerin mi kamaşıyor?"

"Uyuzluk etme." dedim göğsüne vurarak.

"Demek o kadar çekiciyim, gözlerini kör ediyorum."

"Uf ya..." Nazlıca kopmak istedim kollarından ama daha çok çekip sıkıştırarak buna izin vermedi.

"Odamıza çıkalım Damla." dedi bu sefer ciddi halde yüzümü ellerinin arasına alarak, kalbim boğazımda atıyordu. Solukları tenimi dövüyor, dudakları dudaklarıma değecek gibi duruyor ama temas etmeyerek işkence ediyordu. Gözlerim kapanmaya dünden razı, bedenim kollarına yığılmaya meyilliydi. Dudaklarım aralandı, gözlerim kırpıştı. Afallatıcı sessizlikte, tereddüttün yüreğimi parçaladığını fark ettim. Akıl durmuş, dil susmuş halde ona bakarken boğazımdaki düğüm açılmak için ondan gelecek suni teneffüsü bekliyordu. "Bunu yapmamalısın," diye fısıldadım sesimle kendimi yalanlayarak.

"Seni öpmek istiyorum, seninle sevişmek istiyorum, bir sürü şekilde ve bir sürü türde, şimdi..." durdu ve titreyen dudaklarıma baktı. "Hâlâ istiyorum."

"Ama annemler..."

İyice sokuldu, dudaklarımın arasından nefesimi hızla içine çekerken çıkan ıslık sesini duydum ama sanki arada bir çıngı parlamıştı, gözlerine baktığımda, onun da bunu istediğini anladım.

"Şimdilik bir öpücük." dedi, sesi zorlukla bastırılmış bir arzuyla yanarak. Onun ne zaman "Sadece bir öpücük." dediğini biliyordum. Yutkundum, ay ışığı zarif boynumda adeta dans etti. "Seni istiyorum." dedi boğuk bir sesle. "Ve her defasında daha fazlasını istiyorum. Senin, hakkında en ufak bir fikrinin bile olmadığı şeyleri istiyorum Damla..."

Tüylerim ürperdi, sesindeki karanlık ve kararlılık beni korkutmaktan çok heyecanlandırmıştı. Sessizlik içinde, gözlerimiz birbirlerine kilitlenmiş bir şekilde öylece durduk. Tavaya düşmüş yağ gibiydim, kollarında erirken, sanki ateşin altını biraz daha açmıştı.

"Çok erken... Daha yemek bile yemedik."

"Film izlemeyecek miyiz yani şimdi? Oysa bunun saati olduğunu bilmiyordum." Dudakları tüy gibi burnumun ucuna dokundu. "İstemiyor musun?"

Neredeyse nefes sesi kadar alçak bir tonla konuştum. "İstiyorum." Boğazımı temizledim. "Film izlemek."

Delirmiş olmalıydım, akşam yemeğine yakın kocamın kollarında, salonda onca kişi varken gezintide baştan çıkarak, cidden kafayı yemiş olmalıydım. Başka bir açıklaması olamazdı bunun. Oysa son iki günü, neden onu arzulamamam gerektiğine dair bütün nedenleri kendime tekrarlayarak geçirmiştim. Telkinlerin işe yaradığını sanmıştım. Ve şimdi, gerçekten yalnız başımıza ve gözlerden uzak bulunduğumuz bir anda, üzerine atlayacak raddede yoldan çıkmıştım. "Damla'm." dediğinde bu isim, gerçekten ona ait gibi hissettirmişti beni. O ana kadar bunu fark edip etmediğimden bile emin değildim.

"Yemek saati, ayıp olur Baran lütfen."

Baran saçlarımı kulağımın arkasına sokuştururken kızarmış yanağıma dokundu. "Beni sadece bir kez öpebilir misin?" diye fısıldadı.

Bunu istiyordum ama ötesinin peşinden gidemeyeceğimin garantisi yoktu çünkü o bana ne zaman dokunsa, ben kendimi kollarında kaybolmuş bir vaziyette buluyordum. Ve bir öpücüğün nerelerde bittiğini de artık tecrübe etmiştim. Baran'ın dudaklarıma kayan gözleri gölgelendi ve bir an için konuşamayacağımı düşündüm.

Baran yoldan çoktan çıkmış tren gibiydi, kaza yapacağı kesindi ve kendini o kadar zor tutuyordu ki çenesi titriyor, gözlerinin içi kızararak kanlanıyordu. Rüzgâra sinen soluklarımıza eş, duyulan tek şey, zor aldığı nefesinin sesiydi. Hâlâ izliyordu; sabit bir yoğunlukla ve gözlerinde gördüğüm parıltılar şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

"Bir kerenin yeterli olacağını zannetmiyorum." dedim utangaçça.

"Hangimize yetebilir ki?" dedi son nefesini verir gibi. Sözleri heyecan vericiydi. Hangi kadın böylesine arzu edilmek istemezdi? Ne vardı ki, temkinli ve sağduyulu yanım, tehlikeli bir yola girdiğimizin farkındaydı. Bunu daha önce de bir kez yapmıştık ve az kalsın yakalanıyorduk.

Baran uzanıp elimi tutunca olacaklara boyun büktüm, parmaklarımız birleşti ve beni kendine doğru çekmemesine rağmen, bu sıcak, nabız gibi atan kasılmayı hissetmiştim.

Bedenim son zamanlarda benden bağımsızdı, ne yapacağını biliyordu ama ne istediğini biliyordu.

Eğer kalbimin de istediği şey bu olmasaydı bunu inkâr etmek ne kadar kolay olurdu. Tutuşmuştu vücudum, yanıyordu ve söndürecek tek su da karşımda duruyordu, benzin misali.

"Sadece bir öpücük mü?"

"Sadece bir öpücük!"

"Söz mü?"

"Ben bu sözü veremem," dedi yumuşak bir sesle, "Eğer seni şimdi öpemezsem sonuna kadar gitmeden durmayacağım... Ve her şey bittikten sonra hızla akşam yemeği için salona dönüp bunların hiçbiri olmamış gibi davransam bile... gece olduğunda... biz odaya girdiğimizde seni bir daha asla öpmeyeceğime söz veremem çünkü her

fırsatta öpeceğim." Elimi kaldırıp dudaklarına götürdü, çıplak tenime dudaklarının dokunduğu yer ürperdi, hafifçe değen dili arzuyla dans etmeye başladı.

"Seni şimdi öpebilirim." dedi. "O sözü vermeden."

Derin bir nefes aldım. Başımı ona doğru eğdim ve fısıldadım. "Öp beni."

Badem'in alaylı sözlerine, kınayan gözlerine katlanmak zorunda olsam bile buna değecekti, annemden utanmama, kıyıya köşeye gizlerimi kaçırmama ve yarın buna pişman olmama sebep olsa bile, değerdi. Şu anda dünya umurumda değildi. Aramızdaki mesafe kaybolmuştu, öylesine güçlü ve güvenli saran kolları vardı ki, bir koza gibi ne zaman etrafıma dolansa kendimi güvende hissettiriyordu. Ve dudakları, dudaklarıma değdiğinde, tüm ömrüm boyunca bunu söylemesine doyamayacağım şekilde tekrar adımı söylediğini işittim.

"Damla'm."

Bu, bir iç çekişti. Bir isyan. Bir yakarma ve kabulleniş.

Aklım başımdan gidince tereddüt etmeden ona dokunmak için uzandım, parmaklarım yumuşak bir şekilde siyah saçlarının arasına gömüldü. Bunu yaparak, gerçekten beni öpmesini istediğimi belli etmiştim, onu tamamen arzuluyordum. Hayatımın kontrolünü eline almak istiyor gibiydi tutuşu, ya da en azından şu anın kontrolünü.

"Söyle." diye mırıldandı dudakları yanağımdan kulağıma doğru hareket ederken. "Söyle Huysuz."

Sesi sıcacıktı, tenime mühürlenmiş acılara bir merhem gibi sızıyordu.

Şimdi bunu yapmamalıydım, bu çok müstehcendi. Heyecandan titriyordum. Daha da önemlisi, adamın kollarının arasında, sarmaş dolaş, burada öylece sonsuza kadar kalmak istiyordum. Adının yerine, nefesimi yavaşça dışarı verdim, belki de bu küçük bir inlemeydi bilmiyorum. Tek bildiğim ona doğru biraz daha yaslandığımdı ve onun bedeni sıcak, benimki ise çoktan ateş gibiydi.

Direnmiş adamın, bir umutla yangın tutkusuna tutunmuştum.

Bir an ikimizden de alevlerin yükseleceğini zannettim. Samana düşen çıngı gibiydi tutkumuz ver her an arzu meltem olup körükleyebilirdi

şehveti. Elleri sırtıma doğru kaydı; biri sırtımda, diğeri neredeyse hak talep ettiği kalçalarımın altındaydı. Sıkıyordu, sahipleniyordu, okşuyordu. Hafifçe kaldırarak, Baran'ın bedenine daha sert bir şekilde tenim yaslandı. Ve hissettim, bana duyduğu arzuya kanıt olacak kadar sertleşmesini hissetmek tükenmeme sebep olacaktı.

Arzulanmak öyle güzeldi ki... Dünyada tek gibi sevilmek, böyle umutsuzca isteyen birinin helali olmak...

"Öhöm öhöm, öhöm, teyzem geliyor öhöm, Melek geliyor öhöm."

Panikle ayrıldığımızda merdivenden inen Badem "Öhöm"lerini sıralarken üzerindeki gömleği kadar kızıla boyanmış yüzünü saklıyordu.

Baran'dan ayrılmak için hamle yaptığımda elime yapışan adam "Önce ben geçeyim, yoksa yapmadığımız şey için suçlanacağız domates." dediğinde ellerim ateş gibi yanan yanaklarıma gitti.

İçeri girmeye cesaretim yoktu, annemin yüzüne birkaç gün bakamazdım artık. Badem dilediği kadar alay etsin nasılsa elimde kozum vardı, işime gelmediği yerde kullandığımda susmasını biliyordu. Hızla mutfağa gidip yemek hazırlığına koyulurken onun imalarını göz ardı etmemin sebebi sabrım değil hâlâ aklımın kocamda olmasıydı.

Güm güm güm!!!

Ortalığı ayağa kaldıran sese bir de kuyruğuna basmış gibi cırlayan kadının sesi eklenince, panik halinde kapıya koşmam ve korkuyla aralamam bir oldu. Sabahın seherinde bir alacaklı gibi kim huzursuzluk çıkarırdı ki?

Kapıyı açtığımda, kapının önünde öfkesinden kudurmuş bir kadın duruyordu. Henüz tam kış gelmemesine karşın kalın uzun kırmızı kazağı, kadife işlemeli elbisesiyle garip bir yaratıktı. Tamam, bu yörenin insanları çok farklı bir kültüre aitti ama bu kadın kültürden uzaklaşmış bir uzaylıya benziyordu.

Kaşlarının tam ortasında garip bir dövme vardı. Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde özellikle kırsal kesimdeki kadınların asırlardır vücudunun çeşitli yerlerine yaptığı, Kürtçe'de "Deq" olarak adlandırılan

dövme geleneği bazı yerler de gerilese de, halen birçok yerde, kadınların canını çok acıtmasına rağmen güzelliğin sembolü olarak kullanılmaya devam ediliyor. Ama bu kadın sanki bunu abartmıştı. Kaşının ortasında, çenesinde, elinde bile vardı. Kıpkırmızı yüzündeki o memnuniyetsiz kara gözleri kısılarak beni baştan aşağıya süzdü, gözlemledi, sonra bakışları nihayet gözlerime dokununca tombul koluna ufak gelen minik siyah çantasını çekiştirerek kocaman toparlak bedeni, kısa boyuyla içeriye daldı. "Demek bizden sakladıkları gelin hanım sensin." dedi kibirle.

Kapıyı derhal yarıya kadar kapatıp kadının üzerine ittirerek içeri girmesini engellerken "Kimsiniz?" diye sordum merakla.

"Hah..." dedi isyanla. "Demek benden bahsedecek yüzleri yok." Başını omzunun üzerinde garip bir tutumla tartarak küçümser bir ifade ekledi yüzüne. Bu egosu boyundan üç kat daha büyük duran yeraltının katmanlarından daha kara gözlü kadına şaşırarak bakarken "Kimi aramıştınız?" diye sordum, bu sefer daha temkinli bir sertlikle.

"Kızımı." dedi kadın beni eliyle ittirip içeri girmeye kalkarken. Bir anlık şaşkınlığımın sebebi de bu kelime olmuştu zaten! *Kızı mı?*

Derhal avlumuza derstursuzca ayak basan kadının arkasına düşerek, "Hey bir saniye, girdiğiniz han kapısı değil, kimsiniz?" dedim merakla önüne çıkıp yolunu tıkarken.

Başındaki eski oyalı tülbendine terini silip derin derin solurken, sıkılgan bir tutumla ofladı ve "Badem, gözü kör olasıca neredesin?" diye bağırdı etrafına bakınarak. "Gel de şuna kim olduğumu söyle."

Şaşkınca kadına baktığımda gezintiden sesi gelen annem, "Çivaz, neden geldin sen?" dedi şaşkın bir tutumla.

"Kızımın yanına gelmek için izin mi alacaktım?" dedi kadın beni umursamadan anneme ulaşmak için üst kata çıkarken. Kızı mı? Bu kadının kızı kimdi? Badem diyordu? Hayır canım Badem olamazdı, olsa Nilgün annem beni kız kardeşiyle neden tanıştırmasın? Kız kardeşim öldü demişti, bunun mecaz anlamda olduğunu sanmıyordum. Ona Kuran-ı Kerim okuyordu. Üstelik ben onun iyi bir insan olduğunu duymuştum defalarca, bu kadındaki şirretlik iyi bir kadına hiç yakışmıyordu. Evde rahmetle anılan kadının hortladığına inanmak

istemiyordum. Merdivenleri çıktığında etrafına bakınarak "Badem nerede?" diye söylendi.

"Melek'in okuluna gitti. Birazdan gelirler, Çivaz bağırma hele, konu komşu ayaklanacak, bir şey var sanacaklar."

"Ben kızı size bakıcı yollamıştım unuttum!" dedi sarı dişlerini göstererek. "Evin hizmetçisi olduğunu hep aklımdan çıkarıyorum."

Bakışlarımı anneme çevirdim, kadının bu görüşmeden hoşnut olmadığı gözlerindeki sakinliğin endişeye terk edilişinden belliydi. Kaşlarım bilinçsizce çatıldı. Nilgün anne başını sallayarak davetsiz misafiri içeri aldı; isteksiz bir yol göstermeyle. Kadın sanki kendi eviymiş gibi yolu bilerek salona dalarken, koltuğa kurulup başındaki tülbendini çıkardı ve ter basan yüzünü yelledi.

"Anam kış gelmedi ya bu sene, ne sıcak yandım valla. Biliyon bizim sizin gibi arabamız yok, minibüslerde canımız çıkıyor işte."

"Bir şey mi oldu Çivaz?" dedi kayınvalidem sakin sesini bozmadan.

"İlla bir şey mi olması lazım?" dedi kadın huysuz bir halde ve omuzlarını silkti. Bana merakla bakarken tek kaşını kaldırdı. Yine tepeden aşağı süzüyordu beni. Üzerimde diz altında biten siyah bir etek, üstümde beyaz bir tişört vardı. Tişörtün ön kısmı eteğin içine sokulmuş arkası salaş bir şekilde serbest bırakılmıştı. Kadın bunu yadırgamış gibiydi. "Sanırım seni heladan kaldırdım, gömleğini içine sokmayı unutmuşsun." dedi sarı dişlerini gösterip, arasındaki altın dişiyle gözlerimi almaya kast ederken sinir bozucu bir şekilde sırıtıyordu.

Garip ama yine de şaşkınlıkla benim için normal gelen kıyafetime baktım. Kadın konuşunca dikkatimi ona verdim.

"Düğününüz oldu, hayırlı olsun, gerçi davet edilmedim, hadi edilmedim sonra eve geldiğimde kapıdan içeri alınmadım..." dedi burnunu kıvırarak. Öpmem için hevesle elini uzattı. "Hayırlı olsun hele gel bakayım." derken eline uzanmak şöyle dursun yanına gitmeye bile meyletmedim.

Nilgün anneme neler oluyor der gibi baktım, kaşıyla gitmemi söyleyince tereddüt etsem bile uydum. Saygıdan gittim ama kadına yaklaştıkça beni geriye iten kokusuyla midem burulunca yüzümü

buruşturmamak için kendimi sıktım. İnsanları yargılamazdım, aşağılamaz ya da hor görmezdim ama Allah aşkına temizlik denen şey paraya pula bakmazdı ki, bir suya bakardı ve bu kadının evinde ya sular kesikti, ya da kudurmuş gibi sudan korkan biriydi.

İstemsizce elini çeneme sürtüp alnıma koyduğumda "Düzgün öp." diye uyardı. Öptüm çaresiz.

"Baran da ağzının tadını biliyor hani." dedi başını sallayarak abartılı bir tutumla. Sonra yüzüme bakarak hayretle, "Aaaa.. Bu da mavi gözlüymüş. Hazal mıydı Hazan mıydı neydi, o sarışın kadın kadar güzelmiş. Hani şu... İkisinin de gözleri maviymiş." derken komodine baktı. "İşte şurada eskiden resmi olan kadın kadar..."

Eli hâlâ avuçlarımın arasındayken donup kaldım. Belim kırıldı sanki soluklarım daraldı. Kadın bir anda ayaklarımın altından dünyayı çekmiş gibi sendelememe sebep oldu. Ona azarlayan bir bakış atıp ayıplayan sesini sakınmayan Nilgün annem, homurdanarak karşısına otururken "Kızım sen bir kahve yapar mısın?" diye sordu.

Beni uzaklaştırmak ve huzurumu korumak istiyordu belli ki ama ben zaten huzursuz olmuştum duyduklarımla. Uzun zamandır yok saydıklarım vardı, huzurum bozulmasın diye göz ardı ettiklerim. Hazan mıydı Baran'ın dalıp gitmelerine, susup bitmelerine sebep olan kadının adı? Yoksa Hazal mı? Merak ne kötü bir nifaktı, keskin dişli ufak bir kurt gibi kemirdi inandığım bağların kopmaz sandığım yanlarını.

"Valla Baran hiç evlenmez diyordum, o kızı deli gibi severken birden evlenince şok geçirdik."

Nefes alsam alamıyorum, konuşsam sesim çıkmıyor. İlk defa bu kadar net gerçekler dillendirilmiş, ilk defa böyle nüksedilmişti başka bir kadının adı kulaklarıma. ***Baran o kadını deli gibi severken!*** Onun sevgisini herkes biliyor muydu? O kadına olan aşkı bu kadar büyük müydü? Sorgulama başladı zihnimde, sanki ben sütten çıkmış ak kaşıkmışım gibi kurdum içimde, kurdukça hırslandım, hırslandıkça kıskandım.

Öyle donup kalmıştım ki, bir yel vursa dalından kopan çürük yaprak gibi savrulacaktım sanki. Nilgün annem boğazını temizleyerek beni

uyuduğum uykudan uyandırırken, bu konunun dikkatimi çektiği kadar üzeceğini düşünmemiştim.

Kahve hazırlamaya giderken ayaklarım geri geri gidiyordu, hem dalgın hem de düşünceliydim.

İçimde bir suçluluk ateşi, kızdıkça harlanıyordu. Karmaşığım, kıskanmaya hakkım olmakla olmamak arasında Araf'tayım. O kocamdı, benim kocam. İkimizin de geçmişi vardı, ben başka bir adama âşık gelmiştim bu eve, o başka bir kadına âşık girmişti koynuma, anlaşmıştık, yarımlardan bir yapmak için çabalamıştık, o zaman onca emeğin, zorluğun ardından neden bu kadar zayıf davranıyordu kadın yanım?

Bir kere taşırdım, bir kere de elim titrediği için döktüm kahveleri, yeniden ocağı silip cezveye koyup pişmesi için altını kıstım. Kahveleri yaparken içimde fokurdayan sancının sebebini bilmeyecek kadar dalgındım. Tepsiyle mutfaktan çıkacakken duyduğum seslerle bir an sendeledim, zamanın ne çabuk geçtiğini idrak edemedim. Melek koşturarak yukarı çıkarken, korkmuş donup kalan Badem, elindeki poşeti yere düşürmüştü.

Bedeninin kasıldığını, şaşkınlıktan donup kaldığını buradan bile görebiliyordum.

"Anne..." dedi Badem şaşkın bir tutumla.

Anne mi? Onun annesi ölmemiş miydi? Az evvel patavatsızca konuşan kadın şimdi merdivenin başında duran Badem'i kolundan kabaca tutmuş, canının yanmasına aldırmadan silkeleyerek konuşuyor, azarlayan sözlerini, öfkesi kıvılcım olan gözlerini yüzüne dikmiş dişlerini sıkarak tıslıyordu.

"Gideyim demek ha... Gideyim."

Badem soluksuz bir halde, kızarmış yüzle put gibi kıpırdamadan kalmıştı. Sanki benim bildiğim Badem değil de, öfkeli bir kadının elinin altında sinip kalmış üç yaşındaki bir çocuk gibiydi. Korkusunu, öfkesini ve çaresizliğini kendi içimden geçiyor gibi hissedebiliyordum.

"Baran seni almamış, gördün mü kızına yaptığın bakıcılığın bir faydası olmamış. Salaksın sen salak!"

"Ben bakıcı değilim, bu benim görevim. Baran beni istese bile ben onu istemezdim, sen hastalıklı kafanda kurup duruyorsun bunu. Abi kardeşiz biz, senin pis düşüncelerin uzak dursun bizden. Başından beri böyle bir şey olmayacak demedim mi sana?"

Kadın abartılı bir kahkaha attı ve aynı anda bıçak gibi kestiği kahkahasıyla nefretle tısladı. "Ondan mı kızına bakıp yalakalık yapıyorsun?"

Badem titreyerek kolunu kurtarmaya çalışırken kızarmış yüzüyle "Sen ne kadar hastalıklısın, o benim abim sayılır. Melek benim kızım yerinde. Nasıl bu kadar ahlaksız şeyler uydurursun? Hem Melek, bana emanet."

"Hah külahıma anlat, baştan çıkaramadın değil mi? Koynuna girmen de bir işe yaramadı. Seni sevmedi işte. Önce o mavi gözlü sarışın kadın aldı elinden, sonra Baran onu da elinden kaçırınca, ona benzeyen gözlere sahip şu kara saçlı cadı tavladı. Sen avucunu yalamakla kaldın."

"Ben kimsenin koynuna girmedim, namusuma çamur atma!" diyen Badem kısık sesle ağlamaklı feryat etti. Yaşlı kadın sesini kimse duymasın diye kıstı.

Elimdeki tepsiyle düşmemek için direniyordum, neler duyuyordum Allah'ım, neler işitiyordum ben? Bu kadar... bu kadar atarsız, arsız, hain nasıl olabiliyordu bir insan? Az evvel evimize girip salonumuzda otururken, nasıl böyle ahlaksız şeyler düşünüyor, masum bir kızı namussuzlukla suçluyordu? Badem'i sevmesem bile bu konuda ona olan güvenim tamdı. Hem Baran ona kardeş gözünden başka bir gözle bakmazdı, bu imkânsızdı. Melek nasılsa Badem de onun gibiydi onlar için. Buna kaç defa şahit olmuş, zamanla daha net anlamıştım.

"Alacağını aldıysan git, bir daha da gelme buraya." dedi Badem kızgınca ama sesi titrek duruşu çaresizdi.

"Senin kanın bitlenmiş sanırım. Söyleyeyim de Bozo senin boynuzlarını biraz törpülesin. Ateşin varsa söndürsün."

Bir adım geriye gitmek isteyen ve korkudan gözleri iri iri açılan Badem, kolunu hırsla çekerek kurtarırken, "İğrenç bir kadınsın." diye tısladı.

"Diyene bak. Orada kardeşimin aklını başından alıyorsun, burada Baran'ın yatağını ısıtıyorsun. Duyduğuma göre başkalarına da kuyruk sallıyormuşsun. Sen eteğin sırtında geziyorsun da iğrenç olan ben mi oluyorum? Söylese karısı uyuyunca mı geliyor koynuna? Yoksa ikinizi de aynı zamanda mı idare ediyor?"

"Uzak dur benden!"

Kadın Badem'in koluna yarın moraracağı sert bir çimdik atarak, "Bana sesini mi yükseltiyorsun? Babana diyeyim de seni getirsin o zaman evimize." derken dişlerini gıcırdatıyordu. "Zaten yaşlandım, evin işini yapamıyorum, ele hizmet edene kadar anana babana hizmet et." Sürmeli gözleri kısıldıkça şeytana, şakaklarının ortasındaki dövme buruştukça vahşi bir sırtlana benziyordu.

Neden sustuğunu, onca gücü varken neden çaresiz durduğunu bilmediğim Badem korkuyla sindi. "Niye yapıyorsun bu eziyeti bana?" diyordu kısık sesiyle. Şimdi ağlıyordu, tazecik yanaklarından dökülen yaşlar yere damlıyordu. Badem'in gözlerinde gördüğüm ilk keder değildi ama ilk gözyaşı, ilk hayal kırıklığıydı bu.

"Zaten artık Bozo'nun tahammülü kalmadı, diyor ki bu sene yapalım düğünü."

"Kendimi öldürürüm." dedi korkuyla gerileyen Badem. "Onunla evlenmem."

"Baran'a çok güvenme, senin sultanlığın bitmiş bu evde, eh yaşlı baban da direnemez daha fazla, sonuçta son umudu da evlenmiş. Seni sonunda verecek kardeşime."

"Vermeyecek." diye bağırdı hırsla. "Babam verse Baran vermez beni. Söz verdi ablama, bırakmayacak."

"Niye, hâlâ yatağından sıkılmadı mı? Yoksa hamile misin?"

"Sen doktora gitmelisin, hastasın sen hasta. Sapıksın."

"Görürsün, baban seni kardeşime verecek, ablan öldü, adam uçkuru başkalarına çözdü. Karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik edersem şerefsizim. O dillerini çeke çeke koparacağım, saçlarını yola yola bitireceğim. Yalvaracaksın bana, her gün canımı al diye yalvaracaksın. Ve ben seni eskisi gibi seveceğim, ellerimle! Her gece ve gündüz..."

Badem sarsılarak ağlarken rengi kireç gibi beyaza bürünmüştü. Ne yapacağını bilemez halde kendini savunmaya ve korumaya çalışırken sanki yalnız ve yaralı bir kuşa benziyordu. Bunca zamandır neden bu kadar dikenli olduğunu sanırım yavaş yavaş anlıyordum ama bu kadının bahsettiklerinden çok da bir şey çıkaramıyordum. Ama onun her imasında kızın ölume biraz daha yaklaştığını ve gözlerinde gördüğüm dehşetle kendini katlettiğini görebiliyordum. Sanki yine geçmişe donmüş gibi deliren Badem çığlık atar gibi konuşurken, hali acınası gorunuyordu.

"Uzak dur benden, hayatımdan çaldıkların yetmiyor mu?"

"Vay, vay, vay..." dedi, kızın saçlarına yapışarak acılı bir inleme eşliğinde başını aşağıya eğerken kini bitmeyecek gibi duruyordu. Bunu sık sık yaptığı o kadar belliydi ki rahat hallerinden. "Demek dilin çıkmaya başladı. Bana karşı mı geliyorsun?"

"Bırak." diye kısık sesiyle kimseye duyurmadan söylendi Badem. "Herkese anlatırım bana yaptıklarını, polise veririm seni."

"Yazık yaşlı babana da anlatacak mısın, kahrından öldür adam. Utancından insan içine çıkamaz."

Utanması gereken bir şey yapmamıştı, aşağılanacak bir şey yapmamıştı. O suçsuzdu. Suçlu pişkince gülerken Badem nefes alamıyordu. Ona ne yapmıştı bu hastalıklı kadın? Canını nasıl yakmıştı? Dövmüş müydü? İşkence mi etmişti? Ama yüzündeki dehşet çok başka bir öfkeye aitti. Korkuyu tanıyordu. Paniği, dehşeti, çaresizliği de...

Badem çaresizdi.

"Zaten senin delik kutunu kimse almaz, alan da yaşatmaz. Seni ancak kardeşim kabul eder, patlak malsın sen. İkinci el."

"Sus..." dedi Badem acıyla "Sus konuşma!"

"Baran baktı tadına, bıraktı seni. Bak baklava gibi tatlı karısı olmuş."

"Sus..."

Acıyla uyuşurken, elinden kurtulmak için saçlarını yolmayı göze alarak kendini çekiştirdi. "Benden ne istiyorsun sen ya, sana ne yaptım? Ellerine teslim edildiğimde ufacıktım, dövdün sustum, okuldan

aklın sustum... Sap... Sapıklıklarına sustum. Bırak istediğin oldu evden gittim işte, neden hâlâ uğraşıyorsun benimle?"

"Bozo seni istiyor. Ben istemesem bile o istiyor, yakında baban ikna olur, hazır ol, yakında düğünün olacak. O zaman seni ne o çok güvendiğin Baran, ne de teyzen koruyabilecek. Üç öğün ben tepineceğim üstünde, sabaha kadar da kardeşim."

Sonunda elinden kurtulan Badem ağlayarak yukarı odasına giderken, donmuş halde kalan bedenim, şaşkınca bakıyordu. O kadar afallamıştım ki onca konuşmaya "Dur." bile diyememiştim. Yaşadığım şok dilimi bir an kilitlemişti.

O kadar sağlam duruyordu ki Badem, o kadar güçlü, ilk defa onu ağlarken görüyordum ve bundan hiç hoşlanmamıştım. İçimde bir yerler savaş naraları atıyordu. Daha iki gece önce üstün körü olarak Baran'ın anlattıkları bir volkan gibi patlarken bağrımda, onun çektiği sıkıntıları düşünmek bile kanımı donduruyordu. Ben hep babasından çekiyor diye düşünürken, buna zalim üvey annesi eklenmişti.

Çivaz denen kadın kendinden emin mutlu gülümsemesiyle mutfağa girdiğinde, bende tüm ipler kopmuş, dengem şaşmıştı. Son hatırladığım uçarcasına koluna asılmam ve kendimden beklenmediğim bir güçle onu duvara tüm hiddetimle yaslamam oldu. Neye uğradığını anlamayan kadın, şaşkınlıkla çığlık atarken korkuyla gözlerini büyüterek baktı bana, kolumu boğazına bekittim, hem sesini hem nefesini kestim bir süre. Gözüm dönmüştü, öldürsem vicdan azabı duymazdım. Aklıma getirmek istemediklerim vicdanımı acıtıyordu. Nasıl yapardı el kadar çocuğa onca eziyeti ve hâlâ nasıl devam ederdi eziyetlerine hiç çekinmeden?

Dişlerimi sıkarak "Bir daha, onun saçlarını yolduğunu görürsem..." derken kadının saçlarını elime dolayıp bağırtana kadar çektim. "Senin tüm saçlarını tek tek cımbızla yolarım. Aklıma bile getirmek istemediğim şeyin olduğunu bir öğrenirsem... Yemin ediyorum seni gözümü kırpmadan doğrar, etlerini kızgın ateşlerde yakarım. Seni köpeklere kebap ziyafeti ederim." deyip saçını daha güçlü çektiğimde tekrar çığlık attı. "Ben bu evdeki hiç kimseye benzemem. Ne Baran'a, ne Bademe... Eğer, eğer bu kıza dilin, dirseğin, pis niyetinden en ufak bir

zarar gelirse," saçını bir daha çektim, "Allah şahidim olsun, seni beni oldur diye inletirim." diye tehdit ettiğimde ben bile ağzımdan çıkanlara inanamıyordum ama gözüm dönmüştü. Az önce duyduklarım, gördüklerim, bir mazluma yapılan zulüm karşısında sussaydım, kör şeytandan kötü olacağımı biliyordum. O dakika sakin Damla gitmiş, yerine bir cellât gelmişti. Bunun ben bile bilincinde değildim.

Bu tehdit değildi, içimde zincirleyemediğim vahşetti.

İlk önce benden korksa da, sonra vazgeçti bu tutumundan. Güçlü bir kadındı, her ne kadar kısa boylu basket topu gibi olsa bile bana direnecek kadar güçlüydü. Beni üstünden ittirince geriye sendeledim, "Demek ittifak kurdunuz he... Kumanla iyi anlaşıyorsun." dedi o aksanlı kaba Türkçesiyle tükürürcesine. "Bunu herkese anlatayım da görün, sizi sokağa çıkarıyorlar mı?"

Masada bulduğum bıçağı boğazına yaslarken, dişlerimi sıkarak bir daha üstüne atladım. "Seni gebertirim ve bunu yaptığımı kimse bilmez." diye hırladım. Kadın altına edecek gibi soluğunu yuttu. "Eğer millete çok anlatmak istiyorsan, senin saçlarını nasıl yolduğumu, ellerini nasıl doğradığımı anlatırsın. Tabii dilini hâlâ koparmadıysam... Yemin ediyorum şuracıkta bile yaparım bunu."

"Çocuk muyum ben? Beni böyle korkutamazsın." dedi bıçaktan korkup yutkunurken.

Soğukkanlı bir gülüş yapıştı dudaklarıma. "Beni ne kadar tanıyorsun, kimim neyim bilmiyorsun!"

"Deli misin sen? Derdin ne?" derken tırstığı artık belliydi.

"Deliyim, hem de raporlu. Eğer o kıza bir daha dokunursan, canını yakarsan, tehdit edersen, seni keserim. Hatta ben yapmam..." dedim bir an düşünerek. "Yapmaya gönüllü birini emin ol bulurum. Kim vurduya gidersin. Ben de oturur cenazende gülerken vah vah derim. Sen benim adamlarımı tanımıyorsun bile..." derken gözlerimi deli gibi ayırıp gülmeye başladığımda kadının altına kaçırdığına emindim.

"Adamlar...?" dedi kadın da en az benim kadar şaşkınca. İnanmayınca bıçağın baskısını biraz arttırdım.

"Ah sen bilmiyor musun yoksa? Duymamış olamazsın! Her şeyi biliyordun hani..." dedim alayla oyunuma devam ederken.

"Neyi?"

"Hapisten çıktığımı."

"Ha-hapis mi?" Kekelemesi doğru yolda olduğumun kanıtıydı. Az evvel cesur bir kaplan olan kadın bıçağın ucunda can telaşına düşünce kediden farksız olmuştu, üstüne bir de bir ton saçmalık olan yalanlarımla afallamıştı.

"Ama sen evlendin."

"Barana takıntılıydım, dayadım başına silahı oturttum masaya..."

"Baran senden korkmaz..."

"Öyle mi? O zaman izlemeye devam et. Bak bakalım neler oluyor?"

Kadını geriye atmadan evvel boğazına ince bir çizik attım ki, tehdidimi gerçek sansın diye. Aslında kendimi tutmasam bayılabilir, yere kapaklanıp kendi pisliğimde boğulabilirdim. Korkudan kalbim ha patladı ha patlayacak, kadından çok kendim korkuyordum yaptığım saçmalıklardan.

Aman Yarabbi birisi görse gerçekten manyak sanırdı beni. Yürek de yememiştim ki kahvaltıda... Elimdeki bıçağı bir köşeye savurmamak için titreyen elimi arkama sakladım. Boğazındaki ince çiziğe dokunan kadın kanı gördüğü an soluksuz kaldı. "Manyaksın sen, manyak!"

"Manyak olan sensin, eğer ona düşündüğüm şeyi yaptıysan, yemin ediyorum gelir seni deşerim."

Kadın yutkundu. *Allah'ım düşündüğüm kadar iğrenç bir şeyi yapmamış olsun ne olur.*

O sırada gözümün ucuyla mutfağın önünden geçen Baran'ın geldiğini ve etrafına hiç bakmadan hışımla yukarı çıktığını gördüm. Nilgün anne Melek'i odasında tutmaya çalıştığından ortada görünmüyor, Badem ise korktukça ağlama krizlerinden dolayı bulduğu bir yere gizleniyor olmalıydı. Kadınla yalnız kalma fırsatını sonuna kadar değerlendirip nefes aldım.

Çivan korkudan gözleri büyürken gerileyerek kaçar adım mutfaktan çıktı. Elimdeki bıçağı bir pislik gibi lavaboya atıp ellerimi yıkarken

ağlamaya başladım. Az evvel ne yapmıştım ben, kendimi bilmiyordum, eğer bu kadın Bademe ciddi bir zarar verirse gözümü kırpmadan onun saçlarını yolar, paralardım ama hepsi o kadar.

Saçlarımı düzeltip, yanaklarımdaki kızılı yelleyerek hiçbir şey olmamış gibi tepsiye uzandım ve kahveleri alarak "Hadi tatlı yiyelim tatlı konuşalım." dedim kendi kendime. Oysa kadın çoktan korkak bakışları altında yukarı çıkmıştı.

Kahvelerle içeri girdiğimde Baran burnundan soluyarak ayakta dikiliyor, annesini ablukaya almış oradan oraya dönüp duruyordu. Bademin yukarıda Melek'in odasına geçmiş eminim titriyordu.

İçeri girdiğimizde kısık sesle konuşan Baran ve Nilgün annemin bakışları bize döndü. Daha evvel bu kadar sert ifadesine şahit olmadığım Baran'ın yüzü mermer gibiydi, gözleri öfkeli.

"Neden buradasın?" diye söylendi tok sesiyle azarlayarak.

Kadın kocamdan çekiniyordu, ürkek bir çocuk gibi sızlandı. Ama beni görünce bacakları titreyerek, "Ben sadece..." diye bir adım geriledi. Tek kaşımı kaldırıp, gözlerimi ayırarak yüzüne baktığımda kekeledi.

"Aldıysan alacağını seni daha fazla tutmayalım." dedi Baran kovmanın kibar olmaya zorlandığı üslubuyla. Tam kadın ağzını açıp bana baktığında, tek kaşım yine kalktı. Tepside duran bıçağa bakarak iç geçirdim.

"Kendine yakışan bir deliyle evlenmişsin. Manyaklar. Hepiniz manyaksınız!" dedi koltuktaki yıpranmış çantasına atılırken. Sonra bana döndü, yüzündeki korkak ifadeyle, "Ama bunun burada kaldığını sanma. Sana inanmıyorum gelin hanım. Hele bir dene dediklerini..." diyerek kapıdan hızla çıkmak için yürüdü.

Onun öfkeli gidişiyle Nilgün annemin etekleri tutuştu. "Oğlum kızdırmasaydın şimdi Musa'yı üstümüze salacak, olan Bademime olacak. Alacaklar kızımı elimden." dedi üzüntüyle.

"Kimse alamaz ana, sakin ol. Hele bir denesin, bakalım bu şehirden ya ebedi ya bir süreliğine kim göçüyor?" dediğinde, tehdidindeki ifadeden ben bile titredim.

"Manyaklar!" dedi kadın bana bakarak yine. Baran öfkeden kadının imasını anlamadı ama bana ters bir şekilde bakarken "Sana bir şey mi söyledi?" diye sordu aynı sinirli sesle.

Omzumu sarstım masumca, "Kahvelerin nerede kaldığını sordu, ben de getiriyorum dedim. Başka ne diyecek ki?" dedim nazlanarak. Kadın evden çıkıp giderken, rahat bir nefes aldım.

Nilgün anne derhal telefona sarıldı, belli ki bacısını arayıp durumdan haberdar edecekti onu.

"Ana bu kadına yüz veriyorsun."

"Ne yapayım oğlum, kızın başını mı yakayım sesimi çıkarıp?"

"Badem 18'ini geçti bir şey yapamazlar. Hem ben varım."

O anda elindeki telefonla donan Nilgün anne oğluna döndü otoriter bir tutumla. "Evet bu topraklarda 18'i takan vardı, üstelik senin başını yakacak değilim." Ciddileşti. "Bak bir daha uyarıyorum, hakkımı helal etmem dalaşma onlarla. Uzak duracaksın. Kimseyi üzmeden hallediyorum işte. Ben ağızlarını kapatacağım, sen de sakin kalacaksın."

Tam o sırada Badem ve Melek içeriye girdiklerinde, kahveleri sehpaya bırakmıştım. Melek elindeki resimle koşturarak yanıma gelirken yüzünde güller açıyordu kuzumun. Minik kot eteği, kareli gömleğiyle büyümüş de küçülmüş gibiydi. Tepesinde iki kulak olan saçlarını sallayarak, "Damla bak ne yaptım?" dedi heyecanla.

Saçlarından öpmek için delirdim. Okuldan gelince sarılamamıştım üstelik. Kucağıma çektiğim kuzumu, önce öpüp kokladım. Sabah özenle bağladığım saçları okşadım, sonra ne yaptığına baktım merakla. "Aaa çok güzel, bunlar kim?" diye sordum ip atlayan kızların resmine bakarak.

"Bunlar benim arkadaşlarım." Yanağından öperken o isimlerini söylemeye ve şekillerini anlatmaya başlamıştı bile. "Karnın acıktı mı?" diye sordum.

Minik kahve gözleri bana döndü hevesle. "Hem de içine kurt düşmüş gibi. Bana o toplu patateslerden yaptın mı yine, civ civ olanlardan." dedi heyecanla. Yerimden kalkarken "Yaptım. Hadi yardım et sofrayı kuralım." dedim göz kırparak.

Badem dalgın ve sessizdi, eline bakıyordu suskunca. Yanından geçerken omuz atıp sendelemesine sebep olunca, kızgın bakışları bana döndü. "Pardon." dedim yapmacık bir tutumla. Dişlerini sıktığını görünce, sanki hoşlanmış gibi, "Sen ağladın mı?" diye sordum masumca.

"Yok... Yok. Ne ağlamasıymış..." dedi hiddetle ve hemen sustu.

"Yok yok ağlamışsın." dedim damarına basarak.

Birden horozlandı, "Gözüme sen batıyorsun ya, ondan." dedi dişlerini sıkarak.

"Ah canım kıyamam sana, demek bu kadar çok seviyorsun beni. Gözüne sokacak kadar."

Dişlerini sıkarak yumruk yaptığı ellerini yanında sarstığında, göz kırpıp kıkırdayarak yanından uzaklaştım.

Yemekten sonra annem Kuran okumak için odasına gitti, içindeki karmaşadan ve korkudan soyutlanmak ister gibi duran Badem kitap okumayı bahane ederek odasına kapandı, Melek de dersini yapmak için odasına gidince karı koca, baş başa kaldık. Eee, nerede kalmıştık? Heh nerede kalmıştık?

Zaten yanına yaklaşmamın zamanını kollayan bir kocam, ondan fellik fellik kaçan bir kalbim vardı. Hadi bakalım kovalamaca başlasın. Gerçi yakalanan hep bendim ama neyse, savaşı kaybedeceğimi bilsem bile onurumla kaybetmeye kararlıydım.

Ertesi sabah diğer günler gibi başladı zaman. Okula gönderdiğim bir kızım, sevgiyle onu savuşturmamı ve kaçamak öpücükler almak için zaman kollayan bir kocam, bir de evde suratsızlığı bir maske gibi yüzüne yapışmış huysuz görümcem vardı. Birimiz evi toplarken diğerimiz mutfağa daldık her zamanki gibi, Nilgün annem avluyu süpürüp yıkayınca "Ben sohbete gidiyorum, sonra da ablama geçerim. Geç olursa merak etmeyin orada kalırım, olmazsa Baran alır beni." diyerek hazırlanıp evden çıktı.

Akşam yemeğini itişe kakışa, senin dediğin olmaz benim dediğim olur muharebesinde tamamladık. Bir önceki olanlardan dolayı biraz

tedirgin olan Baran eve erken gelince, uzun zamandır dışarı çıkmadığımı onun sözleriyle hatırladım.

"Bir şeyler mi yapsak?"

Kahvesini içen adama bakarken ben, yerinden fırlayan Melek "Dışarı çıkalım baba ne olur. Oyuncak mağazasına gidelim, valla bir şey almayacağım ama onları sevmeyi özledim." dediğinde, garip bir tutumla Baran'a baktım. *Almayacağım ama seveceğim* ne demekti, bunu ancak oraya gittiğimizde anladım.

Baran'ın boyundan bile daha uzun ayıcıklarla aşk yaşayan Melek, üzerlerine atlayıp onlarla bir arkadaş gibi sohbet ediyordu. Öyle güzeldi ki, kocamın sımsıkı yapıştığı ellerinin yanında dururken gülerek izlediğimi bilmiyordum. Ben Melek'i izliyordum, Baran beni.

"Uf vıcık vıcıksınız..." diyen Badem yanımızdan ayrılana kadar...

"Sence ona da bir ayıcık almalı mıyız?" dedi Baran ciddiyetle.

"Bence ona asker oyuncakları almalıyız..." dedim boşboğazlık ederek, Baran gözlerini kaldırınca lafı kıvırarak, "Hani sürekli benimle harp halinde ya, alışık diye dedim." Lafı çevirip kızımın yanına gidip onunla aynı oyuna ortak olarak zaman kolladım ama adamın içine kurtları bırakmıştım işte... Ben Melek için oyuncak bakarken, Baran sadece beni seyrediyordu.

"Ya sen de seçsene..." dedim huysuzca. "Hiç bakmıyorsun bile."

"Yalan söyleme bakıyorum. Üstelik ben seçtim oynamaya da başladık."

İmasına ciddi bir kızgınlıkla bakarak kaşlarımı çattım. "Ne yani ben senin oyuncağın mıyım, evcilik mi oynuyoruz biz?" diye triplendim.

Baran uzandı, ciddi bir ifade, o garip bakışlarla bana bakarken "Sen değilsin ama sanırım ben senin elinde oyuncak oluyorum." diye söylendi. Dokunuşu öyle şefkatli, öyle hafifti ki, ama buna rağmen temasının hissiyatı altında ezilerek kızarırken derhal uzaklaştım. Boğazımı temizleyerek, "Film izleyelim mi?" diye sordum hevesle, yanlış bir kelime ettiğimden habersiz.

Hiç çekinmeden kollarını belime dolayarak omzuma çenesini yasladığında, elim raftaki oyuncağa uzanırken donup kaldı. "Son zamanlarda

en sevdiğim şey... film izlemek." dedi dudakları kulağımı, sesi teni okşarken ruhumu bedenimden havalandırarak.

Bacaklarım mı boşalıyordu, yoksa dünya üstü bir felaket sadece benim durduğum yere mi vuruyordu? Dirseğimle ittirdim onu, utançtan kızaran yüzüm, bir fener gibi parlayan gözlerimi saklayarak "Arsız mısın? Ben filmden bahsettim." dedim hırsla dişlerimi sıkarak. Uzaklaşmadı benden, ben ondan uzaklaşmak isteyince de belimden yakalayarak yönümü kendine çevirince, korkuyla etrafa bakındım. Birisi görecekti. kocaman insanlar yeni yetme âşıklar gibi ortalıkta flört ediyordu. rezil olacaktık.

"Asıl arsız sensin, ben film dedim, sen ne diyorsun? Yani istiyorsan ben severek uyarım."

"Baran sen ameliyata girme bir süre bence, narkoz hastaya değil sana kafa yapıyor gibi."

"Kafa yapan şey başka ama şimdi söylemek için uygun bir yerde değiliz."

"Ya adam ne oluyor sana, benden habersiz afyon ruhu falan mı alıyorsun?"

"Afyon ruhu nasıl bir kafa yapıyor bilmiyorum ama Damla denen illet fena yapıyor. Uçuyorum."

"Ben illet miyim?" dedim hırsla.

"Senden bahseden kim?"

"Başka Damla'lar mı var hayatında?"

"Hem de bir sürü."

Elimdeki oyuncağı kafasına fırlattım ama refleksleri iyi olduğu için havada yakaladı. "Vururum seni Baran, bakmayacaksın başka Damlalara..."

Pis arsız keyifle sırıtıyordu karşımda. Dişlerimi sıkarak "İstersen bak. bana ne! Hiç umurumda değilsin bir kere." diyerek çocuk gibi öfkelenip hırsla ve ayaklarımı sert bir şekilde yere vurarak uzaklaştım.

Tam o sırda beni arayan Melek'i görünce, az evvelki hissiyatımın yerini büyük bir panikle değiştirdim. Hızla yanına gittiğimde dokunsam

[redacted] gibi duran Melek beni görünce gözlerini parlatarak elime [redacted] "Meleğim..." dediğimde umursamadan çekiştirmeye başladı.

"Melek ne oldu?" diye sordum ama cevap vermedi. Dudakları bü[redacted] gözden her an damlayacak yaşlarla doluydu. "Gel..." dedi sadece, [redacted] ısrarsız gittim yanına. İki kadının yanına gelince durdu.

Şıkır şıkır giyinmiş kadınlar sohbet ederek oyuncak bakıyorlardı, [redacted] varlığımızı hissedince durdular. Baran geriden şaşkınca bize ba[redacted] Melek ellerini beline koyup çocukça bir horozlanmayla "Bir [redacted] hakkında kötü konuşmayın, Allah sizi yakar." dedi hırsla.

"Allah kimseyi yakmaz Melek, bunu konuşmuştuk." dedim iç ge[redacted]

"Onları yakar Damla, onları çok kötü yakar hem de..." dedi sinirle [redacted] hırsla. Üzüldü benim minik meleğim, iyi de neden?

İki kadın da şaşkınca ufak çocuğun yüzüne ve merakla bana bakı[redacted] İçlerinden birisi "Melek, bir şey mi oldu güzel kızım?" dedi[redacted] onun Melek'i nereden tanıdığını anladım; okuldan. Bu iki ka[redacted] onun sınıfındaki çocukların annesiydi.

"Benim üvey annem yok tamam mı? Damla var. O benim annem." diye bağırdı Melek.

Bu çıkışmayı beklemeyen iki kadın da şok olarak baktı ufak kıza. Biri yalancı ve mahcup bir gülüşle "Sanırım yanlış anladı, çocuk işte." dediğinde Melek daha çok kızdı.

Yanlarında konuştukları kelimeyi tartmamışlardı, çocuk deyip önemsememişlerdi ama çocuğun tüm hayallerini yıkmışlardı. Kadına tekme atmak isteyerek, "Yalancı... O benim üvey annem değil bi' kere. Bana kötü anne olmuyor, o iyi bir anne tamam mı? Üvey deme Damla'ma bir daha." diye bağırdı.

Sonra ağlayan gözleri çaresizce bana baktı. İçimden kopan neydi benim, bacaklarımın bağını, kollarımın dermanını kesen neydi? Soluk almama izin vermeyen neydi?

Kadınları paralamam gerekirken dut yemiş bülbül gibi sadece Melek'e bakıp neden sadece onun ağlamamasını istiyordum. Nefes alamıyordum her hıçkırdığında. "Sen üvey anne değilsin değil mi Damla,

benim annemsin. Damla'msın. Babam seni anne seçti bana. En iyi anne sensin."

O ağlayınca benim de gözlerim dolmuş, nutkum tutulmuş, ne diyeceğimi bilemez halde donup kalmıştım. Eğilip yanaklarını kurularken gülümsedim ama aynı yaşlar benim de yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı bile.

"Ben senin annenim Melek, üvey değilim. Sen benim canımsın, bunu biliyorsun değil mi?" dedim ilk defa kabullendiğimiz duygusallık öyle ağırdı ki, ama aynı anda sanki omuzlarımdan tonlarca yük kalkmış gibi de hafiflemiştim. *Anne* demişti bana? Annesi seçmişti beni. Hem de bunu ondan kimse istememişken.

"Bak gördün mü; annem o benim." dedi Melek çenesini vakurca kaldırıp, elimi sıkıca tutup omzunu hıh diye sarsıp beni peşinden çekiştirirken. Baran şaşkın ve ne hissettiğini belli etmeyen halde bizi izliyordu ama görüyordum artık; onun da gözlerindeki saklayamadığı duygusallığını.

Baran kızına ne seçmişti bilmiyorum ama ben kendime iyi bir baba, iyi bir eş, iyi bir dost ve sığınak seçmiştim. Bana bir evlat, bir yuva ve asla yarım hissetmediğim sonsuz bir güvene dayalı bir sevgi vermişti. İkimizin de yüzünü kurulayıp gülümsediğim Melek kızımı öptüm.

Tam Baran'a yaklaşmıştım ki arkadan gelen arbedeyle birden hepimizin yönü o tarafa döndü. Üstümdeki duygusallık gördüğüm kişiyle yerle bir oldu, normale döndüm.

Bademoyuncakçının tezgâhtarı tarafından kolundan tutulmuş, korkuyla uzaklaştırılıyordu raflardan ve birkaç değişik ses ağlıyor gibiydi. Bakışlarım koluna kaydığında şaşkınca aralandı gözlerim.

Elinde tuttuğu saçların birazı siyah, birazı sarı mıydı?

Çalışan bayan, "Bir daha gelmezseniz sevinirim." dediğinde yanımıza gelen Bademçenesini kaldırıp yolunmuş saçlarını düzeltti, elindeki saçları bir pislik gibi yere atarak kendine çekidüzen verdi.

Rezil olmuştuk ama ailemizin reisi hâlâ sakindi. Baran sorgulayan tek kaşını kaldırınca, Bademomzunu sarsarak "Bana omuz attılar, ben de yolumdan çektim." dedi ve bana bakmadan Melek'in eline uzanıp

yürürken, ufacık eline öpücükler kondurup "Hiç kimse seni üzemez kuzum." diye yemin etti.

"Damlayı da üzemez değil mi?" diye sordu Melek.

Ne dediğini duyamadım, kısık sesle söylemişti ama Melek gülümsedi. İyi bir şey demişti sanırım.

"Teyze onları dövdün mü?" diye sordu iri gözlerini açan Melek, merakla.

"Yok ya ne döveceğim, hem de mavi gözlü manyak bir kadın için. Hiç işim olmaz." dedi bana hoşnutsuzca bakıp huysuzca gözlerini süzerek.

Onlar araca önden giderken, Baran omzunu koluma atıp beni sanki içine almak ister gibi çekerek "Sanki seni seviyor." diye fısıldadı kulağıma.

Hangisinden bahsettiğini anlamıştım derhal, "Allah yazdıysa bozsun..." dedim omzumdaki kolu silkeleyip-rezil olduğumuz mağazadan- arkalarından çıkarken. "Onun sevgisi beni hasta eder."

Baran gülerken, ben homurdanıyordum.

Eve gittiğimizde hepimiz gariptik, gittiğimiz gibi dinlenememiştik. Mesela ben anne olmuştum, eş olmuştum sanırım bir de abla olmuştum- her ne kadar sonuncusundan emin olamasam da- o yüzden hiç durmadan koşturmaktan yorulmuyordum. O hafta sakin geçti, gerçi bir-iki defa Badem'i telefonla bütünlenmiş gibi görüp takibe alıp kavga çıkarmış olsam da, diğer günler gibi sakin geçmişti. Artık evde eskisi gibi sıkılmıyordum, büyük bir evdi, iş, çocuk, eş derken zaman nasıl akıyor anlamıyordum.

Bu hafta sonunda Baran'ın ısrarı ile film izlemeye gidecektik. Gerçek bir film, Melek'le birlikte animasyon filmi izleyecektik. Beş tane biletimiz vardı ve sevinçten dört köşe olan bir adet fıstığımız.

Üzerimi giyinmek için odama gidip geldiğimde kayınvalidem hâlâ telefon trafiğiyle uğraşıyordu. "Yok bacım ne alaka? Kim uydurmuş bu yalanları?" diye kızıp duruyordu. Birini kapatıyor bir diğer akrabaları telefonla arıyordu. Bakışlarım Baran'a kaydı merakla, başımı salladım "Ne oluyor?" dedim.

Elini alnında gezdirirken arsızca sırıttı, bana öyle derin ve manalı baktı ki, anladım; bir şeyler saklanıyordu yine ve ne yaptığımızı

bilmiyordum ama sanki bundan Baran gurur duymuş gibiydi. Annem abartılı bir sesle "Demek beş leşi varmış?" dedi alayla. Bana bakıyordu başını sallayarak. "Peki kaçı namus cinayetiymiş, hani en azından gururlanırdık."

"Bizim Damla mı?" dedi şaşkınca. "Yok canım bu kadar abartmasalardı bari, çelimsiz birisi için baya iyi bir rakammış..." Sonra kaşlarını çattı öfkeyle. "Yok bacım o sineği öldürdüğü zaman bile cenaze namazı kıldıracak fıtratta. Kazara kuşun üstüne düşüp öldürse, sittin sene vicdan azabından uyuyamaz."

Kimden bahsediyorlardı bunlar böyle? Usulca kocamın yanına yaklaştığımda, hiç yapmadığı bir şeyi yaptı Baran, bileğimden tutup beni yanındaki boşluğa çektiğinde, kaşlarımı çatarak azarlayan bakışlar attım ona ama o hâlâ dikkatle annesini dinliyordu.

"Demek mafya ağasıymış. Görüyor musun evimize kimleri sokmuş, kimleri gelin almışım?" derken ablasının azarlayan sesiyle gülüşünü yarıda kesti, kızdıkları o gelin ben oluyordum sanırım. "Tamam, tamam üzülme sen konuşurum ben." diyerek gönlünü alıp kapattı. Bakışlarım şaşkınca ona döndüğünde, ortada dönen dolaplardan habersizdim. Belki de haberliydim.

"Kızım meğer sen neymişsin?" dedi annem alayla yerine oturarak.

"Ben ne yapmışım ki?" dedim masum, saf ve çekingen bir genç kız gibi...

"Beş leşin, üç tane de ev kundaklaman varmış. İki tane de yaralaman varmış..." Ağzım gibi gözlerim de bir karış açık kalakaldım.

"Bu saçmalıkları kim yayıyor ortalığa böyle?" diye azarladı Baran boşluktaki gerginliği.

"Ne bileyim, birisi saçmalıklardan seçmeler yapmış, kendi yazıyor kendi okuyarak duyuru yapıyor." Yerinden kalktı annem. "Aman boş verin, yakında çıkar kokusu. Ben bugün evden çıkamam, millete dert anlatamam. Siz gidin daha çok arayan olacak belli ki."

Ayaklandım. Annem odadan çıktığında, kaçmam gerekiyordu ama bileğime asılan adama bakamadan daha, kucağına düşmem bir oldu.

Baran dizlerine yatırdığı bana ciddiyetle bakarken "Demek mafya ağasısın." dedi alayla.

"Ne?" dedim şaşkınca.

"Tüm Siirt'te ünlü olmak zordur Damla Hanım, sen bilmezsin ama ben kıskanç bir adamım. Karıma tüm memleketin gıptayla baktığı, erkeklerinin hayran olduğunu düşünmek dahi istemem."

"Baran ne saçmalıyorsun?"

"Bilmem... sanki saçmalayan sensin ama, bunun sebebini anlamıyorum."

"Üf hadi kalk... Kızlara söz verdik."

"Ben vermedim."

"Bir kadın söz verdiyse kocası da vermiş demektir."

"Bireysel özgürlük var."

"Sen kurumsal bir kocasın Baran. Evli, çocuklu çiftlerde eşitlik vardır, özgürlük yok, lütfen uyalım. Uymayanları da uyaralım hayrımıza..."

Aslında hiç kalkmak istemememe rağmen baktım işin sonu salon ortasında rezalete dayanacak, hareketlendim. Bu onu daha çok kamçıladı. Ancak haz aldım bundan, etkim altında olması hoşuma gidiyordu. Kucağından kalktığımda istemsiz bir ses çıkarırken hoşnutsuzca suratını astı.

Annemi ısrarımıza rağmen götüremedik, zaten ne zaman sinemaya gitseler uyurmuş, bahanesi de hazırdı. Siirt'te herkes birbirini neredeyse tanır gibiydi. Genelde akraba evlilikleri olduğundan, köprüden geçerken herkes kıç kıça illa değiyordu. Kimin amca kimin dayı olduğu bile çorbaya dönüyordu bazen. Akraba evliliği yaygındı. Kayınvalidem bile amcasının oğluyla evlenmişti. Baran ilk eşini teyzesinin kızıyla yapmıştı. Doğal gibiydi.

Ama Baran'ı "Doktor Bey" diye tanıdıklarından dolayı ona çok başka saygı duyuyorlardı.

O olayın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ama bir haftada tüm memleketi baştan uca gizli namımla fethetmiştim. İyi ki kadına çeneni kapalı tut demiştim. Zaten bir şeyin duyulmasını istiyorsan fısıldaman yeterliydi.

Önce bir yerde soğuk birşeyler içtik, sinema seansına daha vardı. Bu zamanı değerlendirmek için caddede dolaşırken, tesadüfen gördüğüm kişi tüm sinirlerimi yerinden oynatmaya yetmişti. Hakkımda onca dedikoduyu allayıp pullayıp çıkaran ve milletin diline beni sakız eden manyak kadın.

Onu gören Bedem korku ve rezil olma endişesiyle Melek'i çekiştirerek sinemanın salonuna yöneldi. Baran'a bahaneler sıralayarak zaman geçene kadar orada kalmak istediğini belirtti ama ben anladım asıl sebebini. Baran yanındaki bir amcayla hoş beş ederken, karşımdaki kadına gözlerimi kısarak bakmaya başladım. Kadın kendinden emin bir şekilde bana yaklaşırken,

"Abla bakar mısın?" diyen bir ses duydum.

Dikkatim yana kaydı. Dört tane ızbandut gibi adam! Adamları görünce Baran konuşmasını hızlandırıp yanıma geldi. "Bir sorun mu var?" dedi sahiplenici bir tutumla beni kendine çekip kolunu beline sarıverken. Duruşu ne kadar tehditkârdı, bu tavırları bana yeni bir güç vermişti.

"Yok abi bir şey soracaktık" dedi havalı fazla gezdikleri yorgun dinozorlarından belli olan gençler.

"Yardım edebileceğim bir şeyse ..." dedi kibarlaşan Baran ama ben o anda beni bir bıçak çekiştirip dibine sabitliyordu. İçlerinden en iyi giyimli olan takım elbiseli adam "Kusura bakma abla, seni korkutmak istemezdik" diye açıkladı üzgünce. Baran'a döndü saygıyla. "Burada Burcu Düğün salonu varmış biliyor musunuz?" diye sorduğunda, bir şeyler bozmadan başımı salladım olumsuz anlamında.

O anda gördüğüm şeyle irkildim. Genç adamların belinde doğrultum sakladıkları silahlar vardı zannımca ve birisi ceketini kenara atıp elini cebine sokunca, gördüğüm silahla sıçradım. Normalde korkak ve hissiz isem aklıma gelmeyecek şeyi yaptım, kaşımla kadına silahı gösterdim. İşaret parmağımı bilinçli olarak ona uzatarak "Şu abla onları götürür, sizi götürür" dedikten sonra, onu göstererek "Tutun onu, kaçmasın." diye bağırarak söyledim.

Gençler bana saf saf aklımı kaçırmış gibi bakarken "Bakın size rehber ayıp, tutun onu götürsün." dediğimde gülümseyerek arkalarına

ayaklıklar. O anda rengi uçan kadın neredeyse altına yapacak gibi duruyordu. Mal'valarımı üstüne saldığıma emindi.

Gençler o tarafa giderken, korkudan olduğu yere yığılacakmış gibi duran kadın, "Damla gelin, valla sözünden çıkmadım, yemin ederim yaklaşmadım bir daha Badem kıza. Adamlarını çek üstümden, valla yaklaşmıyorum." diyerek ayakları kıçına vurarak yanıma gelip, ayaklarıma kapandığında, bu kadar korkacağını beklemiyordum.

Gençler şaşkınca yere kapaklanan kadına bakarken, o bir gençlere bir bizim ayaklarımızı okşayarak, korkuyla yalvarmaya devam ediyordu. Sanırım şakayı ciddi sanmış, son yaptığımla kalbi ağzına gelmişti.

Gençlerden biri kadına uzanıp, "Abla ne yapıyorsun?" diyerek kollarından tuttuğunda, "Yemin ederim yaklaşmıyorum, affedin ağalar valla yaklaşmıyorum. Damla Gelin ekmek musap çarpsın hata yapmıyorum. Bokunu yiyim ne olur yaklaşmadım Bademe." diye yalvarmaya başladığında, Baran'la iyice rezilliğin dibine vurmuştuk.

"O zaman dilini tut, kızdan uzak dur!" dedim korkuyla ve rezil olma endişesiyle. Herkes bize bakıyor, kadının yalvarması meraklarını cezbettikçe etrafımızı halka halinde insan kalabalığı sarıyor ve kuru gürültüsünün içinde kayboluyordu sözlerim.

Baran öfkeyle "Neler oluyor burada?" dediğinde beni arkasına çekip, bu soruyu artık sadece bana değil herkese soruyor gibiydi.

Afallamıştı yazık, adam bi'şeyden habersizdi. Kadın bu sefer Baran'ın ayaklarına yapışıp öperken "Baran oğlum, yemin ederim lafından çıkmadım, söyle karına alsın adamlarını başımdan, kıymasın bana!" dediğinde Baran bana baktı kaşlarını çatarak.

Sanki masummuşum gibi omuzlarımı sarsarak, bu rezalete daha fazla katlanamadan "Sizin gideceğiniz bir düğün yok muydu?" dediğimde, gençler endişeyle uzaklaştı ve Baran'ın ayaklarına yapışan kadına kaçamak bir bakış atarak ilk gördüğüm mağazanın ne olduğuna bakmadan içeriye daldım.

La Perla!

İçeri girdiğimde beni müşteri sanan kız hevesle öne atıldı ama onu elimi kaldırarak durdurup iyice ilerledim. Baran gözleri parlayarak

bana bakarken, çağrıştırdığı tek şey, günlerdir yemek yüzü görmeyen bir kaplanın görseliydi.

Nefes dahi alamadan rast gele kaptığı bir askıyla koluma yapıştı ve daha ağzımı açamadan beni açık kabinden içeri savurdu. Soluk soluğa ufacık kabinde sıkışıp duraklarken, onun yıldırım çakan gözleri gözlerimi delip beynimi eritmeye başlamıştı.

"Ne işler karıştırıyorsun?"

Kalbim boğazıma sıkıştı, "Ufacık evde karıştıracağım tek iş temizlik." diye kıvırdım ama yemezler, karşımdaki adam çetin ceviz, zekâ mimarıydı.

"Damla...?"

Biraz şımarık biraz nazlıca onu baştan çıkarmak için, "Efendim kocacığım." diye atıldım şirinlik ederek, bu sözle yumuşayacağını ve hatta eriyeceğini biliyordum.

"Damla...?"

"Söyle kocacığım."

Arada sırada söylediğim bu manalı söz adamın üzerinde kasırga etkisi sağlıyordu ve bu benim çok hoşuma gidiyordu. Baran bir an bu yemi yutup ağzıma baksa da hayranlıkla, sarımsak görmüş vampir gibi kendine gelmesi kolay olmuştu. Balık zokayı yutmaktan son anda vazgeçmişti.

"O kadına ne yaptın?"

"Ona ne yapabilirim, yaş olarak da güç olarak da ondan ufağım." *Kıvır kızım belki inanan çıkar.*

"Damlacığım." dedi tehdit eden eli beni sıkıştırıp kendine çekerken. Şimdi de ben eriyor gibiydim söylediği sahiplik içeriğiyle. Bir daha söylemesi için sağır taklidi yapabilirdim. Hatta mal taklidi bile.

Yanağıma dokunan eli çeneme, sinsi bir yılan gibi belime kıvrılan eli ise beni bedenine çekti. Soluğumu keserken, "İstersen oynamayalım, eğer ben oyuna başlarsam, milletin duyduğu seslerden sonra buradan çıkamazsın. Çıksan da kimsenin yüzüne bakamazsın. Şimdi konuş istersen."

Bu kabinler her zaman mı bu kadar ufacık oluyordu yoksa bana sarılan adamın sıcaklığından mı eritiyor etkisi sunuyordu? Resmen tereyağı gibi eridiğimi gösteriyordu alnımda toplanan terlerim.

"Şey..." dedim konuya nereden başlayacağımı bilmeden bocalarken. Çeneme dokunarak kaçırdığım suçlu gözlerimi kendine çevirdi.

"Biraz korkutmuş olabilirim."

"Nasıl bir korkutma bu karıcığım?"

"Yani ne yapabilirim ki; boğazına bıçak dayayacak halim yok ya..."

Gözleri şüpheyle kısılan Baran bir an nefessiz kalınca ve bana olan bakışları değişince zihninde çizdiğim iyi imajın birden yerle bir olmasından korkarak "Valla kötü bir niyetim yoktu. Bilirsin... Yani tahmin edersin belki de edemezsin. Sonuçta pek tanımıyorsun beni ama ben asla böyle bir insan değil... Yani sen de tanıdıkça göreceksin. Hem bir seneden fazladır karınım... Baran beni anlıyorsun değil mi? Valla kötü değildi amacım. Sadece biraz göz..."

Ve dudaklarıma kapanan aç dudaklara eş, üzerime yüklenen bedenle donup kaldım. Dünya ufaldı, zaman durdu, dışarıdaki hayat silinip gitti, anlatmak için çırpınan dilim başka keyiflerin seyrine geçti. Kollarım ne ara dolandı boynuna, ne ara ağzımı araladım da diller dansa, kalpler resitale başladı anlamadım.

Sanki dilek yıldızı kaydı sineme, sanki dilek ağacındaki kuşak uçtu gerçekleşecek hayallere, sanki bir anne ilk defa bebeğini kucağına aldı ve mutluluğunu bize emanet etti. Öyle saçma ama muhteşemdi hislerim.

Geriye çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. "Bu ne içindi? Ceza mı, ödül mü?"

Gözlerinin içi gülüyordu ama sonra birden koyuldu. "Bir daha..." dedi dişlerini sıkarak, tek kaşımı kaldırıp baktığımda, gülümsedi. Sonra şaşkınca ne söyleyeceğini erteleyerek "Sen şimdi Badem'i korudun mu?" diye sordu soluk soluğa.

Onun adını duyunca otomatikman suratsız oldum. Huysuzlanarak, "Yok canım o gıcığı ne koruyacağım." diye geçiştirdim.

[redacted]

şeyle gözlerim yerinden çıkıp ayaklarımın dibine düşerken, küçük dilimi de yuttum. Elinde deriden ve zincirden babydoll vardı. Lanet olsun o fantezi kıyafetlerinden değil miydi? Bakışlarım kabinin kapısına kaydı, üzerinde "La Perla" yazıyordu kocaman harflerle.

"Aman Yarabbi!" dedim dehşet içinde soluksuz kalırken, içimi çekerek soluk soluğa "Sen bunu ne ara aldın?" diye sordum utançla. Kızardım ama öyle kızıl değildi yüzüm, tanımı zor. O kıyafetin içinde kendimi düşünmeye bile cesaretim yoktu.

Baran elindekine baktı erkek egosu ve keyfiyle. "Seni içeri atarken almıştım."

"Görevli gördü mü bunu aldığını?"

"Kör değilse önünden geçerken görmüştür."

"Baran..." dedim sızlanarak, neredeyse inlememin müstehcen sesler çıkarttığını onun bakışlarındaki o korlarla, dudağımı dişlemenin etkisini bedenime yaslanan ve artık hazır asker olan uzuvla anlamıştım.

"Ba... Baran..." diye inledim kedi gibi bir sesle.

"Bir daha söyle..." dedi çapkınca dudaklarıma bakarken.

"Ya Baran..." dedim inlercesine utançla.

"Damla buraları ateşe verdirtme bana..." Bedenini bedenime yasladığında, ne demek istediğini anlatmasına gerek yoktu, o kasılıyor ben yumuşuyordum ve yumuşak hiçbir şey ayakta dik durmazdı. Ben de durmadım, dizlerimin bağı çözülmeye meyletti.

"Ya Baran." dedim omzuna vurup onu şehvet uykusundan -kendimi arsız rüyalardan- uyandırırken. Elindekine içim acıyarak baktım. Üzgünce tısladım. "Bunu gördüler!"

"Ne olmuş, bunu sürekli görüyorlar. Millet ortalıkta soyunmuyor."

Şu anda muziplik yapmasının zamanı mıydı, burada kalpten gidiyor, utançtan eriyorduk.

"Ama bunu senin elinde gördüler ve sen beni buraya kapadın."

İşte anahtar söz buydu, gözlerim yerinden fırlayacak gibi irileşti. Baran göğüslerime uzanırken arsızca, dudaklarını yalayarak, "Adam

karısının üzerinde görmek hatta kendi elleriyle denemek istiyor demişlerdir üzülme." diyerek göğsümü kavradı. Hırsla eline vurup ittirdim.

"Lanet olsun sorun da bu... Ya ne arsızsın, bizim şimdi şey yaptığımızı düşünecekler."

"Ne şeyi?"

"İşte şeyi..."

"Hımm..." dedi biraz daha bana sokulurken, başı şaşkın bakışlarım altında eğildi, dudakları boynuma dokunurken inlememe sebep oldu.

"O şeyi yapalım o zaman da, boşa zan altında kalmış olmayalım."

Kollarında titreyerek, "Baran." diye cırladım ve bu sefer ona tav olmadan omzundan ittirip, hırsla dışarı çıkmak için kapıya atıldım.

Kabinin kapısı açılınca yüzüme vuran serinlikle ne kadar terlediğimi anladım. Kırmızı yüzüm, hızlı aldığım soluklarımla "Biz az evvel içeride seviştik." izlenimi verdiğime yemin edebilirdim. Utancın dibine vurdum, rezillikte sınır tanımıyorduk artık bunu anladım. Boğazımı temizledim ve yanımızda bize kulak kabartan kırmızı yüzlü bir görevli vardı. Baran arkamdan çıkarak o cool haliyle, "85 B olsun, 38 beden..." dediğinde ifadesiz sesiyle, küçük dilimi az daha yutacaktım. Arkamı öyle hızla döndüm ki, bir anda göğsünde gümleyince "Yoksa C'e miydi sevgilim?" diye soran adamın muzip gözleriyle tereyağı gibi eriyip yandım.

Neyse utancım daha ağır basınca kendime geldim. Dişlerimi sıkarak ayağımı çocukça bir öfkeyle yere vurdum. "Lanet olsun..." diye hırladım.

"Lanet okuma... Başımıza belayı çağırma." dedi sakince kasaya ilerlerken. Buz gibi halleri, sanki bunu her zaman yaparmış gibi duran umarsız duruşuyla beni çileden çıkarıyordu.

Dibine sokulup kısık sesle, "Baran saçmalama almayacaksın her halde." diye kolundan çekiştirdim.

Bana tepemden bakıp. "Neden almayalım, yakışacağına eminim. Yoksa başka bir şey daha mı bakmak istersin?"

Etlerini ısırır gibi "Baran..."dedim kızgınca.

"Söyle sevgilim."

"Senden nefret ediyorum." dedim öfkeyle. "Nefret ediyorum." Sesim biraz gür çıkmıştı ama umurumda değildi. Ve onun da umurunda değildi ki hâlâ böyle keyifli duruyordu.

Eğildi, dudaklarını kulağıma sürterken solukları ensemdeki tüyleri havalandırdı. "Öyle mi, dün gece öyle demiyordun. Baran... derken ki halin hâlâ gözlerimin önünde." dedi dudaklarını tenime değdirerek.

Ayaküstü baştan çıkmak bu oluyordu sanırım, o anda ne sinirlendiğimi ne de söyleyeceğim sözleri hatırlayamadım. O da bundan fırsat bildi ve yaptı yapacağını.

Kasiyer kıyafeti paketlerken "Kamçısını da ister misiniz?" diye sordu biraz çekinerek.

"Yok." dedi Baran poşete uzanırken "Bu işi dili yeterince yapıyor!"

Şimdi düşüp bayılabilirdim.

Allah'ım rezillik diz boyu. Kasiyer kız renkten renge girerken Baran'a tekme atmak istiyordum. Ama o arsızca alay ederek "Malum dili kamçı gibi can alıcı. Biraz da uzunca." dediğinde, artık bu bardağı taşıran son damlaydı. Kendimi bir an evvel dışarı attığımda, Baran para üstünü cüzdanına sokuşturuyordu. Yanıyordum ama öfkenin mi yoksa şehvetin mi ağır bastığını bilemeyecek kadar karmaşıktım. Onun üzerine atlamakla, tekme tokat dalmak arasında gidip geldim. Sinema salonuna öfkeyle yürürken, onun arkamdan ıslık çalan gözlerle kalçalarıma bakması acayip sinirime dokunuyordu.

Adımları hızlandı. Yanıma sokulurken, "Kötü bir şaka olduğunu biliyorum ama çok güzeldin." dedi kulağıma eğilip.

Kendime gelip arkamı dönerken, tek kelime etmeden sinema salonunun kapısına yürüdüm.

"Bana kalırsa biraz huysuzluk yapıyorsun." dedi konuşmadığım için kızarak.

"Çok mu komikti?" diye bağırdım sonunda hırsla. Sesim boş koridorda yankılandı.

"Eğlenmedin mi?" dedi Baran kısık bir sesle kulağıma fısıldarken.

"Benimle dalga geçince keyfin yerine geldi mi?" dedim bir adım yana kayıp temasının önünü keserken.

Birden durdum, ortam loştu, sinema salonlarına giden bandın etrafı da boştu demek ki film çoktan başlamıştı. Uzandı, bir çırpıda beni kendine çekerek, kaşları çatılı halde yüzüme baktı.

"Beni çıldırtma becerilerin hakkında hava atan sendin Damla, ben değil." dedi kabindeki erkeklik damarına basma işlemine dem vurarak.

Yağ gibi üste çıkamazdım, onun bu davranışı yüzünden sinirlenmiştim ama ben de onu öfkelendirmiştim. Yenilince bu şekilde tepki verebileceğini tahmin etmezdim.

"Seni çıldırtmadım. Yani amacım bu değildi." Doğruyu söylerken amacımı kabullendim.

"O halde neden sinirlendin?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz nedenini anladı. "Yoksa kırbacı almadığım için mi sinirlisin?" Allah'ım anladığını sandığıma göre asıl ben kocaman bir ahmaktım.

Öfkeden delirirken, ellerim dudaklarında, öylece ona bakıyordum. "Kırbaç." dedi arsızca göz kırparak. Adamın muzip gözlerinde yanan ışıkları ve tutkulu parıltıları görünce, durumun farkına vararak gözlerimi kocaman açılmış bir halde ondan bir adım uzaklaştım. Bana poşeti gösterdiğinde, başımdan aşağıya soğuk sular döküldü.

"Hayatta giymem o saçmalığı..."

"Ölünce işimize yaramaz ki, hayatta giyin bence. Zaten o zaman kefen giydiriyorlar."

"Ya... Ya sapık mısın?" diye kısık sesle fısıldadım yanına gelerek.

Etrafa kısa bir bakış atarken eğildi, kolu belime dolanıp beni kendisine kabaca çekiştirdi. Bedenlerimiz birbirine tümlemesine yaslandı. Dudakları önce alnıma dokundu şefkatle, sonra arzuyla burnumun ucuna dokunarak dudaklarıma fısıldadı.

"Karısını seven her adam biraz onun sapığıdır Damla, zamanla öğrenirsin."

17. BÖLÜM

Bakma öyle kırgın,
balonu elinden uçan çocuk gibi kırılıyor yüreğim.

Bazı zamanlar, bir duanın inayetine nasıl ulaştığını ya da bazı şeyleri nasıl elde ettiğini bilmezsin ama ne zaman onlara gözlerini diksen, içinden kopup gelen bir tatminlik hissine de asla hayır diyemezsin. *Çok şükür.*

Baran halının üzerinde yuvarlanarak kızıyla oynarken, Melek için duâ sadece mutluluktan ibaret oluyordu. Kocaman bir adamın kızının yanında yedi yaşında bir çocuğa dönüşmesini izlemek gurur vericiydi. Melek sonunda babasının üzerine çıkıp ata binercesine karnına oturarak kollarını kaldırdı ve heyecanla bağırarak "Ben kazandım..." diye sevincini ilan etti.

"Aferin kızıma..." dedim alkış tutup onun mutluluğuna ortak olarak. Yerde yatıp tavana bir galibiyet kaybetmiş gibi ciddiyetle bakan

kocama dudak bükerek "Ah ne yazık, gitti paracıklar..." diye alay ettim. Baran göz kırptı. "Yemek sendendi zannımca?"

"Hiç de bile... Sen ısmarlayacağını söylemiştin."

"Ah tamam kavga etmeyin..." dedi Melek babasının üzerinden kalkarken. "Kumbaramı getiririm, ben öderim yemek parasını." Sonra babasına dönerek "Benim çok param var, geçen haftadan beri biriktiriyorum, her gün bozuklarımı attım. Korkmayın hepimize yeter." dedi kendine güvenerek. O odadan çıkarken Baran yerden kalkıp "Sence ne kadarı var?" diye sordu ciddiyetle.

"Kızımın parasına mı sulanıyorsun?" dedim omzuna vurarak.

"Havır, rezil olduğumda bulaşıkları ne kadar zaman yıkarım onu hesaplıyorum."

"Merak etme rezil olmazsın." dedim göz kırparak.

Baran tek kaşını sorguyla kaldırarak "Bir şey yaptın?" diye söylendi.

"Ona kendini önemli hissettirecek bir şey, ufacık..."

"Ne kadar ufacık?"

"Sanırım cüzdanımdaki son kuruşuma kadar kumbaraya attım."

"Bunu anladığında seni elinden kurtarmam."

"Ah kurtaracaksın, resepsiyon kumbarayı açarken onu oyalayacaksın ve bu yemeği onun parasıyla yediğimizi sanmasına yardımcı olacaksın."

"Peki benim bundan çıkarım ne olacak?"

"Sen ne çıkarcı bir adamsın?"

"Şeytan dürtüyor işte, insanın çıkarlarını baştan çıkaran kadın bu kadar güzel ve ateşli..."

"Tamam kes... Ne istiyorsun?" diye tıkadım ağzına lafları.

"Bir gece..." dedi adam ciddiyetle.

Kaşlarımı çattım bu komik teklife. "Tüm gecelerim senin zaten şaşkın, bir geceyi ne yapacaksın? Ha sadece bir gece sonrasında git kızınla uyu diyorsan o başka."

"Tek başımıza olacağımız bir gece istiyorum."

"Zaten geceleri tekiz..." dedim anlamazlığa vurarak.

"Hafta sonu, kaçsak bir yerlere..."

"Melek olmadan mı?" dedim yüzümü ekşitip bu fikirden hoşlanmayarak, hem kesin Melek'te hoşlanmayacaktı. "Ya kadın sadece bir gece..."

"Tamam, bu gece herkes uyuduğunda ne istersen..."

"Çığlık atmanı istiyorum."

"Baran saçmalama... Evdekiler..." dediğimde adamın ne demek istediğini anladım. Özgür geçireceğimiz bir gece istiyordu, geçen sene olduğu gibi ve ondan önceki sene de... Dudaklarımı dişledim utançla. "Sadece bir geceye ihtiyacım var, söz sonra yeniden isteyene kadar unutacağım bu isteği."

Biraz düşünürken ciddiydim, onunla özgür geçirilen bir geceye hayır diyemezdim ama şu da bir gerçekti, Melek büyüdükçe bahanelerim yalın ve saçma kalmaya başlamıştı, onu nasıl kandırır ikna ederdim bilemiyordum. Artık üçüncü sınıfa giden ve birçok şeyin farkında olan bir çocuktu.

"Tamam..." dedim razı olarak, zaten ne dese tamam demek gibi bir huy edinmiştim son zamanlarda. Hayır bu mantıksızlaştığım için olan bir şey değil, aksine çok mantıklı bir kocaya sahip olduğum için yerinde verilen onay cevaplarıydı. "Tamam, gidelim. Sen ne zaman istersen..."

"Haftaya..." dedim heyecanla o yüzümü okşarken. Parmaklarının tenimde bıraktığı hissi sevmem ona güçsüz olduğum anlamına gelmiyordu. Ne zaman böyle tüy gibi dokunsa kirpiklerime tonlarca yük yüklenmiş gibi yanaklarımın üzerine seriliyor, soluklarım tutulduğundan dudaklarım aralanıyor ve bedenimi garip bir karıncalanma kuşatıyordu.

"Damla haftaya çok var..." dedi inleyerek kollarına alırken beni. Soluk alamaz halde bedenimdeki tüm kalkanları kaldırıp sınır ihlali yaparken "Biliyorum..." diye inledim.

"O zaman gözlerini böyle kapama..." dedi soluk soluğa, "Sık neşeslerine de bir son ver."

"Biliyorum." dedim yine ama hâlâ aynı şekilde yakın durmaya devam ediyordum. Elleri enseme kayıp çenem çekiştirilerek yukarı çıkarıldığında dünya yansa umursamaz haldeydim. İçim başka, mantığım başka dese bile ben bu adamı seviyordum. Çok seviyordum, henüz ona

söylemesem bile o da bunu biliyordu. Onu, hiç kimseyi sevmediğim ve hiç kimseyle kıyaslayamadığım kadar çok... seviyordum.

"Anne babaannem dedi ki yemek hazırmış..."

Kapının girişinde duyduğumuz sesle ikimiz de iç geçirdik. Melek kapıyı tıklatıp görevini yaptıktan sonra bir cevap almadan toz olmuştu. Baran yüzümü ellerinin arasına alarak alnıma alnını yasladı. "Yemeklerine uyku ilacı mı katsak..."

"Hipokrat yeminini unuttuğun anlar sıklaştı Doktor..."

Baran içten bir solukla nefesimi kesti. "Ben düşündüm de..." dedim dudağımı dişleyerek. "...belki onlara narkoz verebilirsin, düşünsene evde tek gibi oluruz."

Baran geniş bir gülümsemeyle ödüllendirdi beni.

"Biri şu sohbeti duysa, beni hapse seni tımarhaneye yollardı."

"Ne, fikrimizi söylemek suç mu? Henüz yapmadık değil mi?" Kocamın yanağına kocaman bir buse kondurup geriye çekilirken "Bence Bademden şap istemeliyim." dedim ciddi bir ifadeyle. Baran iri iri açtığı gözleriyle bana bakınca "Kocasını benim için ikna edebilir. Sana gerekiyor." dedim.

"Yani kendi usulsüzlüğün yetmedi devletin şerefli askerini ve ezeli düşmanını bu işe karıştırmaya çekinmiyorsun. Benden bu kadar sıkıldığını bilmiyordum." dedi şakasının sonunda ciddi bir ses tonuna bürünerek. Ona döndüm ve gözlerimi kıstım, önemli bir şey diyecekmişim gibi bekledi ve "Yemek diyorum... Eğer aşağıya inmesek annem bizi aç bırakacak diyorum." dediğimde gülümsedi, sadece bu gülüş için bile saçma sapan konuşmalara, garip espriler yapmaya değerdi. Baran olgun bir adamdı, ta ki ben yanına sokulup onu baştan çıkarıncaya kadar.

Beni düşüncelerimden çekip alan adam, "Bunu yapmamız gerektiğini biliyorsun?" dedi sakin ses tonuyla.

Bilmek ayrıydı yapmak çok ayrı ve ben yine aynı hayal kırıklığı ile yüzleşmek istemiyordum. Gözlerimi kaçırdım, içimdekileri yine kendime sakladım.

"Baran lütfen..." dedim üzgünce.

"Asıl sana lütfen..." dedi otoriter sesiyle. Bu sefer pes etmeyeceğini gösteriyordu katılaşmış ifadesi. Vazgeçemeyecekti inadından belli ki. "Ertelemekten vazgeç, çocuk değilsin."

Azarlaması bile üzmüyordu artık beni. Yüreğim böyle acıyla kasılırken nasıl yapardım bunu? İstemiyordum, eğer zorlayarak getirmeseydi beni buraya asla da istemeyecektim. Bir doktorla evli olmanın en kötü yanı ondan hiç bir sıkıntını saklayamamandı. Daha ilk gününden bocalamış, günlerimi saydığını bilmediğimden hiçbir şeyi saklayamamıştım. Peki yanılıyorsam? Ama daha evvel de yaşamıştım bunları, daha evvel de umutlanmış ve kaç defa hüsrana uğramıştım. Bir kez daha umut etmek beni dehşete düşürüyordu. Hem üzerinden geçen onca sene içinde birkaç defa daha deneyimlememiş miydim bu hayal kırıklığını?

Baran'ın yanağıma dokunduğu an korku bir yel gibi omuriliğimden karnıma süzüldü. Rengim atmıştı iyice, belli ki o da tedirgin olmaya başlamıştı. "Sadece bir kan tahlili istiyorum."

İri ellerinin üzerine bocalayarak ellerimi koydum, soluk alamıyordum sanki. Bakışlarımı sağda solda amaçsızca gezdirirken "Bana bak..." demesiyle yutkundum. Bakarsam anlardı. Üzülürdü. Üzülmesini istemiyordum.

Alnını alnıma yaslayarak yanaklarımı okşarken "Bana bak Damla'm..." diye buyurdu yeniden tatlıca.

İtaat etmek çok kolaydı bu tatlı emre asıl zor olan inadına tanık olmaktı. Dolu dolu olmuş gözlerim yüzüne odaklandı. Dudaklarım titriyordu ağzımı açsam ağlayacağımı bildiğimden konuşamıyordum. Titreyen dudaklarımı dişledim, bir süre cesaret toparlamaya çalışarak susup nefes aldım.

Gözlerimiz buluştuğunda, ondaki şefkatten ve sabırdan yine utandım. "Bak heveslenmeni istemiyorum." dedim kısık sesle. "Sana anlatmadığım şeyler var..."

"Anlat o zaman."

Nasıl anlatacağımı nereden başlayacağımı çözsem anlatırdım, anlatmak işin kolay yanıydı peki ya sonrasında gelen hayal kırıklarını nasıl silecektim? Bir başka adamdan istediğim çocuğu beceremediğimi ama umutla başka bir adamdan yapmaya karar verdiğimi, nasıl anlatacaktım? Ne bir çözüm ne de çıkar yol bulabiliyordum.

Sulu sulu parlayan gözlerim sonunda bir cesaret gözlerine dikildi. Çantamın sapını iyice kavrayan ellerim gıcırdarken tırnaklarım sert derinin zeminine geçti.

"Daha evvel çok denedik..." dedim sonunda bir cesaret çekinerek. Ne zaman geçmişten konuşsam; biliyordum gerilecekti aramız ama mecburdum bu sefer. Sait demedim ama onlu zamanlardan bahsetmek için çaba gösterdim. "Hatta tedavi bile gördüm. Bazen iki ay gecikme olurdu, inatla sonuna kadar bekler, bu mucizenin bozulmasından endişe ederek tahlil yaptırmazdım. Sonra diğer tepkiler gerçekleşir, umutlandırırdı bizi ama... tahlillerde hiçbir zaman istediğimiz sonucu göremedik. Hormonlarım sanki hamileymişim gibi başına buyruk davranırken aslında kendi kendimizi kandırdığımızı öğrendim. Biliyorum yine aynı şey olacak. Sen hevesleniyorsun ama Baran... Bedenim benimle arada alay ediyor biliyorsun. Lütfen gidelim. Heveslenmeni istiyorum, boş umutlarla kendini kandırmanı istemiyorum."

Yanağıma yaşlar sıralanırken onun sessizliği canımı daha fazla yakıyordu. "Sen sağlıklı bir kadınsın." dedi bilmediğim bir şeyi söylermiş gibi. Bunu biliyordum ama işte arada kafayı yiyen hormonlarım beni bile kandırıyordu.

"Hamile kalmamana bilimsel bir açıklama veremem, ama sana... Takdiri ilahi diye bir şeyin olduğunu söyleyebilirim. Canı veren de odur, alan da... Tıbbın bile çözemediği manevi bir âlem var... Eğer şu ana kadar olmadıysa bir sebebi olmalı... Ayrıca olmadığı, olmayacağı anlamına da gelmez."

"Hayal kurmayacaksın, söz ver."

"Söz." dedi sakince, "Gidiyor muyuz?"

Başımı salladım isteksizce. "Sonuç değişmeyecek."

"Olsun, içimiz rahatlayacak." dedi aracı çalıştırırken. Bir saattir evin önünde, aracın içinde dil döküyordu bana. "Eğer düzensizliğine başka bir şey sebep oluyorsa bunu da öğrenmiş oluruz."

"O zaman yarın gidelim, hem geç oldu." dedim bahane öne sürerek.

"Damla lütfen, kaçıyorsun yine bak. Az evvel *evet* demiştin ama arkasından bahane sıralıyorsun."

Küsçe koltuğuma yaslandım, bazen inat etmesinden nefret ediyordum. Neden üzülmek için bu kadar ısrar ederdi bir insan, anlamıyordum.

Hastane yolu boyunca içimde kımıldanıp duran umuda rest çekip, kendimi olacak olan gerçeğe hazırladım. Ama her zaman aynı umudu göğsümde taşıdığıma da inanamadım. Ne Sait ne Baran, bu gerçeği hiç birisi değiştirmeyecekti. Ben anne olmaya dünden hazırdım, ya da bir canın varlığını içimde hissetmeye. Ama olmayacağını bile bile umut etmekten hem yorulmuş hem de dehşete kapılmıştım. Kendimi kandırmıştım.

"İnmeyecek misin?" dedi Baran bana dikkatle bakarak.

Ne ara gelmiştik hastaneye, ne zaman durmuştu araç fark edememiştim. Araçtan çıkıp sürüklediğim ayaklarımla üst kata çıkmam, sanki seneler önceydi. Kan alımını benim tedirginliğim, Baran'ın merakı içinde gerçekleştirdik. Adam elini ayağını nereye koyacağını bilemez gibi, ya saçlarında ya çenesinde dolaştırıp duruyordu. Kan ve idrar tahlilleri verildiğinde yüzü memnuniyetle ışıldamıştı. Şimdi sıra beklemeye gelmişti.

"Hemen halledip geliyorum." dedi Baran'ın arkadaşı elindeki tüple gözden kaybolurken.

Adamın arkasından baktım asık suratla. Benim dalgınlığımı umursamayan kocam elimden tutup kendine çekiştirdi ve sanki soluk alamıyor gibi titrek bir nefes verirken, başıma öpücük kondurdu.

"Bülent birazdan gelir, fazla uzun sürmez."

Doktor olmasından da, hastanede kurduğu inisiyatifini kullanmasından da ilk defa mutlu olmamıştım. Kenara sıralanmış koltuklara çekiştirip başımı göğsüne çekerken, Baran bana bakarak gülümsüyordu

"Gerçekten mi? Hiç öyle durmuyorsun?" dedi abartılı bir sesle alay ederken.

"Dedim sana, umutlanma diye, bak yine heyecanlandın ve..."

Tüpü bitmiş TV'nin tepesine vurulan yumruk gibi aklım başıma geldi ve az evvel ne dediğini anlamak istercesine gözlerine afallayarak baktım. Baran gülüyordu, benim kare jeton ancak yerine oturmuş olmalıydı ki, az evvel dediği şeyi şimdi algılıyordum. Birden elindeki tahlil kâğıdına atıldım.

"Bak şaka yapıyorsan bu hiç de komik..." ve yazıyı gördüğüm an hem sesim hem de nefesim kesildi. Elim ağzıma tırmanmış, hıçkırıklarıma engel olmak ister gibiydi. Islak gözlerimi kocama çevirdim, inanması zordu, inanmam için bir sebep bir söz gerekiyordu. "Baran." dedim heyecandan sesim yayılırken. " Hamileyim."

"Ya, gerçekten mi, ilginç..." dedi alayla.

Mutluluk onu daha mı yakışıklı yapmıştı yoksa ben ilk defa dünyanın en çekici adamını görür gibi mi bakıyordum? Dirseğimle böğrüne vurdum sitemle. Yanaklarımdan tutamadığım yaşlar süzülürken, "Sana hamileyim diyorum." dedim suçlayarak.

"Hadi ya, ben de az evvel öyle demiştim sanırım. Karım hamile..."

"Baran ciddi ol, hamileyim. Bir şey yapsana..." dedim sanki ondan çok kendimi inandırmak isteyerek.

"Ne yapayım, çimdikleyeyim mi?"

"Hamileyim." dedim inanamayarak yine kâğıda bakarken.

"Peki bunu nasıl başardın? Birinden destek almış gibisin!" dedi dudaklarını gererek gülmemek için. Ve içimden coşan bir heyecanla yerimde tepinerek garip hareketler yapmaya başladım ve bunu yaparken de gözlerimi kırpmadan kâğıda bakmaya devam ediyordum. Sakinliğini korumaya çalışan ve hâlâ aklı başında olan Baran ellerini omzuma koyarak beni yere sabitlerken "Bana bir teşekkür borçlusun." dedi samimi şekilde.

Ah tabi beni hamile bırakarak teşekkürü hak etmişti. Allah'ım neler diyordum? "Hamile bıraktığı için teşekkür isteyen bir adam, ilkleri yaşatıyorsun Doktor Baran..." dedim alayla.

"Hayır..." dedi Baran beni kendine çekerken şefkatle. Gözleri parlıyordu ve benim yanaklarıma döktüğüm yaşları bir eliyle okşayarak siliyordu. "Hastaneye getirip bu işi daha fazla uzatmamanı sağlayan adam için, bu güzel haberi daha fazla geciktirmek istemeyen bir adama teşekkür şart..."

Kollarımı boynuna doladım hıçkırarak. Garip ama tutamıyordum kendimi. "Baran anne oluyorum." dedim değişik bir heyecanla. "İnanabiliyor musun, ben yeniden anne oluyorum."

"Hayırlı olsun hayatım... Ama sanırım ben de tekrar baba oluyorum."

İnsan sevince, sevdiğinden gelen hediye daha farklı bir beklentiye sokuyordu hayallerini.

Şaşkınlığıma gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Bana sımsıkı sarılırken tek hissettiğim içimde ondan bir can daha taşıyor olmanın verdiği heyecandı. Sımsıkı sarıldı bana, "Teşekkür ederim, bana dünyanın en güzel üçüncü haberini verdin." dedi yutkunarak. Omzuma dökülen saçlarımı koklayarak öpmesi, karnımda alevlenen heyecanı arttırdı.

"Birinci Melek, üçüncü buysa ikinci ne?" dedim geriye çekilerek.

"Evlendin benimle." dedi samimiyetle. "Evet dedin bana. İkinci mucizem sendin... Üçüncüsü senden gelen olacak Allah izin verirse."

"Evlendim seninle..." dedim gözlerim nemlenip sesim titrerken. "Ve sen de bana dünyanın en güzel beşinci haberini verdin."

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Senin liste baya uzun." dedi gülümserken. "Annem, Melek, Badem, bebek ve sen..." Ve durdu birden, kaşlarını çattı apansız. "Bu haksızlık, neden ben beşinci sıradayım? Badem benden ve bebekten sonra gelebilir."

Bazen ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor karar veremiyordum ifadesindeki karmaşadan. "Sıralama işini sen yaptın, ben ağzımı açmadım. O zaman Badem'den evvel koysaydın adını sıraya." dedim ve kollarımı boynuna doladım. "Baran yanılmış olmasın, arkadaşın bir daha yapsa tahlilden."

"O yanılsa bile makineler yanılmaz." dedi yanağımdan öperken.

Elimden tuttu. Beni alt kata sürüklerken heyecanla peşine takılan kuvruk gibi itaat ediyordum ona. Ve endişeden tökezlememek için sımsıkı sarılıyordum eline. "Onu görmek istiyorum."

"Bunu yapabilir miyiz?" dedim garip bir tereddütle.

"Tabi ki, ben doktorum." Evet benim kocam bir doktordu.

"Ya bu haksızlık sana sürpriz yapma hakkımı elimden aldın, kadınlar kocalarına sürpriz yapar. *Ta tammm hamileyim,* derler ama sen bana bu hakkı tanımadın." dedim sitemle.

Gülüyordu ve yüzündeki huzurlu gülüş bir ömür dudaklarında kalsın istiyordum. Beni alt kattaki kadın doğum bölümüne indirdi. Etraf sessizdi, akşam olduğu için kimsecikler yoktu. "Kamer Hanım burada mı?" dedi en azından bir hostes bir hemşire görme umuduyla etrafa bakınırken.

"Yok bugün İhsan görevli." dedi kapıyı tıklatıp cevap gelmeden arkadaşının odasına dalarken.

İhsan Bey hastası olmadığı için nöbetini her zamanki gibi kitap okuyarak geçiriyordu.

"Okuya okuya doktor olmadın mı sen?" dedi Baran odaya dalarak.

"Görevi devralmaya geldiysen seninki üst katta üstat." dedi ayaklanırken İhsan Bey, bana sevecen bir bakış attı. "Hoş geldin yenge."

"Sana işim düştü." dedi Baran hoş beşi es geçerek.

İhsan ciddi bir sesle ellerini ceplerine sokarak kaşlarını çattı. Sonra onun kevifli bir telaş taşıdığını fark edince, "Yoksa sancın mı tuttu, doğumun mu başladı?" diye alay etti.

"Zevzekleşme..." dedi Baran beni yanına çekiştirirken. "Odanı kullanabilir miyim?" dedi heyecanla.

İhsan mahcup bir halde saçını kaşırken, "Kendi odanı neden kullanmıyorsun dostum, hem unuttuysan burası hastane, iş yerin." dedi alaylı sesiyle. Ben yanlarında yokmuşum gibi konuşmaları hiç hoş değildi, üstelik son iması patavatsızdı bunu o da kabul edercesine, "Kusura bakma yenge." dedi kızarmış yüzüme bakarken.

"Gel güzelim, sen şuraya uzan." dediğinde Baran beni içerideki ufak kabin gibi yere çekiştiriyordu.

İhsan merakla "Ciddi bir şey yoktur umarım." dedi bu sefer peşinden dar yere gelip bakarak.

"Ciddi bi' şey var ama güzel bir şey aynı zamanda." dedi Baran beni sedyeye yaklaştırarak. Oturmama yardım etti, ayakkabılarımı nazikçe çıkardı. Ultrasonunun önüne oturup uzanmamı sağlarken ben hem stresten hem de heyecandan titriyordum. İlk muayenem kocam tarafından gerçekleşecekti, bu hem muhteşem hem de değildi!

"Üşüyor musun?" dedi neden titrediğimi bilerek. Ona sert bir baş salladığımda bakışlarını yana çevirdi. Üzerimdeki gömleğimin karın kısmını kaldırıp pantolonumun kemerine kâğıt havlu sıkıştırmasını ve başımı düzeltme işini ciddiyetle yaptı.

"Rahat mısın?" diye sordu işi bittiğinde.

Elini yakaladım ve heyecanla sıkarken yutkundum, konuşamayınca sadece başımı salladım.

"Endişelenme, bu basit bir işlem." dedi güvence verircesine gülerek.

"Daha evvel ultrasona girdim ama..." dedim, sanki nefes alamıyordum.

"Bari ben kontrol etseydim..." dedi İhsan Bey araya kaynak yapıp bakışmamızı keserek.

"Bu kontrol değil..." dedi Baran bilgilendirerek. "Sadece merak. Sonra görevi sana devredeceğim söz."

Baran karnıma dikkatle jel dökerken ürperdim ve nefesim kesilircesine inledim.

"Ben içerideyim..." diyen İhsan'a bakan Baran "Burada kal, sana ihtiyacım olabilir." diye heyecanla emretti.

"Elini mi tutmalıyım üstat?" dedi adam alayla yeniden. "Gören de ilk defa baba oluyorsun sanır, adamdaki heyecana bak." dedi gevezelik ederek.

Gülümsedim ama heyecandan başım dönerken bu uzun sürmedi. Baran ultrason cihazını karnımda dolaştırırken, nefesim kesildi. Beynim patlama sinyalleri verene kadar tutmaya da devam ettim. İnsanın başı ağrır mıydı heyecandan ya da karnı... Benim ağrıyordu. Baran tüm dikkatini ekrana vermişti, ben de onun gibi ekranda görünen

karaltılara baktım ve su gibi görünen düzeyli bir resme dönüşene kadar bakmaya da devam ettim. Sanki siyah beyaz bir denizin içinde sandal vardı.

"İşte buradasın?" dedi heyecanla.

"Nerede?" dedim soluk soluğa. Elime uzandı, parmaklarımın buz tuttuğunu onun sıcak ellerini kavrayana kadar idrak etmemiştim. Gözlerimi kıstım. "Ben niye göremiyorum?" dedim ekrana merakla bakarken.

"Burada bak." dedi ekranda ufak bir karartıyı gösterirken parmağıyla. "Kesesi oluşmuş, keyfi yerinde gibi." Sonra arkadaşına seslendi. "Yaklaş, sen de bak. Bir sorun görmüyorsun değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun Baran?" dedi İhsan ciddiyetle kaşlarını çatarak.

"Ciddiyim, sana şaka gibi gelebilir ama şu anda heyecandan titriyorum." diye gerçeği açıkladı Baran. "Ben bir şey kaçırıyor olabilir miyim, ne görüyorsun?" diye sordu yeniden.

"Heyecandan mesleğini unutmuş baba, her an bayılacak bir anne adayı görüyorum." dedi İhsan daracık kabine girmeye çalışırken.

"Ben bir halt göremiyorum." dedim sitemle.

"Ben de..." dedi İhsan arkadaşının koltuğunu ittirerek ekrana yaklaşmaya çalışarak. O ekrana bakarken Baran ve ben aynı tepkiyle bakıştık kısacık bir an. İhsan boğazını temizledi ama hâlâ gülme yayılan sesiyle konuşması biraz zaman aldı. "Durumu iyi..." dedi Baran'ın üstünden uzanıp ekranda ölçüm yaparken. "Buradaki boyutlara göre on haftalık olmalı."

"İki buçuk aylık mı?" dedim şaşkınca, gözlerim irice açılarak kocama döndü.

"Anladığıma göre ikiniz içinde sürpriz mi oldu? Kocası doktor olan birine göre uzun bir saklayış olmuş, nasıl başardın?" dediğinde iç gerdim. Baran onu ittirerek uzaklaştırdı ekrandan. "Tabi ki saklayamadı, sadece inatla erteledi." dedi homurdanarak.

"Hiç kolay olmadı, doktor karısı olmak zor bu konuda. Sürpriz bile yapamadım." dedim ciddiyetle ve Baran bana şaşkınca bakınca ona ciddi bir tavırla küs küs baktım.

"Kalbini dinlemek ister misin?" dedi yanağıma dokunan kocam.

Gözlerine bakıyordum ve açıkçası bu anın bir hayal olmasından korkarak sesimi çıkaramıyordum. "Ben çıkıyorum, işiniz bitince yanıma gelin." dedi İhsan kapıyı kapatıp çıkarken. Yanağımdaki elini yakaladım Baran'ın ve kalbimin üstüne tutarak güç alırken "İstiyorum." dedim heyecanla.

"Bu kelimeye bayılıyorum." dedi göz kırpıp, arsızlık ederek ve bir yandan da heyecanımı yatıştırmaya çalışarak. Ama onu duymuyordum, çünkü o anda duyduğum ses daha evvel dünyada duymadığım bir heyecana kapılmama sebep oluyordu. Onu duyuyordum. Hızla, sanki bir şey peşinden kovalıyormuşçasına atan kalbinin sesini. Minik kalbi atıyordu. Benim içimde bir kalp daha çarpıyordu. Soluğum kesilmiş halde "Çok hızlı." dedim, çünkü onun kalp atışı beni nefessiz bırakıyordu.

"Çok kuvvetli." dedi Baran sanki ilk defa duyuyormuş gibi heyecanlanarak...

Yanaklarımdan boşalan yaşlar görüşümü zorlaştırıyordu. Yanaklarımı kurulayan adam şefkatle üzerime eğilip alnımdan öperken, "İşte bitti." dedi sevgiyle. Sesini kapatıp karnımdaki sıvıyı silmek için kâğıt havluya uzandı.

"Neden kapadın, telefona kaydetseydim sesini." dedim panikle ekrana bakarak.

"Kaydettim zaten." dedi Baran gülümseyerek. "CD'sini verir bize İhsan, merak etme."

Ben anne olacaktım. Korkuyla geldiğim yolları heyecanla dönerken, sanki soluk alamıyordum. Baran'ın elimi kavrayan elini öyle bir tutuyordum ki, sanki bıraksa ya uçacağım ya da bir yerlere düşecekmişim gibi hissediyordum.

Aracı bahçeye çekip kapıdan içeri girdiğimizde şaşkınca merdivende bekleyen Bademe baktım. "Sen ne arıyorsun burada?" dedim bir an duraklayarak.

"Ne çıktı... Kızım çatlatmasana ne diyor tahliller?" diye ardı ardına sorularını sıralarken merdivenin başında görünen annem, elini yüreğinin üstüne koymuş "Var mıymış? Kızım desene ne çıktı?" diye devam etti sorularına.

Dudağımı ısırarak başımı sallarken ağlıyordum. Badem'in sevinçle çığlık atıp bana koşmasını ve annemin duâ edip şükretmesini gözyaşları içinde izliyordum. Mutlu olmak böyle bir şey miydi? Durup durarken gülümsemek, ağlamak ve heyecanlanmak... Ve mutluluğuna ortak olacak bir ailenin olması harika bir şeydi. En az senin kadar sevinen, üzülen bir ailen.

Heyecanla içeri girdiğimizde bir an onu unutmuştum, salondaki koltukta kollarını göğsünün altına bağlamış üzüntüyle suratını asmış halde bulana kadar. Melek kızgındı, ayrıca küs ve tavırlıydı.

"Çok çekeceksiniz çok..." dedi Badem damarıma basarak. Ona ters bir bakış atarak yanına yaklaşırken "Kuzum, neden uyumadın sen hâlâ?" diye sordum.

Bana bakmadı, bakmadığı gibi konuşmadı da. Bir anda dünyalar kadar olan sevincim pul tanesi kadar ufaldı. O üzülünce kanım çekildi, damarlarım gerildi ve gözlerinin dolduğunu görmek kahretti beni.

"Meleğim..." dedim yüzünü kendime çevirirken. Saçlarını okşayarak yanağına dökülen inci tanelerini sildim. "Neden ağlıyorsun?"

Melek önce tepemizde bekleyen ve duyacağı cevabı merak eden aile üyelerine baktı, sonra üzgünce bana. Dudakları bükülerek "Artık sevmeyeceksin beni değil mi?" dedi yanağına yeni yaşlar sıralanırken.

Kollarım yanıyordu, yüreğim yanıyordu, içim yanıyordu.

Nasıl sözdü bunlar, nasıl sevgimden şüphe duyuyordu? Badem'in itiraz sesine ve annemin dur kızım yapma demesine aldırmadan onu kucağıma aldım ve az evvel kaldırdığım koltuğa oturarak dizlerime oturtup bağrıma bastım.

"Anneler çocukları arasında ayrım yapmaz." dedim ciddiyetle. Ürkekti kucağımda, uzun zaman sonra ilk defa sarılmıyordu bana. Yüzünü kaldırıp yanağını kurularken burnuna burnumu sürttüm. "Çok seviyorum seni, ilk göz ağrımsın sen benim. Seni sevmeyeceğimizi nasıl düşünürsün?"

"Ama bebeğin olacak. Onu seveceksin." dedi çocuk aklıyla kıskanarak.

"Onu da seveceğim elbette ama seni de sevmekten vazgeçemeyeceğim."

"Onu sen doğuracaksın. Hilal'in annesi artık sevmiyor onu, hep ağlıyor, azarlıyor. Çünkü kardeşi geldi. Artık onu sevmiyor."

Parmaklarını avucuma aldım. "Hangi parmağını daha fazla seviyorsun?" diye sordum.

"Hepsini." dedi çocukça hazır cevaplılığıyla.

"Şunu keselim, işe yaramıyor." dedim başparmağını tutarak.

"O olmazsa kalemi nasıl tutarım, olmaz kesemeyiz." dedi dehşete kapılarak.

"O zaman şunu keselim." dedim işaret parmağını tutarak. "Olmaz anne, neden kesilsin ki parmağım?" dedi korkuyla.

"O zaman sen göster, hangisini sevmiyorsan ve hangisi işe yaramıyorsa onu keselim."

"Hepsini seviyorum, hepsi işe yarıyor." dedi elini avucumdan korkuyla çekip saklayarak.

" O zaman neden endişe ediyorsun Melek, kardeşin ve sen bir elin parmakları gibi olacaksınız. Biriniz olmadan diğeriniz yarım kalacak, eksik olacak. Sen başparmaksın, her şeyi sen yönetiyorsun, o da serçe parmak, senin desteğin olmadan hiçbir şeyi kavrayamaz."

"Yani beni sevmekten vazgeçmeyecek misin?"

"Hayır. Seni hep seveceğim." dedim elini göğsüme koyup atan kalbimi hissetmesini sağlayarak "Şuramda hep sana bir yer olacak ve burası hep senin annen olacak. Sen benim ilk göz ağrımsın, bebeğimsin. Seni hiçbir zaman değişmeyecek bir sevgiyle sahiplenip, herkesin kıskanacağı bir annelikle seveceğim." dediğimde boynuma sarılması bana derin bir nefes, aileme ise huzur verdi.

"Şimdi içinde kardeşim mi var?" dedi çekinikçe gözlerime bakarak.

"Var..." dedim gülümseyerek. "Ufacık bir şey o ve sana çok ihtiyacı olacak. Konuşmasını ve yürümesini bilmediği için, bazı ihtiyaçlarını biz karşılayacağız."

"Ben onu korurum." dedi kendinden emin bir büyüklükle.

"Sen çok iyi bir anne olacaksın." dedim gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ben yokken ona sen annelik edeceksin." dediğimde, daha çok heyecanlandı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, ikimiz de anneliği öğrenmeliyiz." dedim başımı sallayarak. "Biraz acemi anneleriz ama öğrenebiliriz."

Birden tepemizden bize sisli gözlerle bakan babaannesine bakıp "Babaanne, bize anneliği öğretir misin?" dedi saf yüreğiyle. "Biz ikimiz de çok iyi anne olmayı öğrenmek istiyoruz." dedi.

Yaşlı kadın bir an ne diyeceğini bilemedi, ona başımı sallayınca gülümsedi. Hoşgörülü olarak "Sanırım siz bana anne olmayı öğreteceksiniz." dediğinde Melek gevezeliğine, biz heyecanımıza kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Alıştık yeni heyecanımıza, Melek minik anne olmak için çoktan kolları sıvadı. Kocasından geriye kalan günlerini hâlâ bizimle doldurarak Badem, benim için hayatı kolaylaştırma çabasına girişti. Annem bastığım her yere dua okuyup üflüyordu. Baran ise ayrı bir adam olmuştu sürekli beni rahat ettirme derdinde ama ne boğuyor ne de üzerime fazla gelip canımı sıkıyordu. Sakindi, düşündüğümden daha sakin. Tabi bazı durumlar garip, sanki hamileliğimi öğrendiğim an değişen dengem, daha evvel bir kez dahi bulanmayan midem durmadan içimi dışına çıkarmaya başladı, kokulara olan hassasiyetim arttı, sürekli bir şeyler ister oldu canım ama yiyememe hastalığına da düştüm.

İş yapmam resmen ambargoya alındı. Ne zaman bir şeye uzansam "Sen bırak ben yaparım." diyen birisi çevremde hep var olmaya başlamıştı. Melek bile onları izleye izleye "Anne ben yaparım." havalarına girmişti. Merhametli kuzum, sabah ben kaldırmadan yerinden kalkıyor, kahvaltısını hiç şikâyet etmeden yapıp ödevlerinde sorun çıkarmıyordu. Beni üzecek her şeyden tembihlenmiş gibi uzak duruyor, başını bir an olsun sinemden ayırmadığı için gece hep yanımda uyuyakalıp babası tarafından yatağına taşınır oluyordu.

"Teyzenler gelecek..." dedi annem başörtüsünü yaparken. "Ben çıkıp bir şeyler alayım, sen de Badem'i haberdar et, müsaitse gelsin. İşi gücü görevde nasılsa." deyip feracesini takınca, Baran ayaklandı. "Sen nereye?" dedi kaşlarını çatarak.

"Seni götüreyim."

İki adımlık ver oğlum, sen karının yanında kal. Üstelik Melek gelecekmiş" dedi itiraz eden oğluna sert sert bakarken. "Ha, ocakta yemek var. On dakika sonra altını kapatın." dedi ve kapıyı kapatıp çıktı.

Baran elindeki kumandayı sehpaya atarak ayaklandı. Ona yan gözle baktığımda niyetini anlamıştım. "Uzak dur Baran, ocakta yemek, evde yakın bir kızımız var." dedim huysuzca. Elleri belimi sarıp sonra kulağımı yanağıma vurduğunda titredim.

"Ee ne olmuş?" Saçlarımı omzumun üzerinden alıp geriye atarak boynumu açığa çıkardı. "Ben sadece sarılacaktım, yoksa senin başka planların mı var?"

Tenime değen dudakları tüm dikkatimi dağıtırken "Saçmalama..." dedim ama kollarında yağ olup erimeye razı bedenimdi asıl saçmalayan. Güpegündüz olacak iş miydi bu?

"Sen gidip biraz dinlensene, akşama nöbetin yok mu senin?" dedim dirseğimle ittirerek.

"Ninni söylersen uyurum." dedi elleri göğüslerime uzanırken yaramazdı. Ben müdahale edemeden penyemin içine kaçmış ve istediğini elde etmişti. Gözlerim kapanarak geriye düşerken onun hoyrat okşamalarıyla başım dönüyordu. "Annem bir saate kadar ancak gelir." dedi dudakları kulağıma ulaşıp dişleri etimi kıstırırken.

"Ocakta yemek var."

"Ben kapatırım."

"Melek gelecek..."

"Kırk dakikası var."

"Baran işim var... Misafir gelecek."

"Kocan bugün nöbetçi..." dedi göğüslerimi daha sıkı kavrayıp beni kendine bastırıp ne kadar istediğini belli ederken. "Aklımda sen varken uyuyamam, uyuyamazsam hastalarıma saf saf bakarım. Uykusuz doktor iyi iş çıkarmaz. Keserim birinin damarını hapse girerim."

Okşamaları daha tehlikeli noktaya kaydığında, daha fala dayanamayarak döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Ocağın altını unutma." dedim dudaklarına sokulurken. Ufacık bir öpücük için uzanmıştım ama

ufacık kalmayacağını bilmek mutlu ediyordu. Tam kendimi kaptırmış ayaklarım yerden kesiliyordu ki çalan telefonla irkildik.

"Bırak çalsın." dedi dudakları yanaklarımdan boynuma kayarken.

"Önemli olabilir." dedim ama aldırmıyordu.

"Okuldan arayabilirler. Baran dur..." dedim arkamı dönüp dresuarın üzerindeki telefona uzandım. Ama o rahat durmadı, bırakmayacağı da belliydi.

"Alo." dedim dudakları boynuma dokunuyordu.

"Damla Hanım'la mı görüşüyorum?" dedi karşıdaki kişi.

"Evet benim, kim aramıştı?" dediğimde kocamın iç çamaşırımı çekiştiren ellerini ittiriyor ona kaşlarımı çatarak bakarken uyarıyordum.

"Ben Güntay Avukatlıktan Avukat Turhan, müsaitseniz sizinle bir konu hakkında görüşecektim."

"Buyurun dinliyorum." dediğimde Baran da ciddileşti, "Avukatmış." dedim kocamı kısık sesle bilgilendirerek. Avukatlık ne işim olurdu benim?

"Bir miras işi vardı."

"Ne mirası?" dedim şaşırarak. Bana kim miras bırakırdı ki? Sanırım bir hata olmalıydı?

"Size kalan bir miras için aramıştık, teslim almanız için hukuki işlemler başlatıldı. Siz de isterseniz imzalamanız gereken belgeler için görüşmemiz gerekecek."

"Anlayamadım beyefendi, bana kim miras bırakır ki?"

"Eski eşiniz Sait Bey'in annesi Nesrin Hanım size bir ev bıraktı."

"Anlamadım." dedim elimde telefon donup kalırken. Nefes alamadım bir an. Nesrin anne mi? Sait adını duymaksa adeta felç etmişti beni.

"Sait Bey'in vefatından sonra ev annesine kalmıştı ve o da ölüm halinde bunun size devre..."

Duymuyordum, adamın söylediklerinin hiçbirini duymuyordum. Nefes alamıyor, konuşamıyordum, göğsüme bir ateş ve kaya oturmuştu. kıpırdayamıyordum da. Baran'ın endişeyle telefona uzanmasını, benim

inatla vermeyerek kısık ve kekeleyen sesimle titreye titreye soruşumu algılayamıyordum bile.

"A...an...anlamadım..."

"Nesrin Hanım..."

"Sa... Sait..." dedim soluksuz halde. Baran birden durdu ve kasılıp kaldı benim gibi.

"Evet Sait Bey'in vefatından sonra..."

Yutkunsam konuşacaktım. Beynim patlayacak gibi olurken "Sait... Öldü mü?" diyebildim sadece.

"Evet üç yıldan fazla bir zaman oluyor..."

Sırtıma bir gülle vurdu, belim ortadan ikiye ayrıldı, ikiye büküldüm. "Boşanma kararınızdan sonra gerçekleştiğinde çok üzülmüştük. Ben avukatıydım hatırlamadınız mı?"

Ve telefon elimden kayıp düşerken içi boşalan beynimde sadece tek bir ses dönüyordu. "Sait Bey'in vefatından sonra... Sait öldü... Sait öldü. 3 yıldan fazla oluyor..."

Başımı kaldırmak istedim olmadı, bir yere tutunmak istedim olmadı. Son hatırladığım bacaklarımın gücü çekilirken Baran'ın endişeyle adımı haykırarak beni kollarına almasıydı. Korkuyla koyulan gözlerine bakarken sesler azaldı, titreyen bedenim üşümeye başladı ve tüm zerremi bir karıncalanma hissi alarak uyuşturdu. Karanlık kundak gibi sararken bedenimi, zihnimde hâlâ aynı sözler tekrar ediyordu.

"Sait öldü..."

Final-1

Alışkanlıklarından vazgeçen bir tiryakinin tedavi olması gibiydi buraya kaçışım; biraz umut biraz sahtelik kokuyordu. Sahibi olmadığım ama sanki benimmiş gibi sahiplendiğim bir hayatın umuduydu çabalayışlarım. Oysa ellerim kirli, yüreğim yarım, umutlarım sahtekârdı. Hiç dürüst olmadım kendime... Hiç dürüst olmadım beni sevene... Kandırdım ikimizi de yalan bir geleceğe. Sonra kandım, kandırdığım kişi gibi mutluluk oyununun gerçek olması dileğine.

Oysa zamansız giden yârin vefasızlığını soyunup gelmiştim yarınlarıma, yüreğim başlamadan biten bir aşkın enkazıydı. Hafriyatı atılmamış bir arazinin üzerine atmıştım temelleri, öyle çürük, öyle şekilsiz ve belirsiz... Artçı şoklara dayanıklı, depremlerle yerle bir olacak kadar çürüktü içim.

Bu yüzden hüzün kokuyordu sahibini reddeden ellerim, küskün, yalancı ve çekingen.

İçimde dehşet bir ürpertti, canımda dinmeyecek bir sızı başlamıştı. Bir sokak çocuğu nasıl korkarsa gecenin karanlığından, nasıl üşürse yalnızlık vere basan ayakları ve nasıl titrerse sahipsizlikten kavrulan yüreği, işte ben de şimdi öyle korkuyordum.

Eskiden olsa eteğime yapışıp kandırırdı umut diye çırpınan içimdeki çocuk, kanardım belki de yeniden... Kırılırken kolum kanadım yeniden, ağlamamak için yutkunan boğazım yanmazdı bu kadar derinden.

İçimde kaybolmuşum yine. Gel çıkar beni bu ızbe sokakları andıran benliğimden. Aldığım haber öldürdü diri umutlarımı, tavanı çöktü ömrümün, eziliyorum yarının altında.

Bir geçmiş gibiydi üstümden ya da gülerken anîden çarpan bir arabanın şaşkınlığını yaşamış kadar panik içindeydi benliğim.

Gözlerimi açtığımda her şeyin bir kâbus olmasını diledim. Yatağın başında duran ve garip bir biçimde yüzüme bakan ama görmeyen adama, anlamsız bir şaşkınlıkla baktım. "Hayır" demesini, "Ölmedi" demesini bekledim. Yemin ederim ben bu acıya hazır değildim... Bir değil bin ömür geçse yine de bu acıyı kabullenemeyecektim. Vazgeçtiğimi sandığım, geçmiş gibi davrandığım ne kadar anı varsa aktı zihnime, yalanlarım mıh olup battı tenime.

**Bazı yazılar kara yazılıyormuş*
Bazı yazılar hiç okunmuyormuş
Bazı sevdalarsa yarım kaldığı için
O sevdalılar o hatırada hep genç durduğu için
ölümsüzmüş meğer
Gidende değil kalanda yaşadığı için
Ne yağan kar, ne bitmeyen yağmur
Hiçbiri söndürmüyormuş bazı kederleri
Sonra, üzüntü de soluyormuş gençlik gibi
O yokluğa da alışıyormuş insan
Soğukta kalmış bir can gibi

* Anonim

Örtüyormuş üzerini her hatıranın
Onca yeni yaranın içinde kaybolmasın diye
bi'nişan bırakıyormuş üzerine
Unuturum diye değil, kaybolmasın diye
Bi ağaç, bi menekşe
Kimsenin bilmediği bi'şarkı, bi'şiir
Duyulmayan bi'fısıltı ve bi'dud helikte
Benden uzakta mutluysa
Olduğu yerde sağ olsun yeter diye

"İyi misin?" diye sordu Baran endişe içinde

"Te... telefon." dedim sanki kâbus olduğunu kanıtlaması gerekiyor muş gibi. Sadece telefon geliyordu aklıma ve kâbus içinde gördüklerim

"Bayıldın..." dedi Baran dikkatle yüzüme bakarken. Rengi sol muş sert yüzündeki kaşları çatık, duruşunda bir bükülüklük vardı, eğ retiydi ona saklılık.

Yataktan fırlayarak "Telefonum nerede?" diye sordum aldırmaya rak. Canımı yere düşürmüş de ölmemek için çırpınan kuş gibi çare sizdi arayışlarım.

Baran önüme geçerek yolumu keserken, "Damla, dinlenmelisin be bek..." diye uyardı terslenerek.

"Telefonum nerede?" diye bağırdım, aldırmadı. Yanaklarımdan fı rar eden yaşlar görüş alanımı zorlarken, birçınlaşarak "Lanet telefo numu istiyorum" dediğimde uzandı ve o anda ne yaptığımı idrak ede meyerek "Dokunma..." diye haykırdım.

Ellerini dokunmasından korkarak kaldırmış, yumruğu yiğirmiş mecnup gibi kendi etrafımda dolanmaya başlamıştım. Ama dinlemedi Baran. Aldırmaması üzerine korunma içgüdüsüyle onu itirerek "Do kunma bana, dokunma, " diye haykırmaya devam ettim

Artık sabrı tükenmiş Baran donup kaldı ama ne canımı yaka cak bir hamle ne de ürz söyledi, öylece baktı. Kıyafetleri savurdum,

komodinleri kurcaladım ama telefonumu bulamadım. Bulamadıkça hırçınlaştım, öfkelendim ve daha fazla ağladım.

"Tamam sakin ol." dedi sanki kendi sakinmiş gibi.

"Onu aldattım." dedim yanaklarımdan yaşlar süzülürken. İçimdeki pişmanlık, vicdan ve azap öyle büyüktü ki beni yakıp kül etmesi an meselesiydi.

"O ölürken ben onu aldattım. Ona kızarken intikam alırcasına vefasızlık ettim."

"Damla kendine yükleniyorsun, bilmiyordun." dedi Baran acıyan sesiyle. Ben dolaştıkça o da çaresizce etrafımda dolanıyordu.

Elimi saçlarıma daldırdım. "Bilmeliydim." dedim vefasız yüreğime yüklenerek. "Ben onun karısıydım, herkesten iyi tanıyanıydım. Bir bakışından anlardım onu, tek bir sözünden anlardım çektiği duyguyu."

Çaresizce hıçkırıp ağlayarak odayı turluyordum. "Gözleri... Son zamanda gözleri hep kederliydi, sandım ki benden sıkıldı. Aptalım ben, aptal gururum ve kadınlık yanım. Oysa acısını hissetmeliydim daha evvel de hastalanmıştı. Daha evvel de görmüştük bu zamanları Allah'ım ben ne yaptım? Tavır yaptım. Küstüm. Suçladım. En sonunda terk ettim. Tek bıraktım, onu karanlığın içinde tek bıraktım. Savunmasız, muhtaç ve üzgün..." Vicdan azabı ne derin bir karanlıktı, yutuyordu çarelerimi.

"Damla bak bebek için..."

"Lanet olasıca bebek umurumda değil." diye bağırdım içim yanarak. Gözlerimdeki yaşlar artık görüş alanımı tamamen kapatmıştı.

Baran yanındaki şifonyere koluyla vurdu ve beni yerimden sıçratırken her şey yere saçılıp, kırılıp dökülerek dağıldı ve öylece bakakaldım ona. Elindeki resim çerçevesini aynaya fırlatarak şangırtılar arasında tuz buz edip yere saçarken, içindeki acıdan sebep hırlıyordu. Ellerimi kulaklarıma kapatıp, iki dizimin üstünde yere çöküp sallanarak ağlamaya başladım. Etrafımda pırlanta gibi parlayan ayna parçaları, dağıttığım kıyafetlerden bir dağ vardı.

İlk defa zıvanadan çıkan Baran bocaladı, ne diyeceğini nasıl tepki vereceğini şaşırmış halde dişlerini sıkarak hırladı, ama korkmuyordu.

o öfkeyle sesli soludukça, ben daha sesli ağlıyordum. Sonra yere çöken bedenini göremeden, kalın kolları sardı bedenimi, öyle titriyordum ki beni durdurması için sımsıkı sarılması gerekliydi. Sineme vura vura sallanırken içimdeki acıyı hiçbir yumruğun çıkarmayacağını biliyordum.

"Şitttt..." dedi çenesini başıma yaslayıp beni sinesine daha da çekip sabit tutmaya çalışarak. Artık kollarım kollarının kıskacına sıkışmış kıpırdamıyordu.

"Her şey geçecek."

"Ardımda nasıl harabeler bıraktığımı bilmeden, canını yalnız tükettiğini bilmeden geldim. Onu terk ettim, bana en çok ihtiyacı olduğu anda terk ettim. İnançlarını yıkarak, yüreğini yakarak, kendinden başka bir adamın sahibi olduğu bir kadını düşündürerek acı çektirdim. Vefasızım ben. Bencil ve vicdansız... Oysa başkasının bakmasına bile dayanamazdı, ben ona başka bir adamın tenine değen mazimle eziyet ettim."

"Bilmiyordun."

"Bilmeliydim. Anlamalıydım. Bir şeylerin ters olduğunu, bir şeylerin ona uymadığını anlamalıydım. Yalan söylerken seğiren dudaklarını, suç işlediğinde kaçırdığı gözlerini fark etmeliydim."

"Bunu kafasına takmışsa onu vazgeçiremezdin."

"Ben onun her şeyiydim." derken kırgındım, kırılgandım, faysız bir deprem gibi riçhterin şiddetine kafa tutmaktaydım.

Ben içimdekileri pişmanlıkla akıtırken, kendimden geçerek vefasızlığıma yandım. Ben kendimden bile sakladıklarımı dökerken ona, bana sarılan adamın yüzünden akan yaşlar tenimi yıkıyordu. "Ben vefasız çıktım. Böyle değildi sözümüz oysa cana can katacaktık. Ölürken elimi tutacaksın, gözlerine bakacağım derdi, inandım. Öyle bir teslimiyetti ki bu, hiç yalan söylemeyecek sandım. Canı yanarken elini tutamadım, acısını dindiremedim. Ölmeden göremedim."

"Şişttt..." dedi Baran. Bir an durmadan beni sakinleştirmek için sımsıkı sarılıp kısa ama tatmin eden kelimeler mırıldandı. Kendi acısını yok sayıp merhem olma çaresizliğine yenildi. Fayda etmiyordu hiçbir sözü içimdeki yangını söndürmeye, kör olmuş gözlerim, bencilleşmişti dilim.

Saatlerce durmadan konuşarak ağladım kollarında ve sonra... Sonra derin bir karanlığa saldığımı anlamayacak kadar yorgun ve acılar içinde kaldım. Uyku belki de en güzel ilaçtı, belki de en büyük kaçış, en büyük inkârdı gerçeği. Sığındım kadifeden karanlıkların inkârına, sığındım vicdanımın sustuğu benlik kaybına...

Gece ter su içinde bölünen uykularımı bir iğne içinden sızan sıvı bitirdi. Bir daha uyanmadım. Gün yüzüme vurduğunda, daha sakin ama daha düşünceli bir kadındım. Baran'ın bunca zaman bana anlatmaya çalıştığını, kendimi bulduğumda anladım. Yalanlarımdan, sakladıklarımdan sıyrıldığımda anladım. Herkesin mutlu olmak için başka bir yolu varmış, insan terk edilince değil, umudu bitince ölürmüş, yıkılırmış, içimde sakladığım kendimi bulduğumda anladım.

Bir tek yaşanarak öğrenilirmiş hayat, nasihatle, ya da okuyarak değil... Acının bu kadar derinde saklandığını, gün yüzüne çıktığında insanı öldürdüğünü, sabrının nereden geldiğini, bana neden bu kadar büyük vefakârlık ettiğini, acısını bana anlattığını, anladım.

Acı doruğa ulaştığında gözyaşı gelmezmiş gözlerden, bu sabah boş boş pencereye bakıp tek damla gözyaşı dökemediğimde anladım.

Ben ilk defa gerçekten seven adamların şefkatini, yüreklerini elime koyduklarını hissettiğim an anladım. Birisi ömrünü, diğeri yarım bir yüreğin vefasını sırtlanmıştı. Ben, ne kadar şanslı olduğumu, iki sevdiğimi aynı gün kaybettiğimde anladım.

Seven bir adamın zulmünü diğer seven şefkatle sardığında, ben ilk defa hangi yoldan gideceğimi şaşırdım.

Kalktım, hiçbir şey olmamış gibi vedalaştım ailemle. Kızımın saçlarını taradım, annemin ellerini öpüp helalliğini aldım. Daha mantıklı ama gergin bir hava evi ve bizi kuşatmıştı.

Baran ilk tanıdığım günkü gibi otoriter ve uzaktı. Konuşmadan anlaştığım ender anlardı. Melek'in "Çok kalma anne, sık sık ara." diyen sesini yanıtsız bırakmaktı acı, annemin nemli gözlerle bakıp "Bu gidişin dönüşü olsun." Kızım derken titreyen sesine teselli süremektı acı, yıllar sonra kavuştuğum kardeşime sarılıp "Geleceğini biliyorum." dediğinde "Döneceğim." diyememekti acı...

O yüzden ağır ağır topladım valizimi, tüm mantık kırıntılarını yanıma alarak, içimdeki acıyı boşluğa savurarak, yamalarla geldiğim evden çırılçıplak bir ruhla kaçarak çıktım.

Valizimin araca yüklenmesini, kızımın aynadan el sallayan yürünü gördüğüm an oturdu içime kocaman bir taş, ancak cevaplar bulunmadan dönmeyecektim bu sefer yolumdan. Bencil olmayacaktım artık kimseye, acıysa acı, mutluluksa mutluluk, artık herkes hakkına düşen payı alacaktı gelecekten.

Kalabalığı yararak giderken sona, yanımda sessizce sürüklediğim adamın acısı şu vakit bir yabancıydı bana.

Özür dilemek değil, "Affet beni" diye haykırmak isterken, pişman olacağım bir umuda daha dilimi kenetledim, dudaklarımı kapadım. Ve gururdan bir kaftan giyinirken geleceğe, ***sevgi dolu yüreklerin gururu olmazmış,*** dedirten adamın sesiyle bir kez daha yaralandım.

"Gitme..." dedi titreyerek içime saplanan sesi.

Biliyorum yüreği el verse zorlardı beni, kilitlerdi kapılar ardına saklar salmazdı ama o kadar çok seviyordu ki, kırmamak, üzmemek ve bir mecburiyete köle etmemek adına özgürlüğümü elime veriyordu. Aramızda avaz avaz bir suskunluk, sol yanımda kocaman bir boşluk...

İçimde patlayan volkanlar hıçkırık olup batarken dilime, gözüme dolan yaşları akıtmamak için kirpiklerime yükleniyordum.

Titreyen dudaklarımı hareket ettirebilseydim neler söyleyecektim ama beceremedim. Bir kuru özre sığdıramadığım tüm sözlerimi cebime koydum, keşkelerimi ve belkilerimi yanına katarak ilerledim.

Hissettim acının izlerini ama...

İki kapıdan aynı anda girilmezdi.

Bir kalpte iki aşka yer olamazdı, bunu artık biliyorum. Birisine veda etmeliydim, vakit birisini uğurlama vaktiydi. Ona geldiğimde yarımdım, hayatında kaldığım vakitte yarımdım. O yüzden ilk adımı atmak için, tamamlanmaya çabalamalıydım, diğer yarımı bulmalıydım bunun için de önce terk etmeli ve hangisine kavuşulacaksa ona yönelmeliydim.

Araf'ta, kalmamalıydım. Ama hâlâ Araf'tayım.

"Özür dilerim."

Telafi etmeyecekti biliyordum ondan aldıklarımı bu kuru özür ama elimden başka bir şey gelmiyordu işte.

Dokunsa düşecek kadar güçsüzdüm, konuşsa küsecek kadar kırılgan ama biliyorum onun da konuşacakları vardı, içini döküp anlatacakları, isyanları, acıları ve korkuları lakin o benim kadar güçsüz değildi. Ya da öyle güçsüzdü ki, bir kere düşerse kalkamamaktan korktuğundan ağzını açıp tek kelime çıkaramadı.

Uzandı yutkunurken, boğazında kasılarak ağır ağır hareket eden âdemelması nasıl kendini sıktığını ele veriyordu. Boynundaki derisi gerilmiş, şah damarı morararak şişmişti. Uzandı tereddütle. İlk defa tereddüt edişinin korkusunu iliklerime kadar hissediyordum. Beni hayatla tanıştıran muzip dudakları acıyla titriyor, hüznün yakışmayacağı güzel gözleri doluyordu. Öyle sıkıyordu ki çenesini, sanki benim dişlerim kırılacakmış gibi canım yanıyordu.

Eline bakakaldım. Cesaretim yoktu ve yüzüm utancımdan kalkmıyordu. Onu bir yalanı yaşamaya nasıl mahkûm ederdim? Eline dokundum. Bir an çekip kendine sinesine saracak sandım. Biliyorum yapsa dayanamazdım, tüm dirayetimi kaybeder, ikimizi de mutsuzluğa köle ederdim.

Son defa gözlerine baktığım an titreyen dudakları heyecanla ve sevinçle bükülürken, parmaklarım kayarak koptu buz kesen elinden. İçine korkular ekerek sıcaklığımız sıyrılırken sevgiden, avucunda alyansımın soğuk metali kaldı.

"Dönmezsem eğer..."

Bunca zaman bana anlatmaya çalıştığını, tek bir bakışıyla anladım. Ve ne demek istediğimi, ne anlatmak istediğimi, konuşmadan anladı yine. Yanağıma damlalar sıralanırken vefasızlığım içimi yaktı ama en az o da benim kadar iyi biliyordu ki, bir yürekte iki kalbe, bir yatakta iki adama yer olmayacaktı.

Birisini terk etmem gerekiyordu, olur da Sait'i seçersem umut edemezdim, olur da pişman olur geri dönersem yeni bir başlangıca ihtiyacımız olacaktı, bunu belirtmeliydim. Tabi kader ne yazardı bilinmez, dönüp de bulamamak, bulup da görememek vardı.

Bu yüzden helalliklerimi yanıma, vicdan muhasebemi omuzlarıma yüklendim. Başını dikleştirdi, dişlerini gıcırdattı. Ben sustum, devam edemedim, o da kal demedi bu raddeden sonra.

Yanağından damlayan yaşa bakmaya cesaretim yoktu, durup o yaşı silmeye yetecek kadar cesur değildim. Ayaklarım gitmek istemezken zorla çevirdim, sanki bileklerimde dikenden bir pranga, ellerimde ona bağlı kelepçe vardı.

Gidemiyordum. Ama gitmek zorundaydım...

Ve gittim...

18. BÖLÜM

Benden uzak dur yürek.
Heybemde acıdan,
kırgınlıktan başka yüküm kalmadı.

Bazen ne kadar aciz kalıyor insan, tutup engellemek varken basiretsiz oluyor azaları. *'Gitme, kal'* demek varken lâl kesiliyor yeniden dili.

Uzaklaşıyor insan kendinden, yapmam dediğini yapıyor, değişiyor fıtratı yeniden.

Mantık sıfırlaşıyor, mazi siliniyor, hükümsüz sorgular yerini çaresiz cevaplara bırakıyor aniden. Oysa içindeki bir zaman kopan fırtınaları dindirmiş sanırken, sevdiğim sevmediğim her şey yabancılaşıyor şimdi aniden.

Havalanmayı yeniden öğrenen kanatlarım uçuşurken yanıyor aniden.

Sarı hüzünler dökülürken gönüldeki cennet bahçeme, içimdeki kelebekler bir bir ölüyor. Yine kışa kesiyor gelecek, *'Suçlama Eylül'ü '*

der gibi birileri uzaktan bir Eylül akşamı yaklaştığını eyliyor, yine boş ay lukla yaklaşıyorum.

O'ya tek cevap bekliyordu benden. Bir tek cevap artık. Yüreğimde çağlayan volkan kabarırken, tüm benliğim isyan eder hale kalırederken, sustum.

Ne kadar susulacaksa o kadar sustum! Bir kurşun gibi cümlelerim vardı artık, ne de umut verecek sözcüklerim. İçim yanıyor da, kalbim mi yanıyor da susturdum. Gözlerim çığlık atarken, elini uzatmış bekleyişiyle yalvarırken de sustum. Uzanmasına tahammülüm kalmıyordu bu da bir kabadan sonra. suçluydum, günahkâr ve pişman.

Kırıldım.

Kırıldım ve buna alışık olmama rağmen bu sefer parçalarımı bir araya toparlayamayacak kadar dağıldım.

Bugün ise soğuk bir İstanbul sabahının sisli bir gününe yüz attım. İçimdeki ayazı ısıtacak bir sıcak yoktu sanki... O yüzden bedenimi ısıtacak güneş de terk etmiş gibiydi şehrimi.

Bacakları tüm gün iş yapmaktan ağrıyan fabrika işçisi gibiydi yolculuyuşumdeki sarsaklık. Annemlerden habersiz gelmiştim, umutlarımın, heveslerimi, emeklerimi katarak aldığımız evimizin bahçesinde dururken, gidişimdeki çaresizlik geldi gözlerimin önüne. Son konuşmamız, son çaresiz çırpınışlarımız... Şimdi ben kimden öğrenecektim onca dair anıları, kime soracaktım geçmişin hesabını? Nesrin annem de yoktu artık, bana bir Sait anlatacak kimse kalmamıştı çevremde.

Kapının girişinde bekleyen avukatın güne yorgun başlayan bakışlarıyla karşılaştığımda yüzüme vuran hissizliği, kâğıtları imzalarken sessizce duruşumu ve beklediği cevapları sessiz bırakışımı çok sonra düşünsem bile anımsamayacaktım.

Parmaklarımın arasına bıraktığı anahtarla dikilirken geçmişin kapısında, bu sefer gittiğim gibi gururlu, gittiğim kadar temiz olmayan yüzümle saatlerce olduğum yerde dikildim kaldım.

Ağır ağır çıktım merdivenleri, peşimden sürüklenen valizim değildi beni yere çeken, attığım her adımın ağırlaşmasıydı beceriksiz adımlarıma sebep.

Oysa kadınlarına sımsıkı sarılıp yüzlerinde bitmeyen bir neşeyle çıkmasını ben bu merdivenleri, tüm umutlarımızla her bir köşesini ele edişimiz evin merdivenleri bu erler beni tüketmişti.

Anahtarın metalik sesiyle irkilten içimi, ağır çelik kapının usulca aralığında yüreğime ektiği acıyı kimseye tarif edemezdim.

İlk adımla durdu sanki dünya, ev hâlâ seni kokuyormuş gibi oysa Ciğerlerimi acıtan hava değil sensizlikti. Ne vakit seni düşünsem, giriş sunda bir hareketlenme, çaresiz bir umut yeşerirdi. Kanatları yıpranmış yaralı bir serçe havalanırdı gözümden.

Gözlerimi kapadım. Allah'ım bu acıyı kaldıramayacaktım. Sanki birden salonundan ya da mutfaktan çıkıp gülen gözleriyle bana bakacak bir adamın hayaliyle yetinemeyecektim. Evin ağır havasızlığı, camla rın sımsıkı kapanmış perdeleri değildi beni bunaltan.

Onsuzluktu, benim canımı acıtan.

Toza kesmiş perdeler aralandı, gün ışığı tuzu dondurucesine ışıklarıyla evi kuşattı.

Hiçbir şeye dokunmamışsın, sehpaya bıraktığım dergi, koltukta unuttuğum kitabım, hepsi olduğu gibi yerli yerindeydi. Ben senden gi derken, sen ardında beni yaşatmışsın. Komodinde mutlu anılardan kalan bir çift fotoğraf, sarılmışım sana, gülüyoruz mutluluğumuzu dosta düşmana göstermek istercesine. Dokunmaya korkuyorum, bir resme dokunduğumda hissedemeyeceğim sıcaklığını aramaya ürküyorum.

Bakma yüzüme öyle,.. Anla, tanı beni, bende bir bensizlik sen den kalan...

Alazlanmış düşlerimi kavuran yokluğun, firara kurulmuş bir genç lik ateşi yanmıyor sinemde, artık geride eski bir ben kalmamış...

Ne vakit seni ansam, yüreğimde hasret türküleri, kulakları sağır eden bir suskunluktu çınlayan. Sanki artık benim değildi bu evde olan lar, sanki misafir gelmiştim ve gidecektim kısa bir zamanın ardından.

Yabancılaştım her bir modelini ilmek ilmek dokuduğum dantel lere, yabancılaştım her bir parçasını ellerimle yerleştirdiğim eşyalara, yabancılaştım tozdan, havasızlıktan soluk aldırmayan ağır maziye.

Mutfağı toparladığım gibi bırakmışsın, bulaşık makinesinde duruyor hâlâ yıkanan kap kacak, yatak odasında ağır bir dram. Sanırım tek kullandığın yer olmuş yatak, üzerinde unutulmuş benden sana kalmış eski bir yazma...

Komodinin üzerinde duruyor bıraktığın zarf, toz ve örümcek ağı kaplanmış üstü. Biliyordun, gidişinin, terk edişinin hesabını vermek zorunda oluşunu... biliyordun, öyle değil mi sana hesap sormaya döneceğimi? Bana söyleyecek iki çift sözün kalmalıydı. İnce ince dokuduğun hayatıma verilecek bir cevap, bir vicdan borcu ve bencilliğine yapılacak bir açıklama olmalıydı. Tüm acılarımızı bir zarfa sığdırmayı mı amaçladın?

Ama okuyamadım, parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim, zarfın içine dokunamadım. Çöktüm kaldım olduğum yere, toza bulaşmıştı sanki ömrüm, ölü toprağı atılmış gibiydi üstüme, öyle güçsüz ve boştu ki içim.

Uzandım, son gecemizi, gözlerimi kırpmadan sızmış yüzünü izlediğim yatağımıza, bu sefer sensiz uzandım. Hâlâ sen kokuyor sandım, hâlâ elimi attığımda dokunacağım kadar yakınsın sandım ama olmadı. Saatlerce baktım boş duvara, güneş çekip gidene kadar, gece üstümü bir pelerin gibi örtene kadar ve sabah güneşi yeniden doğana kadar bir şizofren gibi tek bir noktaya kilitlenen gözlerimi ayıramadım, benliğimi toparlayamadım.

Ta ki, telefonun sesiyle irkilene kadar...

"Günaydın anne, biliyor musun ben kendim uyandım. Babaannemi uyandırmadım." diyordu kızımın tatlı dili, süpürüp atıyordu sanki ölü toprağını üzerimden.

"Aferin sana..." dedim ama sesim benim gibi ona da yabancıydı.

"Babam kahvaltı hazırlıyor..." dedi Melek üzgünce. "Ne zaman geleceksin anne, çok kalmayacaksın değil mi?"

Sustum, ne diyeceğimi bilmeyerek sustum. "Anne, babam çağırıyor, aradığımı görürse kızar." dedi panikle, belli ki gizlice aramıştı.

"Seni seviyorum." dedim kısık bir sesle.

"Seni seviyorum." dedi ve panikle kapatıp gitti, beni çıkardığı ölüm kuyusunun önünde terk etti.

Kahvaltı yapmalıydım, bir bardak su içmeliydim en azından, dilim damağım kurumuş, dudaklarım çatlamıştı konuşmamaktan. Yapamadım.

Mezarlığın yolunu tuttuğumda, gözlerim şiş bedenim yorgundu.

Mezar bekçisinin gösterdiği mezar taşına uzun uzun, uzaktan baktım. Sahipsiz kalmış bir ev gibiydi...

"Kimsesi yoktur, anneciği gelirdi sık sık, onu da birkaç ay evvel defnettiler yanına." dedi yaşlı adam. Kimsesi benken ve ben onu terk etmişken, kim anardı adını. Nesrin annemin toprağında henüz yeşeren çimler vardı. Oğlunun sahipsiz kalmasının sebebini yüze vurur gibiydi.

Sanki suçlu gibi, sanki vicdansızlığıma bir kulp bulamıyor gibiydi duruşumdaki eğretilik. Dokunamıyordum mezar taşına... İlk gün sadece baktım, uzaktan uzun uzun baktım, selam veremedim, konuşamadım da. Bir sonraki gün de baktım, uzaktan izledim soğuk mezar taşını. İnandırmak için kendimi, her harfini, ölüm tarihini beynime kazıdım. Düğün günümden bir gün sonrasını gösteriyordu tarih... Vicdan azabıma bir çentik daha attım.

Her sabaha kızımın özlem kokan sesiyle, Badem'in nasıl diyen merakıyla, annemin duasıyla uyanıp, kendimi buraya attım.

Sanki değişiyordu her gelişimdeki zaman... Ve bir hafta sonra ancak kendimde yaklaşacak cesareti buldum ve ürkerek yaklaştım. Sanki mevsimlik tarım işçisi gibi ciddiyetle temizledim toprağındaki köklenmiş otları, kurumuş toprağını şefkatle suladım. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, ya da ne konuşmam gerektiğini de, öylece durdum ve baktım.

"İlk duyduğumda hissettiğim acının tarifi yok. Bu kadar bencil olabileceğini düşünemedim." diye başladım sözlerime. "Bu kadar zalim... Beni senden koparmana mana veremedim üstelik. Oysa ben bilmeden çaresizliğime sarınmıştım. Kırıldım... Sadece kırıldım, kırıldıkça gururumdan kundaklara sarıldım. Sandın ki uzaklaştırırsan unutacağım seni, sandın ki içimdeki aşk o kadar ufak ki, bırakırsan bitecek. Tanıyamadın içimde sakladığın beni... Uzaklaştırırsan, yeniden aşkı tadacak yüreğim diye umdun, yanıldın... Bir kere âşık olur insan, bin kere sever, bir kere gençlik aşkıyla yanar... Artık başımda kavak yelleri esmiyor, yetmişini tamamlamış nine gibi ruhum.

Oysa ben hiç gitmedim, gidemedim yüreğinden. Nefret yalanlarına sığınıp, sen gönderdin beni suskunluğunla geleceğinden. Çok gördün seninle geçirilecek kısa zamanların uzun mazisini. Bitmeyen bir vicdan muhasebesine ekledin hayallerimin en güzel seyrini. Oysa bağıra çağıra geldi ölüm aramıza. Kör müydüm, nasıl kaldıramadım gözlerindeki sahte perdeyi? Fark etmedim acının gözlerine vuruşunun o bambaşka halini, uzaklaştıkça unuturum sandığın safsataları idrak edemedim. Oysa en uzak şehirde bile yüzüme vuruyordu soluklarının yeli, geceleri hayallerimi süslüyordu gelişlerin, ellerinin sıcaklığı hiçbir zaman unutulmayacak bir benliği emanet etmişti.

Hayal etmekten hiç vazgeçmedim amansız karşıma çıkışlarının geleceği zamanları... Ben sana uyumaktan hiç vazgeçmedim. Ve asla vazgeçmedim senden gelecek tek bir haberden. Belki de bu yüzdendi... Belki de bu yüzden ona bu kadar kopmamacasına bağlanamamalarım, kendimi tam anlamıyla verememelerim. Meğer gitmeye dünden razı bir gelecek emanet etmişim, kalıcı değil misafir olmuşum bedeninde... Ben kendimi tam teslimiyetle verememişim ona ve hâlâ sana sadık kalmış umutlarım.

Ben hiç gitmedim senden Sait ve sen bu yüzden sakladın ***'kal'*** demelerini benden.

Oysa biliyordun yanında kalsaydım, her şeyden vazgeçebilirdim, gelecekten, dünden, bugünden... O yüzden sen kopardın kendini benden ama ben hiç gidemedim senden.

Alışırım sandın. Belki de haklıydın... Birine tutunmam gerekirdi yaşamak için, senden başka bir kişiyle sevişmem gerekirdi yaşama sebep aramak için. Bencilce geldi başlarda yaptıkların, çok kızdım, çok sitem ettim ama düşündüm. Günlerdir düşünüyorum da. *Ben olsaydım* dedim, *ben olsaydım*. Çeliştim kendimle ilk defa. *'Kalırdım yanında'* dedi bir yanım, *'kalırdım ve son nefesinden mahrum etmezdim kendimi'* ama diğer yanım, seven yanım kıyamazdı acı çekmene... *'giderdin'* dedi. *'Giderdin üzmezdin onu, mutlu olması için bir şans verirdin.'*

Düşündükçe öğrendim fedakârlığının ağırlığını, düşündükçe anladım başka ömürlere tutundukça yaşayan insansı yanımızı... Acılar paylaşıldıkça azalıyormuş, mutluluklar paylaşıldıkça çoğalıyormuş.

Öğrendim ki, kıskanır, özler, bazen yalandan güler, bazen gerçekten kahkahalarla süslersin ömrünü ve o yaşadıkça, sen yaşlanırsın... Zaman geçer, unutmazsın ama hafifler içindeki yaranın sızısı, kapanmaya başlar dünya meşguliyetiyle karanlık boşluğun...

Biliyorum, şimdi de ben bencilim. *Ama* diyorum, Baran olmasaydı, düşerdim. Yaşama sebebim kızım olmasaydı küserdim. Anne duasını almasaydım, kardeş sevgisini tatmasaydım ben kendimden çabucak geçerdim.

Tek başına korkaktır insan, bunu bana o öğretti. Kötürümken yürümek için bir baston olması gerektiğini, âmâyken düşmemek için bir elden tutmanın faydasını... Yaşamak için yanında buna değecek birisinin olmasını o öğretti.

Biz iki yarımdan bir tam olma çabasında keşfettik birbirimizi, onun zayıflıklarını kendime kalkan yaparak geçiştirdim sol yanımdaki ağrıların gelgitlerini... Sevdikçe çoğalmayı, çoğaldıkça yaşama tutunmayı, her anı defalarca yaşamayı ve sıkılmadan tekrarlamayı öğretti Baran...

Bazen seviştiğin maziden bir ruh olur. Başka bir adamın kollarında, geçmişindeki adama dokunduğunu düşlersin, dokunduğun başkadır aslında, istediğin başka biri, ikiyüzlülük ettiğini kendinden bile gizlersin. Hem kendine, hem ona ihanet etmeye bir süre devam edersin, sonra değişir değişmeyecek ne varsa, dokunduğun da hissettiğin de, istediğin de sadece o olur.

Biz yarım zamanların kırıntılarını topladık. Yalnızlık paylaşılır... Ben acıları da, sevinçleri de paylaşmayı, onunla öğrendim."

O günden sonra evim gibi baktığım mezar ziyaretlerim hiç gün sekmeden devam etti, bir gün bir haftayı takip etti. Hiç korktuğum gibi olmadı, düşündüğüm gibi gitmedi. Oysa ben kapanmamış hesapların tutulduğu maziye, son noktayı dileyerek gelmişim, kendime kanıtlamam gereken gerçeği görmeye ihtiyacım varmış.

Evet, çok sevdim, köpekler gibi sevdim. Ölürse ölürüm sandığım adamın artık yaşamadığını öğrendiğimde, ölmedim. Maziye dokunduğumda asla geri dönemem dediğim anda, özlemlerim olmaya başladı, ben içimdeki yerlerde çeliştim.

Aidiyet duygusu diye bir şey vardı, varlığa ihtiyaç, güçlü olmak için dayanak. Allah insanoğlunu tek kalması için yaratsaydı, cinsiyet ayrımcılığı yapmazdı. Eğer tüm organları çift, kalbi tek yaratmasaydı, kimse diğer yarısını aramazdı. Ölüyordu insanlar. Anneler evlatlarını, evlatlar ailelerini, eşler sevdalarını unutmasa bile alışıyordu alışmaya.

Ölüme alışıyordu insanoğlu ve yaşıyordu yeniden. O yüzden aidiyet duygusu gerçekti, görücü usulü evlenip hiç düşünmediği zamanda sevgiyi, saygıyı hatta tutkuyu yaşayan evlilikler vardı. Fırtınalı, deli dolu coşkulu aşklar kadar tehlikeli değildi üstelik, bir yelle altüst olmayacak kadar sağlam temellerle kurulmuş, her adımına emek verilmiş sevgilerdi bunlar.

Aile kavramı bizim toplumumuzda çok başka bir yerdeydi ama sevgi ve saygı bambaşka bir şekilde genlerimizde yer etmekteydi.

Bu sabah kızımı arayan bendim. Meleğimin uyku mahmuru sesini duyduğumda yüreğimin ortasındaki özlem öyle başkaydı ki, kokusu genzimi açıyordu sanki, sıcaklığına hasret kollarımın etleri iğneleniyordu.

Bu sabah pişmanlıklarımı da koyup geldim çıkınıma. Ellerim toprakların arasında dolaşırken, yanağımdan sıralanan yaşlar suluyordu uzun zamandır kuru kalan topraklarını. Dokunmak... Ona böyle dokunmak hiçbir zaman aklıma gelmezdi. Kızdığım, küstüğüm anda bile hatırıma gelmezdi. Ben ona hiç beddua etmedim, edemezdim. Canımı yakarken de, yalanlarıyla uzaklaştırırken de, yüreğimi sökerken de hep duâ ettim. *"Allah'ım ıslah eylesin."*

Rabim şimdi beni ıslah eyleyecek miydi?

"Bu sefer başka geldim yanına" dedim hıçkırıklarımın arasından. "Korkma Sait, nefretim yok yüzümde, içimde sana dair sitemlerim kabarmıyor... bu sefer ne diyeceğimi düşünürken boş boş bakmadan, kendimden emin, yüreğimde vicdan azabı olmadan... Bu sefer başka geldim yanına Sait. Sana kapılarını kapamadım kalbimin hâlâ... Gittiğin günkü gibi aralık, gittiğin günkü gibi hâlâ sen kokuyor aşkın...

Yemin ederim gülüşlerini unutmadım, unutmuş gibi yapmamın sebebi vardı ama unutamadım. Belki tek, gizli saklı, sadece rüyalarımda sevdim... Belki herkesten saklayıp karanlıkta özgürce yaşadım

seni, seninle seviştim, gülüştüm, hasret giderdim. Sen düşlerimden hiç gitmedin.

Oysa avuçlarım acıyor şimdi. Yaptığının hiçbir kitapta tarifi de, telafisi de yok. Nefret etsem edemiyorum, boş versem veremiyorum, kendi suçluluklarımdan bir hapishane kurdum, vicdan azabımdan nefes alamıyorum.

İnsanın en büyük hapishanesi kendi içinde olurmuş, firar edemiyorum.

Sen bana dünyaları verirken, vicdan azabını miras bıraktığını bilemedin. Uykularımın en yorgun zamanlarında, çaresiz kıvrandığım anlarda... İçimde bir volkan büyüklüğünde taşıdığım vicdan azabını... Haykırarak uyanıp, gece yarıları yüzüme düşen sensizliğin hüznünü bilemedin.

Biliyorum, senin kadar vefasız, senin kadar suçluyum. Sen kendinden uzaklaştırarak son anlarımı çaldın benden, ben vefamı eksik yaşamayı aldım senden. Ama yemin ederim. Yemin ederim unutmadım. Yüzünü, sesini, geçmişimizi unutmadım.

Ben nerede yaşıyorsam, ne yaşıyorsam bir parçayla sen hep oradaydın. Her dalıp gitmemde, her hayal kurmamdaydın... Hiç azalmadı sana olan aşkım... Ama bitirmeliyim, unutmalıyım. Yeniden başlamak için, geride bırakmalıyım.

Biliyorum, eskisi gibi değilim artık. Senden sonra kimse dokunamaz dediğim elleri başka eller tuttu, asla silinmeyecek dediğim tenimden başka solukların yeli geçti. Ama suçlu değilim. Eğer izin verseydin, yasını tutmama izin verseydin beklerdim. Yemin ederim üzülsem bile kıyameti beklerdim. Senli vakitlerimi düşleyip, sesini anımsamayarak acı çekmezdim.

Ve yine kızdığım kadar iyi biliyorum ki, dünyanın en şanslı kadını ben olmalıyım sırf beni sevdiğin için...

Keşke izin verseydin de tutsaydım ellerini... Beni yiyip bitiren bir vicdan azabı içimde, yüzünü göremediğim günlerin acısı kalbimde kalmamalıydı.

Artık ne zaman adını ansa yüreğim, hep acı verecek biliyorum. Dakikalarla mı geçireceğim. Kayıp azapların bitmeyen vicdanlarında çaresiz kaldım. İçimde umudumun ağır prangaları yok artık, sana el sürmede yokluğunun kelepçeleri kalacak.

Ama... Bu kaderi ben seçmedim.

Bu yazgıyı ben çizmedim.

Yoruldum inan.

Bir kalpten diğerine seçim yapmaktan, ona her dokunduğumda vicdan azabıyla yüzleşmekten de yoruldum. Mutlu olmak için düşler kurmaktan, seni her andığımda vicdan azabına düşüp nefessiz kalmaktan da, içimde başka bir adamın canını taşırken senin hatıranın sindiği boş bir evde geçmişe dokunup acı çekmekten de, çektirmekten de yoruldum.

Yoruldum acı çekmekten.

Geceleri rüya görmek için dakika saymaktan, her sabah buz gibi yastığına yüz sürmekten, aynada pişman yüzümü mutsuz görmekten, anneliğimin en güzel günlerinde vicdan azabımı düşünüp ağlamaktan, durup durup resimleri kurcalayıp hayal kurmaktan da yoruldum.

Seni seviyorum.

Seni özlüyorum.

Hâlâ köpekler gibi aşığım, ama alıştım yokluğuna artık eskisi gibi nefessiz kalmıyorum, yaşama küsmüyorum, kendime eziyet etmiyorum. Ben yaşamayı onunla olunca beceriyorum.

Onu da özlüyorum. Dokunuşlarını, bakışlarını, sesini, sıcaklığını, sarılmasını, güç vermesini özlüyorum. En çok gülümsemesini özlüyorum.

Belki kızacaksın, belki lanet edeceksin, ihanet sayacaksın ama özluyorum. Seni özlediğim gibi özlüyorum onu, hak etmediğim kadar çok özlüyorum, vazgeçmeyecek kadar büyük bir inatla telefonumun çalmasını beklerken, vicdanımın sesini duyamadığım her an için kendime kızıyorum. Sana da kızıyorum. Hatta bazen nefret ettiğimi sanıyorum ama sonra vazgeçiyorum.

Sana çok kızıyorum.

Beni yalan bir geleceğe mahkûm ettiğin için, senden başka bir adamı sevmeme izin verdiğin için... yüzümü güldürmediğin, kendi mutluluğundan vazgeçtiğin için kızıyorum.

Biliyorum sen yoksun. Yokluğuna kusmemek için yine acı savaşlar veriyorum.

Biliyorum, gittiğimde bile hiç tamamlanmamış sayacağım bir yanımı, gözlerimi kapattığım anda ve verdiğim son nefeste bile vicdan azabı çekeceğim... İçimde hep ince bir sızı bırakacaksın.

Biliyorum, içimdeki acı hiç bitmeyecek ve ölümün acısı hafif kalacak... Ama yoruldum inan, bıktım geçmişe sarılıp başkalarını üzüp bencilleşmekten. Ben artık tek değilim, benim bir annem var; gözlerim gülsün diye duâ olup gülücük saçan. Benim bir kardeşim var; mutluluğumda ve acımda ellerime sımsıkı sarılan. Benim bir kızım, öksüzüm var; yokluğumda özlem duyan, varlığımda huzur duyan bir kızım. Benim bir yarım var... Gittiğimde yarım kalacak, döndüğümde tamamlanacak bir yarım.

Özür dilerim.

Seni seviyorum.

Ağlayarak geçen koskoca bir zamana inat artık umutla baktığım bir hayatım var. Biliyorum, gözlerimin uykuya düştüğü ve karanlığın aydınlığa hasret kaldığı yere geldiğinde buluşacak kalplerimiz yine, ben sana rüyalarımda geleceğim, içimdeki sızılarımda, dualarımda ve mazime sinen gülüşlerimde buluşacağım.

Ben artık sana gözyaşı dökmeyeceğim Sait, ben sana duâ okuyacağım, ah etmek yerine çektiğin acılara kefaret dileneceğim Allah'tan.

Kırıldın biliyorum. Ben de parçalandım yeniden ama bu sefer başka, bu sefer dağılmadım. Sanki kırıldığım fanus beni tutuyor, kayıplarımı telafi etmek için zaman kolluyor. En önemlisi bu... Ben ne zaman Baran desem, içimde kocaman bir sevgi ürperiyor. Ne zaman sarsam içimi, o olmadan yaralar merhem tutmuyor. Gezdiğim her yer aynı, ayaklarımın yönü hep aynı... Şimdi istikametim belli ama gidecek cesaretim kayıp, bu sefer gittiğimde aynı bulacağıma olan inancım zayıf..."

Annemlere haber vermeden geldiğim şehirden sadece bir *hoşçakal* diyerek gidiyorum. İçimde fırtınalarla geldiğim yerden yüreğimde bir acı ama duygularımda bir ferahlamayla; tam 12 gün sonra geldiğim yere geri dönüyorum.

İçimdeki korku tarif edilemez bu sefer, biliyorum biraz bencildim giderken ama netleşmeden bir şeyler dönemezdim yeniden. Eğer umut versem ve beklediğim gibi olmasaydı hiçbir şey, o zaman pişmanlığımın bir adı daha olacaktı. Sınamadım ben onu yemin ederim; sadece iki kapıdan birisi seçilecekti.

Eve dönüşüm beklediğimden daha büyük bir sevgiyle oldu, kızımın özlemi bambaşka dokunmuştu içime, her sabah konuştuğum bal sesi yüreğimdeki acılara ilaçtı. Annem biraz kırgın ama gururlu bir bakışla kaldırdı öpmem için uzattığı elini, biliyorum dilinde yine duâ ve şükür vardı. Ben hiçbir zaman saklamadım ondan kendimi... "Vefasız değilim annem, kaderimi yazan adama son borcumdu." dedim hıçkırırken. "Allah şahit, geldiğim gibi yarımı bırakmadım geride..."

Ne hissettiysem çekinmedim, ne anladıysam anlattım, kadınların en güzeline, en yücesine anlatırken içimin yaralarını, saçlarıma dokunmasının vefası tarifsiz ve anlatılmazdı.

Bademçekişerek unutturmak istedi geçmişi, Melek bir an eteğimi bırakmadan dolandı peşimde. Herkes dünden kabul etmişti gelişimi, peki asıl kabul etmesi gerekenin kollarında, sinesinde hâlâ yerim var mıydı? Affedecek miydi bu terk edişi?

BARAN...

Gitmen gerektiğinin bilincinde olarak susmam, gitmene çaresiz kalmamı geçiştirmiyor işte. Kocaman adamın ufacık yüreği parçalanırken susması gerekiyordu sadece.

Oysa güçlüydüm ben, yıkılmaz, yenilmezdim eskiden. 'Amenna' demesini de, 'eyvallah' çekmesini de bilirdim.

Ama eskiden... Senden öncesinden...

Sen içinde volkanları taşıyarak giderken geldiğinden daha kötü halde, ben sadece arkandan baktım. Tutup kolundan durdurmak kolayken, "Gitmeyeceksin." diye emretmek kolayken, sımsıkı sarılıp yollamamak varken, durdum ve sen gittin.

Oysa söyleyecek o kadar çok şey vardı ki. Tutup elinden durduracak, bakıp gözlerine anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki içimde biriken... Mesela hiç söylemesem bile, "Çok seviyorum seni. Gidersen ardında bir kez daha ayaklanamayacak ben bırakacaksın... Gidersen yaşama dair tüm hevesim kaybolacak, içine çekilmiş bir adamdan geriye hiçbir şey kalmayacak, sönmeyecek içimdeki ateş ve bir daha hiç yanmayacak bir yürek bırakacaksın... Gidersen sadece geceleri hayal kuracak değil, geride hayallerle yaşayacak bir adam bırakacaksın... Karanlığa mahkûm olmuş, acılara gem vurmuş, hayatın notaları saçılmış bir çaresiz, o karanlıkta yolunu kaybetmiş bir aciz bırakacaksın. En önemlisi, bu sefer gidersen döndüğünde belki de bağışlayan bir adam bulamayacaksın... Bu sefer o kadar vefakâr olamayabilir kalbim, bu sefer bencilleşebilir aşkım... Gitme, bir mucize bekletme kaderden..." diyemedim.

Konuşamadım... Oysa sımsıkı sarılıp zamanı dondurmak istedim, gözlerin gözlerimden bir an çekilmesin, arkanı dönmeye cesaretin olmasın, ilk defa özgürlüğüne kelepçe vurulsun istedim.

Bencil değilim, sadece... sevdim. Hiç kimseyi yerine koyamayacak kadar çok sevdim, daha önce gidenlerin canımı yakmayacağı kadar çok sevdim.

Ve sen gittin.

Gidişini görmemek için sımsıkı kapadım gözlerimi, yumruk olup mıhlandı kalkmak için uzanmaya çalışan elim. Öylesine acıdı ki içim, ortadan ikiye bölünsem hissetmezdim. Oysa biliyorum, gidişini önlemek için tutsaydım ellerinden, bir adım ileri gidemezdin. Ellerim değil miydi her dokunuşumda seni ürperten? Ama bu sefer yapamadım. Gurur değildi inan buna engel olan, sadece senin sevgin. Mutlu ol istedim, eğer bensiz olmaksa mutluluk, git istedim.

Bakmadın arkana, sen de en az benim kadar iyi biliyordun ki, bir kez dokunsam, bir kez tutsam ellerinden, gitmek için biriktirdiğin bütün cesaretini yitirir, gidemezdin. Tutardın ellerimden, sen yalan bir sevince, ben sahte bir aşka tutunurdum yeniden.

Yapamazdım, bu sefer geçmişi kapatmana izin vermeliydim, ya da geçmişin olmaya yeniden...

Tutamadım ellerinden. Cesaretsizliğimden değil inan, sevgimdendi bu. Sen adım adım uzaklaşırken benden, geride bıraktığın enkaz çakılıp kaldı olduğu yere.

Oysa nice terk edişlere dayanmıştı bu yürek, daha evvel de acımış, vazgeçmişti yeniden. Ama bu kez yenilmişti fark etmeden, bu sefer güçlü olmayacaktım hayat yokuşunu tırmanırken, yorulmuş, durmuştum aniden.

Oysa bu kadar zayıf değildim eskiden... Yaşayacak sebebim var der, sarılırdım hayata bittiği yerden kalkamadım yerimden.

Ben babaydım, evlattım, abiydim, beceremedim tutunmayı yokluğuna, kalkmalıydım, düştüm dipsiz karanlığına, orada çakılı kaldım fark etmeden.

Bu sefer gidişinle yıktığın enkazın altında kaldım, nefes alamadım.

Nice gidişlere hazırdı bu yürek, geldiğin gün gideceğinin bilincinde olarak tutmuştum ellerinden, hazırlamıştım gidişine kendimi, ya da öyle sanmıştım bilmeden...

Bir gün vazgeçeceksin korkusu hep vardı sinemde, zaman bitecek ve sen gidecektin. Bense kaldığım yerden devam edecektim yaşamaya. Yeniden başlayacak, yeniden umut edecek, yeniden devam edecektim mutlu olmaya...

Olamadım.

Çakıldım gidişini izlerken, olduğum yerde donup kaldım. Arkana baktın mı, elini salladın mı? "Geleceğim, bekle." dedin mi? "Umudunu kaybetme." dedin mi? "Kal" dememi bekledin mi yeniden?

Sanki zaman akmıyor, dünya dönmüyor, yaşam son kırıntılarını yaşıyordu sen giderken. Beynim öylesine uğulduyordu ki, kulaklarım öyle sağır olmuştu ki duyamadım.

Bir şey dedin mi giderken?

Şimdi sen yoksun... Yokluğun ağır bir gülle gibi geldi oturdu sineme. Tozlu raflarda, eski sayfalar arasına sığınmış can alıcı sözcükler gibiyim son günlerde. Çok şey bilip de susmanın, içim gidip de gelememenin ağırlığı var üzerimde.

Keşke söylediğim gibi kolay olabilseydi her şey, sana söylediğim yalanlar kadar inandırıcı olsaydı.

Gözlerim buğulu camların ardında uzaklaştıkça yakınlaşan bir yolun izlerini süzüyor. Durmaksızın konuşuyor gece, asılı kalıyor tozlu bir rafta unutulmuş bir sayfanın arasındaki sözler gibi kendini sende tüketmiş umutlarım.

Sen de farkındasın biliyorum.

Uzaklaştıkça yakınlaşıyor musun bana? Yoksa uzaklaştıkça unutuyor musun?

Oysa alıştığımız mutluluklarımız vardı bizim. Dalıp gitmelerimiz, susup kalmalarımız, sessizce anlattıklarımız, konuşarak anlayamadıklarımız...

Ben sana yarım geldim sevgilim... Hayallerim yıkılmış, umutlarım çalınmış halde.

Öylesine bir anda geldin ki, tüm hazunlarıma ilaç, yalnızlığıma yaren, kalbime ateş gibi... İçimde yer değiştiren kanımı, kabarcıklarımı zıplayan kalp atışlarımı değiştirdin. Sanki yeniden yaşamaya başladım. Her sabah yastığımın ucunda duran bir umut, bir 'günaydının' sebebi, yanaklara dokunan sıcaklıkla uyanışımdın.

Oysa ilk hissettiğim an uzatmamalıydım bu inadı, anlatmalıydım sana ne dilediğimi, ne istediğimi bilmeliydin. "Yarım bırakacaksan beni gitmelisin, bu sefer kırılmasın hayalim." Demeliydim.

Diyemedim.

Yeniden hissettirdin unutmak için çırpındığım ne varsa, yeniden hatırlattın hayal kırıklarının o hüzünlerini, tam da giderayak, vazgeçmişken sevdadan.

Şimdi geldiğim su bir mezar kadar karanlık, bir zindan kadar sessizlik kokuyor... Oysa daha dün gece seni gördüm rüyamda, yanımda uyuyordun.

Mutluluktan ağlıyacağım kadar huzurlu, dokunabilecek kadar yakınımdaydın.

Uyandım, bu sabah da sensizliğin soğuk kederiyle yüzümü yıkadım. Ne kadar sakınmaya çalışsam da, acının durağı bambaşka artık bende, öylesine sessiz, öylesine kederli bir haldeyim... Çöküyorum günden güne...

İnsanın unutulunca yüreği
umudu bitince duası küser...

DAMLA...

Asıl ölüm aldatılmak değilmiş meğer asıl ölüm nefesim dediğin kişinin öldüğünü öğrenmekmiş... İşte yaşarken ölmek, böyle bir şeymiş...

Kapıyı açışını, kalp atışımı durdurup, soluklarımı susturarak bekledim. Arabasının motorunun sesi kesildiği an sanki koptum dünyadan, vereceği tepki neyse razıydım. Git derse gidemezdim biliyorum ama kal demesine muhtaçtım. Balonun kapısı açıldığında, karanlığı aydınlatan mum ışığında beni görüp, donup kaldığında şaşkınlığını hiçbir zaman tarif edemeyecektim. Bir elinde çantası, kolunda asılı kalmış ceketi, sımsıkı kenetlenmiş parmaklarında parlayan anahtarıyla, sanki bir kâbusu ya da hayali yaşar gibi donup kalması, cesaretimi kaybetmemi sağladı.

Kapının girişinde, ne girebiliyor, ne gidebiliyordu. Bir şey bekliyordu benden, bir tepki, bir cevap, bir ilgi...

Ama yok, cesur değilim bu sefer. Koşup ayaklarına kapanmak varken kıpırdayamayacak kadar basiretsizdim.

"Damla..." dedi bir hayali yaşarmışçasına inanamayarak. Sanki adımı söylediği an yok olacaktım ben ve o başını sallayarak kurtulacaktı bu anımsamadan.

Bu sefer dilime dolanmadı hoş geldinler boş gittinler.

"Ben geldim" demek istedim yeniden, en baştan ve sıfırdan. "Sana geldim. Bu sefer zırhım yok, saklım yok, beklentim yok. İçimdeki boşluğu dolduran sana geldim."

Donup kaldı, ayakları bana adım adım yaklaşıyordu ama bunun farkında olduğunu pek sanmıyordum. Elindeki çanta düştü yere, kolundaki ceket dolandı ayaklarının dibine, durmadı.

Oysa özür dileyecektim daha, ellerine kapanıp "Affet beni." diyecektim, çektirdiklerimi telafi etmesi için yalvaracaktım ona, olmadı.

Sımsıkı tuttu anılarımdan. Öyle bir hasretti ki sinesine bedenimi, kemiklerimdeki çatırdamanın kulağa ninni sesli çok salimdi. "Geldin..." dedi inanamaz gibi "Geldin"

"Evet, geldim" dedim kollarım bedenine sarılıp yaşlar yüzümü yıkarken. "Sana geldim, tamamen!"

Öyle sıkı sarıldı ki, ona dair kurduğum tüm korkular yerini samimiyete ve sımsıcak sevgiye bıraktı.

"İstemezsin sandım... Vazgeçersin sandım. Bu sefer çok üzdüm seni ama yemin ederim benciillikten değildi bu. Ben anladım ki bir yürekte iki aşk olmaz, birisini terk etmeli beden, bir yatakta üç beden olmaz, birisini çıkarmalıydım hayatımızdan. Onu çıkardım, sana geldim. Yalanlarım yok, kuşkularım, umutlarım ve gidişlerim. Eğer istemezsen, yok dersen..."

Yanaklarıma sıralanan yaşları kurularken sefkatli avuçları, dudaklarını kasıma çarpa çarpa "Şişt...." dedi "Şişt..." sadece. Sarıldı. Varlığımı inkâr eden benliğine kanıtlamaya çalışarak sarıldı.

Kucağına alınışımı, sandalyeye çöken dizlerine oturuşumu hatırlamıyorum. Tek bildiğim yüzümün her karesini dolanan dudaklarıydı, özlemi, hasreti ve korkularıydı. Ellerine sımsıkı kenetlendi buz tutan ellerim.

"Çok seviyorum seni..." dedim ilk defa. "Belki aşkla gelmedim hayatına ama adım adım umut kokan bir sevgiyle kenetlendim hayatına."

Ağlamaklı ve gülmeliydi yüzü ve sesi titriyordu konuşurken. "Bazı şeylerin değeri ölçülemez Damla. Biz bir kitabın aynı sayfasında gözlendik, bir filmin aynı sahnesinde güldük, aynı şeyi elde etmek için savaş verdik. Biz yarımdan bir olmasını öğrendik, tam olduk. Bana bir elma veriyorsun, elma tam olsa da, içindeki kurt yer bitirir özünü, içi çürümüş bir posa bir işe yaramaz. Şimdi söyle, içime akayım mı kurtlarını?"

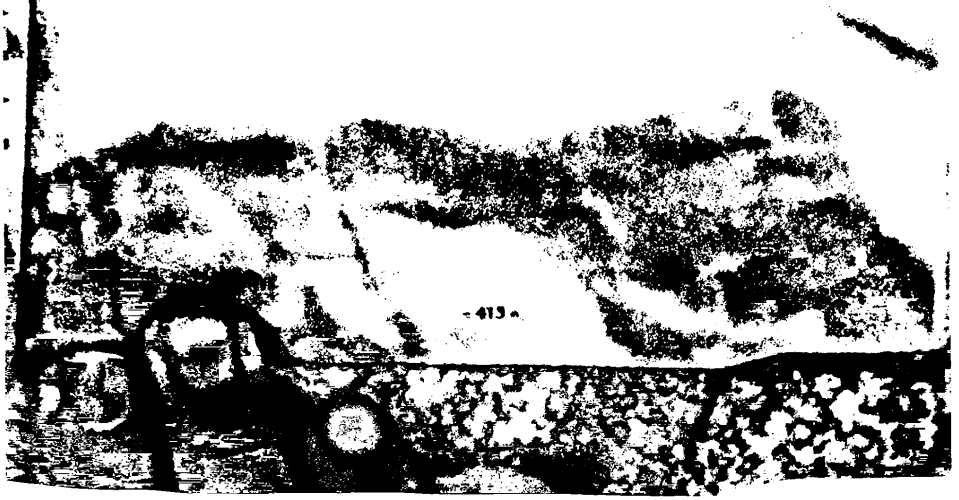
"Elma... Ben tüm kurtlarımı döküp de geldim, içimde çürüyecek ne keske'm, ama'm ya da neyse'm yok. Bundan sonra sadece bir [illegible]

Sarıldı, öyle sıkı sarıldı ki, bir daha bu sineden dünya yanına kapmayacaktım. Ben, biz olmuştuk bilmeden, asıl şimdi tamamlanmıştık ve bu anın mimarını asla unutmayacak, minneti aramıza asırın misali sokmayacaktık.

Çok yakışıklı olması gerekmiyor adamın çok sevmek için, çok zengin olması gerekmiyordu hayatını sürdürebilmek için, ya da çok büyük sözler gerekmiyor bir evliliği devam ettirmek için. Görücü usulü evlilikler var bizim geleneğimizde, bazen sorla gelir mutluluk hayata, bazen sorlayarak. O yüzden diyor ya sevgili İlhan Berk.

"Görücü usulü bir aşk istiyorum, görünce göresim, görmeyince öleesim gelsin."

SON...

Bir yatağın üstüne kıvrılmış iki beden, gözler düşünceli, sözler kayıtsız kaybetmiş, parmakların arasına sıkışmış minnet karması bir bağ... Tüm ümit yok vermiş halde oturup zamandan soyutlanalı ne uzun zaman olmuştu. Aşk vardı... Hala dönüp dönüp bazen daldıran, bir anının dirseğini sızlatarak varlığını hissettiren o aşk vardı evet ama yeter de vardı... Sevgi de. Aidiyet diye bir şeyin varlığını Damla ile öğrenmiştim ve şimdi öğreniyordum bu hiçte tek başına değildim!

Bir mektup ne kadar dağıtırdı bir insanı! Dağılmıştık bir o gün, Damla bana döndüğü gün, elime mektubu verip susarak tepkimi bekledi gün, bir daha asla toplayamayacaktık bazı gerçekleri...

"Oysa olanı hep basit bir aşk olarak düşünmüler, "Alışılacak, sonra unutulacak ve geriye anılacak" derler... Ama öyle değildi

"Hiçbir gidenin sonsuz sessizliği, geridekilerin yarım kalması da mümkün. Durmanın dürtüsü sıcaya sıcaya ocakmak ama yanmamak bir sessizlik ama dokunamamak..."

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

Bir erkek için karısının geçmişe takılıp kalmasını istemek nereden bir sevgi? Sevmesinde güvenmesinde hürün, yüründe çaresizlik, karşısında sadakat, kalbinde dua görmek ölümdür evet ama bir erkek için yapılan en büyük fedakârlığa saygı duymak şereftir, onurdur, vefadır.

Sait hakkımı kıyamadığı hazinesini bana emanet etmişti, ben ise [redacted]. Bana dünyanın en güzel hediyesini, amacını, yaşama sebebini, mutluluk kaynağını, huzurumu ve yeniden sevmenin [redacted] hediye etmişti.

Yaşadığım araştan mutluluğumun mimarını ve bu havalan gerçekleşmesi için çabalayan adamın bir gün mezar taşını izliyordum. Melek kardeşinin elini sımsıkı tutmuş annesinin sabırla mezarı ziyaretini bekliyor, oğlum annesinin eteğine sıkılgan bir tutumla yapmış merakla ne yaptığına bakmaya çalışıyor. Annem yine her zamanki gibi elinde Kuran'ı Kerim ruhuna dualar yâd ediyordu.

Bir adam: emanet edebilir mi sevdiğini başka bir adama?

Bir kadın: aşık olduğu adamdan sonra sevebilir mi başka bir erkeği?

Bir çocuk: kan olmayan kadını, can edip anne seçer mi gelecekte?

Bu sırrımın varını bu mezarın başına toplanmış ailemin içerisinde [illegible]. Herkes gibi açtım ellerimi semaya, dualarımı ve saygımı tek bir isme yükseltti.

Sait..!

Mümet, veda, ne derlerse desinler adına, ben borç diyorum bu aileyi mimarına duyduğum saygıya... Kim ne düşünürse düşünsün, o Sara olmeden cenneti yaşattı, ben cennet olsun diye kabrine ne yapsam boşa...

Çünkü hiçbir erkek onun kadar mert, onun kadar âşık, onun kadar sadık ve fedakâr olmayacaktı.

Çok güçlü bir kadın tanıdım ben,
saçları buram buram cennet kokardı.

Hüznümün umuda dönmesine sebepti gülüşleri.
O konuşunca, tüm dünya susardı.

Sait...

Bu kadar severken, nasıl dayanıyorum sensizliğe...

Bu sessizliğe... dünyanın sensizliğine...

Ben sensizliği sevemedim Damla... ama nefes aldığını bilmek [illegible] oluyor acımı ferahlatan anılarıma...

Bir gün her şeyin biteceğini bilerek, tekrar kavuşma hayaline sarılıyorum.

Sana sonsuza kadar kavuşmanın hayaliyle kapıyorum gözlerimi gerçekleşecek sona...

Ama sonra dürtüyor hayalin beni, nefes alamıyorum.

Ben hep güzel bir şey sanıyordum senin mutlu olman için çabalamayı, seni geride mutlu bırakmayı ama ben sensiz sabahlarda her gün ölüyorum.

Çok acı çekiyorum.

Unutmak istiyorum. Vazgeçmek istiyorum. Dayanamıyorum.

Biliyorum, anlatsam sana "Gitme" diyeceksin, tutacaksın sımsıkı ellerimden, bakacaksın ıslak hüzünlü gözlerinle "birlikte çabalarız, yeniden deneriz." diyeceksin.

Bu karar benim elimde değil ki; ben gideceğim ve sen acıyacaksın...

Ben senin acın olmak istemiyorum Damla, ben senin sol yangının olmak istemiyorum.

Ben senin günaydının, geçmişte kalan iyi bir anın, ilk heyecanın, ilk mutluluğun, nefret edip hayata tutunduğun olmak istiyorum.

Senden başkasını sevdiğimi düşünmeni, başkasını öptüğüm için kahrolmanı, başkalarını senin gibi kokladığımı düşünmeni istiyorum ya, inan senden daha çok ben ölüyorum.

Hep böyle mi olacak bilmiyorum ama ben sensizliğe alışamıyorum.

Bugün acı sonu geçiştiremedim, kalemi elime aldım. Seninle koşacağ[illegible]i hissettim, sanki karşımda sen belirdin. Görsen elim

avağım nasıl boşaldı, kanım bedenimi nasıl yakarak dolandı, nasıl heyecanlandım, soluk alamaz oldum.

Ağlamayacağım. Senin mutlu olacağın günlere tutunup, güzel şeyler yazacağım.

Simdi çek gözlerini gözlerimden, suçlayıcı bakışlarını çevir başka yere.

Kış gözlerinin feryadını Damla'm, ben dayanamıyorum sendeki çaresizliğe.

Ne zaman geçer eline bu mektup?

Belki de, uzun zaman sonra geçti bilmiyorum.

Azaldı acı, tükendi umut, yerini çaresizliğe bıraktı bekleyiş.

Bunun adı kabulleniş Damla'm, bunun adı çaresizlik değil; vazgeçiş.

Usul usuldu benden gidişin, biraz nefret, biraz hasret karıştı sevgine. Klişe bir senaryoydu kabul ediyorum, acılar da klişe, bekleyişler de...

Ellerin titremesin sevdiğim, sımsıkı tut mektubu, sonuna kadar da bırakma.

Kızma, öfkelenip sakın ağlama...

Mavi gözlerin petrol kuyusu, bakışların patlamaya hazır ambar mı yine?

Çok kızıyor gözlerin bu satırlara dokunurken, çatılıyor usul usul hilal kaşlar, kahroluyor yazılanlara kalp, çok öfkeleniyorsun yön verdiğim geleceğe değil... bana.

Nasıl olur da kollarındaki boşluktan ölüme atarım kendimi diye sitem ediyorsun kadere. Ah Damla'm. Öyle çok istedim ki sana bunu söylemeyi, öyle çok denedim ki acılarıma sevginle merhem sürmeyi, öyle çok denedim ki bu acının geçeceğini mutluluğa belirtmeyi...

Ama ne acı geçecek ne de bu son değişecekti.

Durup durup ağlatmayacağım seni...

Çok düşündüm, anneler evlatlarından ayrıldığı zaman ölmü- ır inan, insanlar sevdiğini kaybettiği zaman yaşamanın bir yolu

bakıyor. Hayat bu, döngümüz soluk alma çabasına düşmek, öyle ölüm demekle ölünmüyor.

Oturup uzun uzun düşünecek zamanım yok, ayrılığımıza senaryo yazdığımı anlatmanın anlamı yok çünkü biliyorum geçmiş bize bir daha kaldıramayacağımız bir acının ocağına düştüğümüzü öğretti.

Konu bana gelince güçsüzsün, konu ben olunca kadere öfkelisin, konu benim ölümüm olunca çaresiz ve düşüncesiz, kendi canına bencil, Yaratana isyankârsın.

Olma Damla, seni Yaratana, sana verdiğini aldığı için kızma... Canına hoyrat davranıp, geleceğini yıkma...

Hani kızıyorsun belki hayata ama unutma, tecrübeler hep acı sızıların içinde saklıdır. Yaşam geçmiş ve bugünün toplamıdır ve sen geçmişte zayıftın, bu güne güçlü gelebilmen için çabalamak bana düşüyor.

"Bunun kararını bana bırakmalıydın, seninle çekeceğimiz acıların vebalini de bana bırakmalıydın." diye isyan ediyorsun yine, biliyorum... Ama seni tanıyorum Damla, seni kendimden bile iyi tanıyorum. Göz süzüşlerinin sebebini, saçlarını geriye atışlarının nedenini, suratını asmanın, gülmenin, mutlu olmanın ve hüzünlenmenin nasıl olduğunu biliyorum.

Ne zaman sana geçmişten bahsetsem, güçsüzleşiyordun, ne zaman sana ölümden bahsetsem, 'ben de peşinden gelirim' diyordun. Oysa birimize biçilmişti kefen, ölüm sadece birimize yakışacaktı, sen ikimizi birden öldürmek istiyordun.

Damla'm, kadere yön çizemezsin ama kaderi güzelleştirebilirsin. Hayat, geçmiş acıları önümüze koyarak, bunu da öğren diye diretiyorsa, dön ve geçmişte olduğun yerden geleceğinde olacağın yere bak...

Şu anda yaptığımın nasıl zor olduğunu tahmin etme, edemezsin. Çünkü sen hiç sensiz kalmadın, içimdeki çaresizliği bilemezsin.

Erkekler bencil yaratıklardır, sevgiyi sahiplenmekle karıştırırlar, bencilliği kıskançlıkla... Hangi erkek bırakır sevdiği kadını, namusunu başka bir erkeğin elleri arasına ama kadınlar... İşte onlar evrenseldir, öğrecelidir, genlerinde vardır fedakârlık, hele bir de anne olursa...

İşte acı olan oydu. İnsan vicdanıyla seviyorsa, o gülsün ben ağlarım diyebiliyordu, o mutlu olsun uzaktan izlemek de bana yeter diyebiliyordu. Her duygu, her düşünce ait olduğu kalbin, süzüldüğü vicdanın şekline göre yol alıyordu.

Başta olduğun yerde değilsin diye umuyorum. Şimdi çok mutlu yerlerde olduğunu düşünüp avunmak istiyorum.

Biliyorum, her şey görünenden çok ötedir. Hüznün ardında neşe, neşenin ardından hüzün gelir çünkü hayat terazisi denge üzerine kurulmuş en muhteşem icattır.

Hani Yaradan diyor ya, "Kimi benden çok seversen onu senden alırım... Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım."

Yaşıyoruz Damla, sevdiklerimizden uzakta, bazen gülerek, bazen acı çekerek yaşıyoruz inan.

Baran...

Adı en büyük kâbusum, en büyük umudum olan adam...

Adını ilk defa bir hemşirenin dudaklarından duydum, tedaviye gittiğim hastane onun muhteşem sevgisiyle çalkalanıyordu. Merak ettim, tanıştım, konuştum ve karar verdim, iyilerin çaresize ilaç olduğu gibi bir inanca körü körüne tutundum.

En zoru, senin geleceğin için seçtiğim adamın kötü olabilme ihtimalinden korkmaktı.

Şimdi mutluysan başarmışım demektir.

Çünkü en iyi canı yanan anlardı canı yananın yaşamak için bir amaca tutunması gerektiğini...

Belki âşık olamayacaksın yeniden, belki de çok seveceksin. O beni senin kocan Sait olarak tanımaz, bahçede karşılaştığı bir hasta, çay arasında sohbet ettiği bir dost, arada hatırını soran bir arkadaş bilir. İyi adamdır Baran, belki de sana seçeceğim en iyi gelecektir. Dürüsttür, hakkı hukuku şerefinden, vicdanından, aldığı ahlaktan gelmektedir.

Seni öyle boşluğa bırakamazdım, seni arkamdan gözü yaşlı, inanmaz, bitik bir halde bırakamazdım. Her gün kapıya, pencereye bakıp, dönmeyeceğini bile bile hayal kurduramazdım.

Gidiyorum Damla, öyle çaresiz bir gidiş ki, öyle sancılı bir bekleyiş ki... Üzülme, kızma, nefret etme, senin mutlu olma ihtimaline tutundukça bu gidişi kabullendim. Tek tesellim, gittiğimde geride bitmiş bir sevgili bırakmayacağım.

Sen yaşayacaksın, kızacak, küsecek, isyan edip hayatı bir ucundan yeniden tutacaksın...

Biraz yarım olacaksın biliyorum, biraz da umutsuz... Ama ara sıra gülecek, bazı geceler içini çeke çeke ağlasan bile güne yeniden umutla uyanmasını bileceksin.

Bu da çektiğim onca acıya kefaret olacak, sensiz geçen günlerime teselli olacak, üzülmeyeceksin.

Farkında mısın? Acı da, neşe de, süreklilik ve sabitlik yok. Öyle kusursuz bir icadız ki, dayanamayacağımızı sandığımız kederlere dayanıyoruz, yaşayamam dediğimiz acıları geride bırakıyoruz ve ardından bazen hüzünlü, bazen mutlu, bazen duayla gülmeyi başarıyoruz.

Damla, Allah'a isyan etme, umuda kırılıp küsme, kadere sayıp sövme... Benim ömrümü bu kadar biçmiş Yaradan, senin ömrünü o kadar... Üzülme, bu mektubu okuyup geleceğini elinin tersiyle itme...

Ve unutma, günün en karanlık vaktinde açar şafak...

Ve ölüme dokunan acının içinden gelir bir can dünyaya...

Hep derdin sen, "Hayat pinpon topu gibidir, dibini görmeden göğe yükselemezsin."

Ben de diyorum ki; "Damla'm, acının dibini görmeden mutluluğun zirvesine yükselemezsin."

Dilerim zirvedesindir. Dilerim orada kalır, onca acının tesellisi olur mutluluğun...

Özür dilerim.

Özür dilerim deniz gözlüm, sana bir ömür yarenlik edemediğim için...

Özür dilerim, verdiğim sözlerin arkasında duramadığım için...

Özür dilerim, son nefesimde elini tutamın sen olmayacağını söyleyemediğim için...

Özür dilerim, mutluluğuna senaryo yazıp, sizi birbirine önce yara, sonra şifa olmanız dileğiyle emanet ettiğim için...

Özür dilerim, giderken bir vedayı sana çok gördüğüm için...

Ve özür dilerim, deniz gözlerinden öpüp "Çok mutlu ol, bunu hak ediyorsun. Seni sana emanet ediyorum, çok sevdiğime." diyemediğim için.

Şimdi geçmişin ipini bırak, arkana bakmadan git...

Unutamayacaksın biliyorum ama inanıyorum duâ olacak dudaklarına gidişim... Hiç bir zaman nefretle anmayacaksın amacımı anladıktan sonra. Ne zaman geçmiş düşse aklına, "Rahmet." hediye edeceksin sensiz kalan ruhuma...

Çok gül Damla... Ağız dolusu gülmeyi unutma, bilirsin en çok gülmek yakışır kadına...

Çok mutlu ol Damla... Son nefesini o an verecekmişsin gibi düşün hayatı ve hep mutluluk için zaman ayır çabana...

Ve unut geçmişi, şu saatten sonra sadece gelecek var ellerinin arasında...

Seni seven Sait...

Bizi unut; geleceğinin güzelliklerine umut yeşertmeyi unutma!

Amacım yaşama sebebimizi anlatabilmekti. Amacım Yaratanın kurduğu düzeni en iyi şekilde yaşamanın nasıl olduğunu anlatabilmekti.

Ölüm de yaşam gibiydi, bir vardı bir yok oldu...

Dönün bakın çevrenize, kim dört dörtlük, en mutlu sandığınız insanın içinde bile saklı kalmıştır umutsuzluk.

Mutlu sonlar yok gerçek hayatta, dilerim saadet dolu anılarınız olur hayatlarınızda.

Hatalarımla, eksiklerimle, iki arada bir derede size koşmalarımla... Bir kitabı daha bitirmenin haklı gururu var üzerimde.

Yorumlarınız beni mutlu ediyor, okuduğunuz her kitabı iyi ya da kötü olarak dönüş yapıp anlatmanızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Yeni kitaplarımızdan ve bizden haber almak istiyorsanız, sosyal medya hesaplarımızdan bize ulaşabilirsiniz...

"AŞKA NÖBET YAZILDI" da görüşmek üzere...

#Badem #Asker ;)

#MÜJDEAKLANOĞLU

ARAFTAYIM

AŞKA BİR ŞANS DİLENEN YARALI KALPLERİN,
YÜREK BURKAN HİKÂYESİ

Merhem olur sandı acılarına zaman...
Biraz yalnızlık sürdü yarasına, biraz gölgesi...
Olmadı.
Son çaresi "O" olsun istedi; doktoru olan kader...
Çektiği acıları ve hüsranı unutturur,
en güzel yanından yakalar sandı hayatı.
Beceremedi.
Zalim bir yazgıyla mühürlenen gelecek,
kanayan yarasına tek merhem olarak onu yazdı.
Şimdi sevdiği adam...
Ya acıttığı kadar üfleyerek dindirecekti sızılarını,
ya kanattığı kadar saracaktı yarasını,
ya da başarısız olarak, her iki canını da daha çok yakacaktı.

* * *

Oysa vurgun yemişti kadın sol yanından...
Şimdi bir yanı keskin bir bıçak, diğer yanı uçurumdu.
Ne yana dönse canı yanacak, içindeki yaralıyı bir kez daha üzecekti.
Ve pişmandı adam...
Hep bir yanı hüsran, diğer yanı hasret olacaktı.
Bu hikâyede aşk...!
Hangi yaraya sarılsa, hayal kırıklığı kokacaktı.

